

Giới thiệu Anh Nghe Gió Nam Thối (Em Nghe Gió Nam Thối)

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, HE, romance, thịt thịt văn, ngọt sủng, đô thị, cưới trước yêu sau.

Convert: Vespertine & Vivi3010 (WikiDich)

Team edit: trinhtranngoc, Từ chương 41 có sự góp sức của bạn kid1412hĐổi gió cho độc giả cũng bởi câu chuyện này xoay quanh chuyện tình yêu của một đại phú bà cùng chàng trai của mình.

Có thể trong suy nghĩ của nhiều người thì có lẽ "hàng" to xài rất tốt, cũng chính vì thế mà Mục Phách đã trở thành lão công của Văn Gia Ngộ đại phú bà.

Mĩ nữ xinh đẹp có rất nhiều tiền x Nam nhân nhỏ đáng thương.

Văn Gia Ngộ thực sự rất đẹp.

Cô mặc một chiếc váy dài màu lam nhạt, bên trên điểm xuyết những cánh hoa nhung trắng muốt, bước chân nhón nhạo giữa đường phố ngập ánh đèn.

Nơi đầu phố là một cửa hàng thức ăn mở đã mười năm, khách quen rất nhiều. Ở đây nổi tiếng nhất chính là món nem cà chua thịt bò. Mìu thơm ngào ngạt, ngọt ngọt chua chua, bỏ vào miệng là tan ngay lập tức.

Văn Gia Ngộ thực sự ăn rất ngon miệng.

Ăn xong món mỳ ở cửa hàng này, cô liền đi vào phố ẩm thực. Trên đường đi tùy tiện mua vài ly nước ép dưa hấu, mùi vị tất cả đều giống nhau, cô uống được hai ba ngụm thì cũng chẳng muốn uống nữa. Bạch tuộc viên cũng không tồi, cô ăn được vài cái. Hải sản lúc đầu hương vị có hơi kỳ quái một chút, nhưng càng ăn thì lại càng ngon...

Đi dạo phố tốt nhất là không nên xỏ giày cao gót. Mới đi được nửa con phố, Văn Gia Ngộ đã giảm đến muốn mòn gót giày.

Nhưng không sao, cách chỗ cô không xa là quán bar Nam Thủy Trần. Cô đứng vững người, rồi sau đó cất bước, phất tay cự tuyệt nhân viên tiếp khách nhiệt tình, một mình bước vào trong.

Như là đi vào miệng thú dữ vậy.

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Chỗ này bà tác giả lâm nhảm là bà chỉnh đi chỉnh lại cái mở đầu này nhiều quá, sau lại lấy phiên bản đầu tiên đăng hay sao á... rồi bà lại nói cái gì mà heo heo cũng có tiểu ngũ mười gì đó...

Ờ rồi bà bảo cái đồng nhật toẹt phía trên là khúc dạo đầu...

lời muốn nói của mặt mặt: thật ra mọi người đừng vì cái đồng nhật vì phía trên mà ghê lạnh nha, bởi ngay chương đầu tiên mà đã có H rồi này. bà tác giả này viết thực sự rất được, H nặng nhưng lại vô cùng có nội dung, trong lúc chờ tui edit mọi người có thể tìm đọc hằng năm có ngày này của bà để đọc, thực sự đỉnh lắm lắm. bởi vì đồ bà qua quyền đó cho nên tui mới có động lực để edit bộ này. như lời giới thiệu, đây là câu chuyện về bạn nữ chính đại phú bà và bạn nam chính thương nữ chính như mạng

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thối (Em Nghe Gió Nam Thối)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cứng quá (H)

So với lần trước trải qua một cách mơ hồ, lần này cảm thụ chân thực hơn rất nhiều.

"Thả lỏng một chút."

Mục Phách mở hơi roi xuống trên mí mắt Gia Ngộ, cô chớp chớp mắt, có thể rõ ràng nhìn đến đáy mắt anh đầy dục vọng. Anh lúc này so với bình thường khác biệt rất lớn. Anh ngày thường rất thích cười, hơn nữa cười đến phi thường thẹn thùng, cùng cô nói nhiều hai câu lố tai liền đỏ lên; nhưng khi làm tình liền khác hẳn, anh mạnh mẽ giống như một người khác, đem quyền chủ đạo nắm ở trong tay. Nhưng cũng may, dù hung hăng như thế nào cũng vẫn không quên xem cảm thụ của cô.

Đêm nay là đêm tân hôn của bọn họ.

"Anh dùng sức một chút, không có việc gì." Gia Ngộ cười tươi sáng, "Em thích anh mạnh mẽ mà thao em."

Mặc dù đã biết cô là người thẳng tính không có kỹ nhưng khi nghe cô nói như vậy, Mục Phách vẫn là ngẩn ra một chút. Anh rũ mắt cười, mang theo chút thẹn thùng, nói: "Hào."

Sau đó liền cắm đến càng sâu.

"Ân a..." Gia Ngộ kêu ra tiếng, mồ hôi chảy ròng ròng, toàn thân lộ ra một màu hồng nhợt nhạt, cô nhắc chân khóa lại eo của Mục Phách, bắt lấy tay anh đi xoa vú của mình, "Nơi này."

Mục Phách nhéo một cái, trơn trượt đầy đặn, giống như bơ sữa. Trên mặt bơ có dấu tây, tiếp theo liền bị anh ăn vào trong miệng, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn, dùng đầu lưỡi nặng nề mà liếm, đem Gia Ngộ kích thích đến bấp dùi run rẩy, d* m thủy tiết ra càng ngày càng nhiều, bao phủ cơn th*t làm cho hạ thân hai người một mảnh lấy lợi hòa lẫn với mồ hôi, cùng với tiếng cơn th*t va chạm phát ra tiếng vang bạch bạch.

Gia Ngộ thực thoải mái, giống như cơ thể đang ở trên biển, cô ôm đầu Mục Phách, gât gao quần lấy anh. "A... Thật thoải mái."

"Đi xuống sờ sờ." Mục Phách nói với cô.

cơn th*t nhiều lần cắm sâu đến tận đỉnh, làm cho vách động nắn cảm căng ra, Gia Ngộ bị thao đến mơ mơ màng màng, tay cô đi xuống sờ đến cơ bụng, sau đó chậm rãi di chuyển, khớp xương cọ đến trứng dái ở bên ngoài nhục huyết, cô trở tay xoa nhẹ, cảm nhận rõ ràng cơn th*t trong cơ thể lại lớn thêm hai phần.

"Cứng quá."

"Bằng không làm sao có thể làm em thoải mái được?"

Mục Phách ngồi quỳ dựng lên, bẻ hai đùi của Gia Ngộ, kéo phần eo của cô lơ lửng trên không. Chỗ hai người kết hợp hiện rõ ở đáy mắt, anh nhìn đến yết hầu căng lên, dùng sức đẩy về phía trước, trực tiếp đem quy đầu cắm vào nơi sâu nhất.

"A!"

Gia Ngộ sưng đến mức tay cào lung tung, không kiểm soát được lực đạo, để lại ở đầu vai Mục Phách năm đạo vết móng tay đỏ chót, cô ngăn không được mà co rút, hoa huy*t bởi vì cao trào mà kẹp càng thêm chặt, "Rút ra đi, muốn, muốn đi tiểu..."

Mục Phách cúi người gần sát lỗ tai cô, trong bóng đêm ánh mắt như lang như hổ: "Vậy tiểu ra đi."

...

Khi Gia Ngộ tỉnh, người nằm giữa giường lớn, Mục Phách không biết đã rời giường từ bao giờ.

Quần áo đã được đổi, trên người nhẹ nhàng sáng khoái, chính là giữa hai chân bụn rụn, một chút sức lực cũng không có, nhưng không đến mức đau đớn, Mục Phách đem lực đạo kiểm soát rất khó. Cô xuống giường kéo ra màn cửa, hướng về phía ánh mặt trời đuổi người, áo ngủ kéo lên, lộ ra vùng bụng bằng phẳng, bụng thỉnh thoảng kêu ra tiếng, cô có chút đói bụng.

Tình ái làm cho cô tối hôm qua không rảnh ăn bữa khuya.

Mở cửa phòng, mùi đồ ăn từ phòng bếp truyền ra, Gia Ngộ theo mùi hương đi đến thấy bóng dáng Mục Phách đang bận rộn.

Nghe được tiếng, động tác trên tay Mục Phách vẫn không dừng, anh quay đầu lại, cười đến như tắm mình trong gió xuân: "Em tỉnh rồi sao? Anh nấu cháo cùng với trứng gà, lại rán thêm hai chiếc bánh quẩy là xong rồi."

Gia Ngộ đi vào, "Anh còn biết làm bánh quẩy sao?"

Mục Phách vội vàng ngăn cô bước tới gần. "Dầu rất nóng, dừng lại đây."

Gia Ngộ ngoan ngoãn dừng lại, sợ đứng mãi, liền kéo ghế bên cạnh ngồi xuống, giữ một khoảng cách mà xem anh rán bánh quẩy.

Dần dần, tầm mắt của cô liền từ trong chảo chuyển qua mặt Mục Phách. Anh rất cao, da cũng rất trắng, đôi mắt thâm thúy, mũi cao thẳng, không cười là một vẻ mặt, cười lên lại là một vẻ mặt khác, nhưng cả hai đều là cảnh đẹp ý vui.

Ánh mắt nghiêm túc của cô làm anh không thể bỏ qua, Mục Phách hơi đổi sắc mặt đi rửa tay, hỏi: "Em đang nhìn gì vậy?"

Gia Ngộ chống cằm, thoải mái hào phóng mà trả lời: "Ngắm anh."

Mục Phách đỏ mặt. Anh lau khô nước trên tay, đem bánh quẩy đặt lên bàn, ra vẻ trấn định nói: "Bánh quẩy xong rồi."

Gia Ngộ không thấy được anh đang ngượng ngùng, toàn bộ lực chú ý đều bị bánh quẩy hấp dẫn, "Để em nếm thử."

"Em đi ra bên ngoài ngồi đi. Anh mang ra cho, bây giờ bánh quẩy vẫn còn nóng."

"Vâng."

Mục Phách làm bánh quẩy ăn rất ngon, Gia Ngộ ăn 2 cái còn không thấy chán, cô duỗi tay muốn lấy cái thứ ba lại bị ngăn lại, Mục Phách nói: "Ăn nhiều không tốt, ăn chút cháo đi."

Gia Ngộ bữu môi, thỏa hiệp mà ăn cháo, một ngụm xuống bụng, trước mắt sáng ngời, cô giơ ngón tay cái lên khen: "Mục Phách, anh làm đồ ăn thật ngon!"

Mục Phách khiêm tốn: "Kỳ thật cũng không phải là quá ngon." Là cô quá nể tình.

Gia Ngộ ăn no đến bảy phần sẽ ngừng, thấy Mục Phách thu thập chén đĩa, cô gọi anh lại: "Sẽ có người tới dọn dẹp."

"Không liên quan."

"Em trả tiền rồi."

Mục Phách không biết nghĩ đến cái gì, anh hơi cười: "Anh trước mang đồ đặc linh tinh vào, phòng ở đây cũng lộn xộn cần thu dọn."

Gia Ngộ không nói thêm gì nữa.

Chờ Mục Phách từ phòng bếp đi ra, Gia Ngộ đã thay quần áo.

"Em muốn đi ra ngoài một chuyến."

Mục Phách không hỏi cô đi đâu, chỉ nói đã biết: "Đi đường cẩn thận."

Trước đây hai người đã thỏa thuận, sau khi kết hôn không can thiệp vào chuyện của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chuyên gia

Gia Ngộ đến công ty tìm Văn Trọng, cùng ông nói xong sự tình mới đi tìm Phó Viện Viện cùng đi dạo phố.

"Mình vẫn không thể tin được người đứng bên cạnh mình là phụ nữ đã có chồng!"

Gia Ngộ cười, chính mình chỉ lo chọn quần áo, "Cậu tiếp thu sự thật đi, mình đã là lão bà của người khác, cậu không còn cơ hội."

Viện Viện hận rên sất không thành thép mà lắc đầu nói: "Đã nói muốn cùng mình độc thân, cậu lại bỏ rơi mình cùng người khác lãnh chứng. Đúng là tâm địa phụ nữ như kim dưới đáy biển."

"Kỳ thật..." Gia Ngộ nghĩ nghĩ, vẫn là không đem sự tình nói ra, chuyển đề tài: "Cậu cũng không phải không biết ba mình, nếu mình không kết hôn, không chừng ông ấy còn đến nháo ra cái chuyện gì đâu."

"Vậy cậu cũng không cần tìm một người có điều kiện..." Viện Viện thật sự không nghĩ ra từ dễ nghe, liền từ bỏ: "Đàn ông điều kiện tốt hơn còn rất nhiều, sao cậu không chọn bọn họ?"

Gia Ngộ lộ ra biểu tình nghi hoặc: "Bọn họ điều kiện tốt thì sao? Mình vẫn cảm thấy Mục Phách so với bọn họ đẹp trai hơn nhiều." Ngay sau đó lại bổ sung, "Còn so với bọn họ sạch sẽ hơn." Đều là một vòng tròn khép kín, ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, những người đó có mấy người là chung thủy? Giấy vịnh viễn đều không gói được lửa.

"Đẹp có thể làm cơm ăn sao?"

"Có thể chứ." Cô gật đầu, "Tiền mình lại không có thiếu, những người đó lại có tiền, so với mình cũng chỉ thiếu một gương mặt đẹp."

Viện Viện còn muốn nói tiếp, Gia Ngộ trực tiếp ra đòn sát thủ.

Cô gần từng chữ một: "Hàng to xài tốt."

"... Viện Viện đột nhiên có thể hiểu quyết định của Gia Ngộ.

Dạo xong hai tầng lầu, chiến lợi phẩm của hai người chồng chất. Thời gian đã là chạng vạng tối, Viện Viện hỏi Gia Ngộ: "Có đói bụng không?"

Gia Ngộ lắc đầu: "1 giờ rưỡi mới ăn cơm, hiện tại sao có thể đói?"

"Vậy đi tiếp?"

"Cậu cùng mình dạo tầng năm đi, mình muốn mua thêm một ít đồ."

Tầng năm là khu vực quần áo nam.

Viện Viện bày ra vẻ mặt không hiểu nổi, "Vấn Gia Ngộ, cậu thay đổi rồi."

"Mình nào có thay đổi? Trước kia mình không yêu đương nên mới không có thể hiện ra ngoài sự ôn nhu sẵn sóc thôi." Gia Ngộ giương mắt, nhìn trũng áo mơ mi ma-nơ-canh đang mặc ở tủ kính bên trái, cô chỉ chỉ, "Đi vào đây đi."

Đi ra ngoài xách theo bao lớn bao nhỏ, Viện Viện hỏi cô: "Sao cậu không để cửa hàng đưa trực tiếp đến nhà?" Xách nhiều đồ ở trên tay rất vướng víu.

"Cậu làm sao hiểu được?" Gia Ngộ hất tóc, "Kinh hi phải chính tay mình đưa thì mới có thể phát huy giá trị lớn nhất."

"... Yêu đương cũng chưa từng, kết hôn liền trở thành chuyên gia, tại hạ bội phục."

Gia Ngộ: "Không ăn qua thịt heo còn không thấy qua heo chạy sao? Cái này gọi là học đi đôi với hành."

"Anh làm món gì vậy?"

Về đến nhà Gia Ngộ đã ngửi thấy mùi đồ ăn, cô thăm nghĩ, kết hôn thật tốt, có thể yêu đương còn có cơm ăn – tuy rằng chỉ có thể hưởng thụ một năm.

Mục Phách đem đồ ăn làm xong bung lên trên bàn, tạp dề cũng chưa cởi, anh cười đến bình dị lại chân thành: "Không biết em thích ăn cái gì, anh làm mì sợi, canh cà chua, em ném thử xem, nếu không thích anh sẽ làm món khác,"

Gia Ngộ hai mắt tỏa sáng, đồ vật trên tay trực tiếp ném ở sofa, cô đi thẳng đến bàn ăn: "Em thích ăn cà chua!"

Gia Ngộ ngồi xuống, khách sáo nói: "Anh ăn rồi sao?"

"Vẫn còn nóng." Thấy cô vội vàng, Mục Phách túm chặt cổ tay cô nhưng buông ra ngay, "Anh không đói bụng."

Vậy chính là chưa ăn. Gia Ngộ quen thuộc mà đẩy eo của anh: "Anh lấy thêm cái chén đi, chúng ta cùng ăn."

Nói xong, đầu cô cũng không nâng lên. Mục Phách nhìn cô một thân váy áo màu trắng xanh đan xen, chỗ eo bị cô chạm qua nóng lên giống như bị thiêu, nóng đến phát ngứa. Anh hơi hoảng hốt, sau một lúc lâu mới bước vào phòng bếp lấy chén.

Trước khi về có cùng Viện Viện ăn điểm tâm ngọt, lúc này Gia Ngộ cũng không quá đói. Nhưng tài nấu nướng của Mục Phách thực sự quá tốt, cô ăn đến no căng mới dừng lại. Thở hắt ra một chút, đảo mắt qua chén nhỏ của Mục Phách có mấy sợi mì, cô có chút ngưng ngừng: "Nếu không lại làm thêm một chén đi, ăn ít như vậy, anh sẽ không đủ no."

"Anh thật không đói bụng."

Ngoài miệng nói không đói bụng, biểu tình trên mặt lại ôn nhu như vậy.

Gia Ngộ nhìn càng thêm áy náy, đầu cũng không ngẩng lên.

Mục Phách nháp môi, vì làm dỗi đi sự chú ý của cô, anh nhắc lên đi ra lấy mấy túi đồ mang đến trước mặt cô: "Những đồ này mang tới phòng treo quần áo sao?"

Gia Ngộ không để ý ngẩng đầu lên, khóe miệng vừa kéo, rốt cuộc nhớ tới "kinh hi" bị mình ném ở sô-pha. Cô xấu hổ mà cười ra tiếng, lẩm bẩm: "...Mấy cái đó đều là tặng cho anh." Khi Mục Phách dọn đồ đạc tới chung cư chỉ mang theo một va-li hành lý nhỏ. Hôm nay cô hẹn Viện Viện đi dạo phố, mục đích chủ yếu là để mua quần áo cho anh.

"Tặng cho anh?" Mục Phách thật là ngoài ý muốn, anh còn tưởng đó đều là chiến lợi phẩm của Gia Ngộ.

"Đúng thế, em cảm thấy anh mặc vào sẽ rất đẹp nên mua." Gia Ngộ dừng một chút, lời nói mang theo uy hiếp, "Em không thích người khác cự tuyệt ý tốt của em đâu đó."

Nghe vậy, Mục Phách ngẩn ra một lát, đầu ngón tay vừa động, như là cảnh giác. Đối diện với tầm mắt của Gia Ngộ, anh dứt khoát lưu loát mà nói:

"Cảm ơn em."

Gia Ngộ hướng anh chớp chớp mắt, cười tủm tỉm nói: "Anh là chồng của em, đương nhiên là em phải đối tốt với anh rồi."

Hướng chi, có thể tìm được Mục Phách đến làm chồng mình, rốt cuộc là chính cô kiếm tới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Gãy chân

Gia Ngộ năm nay 23 tuổi, theo lý thuyết không nên sớm như vậy liền đi trên con đường hôn nhân mới phải, nhưng cô lại có một ba ba hay nghi thần nghi quỷ, vừa mới tốt nghiệp đã giới thiệu cho cô vài cái đối tượng để xem mắt.

Văn Trọng, một người đàn ông trên thương trường là nhân sĩ thành công "sát sá phong vân", nhưng ở trước mặt con gái mình lại cam nguyện làm một bà mối xứng chức. Điền cuồng hỗ trợ tìm kiếm đối tượng không nói, thậm chí còn tạo ra một quyển sách để Gia Ngộ tùy tiện lựa chọn giống như lựa cái trắng vậy.

"Yên tâm, ba đều xem qua, đều thực không tồi!"

.. Mới là lạ.

Thấy ba mình kỳ quặc như vậy, Gia Ngộ trộm đi hỏi Lưu thúc mới biết đến nguyên nhân thực làm cô dở khóc dở cười - -

Mẹ Gia Ngộ mất từ khi cô còn rất nhỏ. Văn Trọng không muốn cưới vợ nữa liền đem toàn bộ tinh lực đặt ở công việc và con gái. Lúc đầu Văn Trọng hai bàn tay trắng, bởi vì gây dựng sự nghiệp ăn không ít khổ. Đoạn thời gian đó, mỗi ngày ông đều bận đến "chân không chạm đất", sợ Gia Ngộ thiếu tình thương nên luôn mang cô theo bên người cùng nhau đi làm, đến khi tan tầm có việc bận, thường là mở cuộc họp, ông đều nhớ dặn dò thư ký đưa cô về phòng.

Năm Gia Ngộ 8 tuổi, Văn Trọng mang theo cô đi chùa miếu trên núi du ngoạn. Trên đường gặp được một thầy bói, ông ta vừa thấy cô liền nói nàng phúc tinh cao chiếu, mà Văn Trọng lại là người thích nghe người ta khen Gia Ngộ nên quyết định không đi tiếp nữa. Ông ngồi xuống cùng thầy bói nói chuyện, bị lừa mua mấy cái vé mới vẫn vui tươi hơn hờ mà không chịu đi.

Mãi đến khi nghe thầy bói nói Gia Ngộ 23 tuổi không kết hôn sẽ có "tai bay vạ gió" ông liền trở mặt, nói thầy bói là bọn "bịp bợm giang hồ", mặt lạnh rời đi. Tuy ngoài miệng nói không tin, Văn Trọng lại vẫn luôn để những lời thầy bói để trong lòng, ông không tin quỷ thần nhưng sự tình liên quan đến Gia Ngộ, ông không thể không coi trọng. Vậy nên, khi sinh nhật Gia Ngộ 23 tuổi vừa qua, ông liền nóng nảy, e sợ tai nạn đổ xuống trên đầu Gia Ngộ.

Việc này nghe có vẻ hoang đường nhưng Gia Ngộ biết Văn Trọng là nghiêm túc. Ông ngày thường rất dễ nói chuyện nhưng khi cổ chấp lên thì một trăm cái đầu trâu đều không kéo lại được.

Vì né tránh việc xem mắt, cô chạy tới Trần Nam Thủy.

Trước khi rời đi Trần Nam Thủy một ngày, cô liền gặp được Mục Phách.

Hợp đồng hôn nhân không phải là chuyện quang minh chính đại gì. Cái gọi là họa từ trong miệng mà ra, Gia Ngộ hiểu được việc này càng ít người biết càng tốt, sau này ly hôn sẽ càng ít phiền toái. Vì thế, cô liền từ chối việc Văn Trọng tổ chức hôn lễ linh đình, tất cả đều giản lược, đến cả Viện Viện đều là sau khi cô trở thành phụ nữ có chồng mới biết đến tin tức.

Một hồi hôn lễ, người hai nhà ăn bữa cơm liền đã xong thủ tục.

Nói là người hai nhà, thực ra gia đình nhà trai chỉ có một mình Mục Phách, cái gì cũng đều không có, bao gồm người thân và cả tiền bạc.

Đối với việc này, Văn Trọng thế nhưng lại từ đang bất mãn tìm được một chút cân bằng.

Gia Ngộ không cần xem sắc mặt của người nhà chồng, cái này thật tốt!

Lúc Gia Ngộ dẫn Mục Phách đến gặp Văn Trọng, ông không chút suy nghĩ liền phản đối. Nguyên nhân không phải là Mục Phách không có tiền. Ông có ý nghĩ giống Gia Ngộ, cho rằng tiền không là vấn đề, ông cũng không cần chút tiền chỉ coi như "dệt hoa trên gấm". Đối với ông, vấn đề lớn nhất của Mục Phách chính là công việc của anh. Suốt ngày mệt đến chết đi sống lại cũng chỉ như muối bỏ biển, việc này làm ông không thể không hoài nghi năng lực của Mục Phách – không có tiền không quan trọng, là vàng thì sớm hay muộn cũng sáng lên, nhưng ông xem xét Mục Phách thấy thế nào cũng đều thấy anh không giống một khối vàng sẽ sáng lên.

Bất đắc dĩ Gia Ngộ lại thực sự rất cố chấp, không phải Mục Phách thì không thể, còn lấy lời thầy bói ra áp chế ông. Văn Trọng không có biện pháp, chỉ có thể thỏa hiệp. Nghẹn một hơi cho tới hôm đó, ông thấy được ở Mục Phách một điểm tốt.. Ông thoải mái hơn nhiều, tốt xấu gì thì khuê nữ nhà ông cũng không cần gặp phải những chuyện "mẹ chồng-nàng dâu", cũng coi như có điểm an ủi.

"Cậu phải đối tốt với con gái tôi."

Nghe thấy câu đó, Mục Phách tự nhiên liền đáp lại: "Con nhất định làm được." Sau đó cảm thấy lời nói quá ít không đủ chân thành, lại nói: "Nếu con không làm được, nhạc phụ đại nhân hãy đánh gãy hai chân của con."

Văn Trọng nghe được liền sững sốt, tay đặt ở trên vai Mục Phách cũng tự nhiên mất đi sức lực. Ông giúp Mục Phách phui chút bụi không nhìn thấy trên vai, khô cần nói: "Khá lắm, khá lắm.. Vì hai cái đùi của cậu, nhớ cho kỹ những lời hôm nay cậu nói ra."

Gia Ngộ ở bên cạnh nghe đoạn đối thoại của hai người, vẻ mặt quái dị, cô nhìn sườn mặt nghiêm túc của Mục Phách, ngực nghẹn muốn chết, sao tự nhiên lại nghiêm trọng như vậy, làm cho cô cũng cảm thấy áp lực.

Rốt cuộc chờ đến khi chỉ còn hai người, Gia Ngộ kéo cánh tay Mục Phách: "Tự nhiên khi không anh thể độc làm cái gì vậy? Ba em ngay cả thầy bói nói cũng tin, anh như vậy, ông ấy sẽ nghĩ là sự thật. Đến lúc chúng ta muốn ly hôn, hai cái chân của anh có còn muốn lành lặn hay không hả?"

Cô ở cách anh thật gần. Mục Phách nghĩ.

Hai người lúc này đứng ở hành lang không một bóng người, chỉ có ánh trăng chiếu vào qua cửa sổ. Anh nói nhỏ nhẹ như sợ làm kinh động Gia Ngộ lại như đang an ủi cô.

"Không có việc gì. Chỉ cần chúng ta ở bên nhau một ngày, anh nói được thì làm được."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cương cứng (H)

Gia Ngộ để Mục Phách thử quần áo cô mua.

"Em dựa theo chiều cao của anh để mua, chắc là sẽ vừa."

Mục Phách nói tốt, cầm quần áo đi vào phòng ngủ, phát hiện Gia Ngộ cũng đi theo phía sau, anh dừng lại: "Không ở bên ngoài chờ anh sao?"

Gia Ngộ mặt không đỏ tim không đập nhanh: "Lại không phải chưa thấy qua."

Mục Phách cười nhạo, nghĩ thầm cũng đúng, cô thích xem vậy thì xem đi.

Ai ngờ cô vừa xem, liền thay đổi ý định.

Mặc vào áo sơ mi, Mục Phách từ trên xuống dưới cài cúc, được nửa đường anh dừng lại động tác, đầu ngón tay hơi run, kêu tên đầu sỏ gây tội: "...Gia Ngộ."

Gia Ngộ vươn tay, cẩn thận vuốt hoa văn rõ ràng trên cơ bụng, trong nháy mắt cô có thể cảm nhận được da thịt ở dưới tay trở nên căng cứng.

Cô nói: "Cứng quá."

"..." Mục Phách hơi chật vật xoay người, không nói chuyện, vành tai hồng thấu.

Gia Ngộ biết anh vì cái gì né tránh chính mình. Như là không chê sự đại, cô ngồi quỳ, dò đầu qua rồi nhìn... nơi đó của anh.

"Anh thật mất cảm" Cô kết luận.

Mục Phách hít sâu một hơi, vội vàng cài xong cúc áo, không dám nhìn vào mắt Gia Ngộ, chỉ dám nhỏ giọng nói với cô: "...Vừa người."

"Để em nhìn xem" Gia Ngộ không chịu buông tha anh, cổ tình kéo mặt anh quay về phía mình. "Người dựa y trang, mã dựa an", nhìn Mục Phách mặc hoàn chỉnh, cô lộ ra tán thưởng, bình luận: "Xem ra ánh mắt của em cũng không tồi."

"...Ừ."

Gia Ngộ nghiêng đầu xem anh đỏ mặt, ha ha cười rộ lên: "Muốn em giúp anh hay không?"

"Cái gì?"

"Cái này." Gia Ngộ chỉ vật cương cứng giữa hai chân anh.

Cô quá trực tiếp, trong lòng Mục Phách phập phồng nhưng trên mặt lại ra vẻ trấn định, anh từ chối: "Không cần." Chẳng qua chỉ cần tắm nước lạnh một lần, nếu Gia Ngộ giúp, chỉ sợ lửa cháy đổ thêm dầu.

"Nhưng em cũng nghĩ muốn."

Hoàn toàn không biết khái niệm e lệ là cái gì, Gia Ngộ rõ ràng nói cho Mục Phách: "Nhìn thấy anh thay quần áo, em cũng có dục vọng."

Từ Trần Nam Thủy đến Bắc Thành, Mục Phách đối với Gia Ngộ là nói gì nghe đấy, chưa từng nói lời lạnh nhạt, cũng chưa từng cự tuyệt phản kháng. Kể cả lần này cũng thế.

"...Được" Anh cúi đầu đem cúc áo vừa mới cài vào lại từng bước từng bước cởi bỏ.

Gia Ngộ không nhìn thấy cảm xúc biến hóa trong mắt anh, cô một bên thường thức thân thể đẹp đẽ của anh theo từng nút áo được cởi bỏ, một bên trở tay đem khóa kéo kéo xuống, đem váy mặc ở trên người trở nên lỏng lẻo. Chờ trên người cô cởi chỉ còn một cái quần lót, Mục Phách đã chuẩn bị ổn thỏa.

"Muốn ở chỗ này?"

Thanh âm, ngữ khí, thần sắc cùng với biểu tình của anh so với vừa rồi ngược ngùng hoàn toàn bất đồng. Gia Ngộ sững sốt hai giây, chỉ thấy miệng khô lưỡi khô, cô nói: "Đổi địa điểm, đổi tâm tình."

Mục Phách quý một gối nâng lên hai cái đùi của cô, nhìn thoáng qua phong cảnh phía dưới thừa thốt lông. Không ướt, anh dùng tay xoa xoa hai mảnh thịt kiều nộn, sau đó đẩy ra cửa huyết, cắm vào một ngón tay –

Thật chặt.

Chặt đến khiến anh tiến thoái lưỡng nan, lại vẫn có tâm tư đi hỏi cô: "Vậy hiện tại tâm tình em như thế nào?"

Nhục huyết bị cắm vào dị vật, đầu ngón tay linh hoạt, moi lõng vách động, giống như gãi ngứa. Gia Ngộ kiều mị kêu hai tiếng, lắc đầu: "Không biết."

"Phải không? Tâm tình của anh cũng không tệ lắm." Nói xong, Mục Phách rút ngón tay ra để côn th*т thay thế, quy đầu trên đỉnh hoa huy*t, anh không vội tiến vào, mà là cọ xát qua lại, cọ đến mả mất đều là nước.

"Nhanh lên." Khi Gia Ngộ nói chuyện, nhục huyết lại tràn ra vài giọt chất lỏng.

đương v*t chậm rãi đẩy vào mật huyết, từ bốn phương tám hướng cọ xát vách động ẩm áp, Mục Phách đè trên người Gia Ngộ, đem hai cái đùi kẹp vào thất lưng mình, cho đến khi vào toàn bộ, chỉ còn hai viên trứng dái lộ ở bên ngoài.

"Ân a..." Gia Ngộ thu lại mười ngón tay, sững đến nắm chặt thâm dưới thân, "Rút ra một chút đi."

Mục Phách rút ra một giây, giây tiếp theo liền cắm tiến vào, đường đi chọt khóa chặt, anh nhìn Gia Ngộ muốn ngừng mà ngừng không được, rốt cuộc tìm được tần suất thích hợp nhất.

Chỉ là lúc sau, khó tránh được sẽ càng lúc càng nhanh.

Gia Ngộ có chút ăn không tiêu. Như là tới đỉnh, cô kêu càng lúc càng lớn tiếng, vào tai của Mục Phách không thể nghi ngờ chính là xuân dược hữu hiệu nhất. Anh đột nhiên đem Gia Ngộ vót lên, vừa đi vừa thao, quy đầu mướt mà chọc thẳng vào hoa tâm, bọt nước văng khắp nơi.

"Sướng hay không?"

"A, a a..." Gia Ngộ nói không được một câu hoàn chỉnh, cô lúc này giống như là một người phiêu lưu ở trên mặt biển đã lâu cầu được cứu vớt, mà Mục Phách chính là miếng gỗ nổi cô vớt và tìm được. Bởi vì khó tìm nên mới trân quý, cô liều mạng mà ôm lấy anh, liều chết triển miên, bụng co rút lại phập phồng, dòng nước tí tách làm ướt cả tấm thảm mềm mại.

Mục Phách thấy tư thái phóng đảng này của cô, trong mắt chỉ toàn là đoạt lấy. Anh đặt cô dựa lên tủ quần áo, hạ thân cường đỉnh, đâm cho cửa tử kêu vang.

"Kẹp anh nhanh như vậy?" Anh một ngụm ngậm lấy lỗ tai Gia Ngộ, thom tho mềm mại, "Có phải lại muốn tới hay không?"

Thật là muốn tới.

Cẳng chân banh thẳng, đầu ngón chân đều cuộn tròn lại, hoa huy*t co dẫn mười phần dùng sức mà xoắn chặt côn th*т, làm cho tràn ra lượng lớn d*m

thủy –

Gia Ngộ hai mắt nhắm nghiền, hôn mê bất tỉnh.

...

Xong việc, Mục Phách đem Gia Ngộ đã hôn mê ôm vào phòng tắm.

Không có Gia Ngộ vô ý thức câu dẫn, lúc này anh "hầu hạ" cô thực sự chuyên tâm. Lúc mọi việc hoàn tất, như là làm việc đại sự khó lường, anh thể nhưng chảy một thân mồ hôi.

Anh nên tự cấp chính mình tắm rửa lại.

Thở mạnh ra một hơi, Mục Phách đứng dậy, xoay người lại bị một bàn tay kéo lại.

"Mục Phách." Gia Ngộ tựa hồ còn không có tỉnh, hai mắt còn nhắm, môi mấp máy nhưng lời nói lại rõ ràng, "Ba em hỏi chúng ta có muốn đi tuần trăng mật hay không, em đã giúp anh cự tuyệt."

Mục Phách muốn hỏi vì cái gì muốn cự tuyệt, bỗng nhiên nhớ tới nội dung giao dịch giữa hai người, anh chỉ đáp lại "Hào" liền không nói nữa.

Gia Ngộ trầm mặc thật lâu, lúc Mục Phách cho rằng cô đã ngủ thì cô lại lần thứ hai mở miệng: "Em đã nói với ba an bài cho anh một chức vụ, ngày mai anh liền đi nhận chức đi." Đây là điều kiện cô phải đáp ứng cho Mục Phách, ngoại trừ giúp anh trả nợ thì còn cấp cho anh một công việc ổn định.

Mục Phách không nghĩ Gia Ngộ sẽ làm việc này nhanh như vậy, anh vốn dĩ đã chuẩn bị một tháng sẽ ở nhà chuẩn bị - - không có biện pháp, anh không có bằng cấp lại không có kinh nghiệm công tác, nhiều năm qua phí thời gian ở Bắc Thành tắc đất tắc vàng tìm việc vô cùng khó khăn. Gia Ngộ lại nói cho anh ngày mai liền có thể có công việc, anh có chút thụ sủng nhược kinh.

"Cảm ơn!" Anh nói lời này phát ra từ nội tâm.

"Khách khí cái gì?" Thông báo xong, Gia Ngộ không còn việc gì, cô lười biếng mà kẹp chặt chân, "Anh lợi hại như vậy mà."

Ánh mắt Mục Phách càng thêm mềm mại, anh khom lưng chạm vào lỗ tai Gia Ngộ: "Cảm ơn em đối với anh khẳng định."

Gia Ngộ ý vị thâm trường gật đầu, "Àn, chính là lần sau anh nhẹ nhàng chút. Hôm nay quá dùng sức, nơi đó hình như bị trầy da, có hơi đau."

Mục Phách: "..."

Anh còn tưởng rằng cô nói không phải cái này lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thẩm Hành

Văn Trọng an bài cho Mục Phách công tác ở khách sạn năm sao ở Bắc thành, chỗ đó quản lý bộ phận nhân sự vừa từ chức do mang thai, chức vụ còn trống, Mục Phách liền đến tiếp nhận vị trí này.

Ngày đi khách sạn nhận chức, Gia Ngộ muốn đi cùng với anh lại bị anh từ chối.

"Vì sao? Anh là người mới, những nhân viên cũ ở đó nhất định sẽ không phục, em phải giúp anh ra oai phủ đầu."

"Gia Ngộ, em giúp anh đã đủ nhiều."

"Thật không cần?"

"Không cần."

Mục Phách khó có khi cố chấp như vậy, Gia Ngộ méo máo, "Được rồi, em đây tìm cơ hội trộm đi xem anh hẳn là được chứ?"

"Xem anh?" Mục Phách tâm vừa động, cười cười, "Hào."

Sau khi Mục Phách ra cửa, Gia Ngộ liền phát ngốc.

Mấy ngày này Mục Phách đều ở nhà đợi, có anh ở đây, người giúp việc cũng không có việc gì để làm. Cái gì anh cũng biết, cái gì cũng làm, giống như không có gì làm khó được anh. Hiện tại trong nhà đột nhiên chỉ còn một người, cô ngược lại có điểm không quen.

Ăn xong bữa sáng Mục Phách làm, tập yoga nửa giờ, trên người ra mồ hôi, cô ghé vào trên đệm, một bên thờ dốc một bên chơi di động.

Điện thoại thông báo có tin nhắn.

Là Viện Viện nhắn tới, nội dung tin tức liên chỉ có một câu – "Thẩm Hành về nước."

Gia Ngộ lăm bầm lâu bầu: "Thẩm hành về nước? Như thế nào mình lại không biết."

Thẩm Hành là bạn từ nhỏ của Gia Ngộ cùng nhau lớn lên, tiểu học, sơ trung, cao trung đều ở cùng một trường, đến tận khi Thẩm Hành xuất ngoại vào cao nhị năm ấy, hai người mới chặt đứt quan hệ bạn cùng trường.

Gia Ngộ không trả lời Viện Viện, đem điện thoại ném ở trên bàn, đi tắm rửa.

Cô rất hiểu tính cách của Thẩm Hành, hẳn không phải là cái người ghen đến mức không nói ra lời.

Cùng ý nghĩ với Gia Ngộ, trưa hôm đó Thẩm Hành liền tới tìm cô. Nhắn lại với Mục Phách rằng tôi không về nhà ăn cơm, không chờ anh trả lời, Gia Ngộ đã dầm giày cao gót lay động sinh tư mà đi ra cửa.

Thẩm Hành hẹn Gia Ngộ ở quán ăn Tứ Xuyên mà học sinh bây giờ ưa thích, khi Gia Ngộ đến, hẳn đã gọi xong đồ ăn.

"Đều là các món cậu thích ăn."

Thấy đối phương không có ý từ ôn chuyện, Gia Ngộ cũng đơn giản đi thẳng vào vấn đề: "Tôi hôm qua về nước?"

"Ừ." Thẩm Hành nhàn nhã dựa lưng vào ghế ngồi, biểu tình mà Gia Ngộ quen thuộc, hẳn cười nói: "Cậu đang trách tôi không nói với cậu sao?"

Gia Ngộ ném vào miệng một hạt đậu, nhìn hẳn kỳ quái: "Tôi trách cậu làm cái gì? Cậu hiện tại không phải nói cho tôi rồi sao?"

Thẩm Hành ghen hòng, thu hồi nụ cười, có chút bất đắc dĩ mà thỏa hiệp: "Văn Gia Ngộ, cậu đúng là một chút cũng không thay đổi."

"Cũng thế thôi."

"Nói đi." Cô thái độ lười nhác, Thẩm Hành không muốn lại dài dòng. Hắn tháo xuống mắt kính, mặt mày sắc bén, ngữ khí gần như hùng hổ dọa người, "Kết hôn khi nào? Đối phương là ai? Bối cảnh thế nào? Cậu như thế nào nhận thức? Vì cái gì...không nói cho tôi biết?"

Gia Ngộ phản ứng đầu tiên: "Quá nhiều vấn đề."

"Đừng nói sang chuyện khác."

Gia Ngộ hít sâu một hơi, biết không thể gạt được hẳn, liền ẩn thao đúng trình tự trả lời: "Bốn ngày trước kết hôn. Anh ấy tên là Mục Phách, hai bàn tay trắng, cha mẹ đều đã mất, vẫn luôn ở cùng bá phụ bá mẫu. Tôi cùng anh ấy là đồng học cao trung, ở Trần Nam Thủy, gặp lại về sau thiên lôi câu địa hỏa, chạm vào là nổ ngay..."

Thẩm Hành càng nghe càng tức giận, nghe được từ nào đó, hẳn lập tức ngắt lời: "Cao trung đồng học? Tôi như thế nào không biết cậu có đồng học như vậy? Cậu cùng tôi nói lời nói dối sứt sẹo như vậy có ý nghĩa sao?"

"Tôi không nói dối." Gia Ngộ nghiêm túc nói: "Sau khi cậu xuất ngoại không lâu, việc làm ăn của ba tôi xảy ra vấn đề, ông ấy không muốn ảnh hưởng đến tôi nên đem tôi đưa về quê, tôi cao tam là học ở Trần Nam Thủy, lúc ấy tôi cùng lớp với Mục Phách...Anh ấy thành tích rất tốt."

Điều mà Gia Ngộ không nói là cô tuy rằng cùng lớp với Mục Phách nhưng bọn họ cơ hồ không có phát sinh quá quan hệ gì. Nói đúng ra, cô lúc ấy không chơi với bất kỳ ai trong khối, độc lai độc vãng hai học kỳ, cô chỉ quay lại cao trung để lấy bằng tốt nghiệp.

"...Này cũng là do cậu không chịu liên hệ với tôi một năm đó."

Gia Ngộ ngượng ngùng mà sờ chóp mũi: "Lúc ấy tôi cho rằng nhà tôi sẽ phá sản làm gì có mặt mũi mà liên hệ với cậu chứ."

Ánh mắt Thẩm Hành hơi lóe lên, nâng chén uống một ngụm lớn, lúc này đầu óc tỉnh táo hơn, thay đổi đề tài: "Cậu còn chưa trả lời tôi vì cái gì không nói cho tôi biết cậu kết hôn?"

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, Gia Ngộ lại thần nhiên: "Đây cũng đâu phải việc lớn gì. Cậu cũng không ở Bắc Thành, tôi có báo thì cậu cũng đâu có về kịp để uống rượu mừng đâu."

"Văn Gia Ngộ!"

Gia Ngộ khiếp sợ, khoa trương mà vỗ ngực: "Cậu làm cái gì vậy? Làm tôi giật cả mình!" Cô dùng ánh mắt ý nói với nhân viên phục vụ đang tiến về phía

ghế lô: "Đề xuống xong liền ra ngoài đi."

Thẩm Hành gọi tổng cộng năm món ăn, tất cả đều là những món Gia Ngộ đã từng thích ăn, cô liếm liếm môi, tiếc nuối nói: "Lại gọi mấy món không cay đi, dạ dày của tôi hiện tại không thể ăn nhiều đồ cay như vậy."

Lửa giận của Thẩm Hành trong nháy mắt vui hơn phân nửa, hân hoan giật mình: "Dạ dày làm sao vậy?"

"Năm học cao tam bị tôi ăn đến hỏng rồi."

Đáy mắt Thẩm Hành hiện lên một tia đau lòng, ngoài miệng vẫn không tha nói: "Sao chuyện gì cậu cũng đều không nói cho tôi biết? Cậu lớn như vậy rồi còn không biết chăm sóc bản thân!"

Gia Ngộ gấp một miếng thịt chấm vào bát nước tương: "Nói cho cậu cũng vô dụng thôi."

Thẩm Hành không còn lời gì để nói, hân muốn hỏi cô trong một năm kia đã trải qua những việc gì, cô lại lấy com ăn, không chịu nói nữa.

Giờ khắc này, phút chốc Thẩm Hành ý thức được Gia Ngộ cùng hân đã kéo ra khoảng cách cùng không bởi vì hân về nước mà kéo gần lại.

Ngược lại càng ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Trượng phu

Ăn com được một nửa thì Mục Phách gọi điện thoại đến.

Gia Ngộ nhìn Thẩm Hành đứng lúc hân cũng quay sang nhìn chính mình. Cô lắc lắc đi động: "Tôi ra ngoài nghe điện thoại."

Hai chữ "lão công" hiện trên màn hình hung hăng đập vào hai mắt Thẩm Hành bóng râm, hân nhíu mày, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngồi đây nghe đi."

"...Cũng được." Gia Ngộ chuyển điện thoại sang tai kia, sùnn mặt lại đối diện với Thẩm Hành. Khác hân với thái độ bình thản vừa rồi, khi cô nghe điện thoại cả người đều mềm mại xuống, loại ôn nhu này có lẽ chính cô cũng chưa nhận thấy được nhưng Thẩm Hành nhìn thấy lại đặc biệt chói mắt.

Thời gian trò chuyện cũng không dài, còn không đến một phút đồng hồ, Gia Ngộ đem điện thoại bỏ vào trong túi, lại uống một ngụm canh, nói: "Mục Phách tới đón tôi, tôi phải cùng anh ấy về nhà."

Thẩm Hành theo bản năng đứng dậy: "Để tôi tiễn cậu xuống dưới."

"Thôi không cần đâu." Gia Ngộ xua tay, "Mục Phách nhìn thấy sẽ hiểu lầm."

Thẩm Hành vừa nghe, tâm tình tự nhiên tốt hân lên, ngoài mặt lại nói: "Anh ta có thể hiểu lầm cái gì?"

Gia Ngộ không thích cách nói chuyện ngả ngớn của hân, cô nghiêm mặt nói: "Thẩm Hành, anh ấy là chồng hợp pháp của tôi, mặc kệ thân phận của cậu là gì, tôi cũng đều để ý đến cảm nhận của anh ấy. Nếu có thể tôi cũng muốn cậu tôn trọng anh ấy."

Nói xong, Gia Ngộ xoay người đi không chút lưu luyến.

Cửa ghế lô đóng lại, trong một cái chớp mắt Thẩm Hành nhin xuống xúc động muốn đập đổ cái bàn, đi đến bên cửa sổ.

Dưới lầu nhiều người lui tới như vậy nhưng hân liếc mắt một cái liền có thể nhận ra người đứng thẳng tắp ở ven đường kia là Mục Phách.

Từ xa nhìn lại, vừa cao lại trắng, diện mạo nhìn không rõ nhưng khí chất cũng không tồi.

Không thể không nói ngoại hình của người này chính là kiểu Gia Ngộ yêu thích.

Nghĩ đến đây, Thẩm Hành xiết chặt nắm tay. Thật lâu sau, khi Gia Ngộ xuất hiện trong tầm mắt của hân, nắm tay mới buông ra.

Từ lúc Gia Ngộ ở tiệm com đi ra, Mục Phách liền đi đến đón cô.

Nhưng Thẩm Hành lại phát hiện một hiện tượng kỳ quái – Mục Phách sẽ không chủ động hướng Gia Ngộ thể hiện cử chỉ thân mật, thậm chí cố tình bảo trì khoảng cách giữa hai người. Ngược lại Gia Ngộ tương đối chủ động, ôm lấy cánh tay anh ta đi về phía bên kia đường, cười rộ lên sáng lạn hơn cả ánh mặt trời.

Trong lòng vừa mới dâng lên nghi hoặc nhất thời bị lửa giận bao trùm, Thẩm Hành lấy điện thoại đi động bấm một dãy số.

"Giúp tôi điều tra một người."

...

"Hôm nay anh đi làm thế nào?"

Mục Phách im lặng một lát, trả lời: "Cũng không tệ lắm"

Nói dối.

Gia Ngộ nhìn ra được nhưng không nghĩ nói ra, nếu Mục Phách không muốn cho cô biết, cô liền làm bộ không biết cũng tốt.

"Phải vậy không?" Gia Ngộ cười cười, "Vây là tốt rồi."

Ánh mắt Mục Phách nặng nề, cũng không biết đang nghĩ cái gì, một bộ dáng muốn nói lại thôi. Gia Ngộ nhìn thấy vậy liền hỏi: "Anh muốn nói cái gì?"

"...Cũng không phải chuyện gì quan trọng."

Gia Ngộ không nói lời nào.

Một phút đồng hồ trôi qua, áp lực không tiếng động làm Mục Phách buông vũ khí đầu hàng, anh buông tiếng thở dài, thẳng thắn hỏi: "Em cùng ai ăn cơm vậy?"

Gia Ngộ vừa nghe xong liền vui vẻ. Cô nghiêng đầu nhìn sườn mặt Mục Phách, trêu đùa: "Anh ghen sao?"

Mục Phách mặt không đổi sắc mà phủ nhận: "Không có." Hơn nữa, anh làm gì có tư cách mà ghen tị chứ.

"Em không tin đâu." Tâm tình Gia Ngộ rất tốt, hừ hừ hai tiếng mới chậm rãi nói: "Anh ta là bạn chơi với em từ nhỏ, tên là Thẩm Hành, là nam. Nhưng em muốn thanh minh một chút, em với anh ta không có một chút quan hệ ái muội nào hết, nếu có thì đã sớm phát sinh rồi. Anh ta thích kiểu nữ sinh thanh thuần, anh nhìn xem em có điểm nào phù hợp không?"

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Mục Phách dừng xe, xoay mặt nhìn Gia Ngộ.

Gia Ngộ có khuôn mặt trái xoan tiêu chuẩn, da trắng hồng, ngũ quan tỉ lệ cân đối, là vẻ đẹp kinh điển. Hôm nay cô trang điểm lại thêm phần mị sắc, quả thật không dính dáng đến hai chữ "thanh thuần", nói là quyến rũ còn không kém nhiều lắm.

Anh nhìn cô một hồi lâu, đến mức Gia Ngộ đỏ mặt mới mở miệng nói: "Đều rất phù hợp."

"Anh...Anh trả lời cái gì vậy?" Gia Ngộ bị anh nhìn đến sớm đã quên mất mình hỏi cái gì, cô lặng lẽ sờ mặt, thực nóng, cũng không biết có hồng lên hay không.

"Anh trả lời đúng sự thật thôi." Mục Phách thực sự cảm thấy như vậy. Mặc kệ bề ngoài Gia Ngộ có bao nhiêu điểm lẹ, nói chuyện có chừng chặc đến mức nào thì ở trong mắt anh, cô đều là người thuần khiết nhất. Chỉ là ý nghĩ này của anh hẳn không nên để Gia Ngộ biết.

Gia Ngộ sợ khuôn mặt của mình thực sự đỏ lên liền chuyển đề tài: "Anh ăn cơm chưa?"

"Còn chưa ăn."

"Đúng lúc em cũng đói bụng." Gia Ngộ nghĩ nghĩ, gọi món, "Em muốn ăn cơm chiên."

"Ừ, về nhà anh làm cho em."

Đáp lời cô xong Mục Phách mới phản ứng lại, anh chần chờ một chút, hỏi: "Vừa rồi ăn không no sao?"

Gia Ngộ lắc đầu: "Toàn là món cay, em không ăn được. Lúc sau gọi thêm vài món, hương vị quá bình thường, em chỉ uống một chút canh, căn bản không đủ lót bụng."

Cô không thể ăn cay. Mục Phách nhớ kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thật sướng (H)

Cơm chiên thực ngon, người làm cơm chiên cũng ngon không kém.

Bàn ăn cao vừa đủ, Gia Ngộ ghé vào trên mặt bàn, mông đẩy lên, quần áo nửa người trên hoàn chỉnh, nửa người dưới lại là trống trơn.

côn th*т cứng rắn, hung hăng mà cắm vào nhục huyết lây lội, Gia Ngộ kêu ra tiếng, thờ ra từng hơi cơ hồ làm ướt cả mặt bàn, cô muốn quay đầu lại có người đè nặng sau cô không cho cô nhìn thấy khuôn mặt trần đầy dục vọng ở phía sau.

Mục Phách hôn lên sống lưng Gia Ngộ, hoặc nhẹ hoặc nặng, lưu lại dấu vết khi nhạt khi đậm.

"Làm ở chỗ này thực thoải mái phải không?"

Gia Ngộ không trả lời Mục Phách cũng đã biết đáp án.

Uớt đến như vậy tất nhiên là thoải mái.

Gia Ngộ gắt gao cắn môi, khoe mắt có chút nước mắt rơi xuống, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rên rỉ lại thu không được liền biến thành ho khan, cô khụ một tiếng nho nhỏ, không khó chịu, chính là muốn ho ra.

"Cổ họng ngứa sao?" Mục Phách dùng sức đâm cô, cúi người xoay mặt cô lại, hung hăng mút vào môi của cô: "Hay vẫn là nơi nào ngứa?"

Giống như người bị khát vài ngày, Mục Phách ở trong miệng Gia Ngộ hấp thu nước bọt của cô như cam tuyến tìm kiếm đã lâu. Cô cùng Mục Phách hôn môi đến trời đất mù mịt, quên mình mà phóng đảng.

Cô ngứa chỗ nào, anh thế nào lại không biết.

Mục Phách thả chậm động tác, rút côn th*т ra một chút, chất lỏng ướt dính chảy xuống, anh làm như không thấy, bắt lấy chân của Gia Ngộ đem cô xoay lại đối mặt với mình, mệnh lệnh nói: "Nhìn anh."

Gia Ngộ nhìn anh, nghĩ thâm, thật là không giống nhau.

Sói đội lột cừu. Ngày thường anh ôn nhuận như vậy mà lúc này lại hung ác mạnh mẽ đến mức này.

Cô cảm thấy Mục Phách như vậy thật mê người.

Hai cái đùi bị nâng lên cao, nhẹ nhàng mà treo ở trên vai anh, cô không cần cúi đầu nhìn cũng biết hạ thể có bao nhiêu dâm uế không chịu nổi.

Môi âm hộ khẳng định đều bị lật ra ngoài, thịt viên cũng chắc chắn đã sưng đỏ, cô cảm thụ được.

đương v*т cứng như sắt lại lần nữa cắm vào ôn nhu hương, Gia Ngộ cũng đẩy lên vòng eo mảnh khảnh, đối diện với ban công hình ảnh vào trong mắt lại thành ảnh ngược, cô nhìn chăm vào những móc nối trên bức màn cửa, lại thành nhiều bóng chồng lên nhau.

Làm tình không ở trên giường thật là trải nghiệm mới mẻ.

Giờ phút này, ở trên bàn ăn cơm, cô lại thành món ngon trong miệng người khác.

"Thật sướng."

Thân thể cô bị đâm ra tiếng vang càng lớn.

Sau ngày đó Mục Phách tan làm càng ngày càng muộn.

"Lại không ăn cơm?"

Gia Ngộ cắn quả táo, nói năng mơ hồ không rõ: "Em chờ anh mà." Ngủ cả một ngày làm sao mà không đói bụng được chứ? Nhưng khẩu vị của cô đã bị Mục Phách đường tốt, cô lại chứng mất đồ ăn bên ngoài, vì vậy chỉ có thể dùng trái cây để lót dạ trước, chờ Mục Phách về nấu cơm.

Nửa tháng nay cô đều như vậy.

Mục Phách liền cời cúc cổ tay, lập tức đi về hướng phòng bếp, hỏi: "Em muốn ăn cái gì?"

Gia Ngộ còn chưa trả lời, anh liền bắt đầu dĩ mà xoay người nói cho cô một sự thật tàn nhẫn: "Trong nhà hết đồ ăn rồi."

"A?" Gia Ngộ lê dép đi đến, thấy tủ lạnh quả nhiên trống không, cô buột miệng thốt ra: "Vậy làm sao bây giờ?"

"Chỉ trách anh mấy ngày gần đây bận quá đã quên mua đồ lấp đầy tủ lạnh." Mục Phách cầm một hộp chocolate ra đưa cô: "Anh ra ngoài mua một chút đồ ăn, em ăn trước cái này lót dạ đi."

Gia Ngộ lại bắt được trọng điểm.

Anh nói gần đây anh rất bận.

"Không cần!" Gia Ngộ bắt lấy tay anh, "Không phải vẫn còn mì ăn liền sao? Em ăn cái này là được rồi."

Mục Phách nhắc nhở cô: "Mấy thứ đó không xứng là đồ ăn."

Gia Ngộ sán lại cười: "Chỉ cần anh làm, em đều thích ăn."

Ở nơi cô không nghe được, có người tim đập gia tốc.

Mục Phách tận lực làm cho nụ cười trên mặt cùng cô xứng đôi một chút: "Được. Vậy em đi ra ngoài chờ, anh nấu xong sẽ mang ra cho."

Sau khi đặt đồ ăn lên bàn, Gia Ngộ liếc mắt một cái liền nhận ra hai chén khác nhau.

"Chén của anh không có trứng."

"Trong nhà chỉ còn một quả trứng thôi."

Gia Ngộ ha ha cười hỏi: "Mục Phách, anh có cảm thấy đối thoại của chúng ta rất kỳ lạ không?"

"Kỳ lạ chỗ nào?"

"Giống như kiểu trong nhà đã nghèo đến mức không còn gì ăn, chúng ta đến trứng cũng không đủ mỗi người một quả để ăn."

Mục Phách im lặng hai giây, mặt đỏ lên: "Là anh làm không tốt."

Gia Ngộ im lặng, cắn hai miếng trứng, sau đó gấp bỏ vào chén của anh, giải thích: "Ý em không phải vậy. Ý của em là, lát nữa chúng ta ăn xong có thể cùng nhau ra ngoài mua đồ ăn."

Mục Phách nhìn trái trứng gần như hoàn chỉnh trong bát, trong lòng kêu khổ, Gia Ngộ như vậy kêu anh như thế nào có thể không thích cô? Nhưng trước đó đã thỏa thuận, một năm sau hai người liền ly hôn.

Anh không nên có lòng tham.

"Được. Ăn xong chúng ta liền ra ngoài."

Mục Phách cúi đầu, nước lèo bốc hơi lên một cỗ nhiệt khí cũng không che được tâm tư trong mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Háo sắc

Mặc dù nói là ăn xong liền ra ngoài nhưng Gia Ngộ lại thay đổi ý định, chính là lôi kéo Mục Phách cùng nhau tắm uyên ương. Cọ tới cọ lui đã là 9h tối.

Siêu thị 10h rưỡi đóng cửa, thời gian còn kịp, chính là nguyên liệu nấu ăn không còn tươi. Mục Phách chọn lựa cả nửa giờ mới chọn được mấy túi rau quả nhìn qua cũng không tệ lắm.

Gia Ngộ hỏi anh: "Như vậy là đủ rồi sao?"

Mục Phách ừ một tiếng: "Ứng phó tạm thời ngày mai là đủ." Còn thịt thì tan tằm trên đường về nhà anh có thể mua sau.

Gia Ngộ nhìn quãng thâm dưới mắt anh, do dự mà cắn móng tay: "Anh đi làm mệt lắm đúng không?"

"Vừa mới nhận chức khó tránh khỏi công việc tương đối nhiều." Mục Phách không nghĩ nhiều, "Nhưng mà anh có thể ứng phó được, em yên tâm đi."

Quả nhiên là như vậy.

Gia Ngộ thờ dài, tự phê bình nói: "Anh đi làm cả ngày mệt như vậy, về đến nhà còn phải mua đồ ăn, nấu cơm không nói, tắm rửa xong còn không thể nghỉ ngơi cho tốt, làm tình lại tốn thể lực như vậy...Ai, em thật là không hiểu chuyện."

"Gia Ngộ!" Mục Phách đỏ bừng mặt: "...Em nói nhỏ chút đi."

"Anh sợ cái gì chứ?" Nói là nói như vậy nhưng thanh âm cũng nhỏ xuống, cô nhìn xung quanh, "Bên cạnh đâu có ai."

Cô nói câu kia, Mục Phách cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ chọn ý cuối cùng để đáp: "Em không có không hiểu chuyện, những việc đó đều là anh tự nguyện làm."

Giặt quần áo, mua đồ ăn, nấu cơm, bao gồm...làm tình, đều là anh nguyện ý làm.

Gia Ngộ đương nhiên nghĩ là anh an ủi mình. Cô chọn từ trong xe đẩy chọn một túi nước cà chua ra ước lượng, khóe miệng cong lên, đôi mắt tỏa sáng: "Mục Phách, nếu không anh dạy em nấu ăn đi."

Cô cười lên rất đẹp làm cho Mục Phách không dám nhìn thẳng vào mắt cô, anh nhìn sang chỗ khác nói: "Mấy việc đó nếu anh không làm thì cũng sẽ có a di lăm." A di chỉ là mấy ngày nay có việc bận mà thôi, chờ xử lý xong việc trong nhà, bà sớm hay muộn cũng sẽ trở lại.

Gia Ngộ ý nghĩa tranh cao thấp hùng hực bốc lên, cô hí hai mắt: "Anh nói tay nghề của em so với a di kém hơn."

Mục Phách vội xua tay phủ nhận: "Đâu có."

Vậy còn được. Sắc mặt Gia Ngộ thay đổi so với trời tháng chín còn nhanh hơn, cô cười tùm tùm nói: "Vậy tóm lại anh dạy em nấu ăn. Chờ em học xong liền làm cho anh ăn."

Mục Phách ngửa tay, không nhận được sờ sờ đầu cô nói: "Được."

Chỉ là Gia Ngộ không cảm nhận được cảm xúc của anh ở phía sau, cô vui tươi hơn hờ mà chọn 4 hộp áo mưa dự phòng ở bên cạnh: "Để dự phòng."

Mục Phách: "..."

Nếu anh có thể vô tâm vô phế giống cô thì tốt rồi.

Về đến nhà, nghĩ đến tinh lực của Mục Phách là hữu hạn, Gia Ngộ khó có khi ngủ đến quy quy củ củ, không dám cựa quậy.

Nhưng như vậy thật ra Mục Phách có chút không quen.

Nếu như trước đây, thân thể thơm tho mềm mại luôn là dán lên người anh, thường đem anh làm đến cho mất hết lý trí, cảm giác khí huyết đều dồn xuống hạ thân...

A, tối nay gió thổi hơi lạnh.

Lại một lần nữa cảm nhận được động tĩnh của người bên cạnh, Gia Ngộ quay đầu nhìn về phía Mục Phách. Ngày thường anh ngủ rất an tĩnh, không thích trằn trọc, cũng không có thói quen xâu giày ngủ hay nghiêng răng, anh hôm nay quá mức khác thường.

"Anh không ngủ được sao?"

Trong bóng đêm, bả vai Mục Phách cứng đờ: "Anh làm em tỉnh à?" Anh hẳn là không làm ra động tác gì quá lớn mới đúng.

"Không phải." Gia Ngộ lắc đầu, tóc ma xát trên gối đầu phát ra những tiếng vang sần sật, "Tiếng hít thở của anh so với bình thường nhanh hơn một chút, cũng nặng hơn một chút."

Gia Ngộ có một cái tật xấu không thể nói tốt nhưng rất phiền toái. Cô thích ở những thời điểm thực an tĩnh chuyên chú đi nghe một chút âm thanh, càng nghe âm thanh này ở bên lỗ tai cô lại càng vang, thậm chí sẽ vang đến mức ảnh hưởng suy nghĩ của cô. Trừ khi bắt buộc bị dòi đi lực chú ý, nếu không cô sẽ trở nên rất nóng nảy.

Mục Phách theo phản xạ có điều kiện mà thả nhẹ tiếng hít thở: "Như vậy được chưa?"

Gia Ngộ sâu kín mà thờ dài một tiếng: "Em biết anh muốn làm tình, nhưng là hôm nay không được, em nói rồi không thể làm anh quá mệt mỏi."

Mục Phách cứng họng, sau một lúc lâu mới nói: "...Anh không có."

Gia Ngộ như là không nghe được anh trả lời, tiếp tục tự quyết định: "Hơn nữa em đến ngày, thực sự là không được."

Mục Phách một lúc lâu sau cũng không có phản ứng.

Gia Ngộ tưởng rằng anh đã ngủ, ai ngờ bụng nhỏ đột nhiên ầm ập, hóa ra anh đặt tay lên bụng cô.

"Như vậy có tốt hơn chút nào không?"

Thực ra hiệu quả cực kỳ nhỏ bé, hơn nữa Gia Ngộ cũng chưa từng bị đau bụng kinh. Nhưng thần kỳ chính là khi Mục Phách đặt tay lên bụng nhỏ của cô, trong nháy mắt cô thể nhưng lại cảm nhận được trăm ngàn lần chữa khỏi.

Gia Ngộ nắm chặt áo ngủ trước ngực: "Khá hơn nhiều rồi."

"Vậy là tốt rồi."

Không khí lại trở nên im lặng.

"Mục Phách," Gia Ngộ đánh vỡ trầm mặc, "Nếu không, em dùng địa phương khác giúp anh được không? Anh không cần động, em tới là được. Dù sao em không phải làm việc, mệt một chút cũng không sao."

"Thật không phải, anh...anh không phải là cái loại người háo sắc như vậy."

Gia Ngộ ghen cười, không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng bộ dáng của Mục Phách đỏ mặt tía tai. Cô cố ý thở ngắn than dài: "Vậy ý anh là em háo sắc."

Mục Phách: "..."

Gia Ngộ thấy kỳ quái tại sao anh không giống như lúc ở siêu thị cãi lại mình, một thân thể ấm nóng đột nhiên tới gần, cả người cô đều bị anh ôm ở trong lòng ngực.

Anh nói: "Anh đơn thuần là muốn ôm em ngủ thôi."

Mỗi lần làm tình xong, Gia Ngộ đều sẽ mệt đến mơ mơ hồ hồ. Lúc đó, anh có thể yên tâm lớn mật mà ôm cô đi vào giấc ngủ, không sợ cô kháng cự, cũng không sợ làm cho cô sợ hãi. Đêm nay không có lý do mệt mỏi, trong lòng thiếu đi ôn hương nhuyễn ngọc, rất là trống vắng, thế cho nên làm anh không thể tĩnh tâm được.

"Chỉ đơn giản như vậy?"

"Chỉ đơn giản như vậy."

Gia Ngộ ôm lại anh, "Đây là việc nhỏ, anh có thể nói thẳng."

Mục Phách cười không tiếng động, lại bất động thanh sắc mà ở trên đỉnh đầu cô hôn một cái, nhẹ đến mức làm cô tưởng anh cọ cảm trên đầu mình.

Ngoài cửa sổ ý thu rất đậm, trong ổ chăn đôi nam nữ dựa sát lẫn nhau, nhiệt độ cơ thể tăng lên, nhưng lại cảm thấy rất thoải mái.

Lúc này –

"Nhưng mà Mục Phách, đồ vật của anh đâm vào em."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Tức giận

Liên tục tăng ca ba cuối tuần, Mục Phách rốt cuộc có kỳ nghỉ đầu tiên.

Gia Ngộ nói trước hôm nay muốn học nấu cơm, cũng đặt đồng hồ báo thức muốn dậy sớm, lại không chịu nổi tới hôm qua lăn lộn đến mệt mỏi, cô ngủ đến khi mặt trời lên cao mới bị chuông di động kêu không ngừng làm cho tỉnh giấc.

"Alo, cái gì vậy?"

Thẩm Hành ở đầu điện thoại bên kia cười một tiếng: "Ăn phải thuốc nổ sao? Ngủ khí của cậu lớn như vậy."

"Cậu đánh thức tôi."

"Này đã mấy giờ rồi, tôi..."

Gia Ngộ không kiên nhẫn ngắt lời hắn: "Tim tôi có chuyện gì?"

"Văn Gia Ngộ, cậu đối với tôi đúng là càng ngày càng không kiên nhẫn." Thẩm Hành đối trả mà than: "Cậu kết hôn lâu như vậy, tôi cũng chưa được uống rượu mừng. Lát nữa tôi đến nhà cậu làm khách được không? Tôi về thủ đô đã hơn nửa tháng cũng không thấy cậu cho tôi đón gió tấy trần."

"Cậu cũng biết cậu đã về nước hơn nửa tháng sao? Còn đón cái gì gió tấy cái gì trần? Bắc Thành có chỗ nào làm cậu không hợp khí hậu đâu chứ? Tôi thấy cậu không phải sinh long hoạt hổ sao? Việc gì phải coi trọng hình thức vậy chứ?" Nói ra một chuỗi dài vấn đề, Gia Ngộ dồn khí đan điền, "Tôi từ chối."

Thẩm Hành không nói gì hai giây, ám chỉ: "Cậu giữ gìn người họ Mục kia quá mức rồi đó? Hắn không ra hình người hay trên mặt có dát vàng? Viện Viện cùng tôi nói ngay cả cô ấy cũng chưa từng thấy qua Mục Phách? Cậu đây là trọng sắc quên bạn sao?"

Gia Ngộ nghẹn lại, đúng là đã vài ngày cô chưa ra cửa giao tế.

Trước khi cùng Mục Phách kết hôn, cô có công việc, tốt nghiệp xong mỗi ngày đều là ăn nhậu chơi bời; sau khi cùng Mục Phách kết hôn, tuy chỉ là trên danh nghĩa, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cô hưởng thụ quá trình làm vợ.

So với việc ra ngoài ăn không ngồi rồi rồi dạo phố, cô càng thích nằm trên giường ngủ một ngày chờ Mục Phách về nhà, hai người cùng nhau ăn một mâm đồ ăn nóng hầm hập, cùng ngâm nước nóng tắm, cùng nhau xem phim truyền hình dài tập, cùng an tĩnh mà đọc sách trước khi ngủ, sau khi tắt đèn, lại cùng nhau làm tình. Sinh hoạt có nhiều tư vị, chủ yếu là các phương diện Mục Phách đều rất hoàn mỹ, làm cô yêu thích.

Tự nhiên được Thẩm Hành nhắc nhở, cô mới kinh ngạc phát hiện ra, cô giống như bởi vì Mục Phách mà càng ngày càng lười.

Cái thói quen này không tốt lắm, đến lúc ly hôn xong làm sao cô có thể thích ứng với lối sinh hoạt cũ. Mục Phách tốt thì tốt, tuy nói anh thích hợp với cô nhưng chung quy cô không xứng với anh. Người như Mục Phách đáng lý nên tìm một người vợ biết săn sóc. Không giống như cô, tiêu xài tiền phung phí, cái gì cũng không biết làm, có thể chiếu cố tốt chính mình đã không tồi, làm sao có thể trông cậy cô đi chiếu cố một người khác chứ?

Cô lại xằng bậy cũng không thể chậm trễ Mục Phách.

Gia Ngộ trong lòng suy nghĩ rất nhiều nhưng lại mạnh miệng: "Cậu có thể đừng học cách tôi nói chuyện hay không?"

"...Vậy tóm lại cậu có mời tôi hay không?"

Gia Ngộ bực bội mà vô loạn đầu: "Biết rồi, cậu đến đây đi...Nhưng mà cậu tới một mình thôi, đừng nói cho Viện Viện." Nếu có quá nhiều người quen cô sợ chính mình ứng phó không nổi, đến lúc đó việc kết hôn già lộ ra liền không tốt chút nào.

Thẩm Hành ngoài ý muốn lại không nói gì thêm: "Được, tôi tới một mình." Cuối cùng nhị đại gia hắn còn bổ sung: "Tôi thích ăn hải sản, cậu không quên chứ?"

"Ăn cho cậu no chết đi!"

Gia Ngộ trực tiếp cúp điện thoại.

...

Mục Phách đã chuẩn bị một bàn nguyên liệu nấu ăn.

Gia Ngộ rối rắm mà đứng trước bàn lõi kéo ống tay áo thật dài, anh mắt nhìn Mục Phách, có chuyện nói không nên lời.

"Làm sao vậy?"

"Cái kia..." Gia Ngộ chột dạ mà sờ cổ, "Lát nữa Thẩm Hành...cái người mà em nói chơi với em từ nhỏ, hắn một hai đôi tới nhà chúng ta làm khách, kế hoạch dạy học của chúng ta chắc là phải ngâm nước nóng rồi."

Động tác rửa tay của Mục Phách ngừng một chút, chỉ một cái chớp mắt liền khôi phục như thường, anh nói: "Cũng không có vấn đề gì, người tới là khách, chuyện dạy nấu ăn này, chúng ta còn rất nhiều thời gian."

Không biết vì sao, Gia Ngộ cảm thấy bốn từ "Người tới là khách", Mục Phách đặc biệt nhấn mạnh.

Bỏ qua điểm không thích hợp này, Gia Ngộ lấy lòng ôm lấy cánh tay anh, đây là động tác cô rất thích làm, thể hiện cô đối với một người thân mật. Cô cười nói: "Anh không tức giận là được."

"Anh sẽ không tức giận với em."

Gia Ngộ cười hắc hắc hai tiếng, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng, cô nói cho Mục Phách: "Đúng rồi, việc chúng ta kết hôn già, anh ngàn vạn lần đừng có lỡ miệng nói ra, Thẩm Hành hắn rất hiểu em."

Rất hiểu cô?

Vừa rồi anh còn có thể áp xuống hóa khí lúc này như bị dội thêm một bát xăng, lửa giận bốc lên tám mươi trượng. Mục Phách tươi cười càng thêm sáng lạn: "Đương nhiên, anh sẽ không để anh ta phát hiện."

Gia Ngộ như trút được gánh nặng, cô vỗ vỗ bờ vai anh: "Em tin tưởng anh."

Sau đó lại nói: "Còn nữa, hần thích ăn hải sản. Trong nhà hình như chỉ còn có tôm, lát nữa chúng ta dứt khoát gọi com hộp hải sản đi. Em biết một cửa hàng, hần hình như rất thích hương vị món ăn ở đó."

Mục Phách bỗng nhiên rút cánh tay về, xoay người sang chỗ khác xử lý đồng rau xanh đã sớm nhặt xong.

Anh nói: "Vậy em quyết định đi, anh không quá hiểu hần."

Gia Ngộ nhìn khuỷu tay trống không, vẻ mặt không thể hiểu được.

Mục Phách vừa rồi hần là tức giận đi?

- - -

Gia Ngộ: Này nha, ta cái gì cũng không biết, cũng không thể chậm trễ tìm cho Mục Phách một người vợ toàn năng.

Thẩm Hành: Đúng đúng đúng.

Mục Phách: Thực ra hai bên bổ sung cho nhau mới là đạo lý đúng đắn.

Thẩm Hành: Ta phi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Giao chiến

Thẩm Hành tới sớm hơn so với thời gian đã hẹn, com hộp còn chưa tới, com chưa nấu xong, đồ ăn cũng mới chỉ xong một món.

Gia Ngộ đi mở cửa, Mục Phách vẫn ở trong phòng bếp.

"Tôi nói cậu cũng tới quá sớm đó." Đến sớm tận 40 phút.

Một năm trước về nước, Thẩm Hành đã từng tới chung cư của Gia Ngộ một lần. Lúc ấy đứng dịp a đi xin nghỉ, hần vào phòng... Thật không dám dấu diếm, hần nghĩ là mình đi vào cái ổ chó mới đúng. Các loại túi mua hàng rải khắp mọi nơi, giày rải từ cửa chính đến cửa phòng ngủ, đồng một cái tây một chiếc, có khi tìm nửa ngày cũng không ra được một đôi giày hoàn chỉnh.

Gia Ngộ là một cô gái yêu sạch sẽ nhưng không thích thu dọn lại còn lười.

Mà hiện tại người con gái đặc biệt lười này hiển nhiên lại gả cho một người đàn ông đặc biệt chăm chỉ.

Thẩm Hành đánh giá một lượt chung cư sạch sẽ đến mức không nhìn thấy một hạt bụi, sắc mặt hơi trầm, nói: "Đói bụng, liền đến sớm."

Gia Ngộ dùng cái ánh mắt quý dị liếc nhìn hần, lại hất cằm về phía sofa, "Cậu ngồi đi, đồ ăn còn chưa làm xong."

Thẩm Hành chế nhạo: "Cậu trước tiên không nên gọi người ở trong phòng bếp ra cùng tôi chào hỏi một tiếng sao?"

"Chiều đãi cậu đã là tận tình tận nghĩa, còn muốn chồng của tôi ra bắt tay chào hỏi với cậu chắc, nằm mơ đi!"

Thẩm Hành: "...". Hần thật đúng là không thích nghe hai chữ "chồng tôi" từ trong miệng Gia Ngộ nói ra chút nào.

Sau khi mạnh miệng, Gia Ngộ không được tự nhiên mà kêu kêu tóc: "Mục Phách còn đang bận ở trong bếp, lát nữa xong anh ấy sẽ ra. Tóm lại, cậu ngồi xuống trước đi." Nói xong cô liền đi vào phòng bếp.

Hoàn toàn không để ý mặt Thẩm Hành đã đen như mực.

"Mục Phách, hán đến rồi."

Mục Phách không quay đầu lại, "Ừ."

Gia Ngộ thu lại vẻ hắt hăm vừa nãy đối mặt Thẩm Hành, tiến lên vài bước, có ý hỏi: "Anh còn tức giận sao?"

Mục Phách vẫn không quay lại nhìn cô: "Anh không tức giận."

Tuy rằng không biết tại sao anh tức giận nhưng nếu anh đã nói không tức giận, cô sẽ theo anh một lần cũng không vấn đề gì. Gia Ngộ túm tay áo Mục Phách, nhắc nhở nói: "Mục Phách, Thẩm Hành hán nói chuyện trực tiếp nhưng không có ác ý. lát nữa hán có nói gì thì anh cứ để vào tai này ra tai kia, tuyệt đối đừng để trong lòng."

Thực ra Mục Phách biết ý nghĩa của Thẩm Hành đối với Gia Ngộ. Chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, bạn bè không có gì dấu diếm nhau, biết rõ sở thích cũng thói quen của đối phương, chỉ cần một ánh mắt là biết đối phương muốn làm gì... Nhưng Thẩm Hành vẫn là đàn ông.

Anh không kiểm soát được sự ghen tuông trong lòng.

Mục Phách thở dài một hơi thật sâu, thay đổi sắc mặt bình thường nhìn về phía Gia Ngộ: "Anh biết rồi, em ra ngoài ngồi nói chuyện cùng hán đi, chỗ này mình anh là được rồi."

Gia Ngộ thấy anh giống như không có việc gì, trong lòng buồn lòng, cô vẫy vẫy tay: "Không sao, để cho hán đợi đi, em ở đây làm trợ thủ cho anh." Cô chớp chớp mắt, "Thuận tiện học tập một chút."

Lỗi tại Mục Phách đồ lên.

Tâm tình tự nhiên tốt hẳn lên.

Nhưng bầu không khí hài hòa này cũng không duy trì được lâu lắm.

"Vẫn Gia Ngộ, tôi muốn ăn trái cây."

Tiếng la giống như nhĩ đại gia truyền đến từ phòng khách làm Gia Ngộ nắm chặt tay, đang muốn hét lại thì Mục Phách đưa cô đĩa đựng trái cây, "Em mang ra ngoài đi."

Gia Ngộ tự nhiên cảm thấy chính mình thật sự... quá thô bạo.

Vì chứng minh mặt ôn nhu hiền thực lại hào phóng của mình trong mắt Mục Phách, Gia Ngộ dùng tăm xia răng cắm một miếng dưa hami đưa đến miệng Mục Phách: "A--"

Mục Phách theo bản năng ăn xong miếng dưa, ngậy người.

Gia Ngộ vừa lòng gật gật đầu: "Đề em mang ra ngoài."

Mục Phách hậu tri hậu giác mà bắt đầu nhấm nuốt, vị ngọt thanh của dưa hami lan tràn trên đầu lưỡi, anh sờ sờ môi mình, bỗng nhiên rất muốn hôn Gia Ngộ.

Chính là ngoài thời điểm làm tình, bọn họ cũng chưa từng hôn môi.

Nghĩ đến đây, trong miệng Mục Phách rớt cuộc không cảm nhận được vị ngọt vừa rồi.

...

Khi món ăn cuối cùng được bày lên bàn, Mục Phách nghe được tiếng mở ra đóng lại của cửa chính.

Anh tưởng cơm hộp được giao tới rồi.

"Tôi không thích ăn măng tây."

Tiếng nói của đàn ông đột ngột vang lên, ngón tay của Mục Phách vẫn không ngừng động tác. "Tích" một tiếng, mọi thứ cơ hồ dừng lại, không khí an tĩnh đến mức nghe được tiếng cây kim rơi xuống.

Anh mặt không đổi sắc: "Gia Ngộ thích, tôi cũng thích."

Thẩm Hành như là nghe được chuyện cười, ngay sau đó nghe tới câu nói quá mức thân cận với Gia Ngộ, nói: "Cô ấy thì có cái gì mà không thích? Ai cho cô ấy ăn thì cô ấy liền đi với người đó."

Lúc này Mục Phách mới quay đầu lại.

Hai người đàn ông rút cuộc lần đầu tiên mặt đối mặt giao chiến.

"Gia Ngộ đâu?"

Thẩm Hành không dấu vết mà so sánh Mục Phách ở hiện thực cùng với ảnh chụp, hình như nhìn bên ngoài càng đẹp hơn - - bắt quá đẹp hay xấu cũng như nhau thôi.

"Người đưa com hộp bị chặn ngoài cửa lớn, cô ấy xuống lầu lấy rồi."

Mục Phách đáp một tiếng, sau đó xoay người tiếp tục mang đồ ăn bày lên bàn, không lên tiếng nữa.

"Anh rất chán ghét tôi?"

Không chờ Mục Phách nói chuyện, Thẩm Hành lại nói thêm: "Tôi cũng rất ghét anh."

Mục Phách đẩy mắt không hề gợn sóng.

"Nhưng anh có lập trường gì mà chán ghét tôi? Cũng chỉ là một người đàn ông được Gia Ngộ tìm tới để lừa gạt qua cửa mà thôi."

Lúc này rút cuộc Mục Phách có phản ứng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lời nói khách sáo

Văn Trọng đã từng điều tra bối cảnh của Mục Phách.

Kết quả sau khi phái người tra xét cẩn thận, tư liệu tới tay thật là mỏng đến không thể mỏng hơn. Mục Phách bối cảnh sạch sẽ, đơn giản, trừ việc không có tiền thì thật sự không có gì để bắt bẻ. Hơn nữa, thấy bối tiên đoán cùng với Gia Ngộ rất kiên trì nên Văn Trọng cũng chưa từng hoài nghi mối quan hệ của Mục Phách và Gia Ngộ.

Hoặc là nói ông căn bản không nghĩ đến đứa con gái ông nuông chiều ở trong lòng bàn tay lại lừa gạt mình.

Nhưng Thẩm Hành không giống ông. Nếu nói Gia Ngộ có chỉ số IQ của người bình thường thì EQ có thể nói là thấp đến mức làm người ta giận sôi gan. Hắn cũng vì cô mà tổn rất nhiều tâm tư.

Muốn hắn tin tưởng Gia Ngộ đối với ai đó nhất kiến chung tình lại còn đến mức lập tức đăng ký kết hôn?

Thế thì không bằng nói cho hắn có người mang thai con của hắn còn thực tế hơn.

So với Văn Trọng chú ý đến gia đình Mục Phách, Thẩm Hành lại để ý đến việc Mục Phách và Gia Ngộ là đồng học cao trung. Gia Ngộ không lừa hắn, cô cùng Mục Phách xác thực có một năm là bạn cùng lớp, nhưng là - bọn họ trừ việc ở cùng một cái phòng học thì không còn gì liên quan.

Vì thế Thẩm Hành loại bỏ khả năng "Gương vỡ lại lành".

Không phải nhất kiến chung tình, cũng không phải gương vỡ lại lành, còn có thể là cái gì? Theo hiểu biết của Thẩm Hành đối với Gia Ngộ...việc này chỉ có thể là giao dịch.

Vì muốn qua loa lấy lệ với Văn Trọng mà tạo ra một cuộc giao dịch.

Thời điểm Thẩm Hành đoán ra khả năng này, đầu tiên là mừng rỡ như điên, sau lại là nổi trận lôi đình, chút nữa là gọi điện thoại cho Gia Ngộ chửi ầm lên. Nhưng hắn nhận xuống, phải bình tĩnh. Hắn biết, một khi gọi cuộc điện thoại này, Gia Ngộ sẽ không giải thích mà là kéo dài khoảng cách với hắn càng ngày càng xa.

Tóm lại, tuy chỉ là giao dịch nhưng Gia Ngộ và Mục Phách lại là quan hệ vợ chồng hợp pháp.

Hắn chính là không thể nuốt nổi cục tức này!

"Nhưng anh có lập trường gì mà chán ghét tôi? Chẳng qua chỉ là một người đàn ông được Gia Ngộ tìm về để lừa gạt qua cửa mà thôi."

Mục Phách nheo mắt lại, nhìn lại Thẩm Hành: "Cậu nói bậy bạ gì vậy?"

"Như thế nào? Anh không thừa nhận sao? Tôi đã điều tra ra, anh cũng không cần tiếp tục giả ngây giả dại." Nhắc tới việc này Thẩm Hành lại tức giận, nếu hắn sớm biết việc giảng hồ bịp bợm này, Mục Phách có thể đứng ở chỗ này cùng hắn nói chuyện sao? Người cùng Gia Ngộ kết hôn đáng lẽ ra phải là Thẩm Hành hắn mới đúng!

Nghe đến đó, Mục Phách ngược lại bình tĩnh. Anh cùng Gia Ngộ ký bản hợp đồng kia vô cùng đơn sơ, là anh tự tay viết, sau khi hai người ký tên là có hiệu lực. Khi ký hợp đồng điều kiện không cho phép, thậm chí chỉ có một bản, hiện tại còn ở trong két sắt ở thư phòng. Cho nên không có khả năng bị người khác phát hiện, càng không có khả năng bị ai đó lấy làm bằng chứng..

Thẩm Hành đang lừa anh.

"Sức tướng tượng của cậu thật phong phú." Mục Phách bình tĩnh lau khô tay, "Nói nhiều như vậy, mục đích của cậu chính là muốn nhìn giấy hôn thú của tôi và Gia Ngộ phải không?"

Thẩm Hành: "..."

Lỗi tai Mục Phách vừa động, đột nhiên cười lên, thấp giọng nói: "Nhưng mà cậu nói rất đúng, tôi chính là ghét cậu, rất rất ghét."

Vừa dứt lời, khóa mặt mã vang lên, Gia Ngộ xách theo com hộp trở lại.

"Người đâu rồi?"

Tiếng bước chân ngày càng gần, Thẩm Hành ghen một hơi không thể phát ra, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà dùng tay đập lên bả vai Mục Phách, gần từng chữ nói: "Đừng có mà để tôi bắt được nhược điểm của anh."

Mục Phách nghe xong ý cười càng đậm, quả nhiên không ngoài dự đoán của anh, Thẩm Hành chính là lời nói khách sáo.

Chỉ là trên mặt cười càng sáng lạn, trong lòng liền càng mất mát.

Một năm, anh cùng Gia Ngộ chỉ có thời gian một năm.

Đến lúc đó, không cần Thẩm Hành nói, bọn họ cũng sẽ ly hôn.

"Thẩm Hành, cậu làm gì ở đây vậy?"

Thẩm Hành thu tay lại, thay gương mặt giận tái đi bằng gương mặt tươi cười để tiếp đón Gia Ngộ, trong lòng không khỏi hừ lạnh, một người chồng già mà thôi, cô có cần phải bênh vực như vậy không?

"Tôi nhớ tới còn có việc phải xử lý, liền tiến vào cùng...cùng Mục Phách chào hỏi. Miễn cho người ta lại nói tôi không coi ai ra gì, không lễ phép."

Gia Ngộ bỏ qua sự chần chừ trong lời nói của hắn, cô xách theo com hộp, về mặt kính ngạc: "Cậu đi luôn sao?"

Thẩm Hành đi về phía cô gật đầu: "Ừ."

"Vậy com hộp này làm sao bây giờ?"

Thế mà cô còn lo cho com hộp. Thẩm Hành dừng bước, tức giận mà xoa đầu cô, chọc thủng suy nghĩ của cô: "Cậu so với tôi còn thích ăn hải sản hơn."

Gia Ngộ hạ thấp người, không cho hắn sờ đầu của mình: "Đi đi đi, thứ cho tôi không tiễn cậu."

Thẩm Hành liếc qua sắc mặt âm trầm của Mục Phách, tâm tình rất tốt, cũng không thèm để ý thái độ lãnh đạm của Gia Ngộ, hừ một tiếng liền rời khỏi chung cư.

Gia Ngộ nói thầm một câu bệnh thần kinh, đem com hộp để lên bàn, hỏi Mục Phách: "Vừa nãy hắn nói gì với anh không?"

Mục Phách rũ xuống mí mắt: "Chưa kịp nói gì thì em đã quay lại."

Gia Ngộ thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ vỗ ngực: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Nhìn cô gái bị xoa đầu đến tóc hơi rối lên, Mục Phách gợn tay, giống như vô tình mà vuốt lại tóc cho cô ra sau tai, "Rửa tay, ăn com thôi."

"...Nga." Gia Ngộ sờ lên lỗ tai của mình, vừa rời ngón tay Mục Phách có động vào chỗ này, rất ngứa.

Cô gãi gãi.

Lại như thế nào cũng gãi không ra điểm ngứa như vừa rồi.

...

Món chính tôm hùm đất rất cay, Gia Ngộ ăn không hết, mắt nhìn vẫn thấy thèm, đã ăn trong bát còn nhìn trong nồi, nước miếng chảy ròng ròng.

Mục Phách nhìn cô, đem tôm nhúng qua hai lần nước lọc, lại chấm nước tương, anh đưa đến tận miệng Gia Ngộ: "Ăn đi."

Gia Ngộ cảm động đến suýt rơi nước mắt - - cô chính là lười không muốn lột vỏ tôm mà thôi, không ngờ Mục Phách đã nhìn ra còn nguyện ý dung túng cho sự lười biếng của cô. Cô chợt dạ liền muốn lấy lòng Mục Phách, cô cũng đút cho Mục Phách một miếng, "Ăn ngon không?"

Mục Phách lúc này đã thích ứng được, thông dong gật đầu: "Ăn ngon."

Cô cười hì hì, nghe lời này xong liền bỏ vào trong miệng mình một miếng thịt tôm, một bên đồng ý: "Em cũng cảm thấy ăn ngon."

Mục Phách nhột nhạt liếc nhìn cô một cái, lại vội vàng cúi đầu, tiếp tục lột tôm.

Môi cô thật hồng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Nhãn tuyến

Sau khi ăn xong, Gia Ngộ và Mục Phách trở về Văn gia một chuyến.

Văn Trọng đang đợi bọn họ.

"Mục Phách, anh cùng tôi lên đây."

Gia Ngộ im lặng nhìn hai người lên lầu, nhớ lại biểu tình vừa rồi của Văn Trọng, không mặn không nhạt, thật sự nhìn không cảm xúc gì. Cô ngăn lại Lưu thúc hỏi: "Lưu thúc, hôm nay tâm tình ba cháu thế nào?"

Lưu thúc nói: "Khá tốt."

Gia Ngộ vẫn không yên tâm, lôi kéo ông đi vào phòng bếp pha một bình trà: "Đề cháu mang lên."

Lưu thúc bắt đầu đi gặt gặt đầu.

Gia Ngộ cẩn thận bưng nước trà lên lầu, chờ đến cửa thư phòng, cô cũng không vội đi vào. Đem khay đặt ở trên mặt đất, cô dán cả người lên ván cửa. Đáng tiếc hiệu quả cách âm quá tốt, cô không nghe được bất kỳ âm thanh gì.

Nhưng sau đó cửa mở ra, thiếu chút nữa thì làm cô ngã ngửa.

Mục Phách ngăn ra, kêu tên cô: "Sao em không đi vào?"

Gia Ngộ chỉ bên trong, mở khẩu hình hướng anh không phát ra tiếng: "Ba em có làm khó anh không?"

Mục Phách lắc đầu.

Gia Ngộ không tin, nói Mục Phách xuống lầu chờ còn chính mình vào hỏi một chút.

Mục Phách giữ chặt tay cô, "Thật không có."

"Em hiểu rõ ba em."

Mục Phách buông lỏng tay ra.

Năm Gia Ngộ học cao tam, trong nhà xảy ra chuyện, chính là bởi vì bên người Văn Trọng xuất hiện nội gián. Từ đó về sau, khi ông dùng người đều hết sức cẩn thận, kỳ khảo sát sẽ dài chứ không ngắn, kể cả Mục Phách là con rể ông thì ông cũng không quá tin tưởng.

Mục Phách không chịu nói, Gia Ngộ không có cách, nhưng cô có thể hỏi Văn Trọng, ông chưa bao giờ lừa cô.

Không nghĩ tới vừa hỏi, cô liền thành tặc mao miêu.

"Ba cư nhiên còn phái nhãn tuyến giám sát Mục Phách?"

"Văn Gia Ngộ," Văn Trọng trừng cô, "Làm gì có đứa con gái nào nói chuyện lớn tiếng như con hả?"

Gia Ngộ không sợ ông, cô ôm cánh tay hờ lạnh: "Vậy ba có phải nên nói với con xem giám sát có phát hiện ra được kết quả gì?"

Văn Trọng cùng cô đối diện thật lâu sau, rốt cuộc bại trận. Ông thở dài, nói không có phát hiện gì.

Gia Ngộ ngay lập tức đứng lý hợp tình nói, "Cho nên ba vẫn muốn tiếp tục giám sát sao?"

"Đương nhiên."

Gia Ngộ càng tức giận, cô chống tay xuống bàn cùng Văn Trọng giằng co: "Ba, trước đây chúng ta đã nói là "dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng", ba sao lại có thể như vậy?"

"Giám sát nhưng vẫn không có phát hiện gì chẳng phải là chuyện đáng mừng sao? Hơn nữa," Văn Trọng ngồi xuống, "Mục Phách tuy rằng không có vấn đề gì nhưng hẳn đối với việc quản lý khách sạn cũng là người mới. Con cũng không động não ngẫm lại xem ba sẽ dễ dàng yên tâm để hẳn thay ba quản lý sao?"

Sự thật bày ra ở trước mắt, Gia Ngộ bị hỏi đến lời nói căng thẳng, cô động động môi, mềm giọng: "Nhưng cũng không thể như vậy, quá coi thường người khác, anh ấy là chồng con."

Văn Trọng hỏi lại: "Nếu hẳn không phải chồng con, ba có thể để hẳn đến "Bốn Mùa" sao?"

"Bốn Mùa" chính là khách sạn mà Mục Phách đang công tác.

Một ván này, Gia Ngộ thua.

...

Ủ rũ cụp đuôi từ thư phòng đi ra, Gia Ngộ tìm một vòng cuối cùng mới phát hiện Mục Phách ở trong phòng ngủ của mình.

Hắn đưa lưng về phía cô, không biết đang xem cái gì.

Cô lặng yên không một tiếng động đi qua, bất thành linh nói: "Đây là ảnh khi em 4 tuổi."

Đầu ngón tay Mục Phách run lên, theo bản năng khép lại album, "...Xin lỗi, anh không nên tự ý động vào đồ vật của em."

"Không sao." Gia Ngộ tiếp nhận album, "Ngày đầu tiên em đưa anh về chung cư, em đã nói em không có bí mật gì giấu anh, anh muốn xem cái gì thì xem, muốn động cái gì thì động, không cần nói với em."

Mục Phách nhìn cô, "Không có bí mật gì sao?"

Gia Ngộ nghĩ nghĩ nói: "Có, nhưng mà đều ở trong bụng của em."

Mục Phách lại không tiếp tục hỏi.

Album bị lật vài tờ.

Gia Ngộ thất thần, lỡ tai đột nhiên nghe được âm thanh của Mục Phách, cô lấy lại tinh thần, "Anh nói cái gì?"

"Đây là ảnh tốt nghiệp cao tam của em."

Gia Ngộ tập trung nhìn lại, đúng thật là ảnh tốt nghiệp cao tam, nhưng là ảnh chụp ở Bắc Thành. Ở Trần Nam Thủy hơn một năm nhưng đến cuối cùng cô lại không kịp chụp ảnh đã quay lại Bắc Thành.

Cô chỉ vào đệ tam bài bên cạnh mình, "Biểu tình của em có phải quá nghiêm túc không?"

"Rất đáng yêu." Mục Phách nói.

Gia Ngộ trong lòng mềm nhũn, thấp giọng nói: "Mục Phách, em xin lỗi."

Không cần suy nghĩ nhiều, Mục Phách có thể đoán được nguyên nhân. Anh biết Gia Ngộ không dám nhìn mình nên anh cũng không ngẩng đầu, tiếp tục nhìn chăm chăm ảnh chụp, "Không cần phải xin lỗi anh, Văn tổng không làm gì sai, em cũng đâu có làm gì có lỗi với anh."

"Chính là lúc đầu em đã đáp ứng anh..."

"Em đã làm được." Mục Phách ngắt lời cô, "Hiện tại anh có công việc, em đã làm được."

Gia Ngộ không nói lời nào, trong lòng vẫn áy náy như cũ.

Đã nói trước là sẽ giúp Mục Phách nhưng lại không làm được trọn vẹn, điều này làm cho cô rất khổ sở.

Mục Phách nhấp môi, lại nói: "Vừa rồi lúc anh ở thư phòng, Văn tổng nói tháng này biểu hiện của anh cũng không tệ lắm, tiến bộ rất nhanh."

Trong suy nghĩ của Văn Trọng, Mục Phách là con rể ông, đương nhiên tiêu chuẩn so với những người khác phải cao hơn rất nhiều. Mà trong suy nghĩ của Mục Phách, so với làm một chức vị không học tập được gì, anh hy vọng mình có thể làm từ cơ sở đi lên, dùng năng lực của mình để chứng minh giá trị bản thân. Vì vậy, đối với hành vi giám sát mình của Văn Trọng, anh cũng không phản cảm, rốt cuộc trước mắt anh xác thật là không có cái gì để kiêu ngạo.

"Ba em thật nói như vậy?"

"Anh sẽ không lừa em."

Gia Ngộ hiểu rõ là anh đang an ủi mình nhưng vẫn phối hợp mà lộ ra gương mặt tươi cười: "Em biết mà, thành tích của anh trước kia tốt như vậy, đầu óc khẳng định là so với những người kia thông minh hơn, việc nhỏ này không thể nào làm khó được anh."

Mục Phách lại chú ý sai trọng điểm, anh chần chừ nói: "Khi đó...em đối với anh, trừ thành tích tốt, còn có ấn tượng gì không?"

Gia Ngộ suy nghĩ một hồi lâu.

"Anh lớn lên đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cách âm (H)

Gia Ngộ cùng Mục Phách muốn ở lại Văn gia qua đêm.

Com chiều tự nhiên cũng là ăn ở Văn Gia.

Văn Trọng bởi vì ở thư phòng cùng Gia Ngộ náo một trận, khi dùng com sắc mặt rất xấu, muốn Gia Ngộ chủ động làm hòa.

Loại hành vi này thực rất ấu trĩ, nhưng đối với hai người bọn họ lại rất bình thường.

Từ khi Gia Ngộ hiểu chuyện đến nay, Văn Trọng chính là lão sư tốt nhất của cô, quan hệ của bọn họ, so với quan hệ cha con thì càng giống như là bạn bè, chú ý bình đẳng, tôn trọng lẫn nhau.

Nếu ở trước kia, hai người nổi lên tranh chấp, Gia Ngộ có rất nhiều biện pháp cùng Văn Trọng háo, dù sao cuối cùng người thỏa hiệp vẫn là Văn Trọng.

Nhưng hôm nay không giống.

Mục Phách còn ngồi bên cạnh cô.

Không thể làm Mục Phách xấu hổ, cũng không thể làm sụp đổ hình tượng của mình – Gia Ngộ vẫn luôn cảm thấy trong mắt Mục Phách, mình chính là mẫu người ôn nhu hiền thực như lại hào phóng.

Mức cho Văn trọng một chén canh, cô mềm giọng nói: "Đây là món ba thích nhất."

Văn Trọng: "..."

Văn Trọng không nghĩ tới lần này Gia Ngộ sẽ cúi đầu trước. Con gái của ông có bao nhiêu ngang bướng, ông hiểu rõ. Trong sự việc hôm nay, ông tự nhận mình có lý nhưng cách làm cũng không đủ thỏa đáng, theo kinh nghiệm của ông về thái độ của Gia Ngộ tới phân tích, hẳn là cô phải tranh thủ cơ hội này để giành về thêm vài lợi ích cho Mục Phách mới phải...

Như thế nào hôm nay lại dễ nói chuyện như vậy?

Trong lòng Văn Trọng suy nghĩ sâu xa, ánh mắt khi nhìn về phía Mục Phách lại mang theo khen ngợi. Ông trầm nghĩ, xem ra người này đối với Gia Ngộ có lực ảnh hưởng rất lớn.

Này kết hôn có vẻ không hẳn là xấu.

Ông uống một ngụm canh, chưa đã thèm nói: "Canh này hương vị cũng không tệ lắm."

Gia Ngộ chống cằm cười, "Con nói mà. Canh này là Mục Phách nấu đó."

Văn Trọng nhìn về phía Mục Phách, trong ánh mắt hiện lên một tia không thể tưởng tượng được: "Cậu làm?"

Mục Phách gật đầu, nói vâng: "Cũng không biết là có hợp khẩu vị của ba hay không?"

Văn Trọng hiểu ra, khó trách Gia Ngộ thích cậu ta như vậy. Yêu thích lớn nhất của Gia Ngộ còn không phải là ăn sao? Ngón tay của ông cầm bát chặt hơn, không keo kiệt mà khen ngợi: "Uống rất ngon."

Mục Phách yên lòng.

Kể cả chỉ có thể cùng Gia Ngộ làm vợ chồng một năm, anh cũng hy vọng chính mình có thể làm được tốt nhất.

Ít nhất trong tương lai, khi Gia Ngộ nhớ đến anh, cũng đều là ký ức vui vẻ.

Như vậy, anh cũng sẽ vui vẻ.

*

Biệt thự Văn gia có 3 tầng, phòng Gia Ngộ và Văn Trọng ở cùng một tầng, ở giữa cách một cái thư phòng.

Không biết xuất phát từ tâm lý gì, lúc tắt đèn, Gia Ngộ nói với Mục Phách: "Em phát hiện trong nhà hiệu quả cách âm không tốt lắm."

Trên thực tế, căn nhà này hiệu quả cách âm tốt đến mức làm hôm qua cô muốn nghe góc tường đều không nghe ra được cái gì.

Mục Phách trải chăn, không nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi: "Phải không?"

Gia Ngộ trộm cong khóe miệng: "Em tắt đèn nhé."

"Ừ."

Lời còn chưa dứt, trong phòng đã tối đen.

Thời điểm không làm gì, tư thế ngủ của Gia Ngộ cùng Mục Phách đều rất "an phận".

Nhưng cũng chỉ giới hạn trong 5 phút đầu.

Trong phòng máy sưởi thổi vù vù, ngón chân Gia Ngộ động đậy, dùng khuỷu tay thọc thọc người bên cạnh: "Mục Phách, anh ngủ rồi sao?"

Mục Phách thanh thanh giọng: "...Chưa."

Gia Ngộ có hứng thú, xoay người đối mặt với anh: "Chúng ta có muốn làm cái kia hay không?"

"..." Tiếng hít thở của Mục Phách rối loạn một chút, "Không phải em nói...hiệu quả cách âm không tốt sao?"

Mục Phách có chút do dự.

Thời điểm làm tình, anh nói không nhiều lắm, chỉ có khi nào cần thiết cũng đều là vì tán tỉnh, nhiều khi cũng chỉ dán sát vào lỗ tai Gia Ngộ nỉ non, khơi dậy dục vọng của cô. Nhưng Gia Ngộ thì khác, cô rất hào phóng, mặc kệ là chuyện gì, biểu hiện của cô đều rất thẳng thắn. Làm tình tự nhiên cũng không theo cách thông thường. Cô muốn kêu thì kêu, muốn khóc thì khóc, giống như nữ vương nũng nịu vậy.

Cho nên...Nếu lát nữa vợ anh động tình mà kêu lên mà bị nhạc phụ đại nhân nghe thấy thì làm sao bây giờ?

Nhưng mà lại nói, so với việc này, anh cũng không nghĩ muốn làm vợ mình thất vọng.

Nói làm liền làm.

Mục Phách nâng người đè lên người cô: "Chúng ta nhỏ giọng một chút."

Trong bóng đêm, đôi mắt Gia Ngộ sáng lên giống như chứa đựng cả bầu trời sao, cô cười khanh khách, nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ khép hờ: "Ở đây không có đồ bảo hộ, chốc lát anh nhớ rõ rút ra đây."

Lúc đó Mục Phách đã vùi vào ổ chăn, xóc lên vấy ngù, ngấm một bên vú của cô.

Khởi mềm mại run rẩy ở trong miệng anh nở rộ, làm Mục Phách không rảnh bận tâm câu nói gây mất hứng.

Gia Ngộ cũng không thèm để ý.

Kể cả bắn vào cũng không sao, hôm nay trong kỳ an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mất hồn (H)

côn th*т rong ruổi, liên tục va chạm làm hai vú không ngừng lay động, tầm mắt Mục Phách giăng co ở trên mặt Gia Ngộ, anh nhíu mày, giờ tay kéo chặt cô đang cắn ra.

"Nếu không thì cắn anh đi?" Anh nói xong liền áp thân mình lại, ôm lấy Gia Ngộ.

Gia Ngộ đỏ mặt, vừa muốn mở miệng, hàm răng liền đung vào bả vai của Mục Phách. Lúc này cô mới hiểu ra ý của anh khi nói câu kia, thì ra là cắn ở chỗ này.

Thân thể được dâng lên tận miệng, Gia Ngộ không chút khách khí, cô mở miệng kêu, cả người đều bị giấu dưới thân người đàn ông, cảm giác tồn tại lớn nhất chính là loáng thoáng nghe thấy âm thanh nước nở.

Mục Phách một chút cũng không đau, bởi vì Gia Ngộ cắn bản không nỡ cắn anh. Cô đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào vai anh, làm tiếng rên rỉ chỉ ở trong không gian hữu hạn, không phát ra bừa bãi. Nhưng mà hơi thở nóng rực tiến vào lỗ chân lông thật sự rất ngứa, ngược lại làm anh chịu đựng, còn không bằng chịu đau một chút cho tỉnh táo.

Các hiệu ứng diễn ra liên tục, Mục Phách hưng hăng đâm về phía trước một phát!

"A!"

Gia Ngộ không kịp ngậm miệng...Hoặc là nói, cô lười lại tiếp tục diễn, người bên ngoài không có khả năng nghe được. Lúc trước cô cố ý nói như vậy, chỉ là muốn xem bộ dáng khó xử của Mục Phách mà thôi.

Ý tưởng muốn làm mãnh liệt lại bởi vì cảm giác thẹn thùng mà chỉ có thể khắc chế xuống này sẽ làm cô cảm thấy vô cùng kích thích.

Không nhìn ra ý nghĩ của cô, phản ứng đầu tiên của Mục Phách là chặn lại miệng của cô.

Hai người trao đổi nước bọt lẫn nhau, nước sữa hòa nhau, côn th*т thô dài cắm vào trong rồi rút ra, ướt đầm nước.

Chỗ hạ thể giao hợp phát ra thanh âm dâm uế bất kham. Đến lúc động tình, Mục Phách hôn một đường xuống dưới, một chút một chút mà hút vào da thịt ở cổ Gia Ngộ...

Anh nghe được một tiếng thở dốc của Gia Ngộ, thế nhưng không muốn ngăn cản.

Thậm chí còn nghĩ thật là dễ nghe.

"Không sợ người bên ngoài nghe được sao?"

Lại còn ra vẻ đạo mạo.

Rõ ràng ngoài miệng là thật cẩn thận nhưng cặp mắt kia đã nói rõ cho Gia Ngộ biết anh thích như vậy.

Nếu không thì hỏi cô làm gì? Như vừa rồi trực tiếp chặn lại miệng của cô chẳng phải là được rồi sao?

Gia Ngộ hài hước mà liếc xéo anh một cái, phảng phất như đã nhìn thấu ý nghĩ của anh.

"Em sợ chứ. Chính là," cô cố ý sát lại lỗ tai Mục Phách, kêu một tiếng mất hồn, "A..."

Sung sướng so với sợ hãi càng quan trọng hơn.

Mục Phách đẩy nhanh tốc độ va chạm.

Gia Ngộ dùng tay giữ hai đùi của mình, căng chân ở giữa không trung đá loạn, vật cứng rắn thô bạo va chạm không ngừng với hoa huy*т kiều nộn sưng đỏ. Cô sướng đến mức hốc mắt ướt át, kéo cổ Mục Phách, đem mặt anh đưa đến trước ngực cô.

đầu v* trướng quá.

Hồ hấp của Mục Phách cứng lại, ma xui quỷ khiến, anh yêu cực kỳ Gia Ngộ vào giờ khắc này, mắt lạnh không coi ai ra gì.

Anh như thành kính mà ngâm lấy đầu v* giống như hạt đậu đỏ, mãnh liệt mà mút vào!

Theo những tiếng nước nở liên tục của cô, côn th*t bị kẹp đến phát đau, một dòng sóng nước lớn lao nhanh đến, Mục Phách đứng lúc rút ra, rũ mắt nhìn lại hình dạng của hoa huy*t bị anh làm cho ra thật nhiều nước.

Bị thị giác kích thích, quy đầu hưng phấn mà nhảy dựng lên.

Mục Phách nhưong mảy, kéo hai đùi trắng bóng, lại lần nữa vọt vào.

Gia Ngộ gầy dựa nói: "A...Căng chết mất...a"

Nước rất nhiều, làm cho côn th*t một nước khó đi.

Mục Phách cắn răng mạnh mẽ đưa đẩy, lúc Gia Ngộ đang nếm được dư vị của cao trào lại bị anh lôi đến điểm tan vỡ.

"Ân a.. Mục, Mục Phách. Nhanh lên!"

Mũi chân vừa nhấc, kéo đến cực thẳng, đợt sóng cao trào thứ hai đã thổi quét mà tới, Gia Ngộ ngay cả mồ hôi trên cổ cũng ngăn không được mà run lên.

Cô khóc ân ân hồ ngôn loạn ngữ, không biết chính mình đang nói cái gì, chỉ biết hạ thể của cô lập tức không còn, bụng nóng lên –

Là tinh dịch Mục Phách bắn ra, đặc sệt ẩm áp.

...

Tối hôm qua Gia Ngộ kêu quá lớn, làm cho Mục Phách ngày hôm sau khi đối mặt với Văn Trọng rất là chột dạ.

Văn Trọng đối với việc này không có chút tí cảm kích nào.

Ông tối hôm qua mơ thấy một giấc mộng đẹp, mơ thấy chính mình được ôm cháu trai. Trong mộng, tiểu tử béo mập rất xinh đẹp, đôi mắt giống mẹ, cái mũi giống cha, còn cái giống ông ngoại nhất...đại khái là còn chưa có dài ra đi.

Cơm trưa qua đi, vợ chồng tân hôn muốn rời nhà, Văn Trọng bày ra bộ dáng"người cô đơn", xua tay nói: "Nhớ thường xuyên về nhà."

Gia Ngộ không lưu tình chút nào mà chọc thủng: "Chung cư của bọn con cách nơi này chỉ có một con phố."

Văn Trọng đang muốn phản bác, cô lại tiếp tục bổ đao: "Hơn nữa ba ngày mai phải đi công tác, vừa đi chính là nửa tháng."

"...Hừ, đi thông thả, không tiễn."

Mục Phách nhin cười, trong lòng cũng thả lỏng một ít.

Xem ra tối qua Văn trọng không nghe được gì.

Nhưng có đôi khi sự trùng hợp chính là rất kỳ diệu.

Trước khi xuất phát, Văn Trọng đột nhiên gõ cửa xe, chờ đợi được mục đích mới mở miệng nói: "Những ngày này ba thật quá nhàm chán, hai đứa các con tranh thủ năm nay sinh cho ba một đứa cháu để ôm đi." Nói xong, ông cũng không quản sắc mặt đôi nam nữ trong xe, miệng nói một hồi đem mộng đẹp tối qua kể lại, hai mắt tỏa sáng. "Giấc mộng này thật không tồi. Gia Ngộ, con nói xem đây có phải Bồ Tát báo mộng cho ba không?"

Bồ Tát.

Văn Trọng càng ngày càng mê tín.

Gia Ngộ mặt vô biểu tình mà đẩy cửa sổ lên: "Hẹn gặp lại ba."

Chẳng qua vừa ra khỏi tầm mắt Văn trọng, Gia Ngộ liền lúng túng. Đào mắt đối diện với ánh mắt một lời khó nói hết của Mục Phách, cô khóc không ra nước mắt, xem ra hai người có cùng suy nghĩ.

Cho nên tối hôm qua Văn Trọng rốt cuộc có nghe được hay không?

Tuy là Gia Ngộ tin tưởng hiệu quả cách âm của nhà mình nhưng mà vẫn không thể xác định được chắc chắn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Độc thân

Bắc Thành chính thức bước vào mùa đông, tuyết đọng lại trên cành và lá cây khiến cho trúc cây cong hẳn xuống.

Công việc của Mục Phách tiến triển rất thuận lợi, theo đạo lý thông thường thì phải rảnh rỗi hơn so với trước đây mới đúng, nhưng bởi vì cuối năm có nhiều ngày nghỉ, mỗi ngày anh đều đi sớm về trễ, đến mức Gia Ngộ không thấy được bóng dáng của anh.

Một người ở nhà quá nhàm chán, ngoài trời lại quá lạnh, Gia Ngộ hiếm khi lại dậy sớm, lảo đảo lảo đi vào phòng bếp. Trước đó vài ngày, Mục Phách đã bớt chút thời gian để dạy cô làm vài món ăn, cô cũng không ngu ngốc, lên tay rất nhanh, lần đầu tiên làm ra món ăn đều có đầy đủ sắc, hương, vị. Nhưng mà Mục Phách luyện tiếu cô tự mình động tay, cho nên thời gian cô nấu ăn cũng không nhiều.

Gia Ngộ dựa vào tủ lạnh phát ngốc một lát, quyết định sẽ làm cơm trưa và mang đến cho Mục Phách.

Lần này không có Mục Phách ở bên cạnh, phòng bếp bị Gia Ngộ làm cho hỗn loạn.

May mắn chính là trong lúc nôi, chén, gáo, bồn kháng nghị, món ăn vẫn kiên cường ra lò.

Quả nhiên xuống bếp vẫn còn cần có người ở bên cạnh giúp đỡ.

Gia Ngộ không nói cho Mục Phách biết mình muốn đi đưa cơm cho anh, cô muốn cho anh một niềm vui bất ngờ.

Trùng hợp là vừa đến cửa khách sạn, Gia Ngộ liền thấy được Mục Phách.

Suốt mặt Mục Phách đối diện với cô, anh đang làm việc, nhàu mày, sắc mặt nghiêm túc đứng đắn, so với khi ở cùng cô không có chút nào tương tự.

Mị lực thành thực không kiêng nể gì mà khuếch tán, có vài người đều đang nhìn trộm anh nhưng anh lại không để ý, vẫn chuyên tâm vào công việc.

Gia Ngộ tự nhiên cảm thấy tự hào.

Cô lẳng lặng đứng nhìn trong chốc lát, không tiến lên quấy rầy, chờ anh đứng dậy kết thúc đối thoại với người khác, mũi chân mới giật giật.

Lại thấy một cô gái trẻ đi đến trước mặt Mục Phách, khuôn mặt ửng đỏ tặng cho anh một hộp quà.

Xem khẩu hình giống như đang nói Giáng Sinh vui vẻ.

Gia Ngộ như đi vào cõi thần tiên, thì ra ngày mai đã là lễ Giáng Sinh... Tính tính ngày tháng, cô cùng Mục Phách đã kết hôn ba tháng.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Gia Ngộ vuốt lại tóc, dầm giày cao gót từ từ đi qua, khi đến càng gần Mục Phách, âm thanh lọt vào tai càng trở nên rõ ràng.

"Giáng Sinh vui vẻ. Nhưng mà lễ vật của cô tôi không thể nhận, vị kia nhà tôi nhìn thấy sẽ tức giận."

Cô gái sừng sốt, lắp bắp nói: "Mục chủ quản không phải đơn... độc thân sao?" Mục Phách làm việc ở khách sạn hơn 2 tháng, anh trẻ tuổi lại đẹp trai, khi nói chuyện khiêm tốn thì ôn nhu khiêm tốn, khi công tác thì trầm ổn lạnh lùng, không đến mấy ngày liền khiến phân nửa thiếu nữ ở khách sạn động tâm. Tất cả mọi người đều truyền tai nhau rằng anh còn độc thân, anh cũng không nghiêm túc phản bác lời đồn đãi này, như thế nào mà đến khi cô ta tặng quà liền nghe thấy được tin tức như sét đánh giữa trời quang thế này?

Mục Phách vừa muốn lắc đầu, một bàn tay đột nhiên quán lấy eo anh –

Mùi hương quen thuộc làm anh không có tránh né.

"Không phải. Anh ấy kết hôn rồi, đối tượng chính là tôi." Gia Ngộ cười nói xong, còn nghiêng đầu dựa gần vào vai Mục Phách.

Kết hôn?!

Nếu bọn họ nhớ không lầm... Mục Phách vừa mới hai mươi bốn tuổi đi? Trẻ như vậy đã kết hôn rồi?

Ở địa phương đương sự không nhìn tới, tin tức "Mục Phách là người đã kết hôn" này lan truyền nhanh chóng.

Mà cô gái nhỏ bị từ chối lễ vật, đã sớm kinh ngạc đến mức quên phản ứng, cô ta mắt hồn mất vía, lưng ta lúng túng mở miệng: "Rất...rất tốt."

Gia Ngộ bị phản ứng của cô ta chọc cười, gật đầu đồng ý: "Là khá tốt."

Mục Phách rũ mắt nhìn Gia Ngộ, lại thấy cô ôm lấy cánh tay của mình, trái tim nhất thời giống như hóa thành bột mịn, nổ thành pháo hoa.

Cô cứ nhiên đến nhìn anh.

Còn chủ động thừa nhận quan hệ của bọn họ.

Thật cao hứng.

...

Thang máy.

"Sao em rảnh rồi mà tới đây vậy?" Mục Phách dùng mu bàn tay cọ cọ mặt của Gia Ngộ, "Lạnh quá, có phải em chưa ăn gì không?"

Gia Ngộ hít hít mũi lắc đầu, giọng tiện lợi lên, "Em làm cơm trưa cho anh."

"Em làm?" Mục Phách tròn tròn mắt, nhận lấy cái túi, thực nặng. Anh có chút khó tin: "Có bị thương tay không?"

"Anh xem thường em."

Ngữ khí hung thần ác sát nhưng thân thể vẫn là thành thật.

Gia Ngộ buông tay cho anh xem, trắng nõn sạch sẽ, miệng vết thương nhỏ đều không có, anh yên tâm.

"Anh không có xem thường em, nhưng anh sợ đồ làm bếp không có mắt, sẽ làm em bị thương."

Đang lạnh cũng bị những lời này của anh làm cho ấm áp, Gia Ngộ cong mắt, "Anh nói thế còn nghe được." Mắt nhìn thang máy ẩn số tầng đi lên, cô lại hỏi: "Hiện tại chúng ta đi đâu?"

"Văn phòng."

"Không đi nhà ăn của nhân viên sao?"

"Bình thường anh vẫn luôn ở văn phòng để ăn trưa."

Gia Ngộ bỗng dừng nghĩ đến sự việc vừa rồi, người khác đều không biết Mục Phách đã kết hôn, cô lui hai bước, nâng cằm nhìn người đàn ông đối diện đang không rõ nguyên do: "Vì sao các cô ấy đều cho rằng anh còn độc thân?"

Tay trống trải, anh có điểm không quen.

Mục Phách trầm ngâm một lát: "Anh cũng không rõ là như thế nào lại truyền ra tin tức như vậy, đại khái là anh không chủ động đề cập chuyện này, bọn họ liền tự động cho là như vậy."

Gia Ngộ buột miệng thốt ra: "Vì sao anh lại không chủ động đề cập?"

Nói xong cô liền hối hận.

Đúng vậy, vì sao muốn chủ động đề cập?

Ngày từ lúc đầu, là cô nói càng ít người biết chuyện này càng tốt.

Hiện tại cô lại lấy việc này để hưng sư vấn tội, cô làm sao lại vô cớ gây sự như vậy chứ.

Mục Phách lại không biết cô suy nghĩ cái gì, tự mình suy xét lại: "Là anh sơ sót." Anh cười, "Nhưng mà hôm nay em đến gặp anh, xem như đã chặn lại miệng của bọn họ, so với anh nói thẳng hữu dụng hơn nhiều."

Môi Gia Ngộ mấp máy, nhất thời không biết nói gì.

Cô không muốn lộ cảm xúc ra ngoài, liền bỏ qua, không chấp nhất với cái đề tài kia, khẩu khí khẳng định: "Cô gái nhỏ vừa nãy khẳng định là thích anh."

Mục Phách chửi thầm, cái gì mà cô gái nhỏ, chính cô mới bao lớn chứ? Nói không chừng so với người kia còn trẻ hơn.

Lúc này, cửa thang máy mở ra.

Anh theo Gia Ngộ đi ra ngoài, nói: "Nói thật, đến bây giờ anh cũng không biết cô ấy tên là gì."

Gia Ngộ vừa nghe, khoe miệng đều áp xuống không được, không ngừng điên cuồng hướng về phía trước dương lên.

Xoay người lại là biểu tình nhân nhật: "Anh dẫn đường đi, em chưa từng tới đây."

Mục Phách thấy Gia Ngộ nguyên ý bỏ qua, tâm tình cũng tốt lên.

"Ồ ngay đằng trước."

Hắn nắm chặt nắm tay, lại xây dựng tâm lý, lại buông ra, sau đó cực kỳ tự nhiên mà dắt tay Gia Ngộ.

"Để anh đưa em đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Bị phỏng

Đồ ăn có chút lạnh, Mục Phách mang ra phòng trà nước để hâm nóng, Gia Ngộ ngồi ở ghế làm việc của anh, chờ đến nhâm chán liền đứng dậy ra ngoài tìm anh.

Phòng trà nước trừ Mục Phách còn có vài người đang xếp hàng để chờ đun nóng đồ ăn.

Gia Ngộ không lập tức đi vào, mà là lui lại đứng bên cạnh.

Bởi vì cô nghe được những người đó đang hỏi Mục Phách về chuyện của cô.

Cô âm thầm cảm thán, không hổ là bát quái, cư nhiên có thể truyền nhanh như vậy.

"Mục chủ quản, vợ anh hôm nay đến gặp anh sao?"

"Đúng vậy."

"Hai người kết hôn khi nào vậy?"

"...Ba tháng trước."

"Ai da, vậy chẳng phải ngay trước khi anh tới khách sạn sao? Xem ra chúng ta đã bỏ lỡ chuyện tốt rồi!"

Mục Phách cười cười, không nói gì.

Tin tức truyền ra đã được chứng thực, vài người đã đạt được mục đích liền cúi đầu lắc qua lắc lại, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Gia Ngộ không ở lại, theo đường cũ đi về văn phòng. Trong lòng cô rõ ràng, từ nay về sau, khách sạn từ trên xuống dưới đều biết tin tức Mục chủ quản đã kết hôn.

Thế cũng không tính là không tốt.

Kỳ thật Mục Phách không nói rõ, cô cũng vẫn có thể tưởng tượng được?

Mục Phách đi làm ở đây, khẳng định là vô cùng khó khăn. Thứ nhất là việc kết hôn giả, thứ hai là liên quan đến công việc. Nếu không phải anh thích ứng không tới, năng lực nghiệp vụ lại tốt, anh trẻ tuổi như vậy làm sao có thể làm nhân viên dưới quyền tin phục được. Với anh mà nói, đồn đãi vớ vẩn căn bản không nằm trong phạm vi cần quan tâm, công việc mới là quan trọng nhất. Chỉ là anh có thể không để ý đến chuyện bên ngoài không có nghĩa là tránh được a miều a cầu gì đó đều mơ tưởng đến vị trí bên người của anh.

Gia Ngộ buồn bực, cô cảm thấy hào quang của Mục Phách sắp không thể giấu được nữa rồi.

Thật là vừa vui lại vừa buồn.

Khi cô buông tiếng thở dài đúng lúc Mục Phách mang đồ ăn đã hâm nóng đi vào, anh kỳ quái, hỏi cô: "Sao lại thở dài rồi?"

"Không có gì." Gia Ngộ vuốt bụng, "Chúng ta ăn cơm đi, em đói bụng quá."

"Ừ."

Mục Phách đem ba tảng cơm hộp cùng nhau bày ra, hình thức không quá đẹp nhưng có hơi nóng bốc lên, mùi hương tỏa ra bốn phía làm người người thấy liền muốn ăn.

"Rất thơm." Anh đánh giá.

Gia Ngộ cắn đũa, có chút khần trương, "Anh mau ném thử xem mùi vị thế nào?"

Mục Phách theo lời cô ăn một miếng thịt, nói thật, dựa theo khẩu vị của anh thì có chút mặn.

"Ăn ngon."

Nhưng cũng không xem như là nói dối. Bởi vì anh biết, khẩu vị của Gia Ngộ tương đối nặng, những món này hẳn là hợp khẩu vị của cô.

Nếu Gia Ngộ cảm thấy không tồi, anh liền không bắt bẻ.

Gia Ngộ thở ra một hơi, "Món này em làm hai lần mới thành công, em còn sợ để lâu hương vị sẽ bị biến đổi."

Mục Phách cười: "Hương vị vẫn rất ngon, anh rất thích ăn."

Gia Ngộ được khen đến đắc ý dào dạt, cũng không nghĩ nhiều tại sao Mục Phách ăn cơm lại uống nước không ngừng.

...

Ăn xong cơm trưa, Mục Phách còn phải làm việc, Gia Ngộ cũng không muốn quấy rầy anh, liền đứng dậy nói: "Anh làm việc đi, em đi trước."

"Chờ một chút."

Mục Phách lấy ra từ trong ngăn kéo một quả táo đã đóng gói tốt đưa cho cô, "Vốn tưởng về nhà đưa cho em, nhưng là sợ phải tặng ca sẽ về quá muộn, bây giờ đưa cho em luôn."

Đem bình an ăn quả bình an.

Gia Ngộ nhận lấy, chột dạ mà sờ cổ: "Chính là em cũng chưa chuẩn bị quà gì cho anh."

"Bữa cơm hôm nay còn không phải quà sao? Thật ra nếu tính kỹ, anh còn kiếm lời."

Gia Ngộ cười hắc hắc: "Hình như cũng đúng." Cô đem quả táo bỏ vào túi, "VẬY em đi nhé?"

"Để anh đưa em lên xe."

Thời điểm Gia Ngộ lên xe, trên cổ cô thêm một cái khăn quàng cổ, cô hít sâu một hơi, không có hương vị gì đặc biệt, chỉ có thể mơ hồ ngửi ra một chút mùi hương.

Thật ấm áp.

Cô lấy quả táo ra, tả hữu đoan trang, không nói gì mà cười rộ lên.

Trong lòng cô nghĩ ngày mai Giáng Sinh liền hầm canh cho Mục Phách.

Nhân tiện, đặt trước một phòng khách sạn, ở một đêm.

*

Kế hoạch rất tốt đẹp, hiện thực lại thật tàn khốc.

Ngày lễ Giáng Sinh, canh vừa mới hầm xong, Gia Ngộ đã bị phỏng tay.

Hai tay đều không thể may mắn thoát khỏi, đỏ đỏ sưng sưng, không đến một lát liền hiện ra ba bốn bọt nước.

Gia Ngộ ngay lập tức đau đến nước mắt đều chảy ra. Chịu đựng đau đớn để xối tay dưới nước lạnh, kết quả một cái bọt nước vỡ ra, cô liền kêu ra tiếng, không dám lại đụng vào nước, chạy ra tìm di động, cũng không để ý là dây số của ai, liền gọi đi.

Người nhận điện thoại là Thẩm Hành.

Gia Ngộ là lần đầu tiên bị canh nóng xối, thanh âm đều nghẹn ngào: "Bị nóng đến nổi bọt bước, làm sao bây giờ?"

Thẩm Hành nghe được, tâm liền căng thẳng, cái gì cũng không hỏi: "Bây giờ tôi đến chỗ cậu."

Vừa vặn Thẩm Hành ở ngay gần đấy, hần đến rất nhanh. Nhìn thấy hai tay thẩm không nở nhìn của Gia Ngộ, hần tức giận đến hai mắt đều đỏ lên, "Cậu tự nhiên chạy vào phòng bếp làm cái gì hả?"

Trên tay Gia Ngộ nóng rát, trong lòng cũng nóng rát, khó có khi cô không cãi lại, ngoan ngoãn nghe Thẩm Hành mắng.

Thẩm Hành muốn nhìn diện tích bị phỏng, lại không dám đụng vào tay cô, hần cắn răng: "Gọi bác sĩ, lát nữa sẽ đến, để tôi giúp cậu chọc phá mấy cái bọt nước này trước."

"Chọc phá?" Gia Ngộ dưới ánh mắt của Thẩm Hành liền cúi xuống, "...Được rồi."

Thẩm Hành đi lấy nước sát trùng, Gia Ngộ hướng bóng lưng của hần hô: "Cậu giúp tôi gửi cho Mục Phách cái tin nhắn đi, tôi còn chưa nói với anh ấy."

Tay quá đau, cô cố bơi cao lộ hội, sau khi gọi điện được cho Thẩm Hành, cô liền không đụng vào di động.

Thân hình Thẩm Hành khựng lại, ánh mắt hần tối đen lại, hần không quay đầu, chầm chọc mĩa mai nói: "Hừ, hần không phải rất chiều cổ cậu sao? Như thế nào lúc này lại không thấy bóng dáng?"

"Anh ấy bận làm việc." Cao lộ hội phát huy tác dụng, Gia Ngộ thấy thoải mái một chút, còn có ý tưởng đùa giỡn, "Tôi phải làm một người vợ ôn nhu hiền thực ở sau lưng anh ấy..."

"Bang —"

Bị âm thanh lớn này đánh gãy lời nói, Gia Ngộ sợ tới mức môi run lên, "Tiếng gì vậy?"

Thẩm Hành trầm giọng: "Không tìm thấy nước sát trùng."

"Ồ trên giá, hai ngày trước Mục Phách mới thu dọn lại hòm thuốc."

Thẩm Hành hít sâu hai hơi, hần nắm chặt nắm tay, xoay người lại nhìn chăm chăm vào hai mắt Gia Ngộ: "Tôi nói cậu này Văn Gia Ngộ, cậu có thể hay không đừng trái một tiếng Mục Phách, phải một tiếng Mục Phách."

Ánh mắt Gia Ngộ chột lóc, cúi đầu nhìn tay mình.

Sau đó chậm rãi từ từ nói: "Cậu phải hiểu cho tôi chứ, tôi đã là thiếu phụ đã kết hôn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Hung dữ

Xử lý xong vết phỏng trên tay thì đã sớm qua giờ ăn cơm.

Thẩm Hành tiễn bác sĩ xong, trở lại bên cạnh Gia Ngộ, hỏi cô: "Muốn ăn cái gì, để tôi làm cho cậu."

"Thôi đi, tôi còn muốn sống lâu mấy năm." Gia Ngộ bĩu môi, "Giúp tôi gửi tin nhắn cho Mục Phách, nhanh lên."

Thẩm Hành làm như không nghe thấy câu nói của cô, hần nhướng mày: "Tôi ở nước ngoài mấy năm này, đều là dựa vào tay nghề nấu ăn của chính mình vẫn sống tốt không phải sao?"

Gia Ngộ chấp nhất mà nhìn chăm chăm di động, "Tôi thật sự không đói bụng, cậu nhanh giúp tôi gửi tin nhắn cho Mục Phách nói một tiếng là tay tôi đau."

"Đợi hần về rồi cậu nói với hần không được sao?"

"Tôi đã nói với anh ấy hôm nay mang canh đến. Bây giờ vẫn chưa qua, không chừng anh ấy còn đang đợi tôi." Theo hiểu biết của cô về Mục Phách, anh ấy sẽ không thúc giục cô, chắc chắn vẫn đang đói bụng chờ cô.

Thẩm Hành âm dương quái khí nói: "À, hóa ra do cậu hầm canh cho hần nên mới bị phỏng."

Gia Ngộ thật sự cảm thấy mệt mỏi, tay vẫn còn rất đau, cô hạ vai đáp: "Thẩm Hành, cậu có ý gì? Vì sao luôn nhắm vào Mục Phách? Anh ấy dù sao

cũng là chồng hợp pháp của tôi, cậu là muốn vội vàng đánh vào mặt của tôi sao?"

Như là bị đánh thẳng vào dây thần kinh, Thẩm Hành "đăng" một chút mà đứng lên: "Văn Gia Ngộ, tôi mới muốn hỏi cậu, cậu có ý gì?"

Tùy tiện tìm một người tôi để kết hôn? Quả thực không thể nói lý.

Những lời này nghe ở trong cổ họng hắn, Thẩm Hành trừng lớn hai mắt, khí thế làm cho người ta sợ hãi. Gia Ngộ lại không sợ, lãnh đạm mà ngẩng đầu nhìn hắn, cô thu hồi tầm mắt nói: "Tĩnh, tôi rất mệt. Cậu về trước đi, tôi muốn đi ngủ."

Thẩm Hành há miệng thờ đốc, rốt cuộc không nói gì nữa. Hắn xoa ấn đường ừ dột, để hai hộp thuốc mỡ ở trên bàn, "Vậy cậu nghỉ ngơi cho tốt."

Gia Ngộ nhìn tay mình, cứng đờ đến không dám động, sợ vừa động liền chạm vào làn da, mà một khi chạm vào da tay là sẽ nóng rất đau đớn.

Vì thế cô dùng ngón chân kẹp di động...

Phí sức chín trâu hai hổ mới đưa di động đặt lên đùi, Gia Ngộ nhấp môi, nghi thần nghi quỷ mà nhìn xung quanh phòng một vòng, sau đó gian nan mà dùng cằm để chạm màn hình gọi cho Mục Phách.

Sau một loạt động tác, cô cảm thấy sống không còn gì lý thú mà nhắm mắt, còn may là không có ai nhìn đến cái hình tượng này của cô, thật sự là quá mất mặt.

Mục Phách rất nhanh liền tiếp điện thoại.

"Tối rồi sao? Để anh xuống đón em?"

Gia Ngộ trong lòng lộ bộ một tiếng, đặc biệt chột dạ, nhỏ giọng ngập ngừng mà kể với anh tiền căn hậu quả, cuối cùng còn cường điệu: "Bất quá bác sĩ đã tới, bây giờ không đau nữa rồi."

Mục Phách đầu bên kia vẫn không nói gì.

Gia Ngộ chỉ có thể nghe được tiếng hít thở hỗn loạn của anh, cô càng thấp thỏm, liền thử kêu một tiếng: "Mục Phách?"

Mục Phách như là mới hồi phục lại tinh thần, anh đè thấp âm thanh nói: "Ồ nhà ngoan ngoãn đợi, bây giờ anh trở về."

Gia Ngộ cúp điện thoại mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nguyên nhân là do ngữ khí vừa rồi của Mục Phách rất hung dữ.

Đây là lần đầu tiên anh hung dữ với cô như vậy.

...

Khi Mục Phách về đến nhà, cửa chính một đóng một mở, một thân hàn khí. Anh cởi khăn quàng cổ cùng áo khoác, ngay sau đó nghe được phòng ngủ có âm thanh vang lên, động tác càng vội vã, lập tức lần theo tiếng vang đi đến.

Sau đó anh liền thấy được hình ảnh Gia Ngộ dùng ngón chân vót cái điện thoại trên mặt đất.

Mục Phách: "..."

Gia Ngộ: "..."

Mục Phách điều chỉnh lại vẻ mặt, làm bộ như không thấy, anh đi ra hai bước đem điện thoại nhặt lên, "Đưa tay cho anh xem."

Gia Ngộ xấu hổ mà thu chân lại, ngượng ngùng mà vươn tay ra. Sau khi chọc phá bọt nước, bôi thuốc mỡ, tay Gia Ngộ miễn cưỡng có thể nhìn, chính là gồ ghề lồi lõm, có điểm ghê tởm.

Cô không nhìn ra thái độ của Mục Phách, thật cẩn thận nói: "Chỉ là nhìn nghiêm trọng thôi, kỳ thật..."

Mục Phách không chút nghỉ ngơi liền ngắt lời cô: "Về sau không được lại tiến vào phòng bếp."

Không thương thảo, dùng mệnh lệnh.

Mục Phách vẫn luôn cúi đầu, Gia Ngộ không nhìn được vẻ mặt của anh, nhưng nghe âm thanh liền biết anh tức giận, cô mếu máo, có chút ủy khuất: "Là không cẩn thận."

"Nhưng là loại bất cẩn này anh không muốn nhìn đến lần thứ hai." Nói xong mới phát hiện ngữ khí của mình quá nặng, Mục Phách thay đổi thái độ: "Việc này phải trách anh, anh không suy xét đến loại tình huống ngoài ý muốn này." Tối hôm qua, khi nghe được Gia Ngộ sẽ đưa canh cho anh, cao hứng đến vong tình, căn bản đã quên nghĩ đến cô chỉ là người mới biết nấu ăn, cũng không nghĩ tới hãm canh đối với cô khó thế nào.

Anh thực sự nổi giận, nhưng là tức giận với chính mình. Cũng may có quá trình từ khách sạn về tiểu khu giảm xóc, hiện tại anh đã tỉnh táo, nếu không lúc này không biết sẽ tức thành cái dạng gì.

Gia Ngộ chán chừ một lát, quyết định thay đổi đề tài: "Lúc trở về anh đã xin nghỉ chưa?"

Mục Phách sùng sốt, nói: "Rồi, anh xin nghỉ 2 ngày." Anh nghĩ nghĩ, "Ngày mai kêu a di trở về đi, em ở nhà một mình, anh không yên tâm."

A di đã ở Văn gia rất nhiều năm, sau khi Gia Ngộ ra ở riêng, Văn Trọng liền an bài bà đi cùng với cô. Nhưng từ khi Mục Phách xuất hiện, a di chợt trở nên không có đất dụng võ, Gia Ngộ tự động bỏ não hình ảnh a di thân thương âm ỉ, khiến bà trở về Văn gia, giống như trước tiếp tục hằm canh cho Văn Trọng.

"Lần này chỉ là ngoài ý muốn."

Mục Phách phảng phất không nghe thấy, đột nhiên hỏi: "Bác sĩ là Thẩm Hành gọi tới?"

Gia Ngộ phát ngốc, miệng so với đầu óc phản ứng nhanh hơn: "Vâng. Lúc ấy tay đau quá, em cũng không nhìn đi động, trực tiếp luống cuống gọi đi, điện thoại vừa lúc là Thẩm Hành, hấn liền thuận tiện tìm bác sĩ tới."

Mục Phách như suy tư gì đó, gật gật đầu, quét mắt nhìn cô: "Hai ngày này tay cũng đừng chạm nước, mà tốt nhất là em đừng sử dụng tay."

"Nhưng mà em còn nhiều việc muốn làm."

Đánh răng, rửa mặt, tắm rửa, đều yêu cầu dùng tới tay.

Mục Phách nhìn cô: "Không phải còn có anh ở đây sao?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lấy tiền

Gia Ngộ không tiện tự tắm rửa, muốn đi gọi đầu, tính qua đêm rồi nói sau.

Mục Phách xả nước xong, hướng ra phía cửa gọi cô: "Hảo."

Cô mang theo hai móng vuốt qua, không chờ Mục Phách cười liền tự chế nhạo chính mình trước: "Em bây giờ giống như chuột túi."

Mục Phách quay đầu lại nhìn, cong khóe miệng, anh duỗi tay sờ đầu cô: "Em lại đây nằm đi."

"Bần đó." Gia Ngộ nói vậy nhưng cũng không tránh tay của anh.

Mục Phách muốn Gia Ngộ thoải mái nên mang xô pha dài ở phòng khách chuyển vào phòng tắm để cho cô gọi đầu có thể nằm ngửa, không bị mồi cỏ.

Kéo vôi hoa sen qua, Mục Phách dùng tay chải sơ qua mái tóc dài của cô, sau đó xả một chút nước để thử độ ẩm: "Có nóng không?"

Gia Ngộ hơi hơi híp mắt, vẻ mặt hưởng thụ: "Vừa đủ ẩm."

Giống như con mèo nhỏ.

Gia Ngộ nhớ tới gì đó, giương mắt nhìn về phía trước, cô hỏi: "Mục Phách, anh đã từng học qua sao?"

Mục Phách rũ mắt tiếp tục động tác trên tay, ngữ khí bình đạm: "Có học qua. Sau khi bỏ học, anh học việc ở một tiệm cắt tóc, nhưng không quá hai tuần, cửa hàng bị đóng cửa."

Anh tạm dừng, nói: "Em chính là khách hàng đầu tiên của anh."

Gia Ngộ bật cười: "Đúng là vinh hạnh của em."

Mục Phách không tự giác thả nhẹ động tác trên tay.

Anh nói: "Anh về sau cũng sẽ chỉ gọi đầu cho một mình em."

"Chờ tay em khỏi anh cũng muốn giúp sao?"

"Ừ. Chỉ cần em muốn."

Đôi tay không tiện hành động, Gia Ngộ hoàn toàn biến thành đứa nhỏ.

Gội đầu mượn tay Mục Phách, sấy tóc cũng yêu cầu Mục Phách đến hầu hạ. Ngoài ra, đánh răng rửa mặt cũng là Mục Phách giúp cô làm.

Khi giúp Gia Ngộ đánh răng, Mục Phách hết sức cẩn thận, chỉ sợ quét đến lợi của cô. Hai người cách nhau thật sự rất gần, Gia Ngộ định thần mà nhìn mặt Mục Phách, phát hiện da của anh rất đẹp, tinh tế đến mức ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn thấy, nhưng cô nhớ rõ rằng anh trước nay chỉ dùng nước để rửa mặt, không có đặc biệt chăm sóc.

"Nghĩ cái gì vậy?"

Gia Ngộ chớp chớp mắt, nói không nên lời.

Mục Phách nâng cằm của cô để chải phía trong, cô liền ngoan ngoãn mà thuận theo động tác của anh.

Ngược lại làm Mục Phách thả chậm tốc độ.

Cô gái trước mặt đuôi mày khoe mắt đều mang theo sự mê người, lại tàn mát ra khí tràng là sự trẻ con mềm mại.

Không khỏi làm anh nhớ tới ngày mưa năm đó.

Gia Ngộ năm mười tám tuổi cũng đẹp như vậy.

Trần Nam Thủy rất ít khi trời nắng, phần lớn đều là nhiều mây hoặc mưa.

Gia Ngộ mới đến không quen loại thời thời tiết vừa mới vạn dặm không mây chỉ chốc lát sau đã mưa dầm kéo dài.

Những người bên cạnh đều kết bạn mà cảm ô đi về rồi.

Gia Ngộ một mình một người dựa vào cột đá, trên đùi nổi lên một trận nổi da gà, cô cảm thấy có chút lạnh.

Lúc này, nhìn thấy một người vóc dáng cao lớn đi ngang qua, cô nhớ người này chính là bạn học cùng lớp của mình, hình như ngồi phía sau cô, tên là gì thì cô không nhớ, chỉ biết người này họ Mục.

"Bạn gì ơi..."

Mục Phách đang chuẩn bị căng ô ra, nghe được tiếng liền dừng động tác.

Gặp phản ứng của Mục Phách, Gia Ngộ đứng thẳng người, đánh giá ô ở trên tay anh: "Dù của cậu thật lớn."

"..." Mục Phách cúi đầu nhìn, đúng là không nhỏ, "Là rất lớn."

Gia Ngộ ngồi xổm xuống hứng mấy hạt nước mưa, "Cậu phải về nhà sao?"

Mục Phách không gạt cũng không lắc đầu, rút cuộc quay mặt về phía Gia Ngộ. Mặt mày tuy mang theo xa cách nhưng khoe miệng không tính là cười nhưng vẫn hơi cong lên, làm giảm đi cảm giác xa cách.

"Cậu ở nơi nào?" Anh hỏi.

"Ở Nam Thủy Kiều bên kia."

Mục Phách trầm ngâm, khu đó là một khu nhà cũ được xây đã lâu, cùng hướng với thư viện anh đang hướng đến.

"Để tôi đưa cậu đi." Anh căng dù ra, "Tiện đường."

Ngày mưa đường không dễ đi, bình thường đoạn đường đi chỉ 15 phút hiện tại đi nửa tiếng vẫn chưa đến.

Hai người không thân, trầm mặc một đoạn đường, Gia Ngộ mấp máy môi, chủ động hỏi: "Cậu biết hai chúng ta cùng lớp không?"

Mục Phách gạt đầu.

"Vậy cậu biết tên tôi là gì không?"

Mục Phách lại gạt đầu, không chờ Gia Ngộ hỏi tiếp, anh liền hỏi lại cô: "Cậu biết tên tôi là gì không?"

Gia Ngộ không nghe được anh nói chuyện, bỗng nhiên cô nâng chân, "Một cái hồ nước thật lớn."

Mục Phách đoán được đáp án.

"Tôi là Mục Phách."

"Ân?"

"Phách trong hồ phách."

Làm phiền người ta còn không nhớ rõ người ta tên là gì, mặt Gia Ngộ nóng lên: "...Nga, tôi nhớ rồi."

Đề tài này qua đi, hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

Cũng may sau đó mưa nhỏ đi, tiếng bước chân nện trên đường lại trở nên lớn, Nam Thủy Kiều đã xuất hiện ở trước mặt.

"Cậu ở khu nào vậy?"

Gia Ngộ chỉ ngón tay, "Khu thứ hai bên phải."

Mục Phách nhìn qua, trong viện hoa đỗ quỳên ở đầu tường, dưới nước mưa có vẻ uể oải lại kiêu diễm.

"Tôi đưa cậu qua đó."

Thời điểm đi qua cầu Gia Ngộ trượt chân.

Mục Phách đỡ cô, rất nhanh liền buông lỏng tay, anh nói: "Nam Thủy trấn trời rất hay mưa, lần sau cậu nhớ mang dù bỏ trong cặp sách, lo trước khỏi họa."

Gia Ngộ cong eo, đưa tay lau nước bắn tung tóe ở trên đùi lau đi, gật đầu có lệ nói tốt.

Mục Phách không nói nữa.

Đưa người về đến nhà, Mục Phách rất nhanh rời khỏi lại bị người phía sau gọi lại.

Sau đó anh nghe được tiếng kéo khóa cặp sách.

Lúc này anh mới xoay người, sau đó thấy bàn tay trắng nõn như ngọc cầm hai tờ tiền màu hồng đưa đến.

"Cái này cho cậu."

Thanh âm của thiếu nữ cùng biểu cảm trên mặt đều rất chân thành.

Mục Phách mặt không biểu cảm mà nhìn về phía cô cũng không có mở miệng.

"Ba tôi nói, có ân tất báo." Gia Ngộ gãi gãi đầu "Bằng này có đủ không?"

Tiếng mưa rơi lớn hơn –

"Đủ."

Mục Phách nhận lấy tiền của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Bảo bảo

Tay của Gia Ngộ bị thương đến tận tết Nguyên đán mới khỏi.

Vì thế cô có chủ ý đặt phòng khách sạn.

Bởi vì từ khi Mục Phách đi công tác về, hai người đã hai tháng không có làm. Thời gian dài như vậy không làm, dù sao cũng phải chế tạo bầu không khí

một chút.

Gia Ngộ thay bộ nội y, che không được thứ gì, bên ngoài ăn mặc nhiều, áo lông áo khoác mọi thứ đầy đủ hết, bao vây cơ thể đến kín không còn kẽ hở. Cô ra cửa đôi giày lại vòng vèo một hồi, vào phòng ngủ lấy áo mưa mới rời khỏi nhà.

Trước đây, Văn Trọng có để cho Gia Ngộ một căn phòng ở khách sạn Bốn mùa, nhưng Gia Ngộ vì "dấu người tai mắt", ở trên mạng đặt một gian phòng có giường lớn, đỡ để người khác biết Mục Phách là con rể của ông chủ khách sạn.

Người trực ban ở quầy lễ tân đã đổi cũng không nhận ra Gia Ngộ là nhân vật tai tiếng đoạn thời gian trước.

Gia Ngộ thuận lợi lấy phòng, nhắn tin cho Mục Phách, không chờ anh hồi đáp liền vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, Gia Ngộ bọc áo tắm dài đi ra, trong ngoài nhiệt độ chênh lệch quá lớn, cô một trận hoảng hốt, suýt chút nữa ngã xuống, đỡ của mới có thể đứng vững.

Gần đây sức miễn dịch hình như giảm xuống. Cô nghĩ.

Ở trên giường tĩnh tọa vài phút, Gia Ngộ lấy điện thoại liền thấy tin nhắn của Mục Phách, nội dung chỉ có năm chữ.

"Tan tắm liền đi lên."

Gia Ngộ cong môi cười, trả lời lại: "Đi lên thuận tiện mang cho em chút đồ ăn nhé. Giờ em đi ngủ một giấc."

Mục Phách: "Hào."

Nghe được có người gõ cửa, Gia Ngộ mở to mắt, trong phòng một mảnh tối đen. Cô sờ soạng mở đèn đầu giường, xoa mắt xuống giường "Tối đây."

Đầu nặng chân nhẹ, miệng khô lưỡi khô, ngăn ngừn có vài bước mà cô đi đến vô lực. Cửa vừa mở ra, cô liền nhào vào trong ngực Mục Phách.

Đồ vật trên tay anh rơi xuống.

Mục Phách chưa kịp làm gì, một tay anh đỡ eo Gia Ngộ, tay kia đưa lên sờ trán cô, nóng quá.

"Gia Ngộ? Gia Ngộ? Em phát sốt rồi."

Gia Ngộ hằm hồ lên tiếng, câu lấy cổ của Mục Phách để anh tiến vào, "Đóng cửa."

Lúc này, áo tắm dài của cô mở ra, phong cảnh trước ngực lộ ra, Mục Phách lại không có tâm tình để xem. Anh ôm Gia Ngộ đặt lên giường, thấy cô không an phận, lập tức nghiêm mặt nói: "Nằm im."

Gia Ngộ đau đầu lợi hại, còn nhớ trùng Mục Phách: "Anh lại hung dữ với em!"

Mục Phách cũng không biết cái từ "lại" từ đâu mà đến, nhưng mà thời điểm này anh không có tâm tình để so đo. Giúp Gia Ngộ đắp chăn đàng hoàng, anh đặt một khối khăn lông ướt trên trán cô, nói: "Ồ yên đây chờ anh, anh đi mua thuốc."

"Đừng." Gia Ngộ bắt lấy cổ tay của anh, nói chuyện nhẹ đến không có trọng lượng, "Em bị dị ứng một số thành phần thuốc, không thể tự ý mua thuốc uống."

"Anh đưa em đi bệnh viện."

"Chuyện này có gì lớn đâu, ngủ một giấc là được."

Mục Phách lạnh mặt: "Gia Ngộ, anh không muốn nhắc lại lần thứ hai đâu."

Gia Ngộ bị hù dọa, cô nhắm mắt lại, nhận mệnh, "Vây anh mặc quần áo cho em đi."

Trên sofa chỉ có áo lông, quần dài cùng áo khoác.

Mục Phách khó có thể không chế mà đỏ mặt, anh đưa lưng về phía Gia Ngộ: "Nội y ở đâu?"

Gia Ngộ nhúu mày, lao lực suy nghĩ mới nhớ ra: "...Đều ở trong phòng tắm."

Cô nói đều.

Xem ra ngoài áo tắm dài, cô liền quần lót đều không mặc.

Mục Phách ở trong lòng buông tiếng thở dài, anh đi vào phòng tắm, nhìn quanh một vòng, rồi cuộc ở trên giá tìm được một bộ nội y ít vải đến đáng thương.

Chỉ ba miếng vải, không có chút trọng lượng, xoa thành một đoàn ở trong tay liền không có cảm giác tồn tại.

Mục Phách mơ hồ đoán được đêm nay chính mình bỏ qua cái dạng gì kinh hi.

Anh tỉnh táo lại trong chớp mắt, trong khoảng thời gian này anh đều rất bận, trở lại nhà liền dính lấy giường ngủ, xác thật đã xem nhẹ cảm nhận của Gia Ngộ.

Là anh không tốt.

Cầm nội y tình thú ra tới, Gia Ngộ lại ngủ.

Mục Phách lại thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh đè nặng dục vọng, nhẹ tay giúp Gia Ngộ cởi áo tắm dài, thân thể của cô hiện ra trước mắt, anh bất động thanh sắc, chỉ có đầu ngón tay run rẩy trong lúc vô tình đã làm bại lộ nội tâm chân thật của anh.

Nội y tình thú cũng không dễ mặc.

Mục Phách ra một thân mồ hôi. Mồ hôi dán vào quần áo xác thực không thoải mái, anh cũng không để ý, tiếp tục giúp Gia Ngộ mặc quần áo bên ngoài.

Lúc này động tác nhanh hơn nhiều.

Sau khi mặc xong, Mục Phách không đánh thức Gia Ngộ, mà đem cô ôm vào trong ngực, từ thang máy chuyên vận chuyển hàng hóa đến bãi đỗ xe ngầm, đi thẳng đến bệnh viện ở gần đó.

Ở trên đường đi, Gia Ngộ ngủ đến hôn mê, trán vẫn còn nóng bỏng.

Mục Phách đau lòng đến cắn chặt quai hàm, rất nhanh nếm được một chút mùi máu tanh.

--

Anh không phải Thẩm Hành, không gọi được bác sĩ gia đình.

"Mục Phách..."

Nghe được Gia Ngộ kêu tên mình, Mục Phách hoàn hồn, cúi đầu nghe, nghe xong ngẫm nghĩ một lúc mới biết cô đang nói cái gì.

Cô nói: "Không phải hai lần, là ba lần."

*

Khi đến bệnh viện, Gia Ngộ đã khôi phục được chút sức lực. Cô ở chỗ này có người quen, không cần đăng ký, có thể trực tiếp lên lầu khám bệnh.

Đi vào thang máy, Mục Phách để Gia Ngộ dựa vào mình, lòng bàn tay ấm áp dán ở trên mặt nóng bừng của cô, muốn giúp cô hạ nhiệt.

"Còn khó chịu sao?" Anh hỏi.

Gia Ngộ thần thái uể oải: "Hiện tại tốt hơn chút, chính là choáng váng đầu, muốn nôn."

Mục Phách ôm chặt eo cô, "Nghỉ ngơi một chút, không cần nói chuyện."

Gia Ngộ không nghe, cô nói thầm vì chính mình biện giải: "Gần đây sức miễn dịch giảm xuống...Kỳ thật em rất ít khi sinh bệnh."

Mục Phách thần kinh căng chặt thả lỏng một chút, phun ra một ngụm trọc khí, anh cong môi nói: "Anh sẽ hảo hảo bồi bổ cho em, không thể lại sinh bệnh."

Ai cũng từng hiểu sai trọng điểm.

Bác sĩ cũng kêu Gia Ngộ đề cao sức miễn dịch, tránh lại sinh bệnh.

Bởi vì lại phát sốt thì bảo bảo trong bụng sẽ không giữ được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Hiệp ước

Trên hành lang dài vẫn còn những người đang ngồi chờ được gọi tên.

Chỗ ngồi đều bị chiếm, Gia Ngộ mềm chân, chỉ có thể dựa vào Mục Phách để ra khỏi bệnh viện.

Từ đầu tới đuôi, hai người cũng chưa nói lời nào.

Trong xe mở máy sưởi ấm áp, Gia Ngộ nóng đến mức ra mồ hôi, cô kéo kéo khăn quàng cổ, lẩm bẩm ra tiếng: "Em đã nói thế nào gần đây trên bụng lại có thêm thịt."

Cô là dạng người chỉ béo mặt, ít có thời điểm béo bụng.

Bác sĩ nói hài tử trong bụng đã tám tuần, tính ngược thời gian thì hẳn là lúc về Văn gia lần đó liền trúng chiêu.

Một lần đó cũng là lần gần nhất bọn họ làm tình.

Rõ ràng lúc đấy đều đã rút ra, rõ ràng ngày đó là kỳ an toàn của cô...Như thế nào lại hoài thai? Sẽ không phải giống như lời trong mộng của ba ba cô, Bò Tát hiển linh đó chứ?

Gia Ngộ không biết.

Cô vuốt bụng, không dám tưởng tượng bên trong đang có một sinh mệnh bé nhỏ đang lớn dần.

Mục Phách đặt tay trên tay lái quay sang nhìn về phía sườn mặt của Gia Ngộ, anh muốn nói với cô rằng anh muốn chịu trách nhiệm nhưng lại sợ Gia Ngộ nghĩ là anh nói dối, thực sự trước mắt anh cũng chưa có tư cách gì để hứa hẹn với cô.

Lúc trước đã nói kỳ hạn một năm, đến thời điểm đó liền mỗi người một ngã, hiện giờ đứa nhỏ xuất hiện hoàn toàn làm rối loạn kế hoạch của bọn họ. —

Chỉ nói đến việc khi anh nghe đến tin tức cô có thai mà ti tiện mừng như điên lại phần khởi.

"Gia Ngộ..." Anh lên tiếng.

Gia Ngộ ngoảnh mặt làm ngo, hiện tại đầu óc cô hỗn loạn, nói chuyện không đầu không đuôi: "Bác sĩ nói bảo bảo rất nghe lời, hiểu được đau lòng em, cũng chưa làm em phải chịu tội. Tám tuần qua em đều không có phản ứng gì, thích ăn thì ăn, thích uống thì uống, thích thức đêm thì thức đêm, đến tận hôm nay em còn muốn mặc nội y để tìm anh thuê phòng..."

"Đứa nhỏ đau lòng em, em lại không đau lòng nó, thậm chí còn không biết sự hiện diện của nó. Nhưng cũng không thể trách em, là nó tới quá bất ngờ, hại em còn chưa có chuẩn bị sẵn sàng. Cũng không đúng...Nói cái gì chuẩn bị với không chuẩn bị, em ngay cả phương diện này cũng chưa nghĩ tới."

"Anh cũng không phải không biết, em ngay cả chính mình còn không tự chăm sóc tốt làm sao có thể đi chiếu cổ nó đâu?"

Tâm Mục Phách cả kinh, tay thế nhưng không khống chế được run lên.

Gia Ngộ đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, căn bản không để ý đến phản ứng của Mục Phách, cô đem mặt vui vào lòng bàn tay, thanh âm chậm rãi nhưng kiên định.

"Chính là Mục Phách, em không nghĩ muốn xóa bỏ nó."

Mục Phách như trút được gánh nặng. Anh ngồi thẳng người, kính ngạc phát hiện sau lưng chính mình đều là mồ hôi lạnh. Ngán ngùi chỉ một phút đồng hồ nhưng anh cảm thấy như đã qua một đời.

Cảm giác như trái tim bị người dùng lực mang ra khỏi thân thể, anh chỉ có thể trơ mắt nhìn nó treo ở giữa không trung, chính lúc nghĩ rằng chính mình sắp chết thì kết quả phát hiện chỉ là một hồi ác mộng mà thôi.

Anh đưa tay vuốt ve đỉnh đầu Gia Ngộ, nói giọng khàn khàn: "Vây lưu lại đứa nhỏ đi."

Qua một lúc lâu, Gia Ngộ mới đáp lại nhỏ như muỗi kêu: "Àn."

Ai cũng không đề cập đến bản hiệp ước còn khóa trong két sắt ở nhà.

Sau khi về đến nhà, Gia Ngộ đầu đầu muốn nứt ra, cô bò lên giường, muốn ngủ nhưng lại không ngủ được.

"Mục Phách."

"Anh đây." Mục Phách bung cốc nước vào. "Em uống nước đi rồi ngủ tiếp."

Gia Ngộ uống một hộp lớn, rồi sau đó liếm liếm bột nước trên môi: "Em không ngủ được."

"Còn khó chịu sao?" Nói xong Mục Phách dùng mu bàn tay đặt lên trán cô, đã không nóng như lúc trước.

Nói đến cũng thần kỳ, như là hoàn thành xong một nhiệm vụ, không uống thuốc, không tiêm thuốc nhưng từ lúc ra khỏi bệnh viện Gia Ngộ liền hạ sốt.

"Không phải." Gia Ngộ lắc đầu, "Em muốn thay quần áo ngủ."

Mục Phách ngậy người vài giây, ánh mắt né tránh, thanh âm nhỏ đi rất nhiều: "Hào, anh giúp em thay."

Gia Ngộ nhin cười, tưởng nói cô có thể tự mình thay nhưng chưa nói, chỉ gật gật đầu, nói vâng.

Thời điểm mặc nội y không đem dây lưng buộc tử tế, bây giờ muốn cởi ra mới thấy đau đầu, dây lưng lộn xộn rồi lung tung làm cộm lưng, khó trách cô ngủ sẽ không thoải mái.

Mục Phách cau mày, vẻ mặt nghiêm túc mà phá giải bế tắc, thật vất vả cởi bỏ được một cái, anh thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ giương mắt lên nhìn thấy một khối trắng nõn cùng một viên anh đào ở phía trên.

Lỗ tai lập tức đỏ lên.

Gia Ngộ nói: "Tiếp tục."

Thanh thanh giọng, Mục Phách tiếp tục động tác trên tay. Anh cưỡng bách chính mình lại chuyên tâm một chút, nhưng mà đôi mắt không nghe lời, lén lút trộm ngắm bụng của Gia Ngộ có gì biến hóa không.

Gia Ngộ thấy được.

Cô nghiêng đầu đi đối diện với tầm mắt anh, hỏi trắng ra: "Hôm nay lúc biết tin em có thai, trong lòng anh suy nghĩ cái gì?" Mây liễu lập tức dựng đứng: "Không được nói dối."

Ý nghĩ gì cũng không có, chỉ có rất nhiều vui sướng. Mục Phách nói ở trong lòng.

Lúc này tất cả nút rối đều đã được gỡ bỏ, anh lấy áo ngủ mặc vào cho Gia Ngộ, chọn một cái phản ứng bản năng nhất để trả lời: "Trống rỗng."

Gia Ngộ ngẩn ra, cong mắt cười: "Em cũng thế."

Mục Phách cũng buông xuống khóe miệng.

Gia Ngộ lại hỏi: "Vậy bây giờ thì sao?"

"Hiện tại..." Mục Phách đỡ bả vai để cô nằm xuống, "Đến học bù tri thức để mau chóng chuẩn bị làm phụ thân."

Tâm Gia Ngộ mềm nhũn, dùng cái trán hơi chạm vào tay của anh, hơi hơi nhắm hai mắt nói: "Mục Phách, thời điểm đứa nhỏ này sinh ra cũng vừa lúc hiệp ước của chúng ta hết hạn."

Việc nên tới cũng đã tới.

Mục Phách cảm thấy trong miệng một trận chua xót, anh nhìn về phía bên kia gối đầu, ánh mắt âm đạm: "Anh biết."

Gia Ngộ cầm tay anh muốn thu hồi.

"Cho nên em muốn sửa nội dung hiệp ước một chút."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Hối hận

"Đề cho anh tới sửa?"

Gia Ngộ gật đầu: "Đúng vậy."

Ngay từ đầu chính là cô lôi kéo Mục Phách vào vũng nước đục này, hiện tại cũng chính cô muốn giữ lại đứa nhỏ này. Cho tới bây giờ đều là cô nắm quyền chủ đạo, sau khi Mục Phách một lần lại một lần gặt đầu, cô muốn đem quyền chủ động trả lại cho anh, để anh quyết định nội dung của hiệp ước.

Hoặc là giữ nguyên thời gian một năm, hoặc là lựa chọn thời gian dài hơn một chút, hoặc là hiện tại liền ly hôn.

Mục Phách nhìn tờ giấy trên tay, hồi lâu vẫn không nói chuyện.

Anh trầm mặc lâu lắm, Gia Ngộ bất giác cắn ngón tay, cô có chút sợ Mục Phách nói hiện tại liền ly hôn. Mục đích là có được một công việc của anh đã đạt được, nợ cũng đã trả hết, theo tình hình trước mắt mà nói, không có gì có thể trói buộc anh, tương lai nếu anh ly hôn với cô thì vẫn có thể “quang mang vạn tượng”.

Chỉ là lý do cô sợ hãi là gì... Gia Ngộ không muốn suy nghĩ sâu xa, chỉ cảm thấy mình là lo lắng cho hài tử trong bụng, đứa nhỏ đáng thương, còn chưa sinh ra đã không có cha.

Đương nhiên, nếu Mục Phách thật sự muốn ly hôn, cô cũng không thể không đồng ý. Cùng lắm thì yêu cầu anh thường xuyên tới thăm con, không thể để đứa nhỏ bởi vì cô tùy hứng mà thiếu tình thương của cha.

Trong lúc cô miên man suy nghĩ, Mục Phách nói câu gì đó, Gia Ngộ hoảng thần, không nghe thấy, đến khi thấy miệng anh động đậy, cô mở miệng hỏi: “Anh nói lại lần nữa đi. Em không nghe rõ.”

Mục Phách vuốt ve trang giấy, lặp lại lời nói vừa rồi: “Anh nói Gia Ngộ, em đừng hối hận.”

Gia Ngộ nghe được như vậy đột nhiên ghen lại trong cổ họng, cô đã tính đến trường hợp xấu nhất, cả người đều thoải mái.

“Em sẽ không hối hận.”

Gia Ngộ còn muốn tiếp tục hỏi khi nào làm thủ tục ly hôn, lại thấy Mục Phách đem hiệp ước gấp lại, tiện tay bỏ vào ngăn kéo tủ đầu giường. Cô không rõ nguyên nhân, dùng ánh mắt dò hỏi.

Mục Phách nói: “Sửa nội dung hiệp ước chủ yếu là ở phần kỳ hạn thôi. Anh còn chưa suy nghĩ xong, chờ suy nghĩ kỹ rồi anh sẽ nói với em.”

Gia Ngộ choáng váng, này cùng với suy nghĩ của cô không giống nhau lắm, không khỏi khẩn trương đến mức nói lắp: “Kia anh như vậy không phải làm em lo lắng sao?”

Cảm giác giống như là học sinh thời đi học, quẹt trần ở trên đỉnh đầu, cô vĩnh viễn cũng không biết nó có thể rơi xuống làm đầu cô nở hoa hay không.

Mục Phách nghĩ nghĩ, hỏi cô: “Vậy khoảng thời gian an toàn trong lòng em là khi nào?”

Gia Ngộ cau mày, không xác định nói: “Ít nhất cũng phải chờ đến khi đứa nhỏ ra đời chứ?”

“Vậy được.” Mục Phách tỏ vẻ đồng ý, “Anh bảo đảm với em kỳ hạn anh quyết định sẽ sau khi đứa nhỏ ra đời.”

Thấy Gia Ngộ vẻ mặt rối rắm, anh cho cô một viên thuốc an thần: “Anh cũng là cha đứa bé.”

Ngu ý là anh sẽ không đưa ra quyết định qua loa.

Gia Ngộ lại kêu khổ lần nữa: “Chính là làm sao bây giờ? Em hiện tại thấy hối hận rồi.”

Mục Phách tâm tình tựa hồ rất tốt, anh đè lại cô, kéo cái mũi nhỏ: “Chính là làm sao bây giờ? Anh cũng không bán thuốc hối hận.”

Gia Ngộ ai oán mà nhìn anh, bình luận: “Mục Phách, kỳ thật anh rất xấu.”

Mục Phách chỉ cười cười, không có phản bác lại.

“Ngủ đi.”

Anh cũng chưa từng nói qua anh là người tốt.

Ngày hôm sau rời giường, Gia Ngộ đem tin tức mang thai nói với Văn Trọng.

Văn Trọng ngay lập tức nói muốn đi bái tạ Bồ Tát, nói thẳng là Bồ Tát hiển linh.

“Ba bình tĩnh một chút.”

“Ba đều có cháu ngoại rồi còn bình tĩnh làm cái gì?”

Ông đang đi công tác xa nhưng vẫn cười đến không khép miệng lại được, ước gì khắp nơi tuyên bố tin tức này, “Cố gắng chăm sóc bản thân mình có

biết không? Đừng có ăn bậy bạ, con...”

Gia Ngộ không muốn nghe ông gào thét, trực tiếp treo điện thoại. Cô buồn bực nói: “Xong rồi, ba em càng ngày càng mê tín.”

Mục Phách dứt cho cô một ngụm nước mật ong mới nói: “Có thể thật sự có việc này đó.”

“Thần thần phật phật.” Gia Ngộ ném di động, nằm lại vào ổ chăn, “Mục Phách, anh hôm nay có thể về sớm một chút không?”

“Có chứ.” Mục Phách nói: “Trở về liền nấu canh cho em uống.”

Gia Ngộ nuốt nước miếng: “Em muốn uống canh móng heo.”

Mục Phách buồn cười, gạt đầu, giúp cô đắp chăn đang hoảng, “VẬY anh đi đây.”

“Hào.”

Mục Phách đi không bao lâu, cửa lớn lại có động tĩnh.

Gia Ngộ tưởng Mục Phách để quên đồ vật, kết quả là a di tới.

Là Văn Trọng nói bà đến đây.

A di hỏi Gia Ngộ hôm nay muốn ăn cái gì.

“Đi làm mấy món thanh đạm thôi ạ.” Không bao lâu sau Gia Ngộ lại xoay người nói với bà: “Thuận tiện đi mua móng heo rồi để vào trong tủ lạnh là được, chờ Mục Phách trở về, anh ấy sẽ làm.”

A di lên tiếng, đóng cửa lại.

Gia Ngộ tiếp tục chìm vào giấc ngủ, ngủ đến mức nửa mộng nửa tỉnh, nghẹn ra một thân mồ hôi lạnh.

Cô mơ thấy chính mình rơi vào một cái ao ngập sương mù, bốn phía đều là cá sấu hướng về phía cô nhìn trừng trừng, chúng nó tiến đến gần, cô còn có thể nghe thấy âm thanh từ cổ họng chúng phát ra --

Bỗng nhiên bừng tỉnh!

Nào có cá sấu gì! Chẳng qua là di động điên cuồng rung thôi.

Gia Ngộ lau sạch một tay mồ hôi, quay đầu, đem di động nghe, ngửi khí khó chịu: “Uy, ai đó?”

Như là đã quen với thái độ của cô, đối phương thần nhiên đáp: “Làm sao mà bây giờ cậu mới nhận điện thoại?”

Gia Ngộ nhú mày nhìn di động, ngửi khí dịu xuống một chút: “Tìm tôi có việc gì?”

“Tôi không có việc gì thì không thể tìm cậu sao?” Thẩm Hành thấp giọng cười: “Tay cậu thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi.”

“Hôm nay thời tiết tốt như vậy, muốn ra ngoài chơi một chút không?”

Gia Ngộ mặt không đổi sắc nói: “Bỏ thai phụ yếu cầu giấc ngủ đầy đủ, không đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thích

Thẩm Hành không rên một tiếng mà cúp điện thoại, sau đó Gia Ngộ sờ sờ bụng, lại tiếp tục ngủ.

Thẳng đến khi tiếng tranh chấp bên ngoài làm cô thức giấc, cô mới xuống giường đi xem chuyện gì xảy ra.

"A di," Gia Ngộ đứng ở cửa phòng, "Đi đi phòng bếp đi."

Thẩm Hành đứng ở cửa, tầm mắt dừng ở trên bụng cô, chỗ đó vẫn bằng phẳng, không có nửa điểm nhô lên, hần từ từ mà thở ra một hơi, trần thuật nói: "Cậu nói đùa."

Gia Ngộ không có lập tức trả lời hần mà đi đến phòng khách ngồi xuống, an tĩnh mà lột vỏ quả quýt, "Lại đây ngồi."

Thẩm Hành theo lời cô bước đến, ngồi xuống bên cạnh cô, hần lại lặp lại: "Cậu nói giỡn."

Gia Ngộ ngược mắt lên, khoe miệng mỉm lại, đây là biểu tình thể hiện cô nghiêm túc.

Cô nói: "Cậu biết tôi sẽ không lấy loại sự tình này ra nói đùa."

Thẩm Hành mí mắt phải đột nhiên nhảy dựng lên, hần bắt lấy cánh tay Gia Ngộ, gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Văn Gia Ngộ, cậu sao có thể làm như vậy!"

"Tôi tại sao lại không thể?" Cánh tay bị hần niết đau, Gia Ngộ cũng không nhăn mi một chút nào, "Có cần tôi nhắc nhở cậu lần nữa không? Mục Phách là chồng hợp pháp của tôi, tôi mang thai đứa nhỏ của anh ấy, đây không phải là điều bình thường sao?"

Thẩm Hành trừng mắt buột miệng thốt ra: "Cậu rõ ràng biết..."

Biết cái gì?

Thẩm Hành không tiếp tục nói nữa.

Lông mi Gia Ngộ run rẩy, cô quay mặt đi, kéo bàn tay hần đang nắm tay cô, nói: "Tôi không biết."

"Cậu biết!"

Thẩm Hành gần từng chữ một nói: "Văn Gia Ngộ, cậu biết tôi thích cậu."

"Phải không?" Như là đã sớm đoán được kết quả cho nên khi nghe được, đồng tử Gia Ngộ cũng không động chút nào, cô đem một múi quýt bỏ vào trong miệng, chậm rãi ăn xong mới đáp lại hần.

"Chính là Thẩm Hành, tôi đã không thích cậu."

Thẩm Hành nhất thời cứng đờ, vẻ mặt không thể tin được.

"Cậu nói cái gì?"

Văn Gia Ngộ từng thích hần? Sao hần có thể không biết!

Cao tam năm ấy, Gia Ngộ bị Văn Trọng đưa đến Nam Thủy trấn, gặp phải tình huống khó khăn, cô không phải là không liên hệ với Thẩm Hành. Nhưng ngược lại, liên tục một tuần, cô không ngừng gọi điện, nhắn tin, phát bưu kiện... cho Thẩm Hành. Tất cả các phương thức đều thử một lần, chính là như đá chìm đáy biển, không có một chút tin tức phản hồi.

Gia Ngộ quen biết Thẩm Hành từ nhỏ, hần đối với cô mà nói là bạn bè, cũng là thói quen. Nhiều năm qua làm bạn làm cô trở nên trì độn, mặc kệ hần là ra hành động thân mật gì, cô cũng đều chỉ nghĩ hần là bạn tốt nhất của mình, ít nhất trước khi Văn gia gặp biến cố cô luôn nghĩ như vậy.

Sau khi Văn gia xảy ra chuyện, trước 2 ngày mới gọi điện qua video, đột nhiên hần giống như cây bô công anh bị gió thổi, không có cách nào tìm được, đó là lần đầu tiên Gia Ngộ đối với Thẩm Hành sinh ra loại tình cảm khác.

Cô bức thiết hy vọng hần có thể nhanh chóng xuất hiện trước mặt cô, có thể giống như khi còn nhỏ vậy, hần là anh hùng, anh dũng cứu cô khi cô bị người xấu bắt nạt, một bên bảo vệ cô ở trong ngực, một bên giờ gây gộc lớn tiếng nói: "Có tôi ở đây, không ai có thể khi dễ Văn Gia Ngộ!"

Chính là hần không xuất hiện.

Cô cho hần thời gian một tuần, hần vẫn không xuất hiện.

Vì thế chút tình cảm khác thường của cô dành cho hần cũng theo thời gian mà chậm rãi tiêu tan.

Sau khi bình tĩnh lại, thật ra Gia Ngộ cũng có thể lý giải tại sao Thẩm Hành không liên hệ với mình.

Hần trừ bỏ là Thẩm Hành còn là con trai Thẩm gia.

Lúc ấy Văn Trọng bị người bày kế hãm hại, quan hệ sau lưng Văn gia lại liên quan đến nhiều người, hơi không chú ý là có thể dẫn lửa thiêu thân, không có ai nguyện ý vào thời điểm đó chọc vào một thân rắc rối.

Cùng Văn gia kết giao thân thiết không mang lại cho Thẩm gia bất kỳ lợi ích gì.

Có lẽ Thẩm Hành có vì cô đấu tranh cùng những người trong nhà, có lẽ Thẩm Hành cũng có suy nghĩ phương pháp để liên hệ với cô... Nhưng Gia Ngộ vẫn là không thể tránh né mà đối với hắn cảm thấy thất vọng.

Thế nên sau đó Thẩm Hành lại đi tìm cô, cô lựa chọn làm như không thấy, sau khi Văn gia thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn, cô lựa chọn đường như không có việc gì.

Không biết là xuất phát từ áy náy, cảm giác "hữu tâm vô lực" hay vẫn là do xa cách nhau quá lâu làm cho hai người không có cách nào thành thật với nhau như trước, đối với bọn họ khoảng thời gian một năm đó, Thẩm Hành cũng chưa bao giờ chủ động đề cập đến.

Đem mọi chuyện làm như chưa từng xảy ra, cũng làm như một năm hai người xa cách đó với khó khăn của Văn gia không có liên quan với nhau, mọi việc qua đi Gia Ngộ và Thẩm Hành trong mắt mọi người vẫn là một đôi bạn thân –

Nhưng chỉ dừng ở mức bạn bè.

Muốn đi thêm một bước nữa là không có khả năng.

"Văn Gia Ngộ, cậu liên vì việc này cho nên không bao giờ cho tôi cơ hội nữa sao? Cậu có biết khi đó tôi mới bao nhiêu tuổi? Rất nhiều việc không phải muốn tự làm là có thể làm được!"

"Đúng vậy, liên bởi vì điều này." Gia Ngộ gật đầu, tiếp tục trả lời vấn đề thứ hai: "Tôi biết."

Thẩm Hành nghe xong liền cười, cười đến đầy mặt trào phúng. Một cho hắn tự cho là thông minh, cho rằng Gia Ngộ là bởi vì EQ quá thấp nên không thể hiểu được tình cảm hắn đối với cô, cho rằng chỉ cần lại cố gắng đi về phía trước vài bước là hắn có thể nắm tay cô...

Năm ấy Văn gia xảy ra chuyện, hắn bị mệnh mề áp chế, trong nhà mọi người không cho hắn liên hệ với Gia Ngộ. Mười tám tuổi, hắn rốt cuộc vẫn là "tuổi trẻ khí thịnh", hắn căn bản không đem việc này để trong lòng, còn nghĩ chờ sau khi thành công lại tìm Gia Ngộ cũng không muộn, Gia Ngộ đến lúc đó khẳng định sẽ không trách cứ hắn.

Hắn chưa từng nghĩ một chút chậm trễ này làm cho quan hệ của hắn và Gia Ngộ không thể cứu vãn.

Ước chừng một năm.

Hắn không phải thánh nhân, ném cục đá lại không thấy có chút bột nước, liền giận dữ đến mức không muốn lại "mặt nóng dán mông lạnh". Lúc sau chẳng sợ lại hối hận, hắn cũng bởi vì vấn đề mặt mũi đều nhịn xuống.

Chờ đến khi gió êm sóng lặng, Văn gia không có việc gì, Gia Ngộ lại một lần nữa trở lại vị trí của cô, không cần người khác "quạt gió thêm củi", quan hệ của hai người tự nhiên khôi phục lại.

Vì thế Thẩm Hành còn từng đắc chí may mắn Gia Ngộ không để ý tiểu tiết, không trách hắn đi theo gia tộc chỉ lo thân mình, cũng không trách hắn lại tùy hứng tự phụ chỉ lo mặt mũi của mình.

Sau đó hắn cũng không dám chủ động nhắc đến sự việc hắn mất tích một năm đó, sợ Gia Ngộ bắt lấy việc này làm khó hắn.

Thẩm Hành nào đâu biết rằng, khi đó Gia Ngộ đã sớm "cầm được thì buông được", đơn phương cùng hắn nói hẹn gặp lại.

Chuyện tới nước này, hắn rốt cuộc hiểu rõ, dậm chân tại chỗ chỉ có một mình hắn mà người ngu xuẩn cũng chỉ có chính hắn mà thôi.

Thẩm Hành đi rồi.

Vừa lúc Gia Ngộ ăn xong quả quýt, cô vỗ vết trên tay, đứng dậy, vuốt cái bụng chưa nổi lên của mình, đi đến phòng bếp.

"A di, sự việc phát sinh hôm nay, di cái gì cũng chưa nghe được."

A di thân hình cúi thấp, gật đầu gần như không thể phát hiện được, không có lên tiếng.

Gia Ngộ lười giải thích.

Cô hiện tại chỉ nghĩ đến uống canh móng heo của Mục Phách làm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Muốn mệnh

Sau khi Thảm Hành về nhà, ngồi xuống ghế ở phòng khách, sau đó hắn vẫn luôn suy nghĩ đến thời gian cùng Gia Ngộ sớm chiều ở chung kia, nhưng nhớ lại thì bọn họ chính là hằng ngày đầu vô mồm, thực thiếu thời khắc ấm áp.

Ôn nhu của Gia Ngộ chỉ xuất hiện vào thời điểm hắn sinh bệnh.

Cha mẹ Thảm Hành cả ngày công tác không về nhà, căn nhà to như vậy chỉ có hắn một người ở, sinh bệnh cũng không có ai để nói, chỉ có Gia Ngộ sẽ chạy tới mua thuốc cho hắn, cũng chỉ có Gia Ngộ sẽ chạy đến thành phố khác mua trà lạnh cho hắn.

Gia Ngộ vẫn luôn là tốt mà không tự biết, đẹp mà không tự biết.

Cao nhất năm ấy cô nhận được một phong thư tình, khẩn trương đến mức trên đường về nhà bước chân vừa nhanh vừa vội, khiến cho Thảm Hành cảm thấy không thích hợp. Chờ hắn liên tục gắng hỏi cô mới kể sát vào lỗ tai hắn nói: "Có người đưa thư tình cho tôi."

Đó là lần đầu tiên Thảm Hành ý thức được nguy cơ.

Cô gái nhỏ nhỏ gầy gầy như cây đậu giá cuối cùng cũng trưởng thành, trở thành một thiếu nữ, cô sẽ càng ngày càng có nhiều người ái mộ, không phải là bảo bối của riêng hắn nữa.

Nhưng mà trong lòng thấp thỏm, ngoài miệng vẫn nói lời độc ác.

Hắn lúc ấy chỉ là mặt không thèm để ý mà hừ lạnh một tiếng: "Là ai mắt bị mù mới có thể đưa thư tình cho cậu vậy?"

Gia Ngộ nghe xong không chỉ không tức giận, còn có chút ảo não: "Tôi cũng không biết. Cậu nói tôi có cần viết một phong thư từ chối mới thể hiện tôn trọng hắn không?"

"Cần thiết."

Nhìn đến phản ứng của Gia Ngộ, Thảm Hành an tâm không ít, "Để tôi giúp cậu viết, cậu viết văn kém như vậy khẳng định viết không tốt."

"...Đúng vậy. Vậy cậu viết xong liền đưa cho tôi, tôi lại chép một bản để đưa hắn."

Thảm Hành ngoài cười nhưng trong không cười, tiếp tục nói với cô: "Cậu đưa thư tình cho tôi xem thì tôi mới có thể 'đúng bệnh hốt thuốc' được."

"Như vậy không được." Gia Ngộ như lâm đại địch, ôm chặt cặp sách đi về phía trước, "Đây là tâm ý của người ta, tôi không thể không có sự đồng ý của hắn đã cho người khác xem."

Cô đi càng xa thanh âm càng nhỏ dần: "Tôi vẫn là tự mình nghĩ nội dung từ chối đi, không phải chỉ là xem thêm mấy quyển sách thôi sao. Đây chính là bức thư tình đầu tiên tôi nhận được, đương nhiên muốn coi trọng một chút."

Thảm Hành đứng tại chỗ nhìn bóng dáng của cô, ngực ề ầm trướng trướng, hắn không thể không thừa nhận –

Câu thích của Gia Ngộ là một việc dễ như trở bàn tay.

Chẳng sợ... hôn nhân là giả.

Nghĩ đến đây, tay Thảm Hành đặt ở đầu gối chậm rãi nắm thành nắm đấm

Kể cả Gia Ngộ mang thai thì đã sao?

Hắn nguyện ý chờ.

Chờ đoạn hôn nhân buồn cười này kết thúc.

Mục Phách hầm canh móng heo, nước canh nồng đậm, mùi vị phong phú, món chính là móng heo tạm thời chưa đề cập tới, chỉ là nước dùng đã có mười phần vị canh, vừa thanh vừa ngọt.

Gia Ngộ uống liền hai chén lớn, vẫn chưa đã thèm.

"Còn muốn uống nữa không? Anh đi lấy." Nói xong Mục Phách liền động thân muốn đứng lên.

Gia Ngộ kéo anh ngồi xuống, "Em no rồi."

Mục Phách ngồi xuống, nhìn cô lười biếng sờ bụng, cái thói quen này hình như từ hôm qua mới có, không có việc gì liền sờ sờ bụng, vẻ mặt thỏa mãn.

"Hôm nay Thảm Hành tới." Gia Ngộ nói.

"Ân? Ân." Dép lê để trong tủ có sự thay đổi, từ tầng một chuyển lên tầng hai, Mục Phách vừa trở về liền đoán được, anh rất có kiên nhẫn hỏi: "Hắn tới làm cái gì?"

Gia Ngộ gãi mũi nói: "Tới chúc mừng em mang thai."

Mục Phách cười như không cười mà liếc cô một cái, "Phải không?"

"..." Gia Ngộ thỏa hiệp, "Được rồi, hần là nghỉ ngơi em, kết quả tức giận mà về."

Xác thực giống phong cách của người nọ.

Mục Phách gật gật đầu, không hề nói nhiều. Anh đứng dậy, cầm chén đi về phía phòng bếp, sau khi đi ra thấy Gia Ngộ vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, mắt trông mong mà nhìn anh.

"Làm sao vậy?"

"Mục Phách, anh có để ý Thẩm Hành tìm em không?"

Gia Ngộ không ngốc, kể cả cô và Mục Phách không có tình cảm làm cơ sở, nhưng giây hôn thú lại là hàng thật giá thật. Có một tầng quan hệ như vậy, tóm lại là cô vẫn muốn xem xét cảm thụ của Mục Phách.

Rốt cuộc Thẩm Hành là khác phái, còn cùng cô có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Mục Phách nghĩ nghĩ, trả lời: "Đề ý."

"Nhưng là anh tin tưởng em."

...

Gia Ngộ ngủ, Mục Phách còn tỉnh.

Anh không dám nằm quá gần Gia Ngộ, nhưng trên người cô có mùi hương nhàn nhạt vẫn chui vào hô hấp của anh.

Thật muốn mệnh.

Lúc ở bệnh viện, Gia Ngộ có hỏi bác sĩ về vấn đề giường chiếu. Bác sĩ nói ba tháng sau liền có thể tiến hành, nhưng mà phải chú ý tư thế.

Mục Phách đếm trên đầu ngón tay, thờ dài, ít nhất còn phải đợi một tháng nữa.

Anh nhẹ nhàng trở mình, không hề buồn ngủ, lại nhin không được cong khóe miệng.

Có thể cùng Gia Ngộ ngủ trên cùng một cái giường, còn cùng cô có đứa nhỏ...

Ở nhiều năm trước, anh ngay cả tưởng tượng cũng không dám.

Nhưng nếu thật sự muốn so đo, thời điểm ban đầu, anh cũng không thích Gia Ngộ.

Thậm chí là có điểm chán ghét cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đặc biệt

Nam Thủy trần trời mưa liên miên, Gia Ngộ đứng ở cửa lớp nghỉ.

Cô nhận mệnh mà lấy dù từ trong cặp sách, căng ra, đi vào màn mưa, cẩn thận tránh thoát vô số vũng nước, nhưng trên giày vẫn dính vài vết bẩn.

Tuy nhiên so với dầm mưa từ trường học về vẫn tốt hơn nhiều.

May mắn ngày hôm qua Mục Phách có nhắc nhở cô nhớ bỏ dù vào cặp.

Đi đến phòng học, Gia Ngộ đem dù treo trên cửa sổ, cô lau bọt nước trên cánh tay, nghe được có người oán giận hôm nay sắc trời thay đổi quá nhanh, mới đi được nửa đường đã mưa xuống, thật là ảnh hưởng tâm tình.

Cô nhìn sang, đối với nữ sinh đang nói chuyện có chút ấn tượng. Hình như cô ấy họ Diêu, nhà giàu, thường có siêu xe đưa đón, luôn có hai tùy tùng theo phía sau, hơn nữa hai người đó cũng không cố định, thỉnh thoảng sẽ đổi người mới.

Cảm giác nữ sinh đó nhìn qua, Gia Ngộ hạ mí mắt. Cô đem cặp sách đặt xuống, ngồi xuống không bao lâu thì bàn phía sau có động tĩnh.

Tiếng cặp sách ném lên bàn "bang" một tiếng, Gia Ngộ thậm chí có thể tưởng tượng đến hình ảnh những người đang ghé vào trên bàn sẽ có phản ứng ra sao.

Lúc này, nữ sinh giống như con chó lạc đụng phải miếng thịt xương đầu tiên, ăn mặc lộng lẫy chạy tới, nhẹ nhàng mở miệng: "Mục Phách, cậu hết giờ học lại đi làm thêm đúng không? Lúc tôi ngủ rồi còn chưa thấy cậu trở về đâu."

Gia Ngộ dựng lỗ tai lên nghe – trên mặt lại bình tĩnh, lấy giấy bút giả vờ viết, bộ dạng hết sức chuyên chú.

Mục Phách không đáp lại.

Hai tùy tùng phía sau nữ sinh kia là vai phụ, đương nhiên không thể làm cho nữ sinh đó buồn chán, kẻ xướng người họa, giống như hai con chim hoàng oanh minh thủy liễu.

"Hai người ở cùng một chỗ?"

"Không phải, Mục Phách ở nhà cách vách nhà tôi."

"Nhưng mà nhà cậu có tiền như vậy như thế nào lại để ý đến hàng xóm?"

Chạm đến điều riêng tư, âm thanh đến đây liền dừng lại.

Một tùy tùng khác thấy tình thế không đúng, vội vàng đồng cứng người thay đổi đề tài: "Diêu Uyển, vậy tối qua mấy giờ cậu mới ngủ?"

Hóa ra tên là Diêu Uyển. Gia Ngộ xê dịch cánh tay.

Diêu Uyển nói: "12 giờ."

"Trời ạ, nếu là học tập mà được như vậy thì..."

"Hảo."

Là Mục Phách ngắt lời.

Gia Ngộ có cảm giác mà nhẹ nhàng gật đầu đồng ý, xác thật rất phiền, mặc dù cô nghe rất hăng say.

Diêu Uyển lập tức trừng mắt nhìn tùy tùng đột nhiên im bật kia, cô hạ thất lưng, ôn tồn nói: "Mục Phách, cậu ăn sáng chưa? Chỗ tôi có bánh mì, cậu có muốn ăn không?"

Mục Phách qua một hồi lâu mới trả lời: "Tránh ra."

Gia Ngộ thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Cô đột nhiên cảm thấy, tới Nam Thủy trấn đi học cũng có điểm tốt.

Chỉ là cái ý tưởng này không duy trì được một ngày, tan học Gia Ngộ liền gặp phải việc khiến cô không thoải mái.

Khó có được khi trời xanh như tấy, lại bị mấy nữ sinh trước mặt cản đường về nhà...Mất hứng.

Gia Ngộ sắc mặt bất biến, đứng thẳng tập hỏi: "Làm gì?"

Nữ sinh cầm đầu đeo khuyên tai, trong miệng nhai kẹo cao su, tóc nhuộm thành màu tím, cô ta đi về phía trước hai bước: "Mày nói tao muốn làm gì?"

Gia Ngộ nhú mi: "Tôi với các người không quen biết."

Không biết từ đâu học được thói quen lưu manh, nữ sinh tóc tím nhỏ kẹo cao su, khô cần mà cười một tiếng: "Có người bảo chúng tao tới giáo huấn mày một chút. Mày, lại đây." Cô ta chỉ chỉ chỗ trước mặt chính mình, "Đứng ở chỗ này."

Gia Ngộ không nhúc nhích mà hỏi: "Người kia cho các người bao nhiêu tiền?"

"Hả?" Tóc tím không nghe rõ.

"Tôi cho các người gấp đôi. Các người nói cho người kia cố gắng học tập, hướng tới tương lai, đừng có ý nghĩ bậy bạ trên người tôi."

Tóc tím khoé miệng xéch lên, mắng một câu thô tục, quát: "Mày nói cái gì đấy?"

"Ba tôi nói những việc có thể sử dụng tiền để giải quyết thì không cần nói lời vô nghĩa." Gia Ngộ lạnh mặt, "Gấp ba."

Tóc tím chửi ầm lên: "Mày có bệnh à?"

Gia Ngộ tiếp tục lạnh mặt: "Gấp bốn."

Tóc tím "..."

Gia Ngộ lúc này không tăng giá nữa: "Năm lần không được. Tuy rằng tôi có tiền nhưng giao dịch này không đáng giá đến mức đấy, vậy bốn lần, thành giao không?"

Cảm giác một quyền nện ở trên bông.

Hơn nữa là bạch bông có tiền.

Tóc tím rút cuộc không nhịn được nữa, cô ta cắn răng, dậm chân một cái: "...Thành giao."

Nói bốn lần mới thành giao thực ra không tốt.

Tổng cộng tám trăm nghìn.

Nói không chừng đôi phương còn nói quá giá lên.

Con đường phía trước không còn gì ngăn cản, tầm mắt khôi phục sự trống trải, Gia Ngộ đối với không khí sâu kín mà than một miếng, làm bầm lẫu bẫu: "Đánh ta một trận mà chỉ tốn có hai trăm nghìn, cũng quá vũ nhục người đi."

Này nếu ở Bắc Thành mà nói...Gia Ngộ không có nghĩ đến.

Cô đùa nghịch cây dù đi ra khỏi ngõ nhỏ, tùy ý liếc mắt sang bên cạnh, nhìn thấy có người, dọa cô giật mình.

"...Mục Phách?"

Mục Phách so với Gia Ngộ cao hơn rất nhiều, cậu ăn mặc bình thường, áo sơ mi đồng phục cùng với quần xanh biển, nhìn lại so với người khác lại có vẻ đỉnh đặc như ánh mặt trời.

Lúc cậu quanh quẽ mà cùng Gia Ngộ liếc mắt một cái, không nói lời nào liền bước chân đi mất.

Cậu không thích Gia Ngộ.

Không thích cô cùng Nam Thủy trần không hợp nhau, cũng không thích cô mở đầu đều nói câu "Ba tôi nói", càng không thích cô đối xử với mọi việc theo kiểu tài đại khí thô...

Từ hai trăm nghìn, đến tám trăm nghìn.

Bộ đáng dùng tiền tài đến làm chỗ dựa nhưng lại không thấy cô dính một chút hơi tiền, những thứ không hợp lý đặt trên người cô lại biến thành hợp lý—

Cô quá đặc biệt, thật làm người ta chán ghét.

Mục Phách đi xa.

Gia Ngộ phiền muộn mà rũ đầu nhìn giày của mình, Nam Thủy trần đối với cô thật là quá không hữu hảo.

*

Năm nay tết âm lịch đến sớm hơn so với mọi năm.

Một tháng Gia Ngộ chỉ muốn cùng Mục Phách ở chung cư đơn giản mà qua năm cũ. Văn Trọng phi thường khó chịu, ồn ào làm cho bọn họ lập tức phải về nhà ở, nói là chính mình nhớ cháu ngoại.

"Kể cả về nhà, người ba nhìn thấy cũng chỉ là con mà thôi, cháu ngoại của ba còn ở trong bụng con hảo hảo ngủ đầu."

Văn Trọng tùy tiện nói: "Ba đây mặc kệ, tóm lại hai đứa mau trở về nhà cho ba!"

Gia Ngộ không có cách nào, cô đành phải kéo Mục Phách trở về Văn gia.

Trước lạ sau quen, hơn nữa ngày thường anh có cùng Văn Trọng gọi video báo cáo công việc, Mục Phách lần thứ hai đi vào Văn gia, rõ ràng tự tại thả

lông hơn nhiều.

Nhưng bạn vẫn là muốn thưởng (?)

Khách sạn "Bốn mùa" mỗi khi tết đến đều kín người hết chỗ, ở Bắc Thành danh tiếng cực vang, càng là khách đến không ngừng.

Vào ngày cuối cùng của năm, Mục Phách bận đến chân không chạm đất, thời điểm bãi đỗ xe ngầm xảy ra vấn đề, anh chỉ có thể buông công việc trong tay để đi giải quyết. Chờ giải quyết xong mọi việc cũng đã 9h tối.

Mục Phách thu thập mặt bàn, mặc áo khoác, một đường nghe chúc "Năm mới vui vẻ" đến tầng một, ở cửa khách sạn chờ taxi thì nhận được điện thoại của Gia Ngộ.

Gia Ngộ hỏi anh khi nào về đến nhà.

"Giờ anh đang đợi xe."

Gia Ngộ lẩm bẩm: "Em nói anh lái xe đi mà."

"Mấy ngày nay kẹt xe lợi hại, tàu điện ngầm cũng rất nhanh."

"Anh luôn có lý do." Gia Ngộ đổi điện thoại sang tai kia, "Mới vừa có tuyết, anh nói tài xế lái xe chậm một chút."

Mục Phách cười nói hảo.

"Em còn làm sùi cảo, anh trở về liền có thể ăn rồi!"

Mục Phách lại cười, đối với thân cây cách đó không xa gật đầu, căn bản đã quên Gia Ngộ không nhìn thấy.

"Mục Phách, có người gọi anh kia." Đầu kia điện thoại Gia Ngộ nói.

Mục Phách hoàn hồn, lỗ tai lúc này mới nghe thấy nhưng âm thanh bên ngoài.

Gia Ngộ sắc sảo nói: "Anh trước xử lý xong việc đi, em đi hấp sùi cảo."

Không chờ Mục Phách trả lời đã ngắt điện thoại.

Anh không khỏi buồn cười, vuốt ve mặt hình hai cái, thu liễm lại tươi cười, xoay người về phía người phụ nữ gọi anh.

Trên mặt không một tia gợn sóng.

Người phụ nữ lại thập phần kích động: "Mục Phách, thật là cậu? Tôi rốt cuộc cũng tìm được cậu!"

- -

Chương này dài quá□□□

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ngực đại (H)

Mục Phách về đến nhà muộn hơn so với thời gian Gia Ngộ tính toán bốn mươi phút.

"Như thế nào bây giờ anh mới về?"

Mục Phách chống tường thay giày, nói: "Lúc đó có việc nên anh phải ở lại xử lý." Anh đi tới, "Sùi cảo ăn được chưa? Anh đói bụng."

"Mới vừa nóng hảo, anh trở về quá chậm." Gia Ngộ có chút dỗi.

"Xin lỗi." Mục Phách cúi đầu thấy sùi cảo có hình thù quái lạ, lớn nhỏ đều có. Anh nhấp môi, muốn cười nhưng vẫn nhịn xuống: "Nhìn ăn rất ngon."

Gia Ngộ bắn một chút vào gáy của anh nói: "Đây là lần đầu tiên em bao sùi cảo, không thuần thực cũng thực bình thường, lần sau liền quen tay hay việc."

"Lần sau anh và em cùng nhau làm."

"Hào." Gia Ngộ dừng một chút, "Ngày mai anh được nghỉ rồi sao?"

Mục Phách gật đầu, "Nghỉ tới mừng sáu."

Gia Ngộ nhỏ giọng nói thầm: "Ba em thật là."

Mục Phách cong môi: "Đừng nói như vậy. Ngồi xuống bồi anh ăn một chút đi, này nhiều quá, anh ăn không hết."

Sủi cảo là nhân thịt heo nắm hương, hình dạng không đẹp nhưng hương vị không sai. Mục Phách là thật sự đói bụng, ăn liên tiếp hơn mười cái mới dừng.

Gia Ngộ đưa cho anh cốc nước, rất có cảm giác thành tựu: "Xem ra em còn rất có thiên phú ở phương diện này đó."

Mục Phách nhắc nhở: "Nhưng em vẫn nên tận lực tránh xa phòng bếp, đừng quên lần trước bị phỏng tay."

Gia Ngộ rút cuộc không bác bỏ.

Chỗ tối ở lầu hai, Văn Trọng đứng nhìn một hồi lâu, thẳng đến khi buồn ngủ, ông mới khước miệng ngậm cười trở về phòng.

Bảo bảo trong bụng rất ngoan, tới nay mang thai đã ba tháng, Gia Ngộ rất ít xuất hiện phản ứng không khỏe, nôn nghén ngẫu nhiên sẽ có, nhưng không nghiêm trọng lắm.

Trừ bỏ eo thường xuyên nhức mỏi thì tất cả so với trước khi mang thai đều không có gì bất đồng.

Mục Phách tắm rửa xong đi ra, Gia Ngộ khép lại sách, như là nhìn thấy cứu tinh, cô nhảy xuống, trong miệng nhắc mãi: "Eo lại mỏi."

Vô luận lặp lại bao nhiêu lần, mỗi lần giúp Gia Ngộ mát xa, đối với Mục Phách mà nói đều là một cái trải nghiệm mới mẻ.

Anh xoa tay nóng lên, đầu ngón tay chạm đến da thịt mịn màng như tơ lụa, giống như một khối bơ, phảng phất dùng lực mạnh một chút đều muốn hòa tan.

Nghe được một tiếng rên rỉ hưởng thụ ngăn ngủi của cô, trong thân thể Mục Phách nổi lên một đoàn dục hỏa ở khắp nơi chạy loạn, thẳng đến dưới thân, anh không kiềm chế được thở dài.

"Có khá hơn chút nào không?"

Gia Ngộ hừ hừ nói: "Khá hơn nhiều, ần lui xuống chút nữa."

Mục Phách theo lời đi xuống phía dưới ần, lòng bàn tay gấp phải eo oa (?), anh dùng lực xoa xoa ần ần.

"Ai da!"

Mục Phách nuốt nước miếng, thanh âm khàn khàn: "Làm sao vậy?"

Gia Ngộ rút cuộc phát hiện ra chỗ không thích hợp, cô quay đầu, không nói một lời nhìn người đàn ông phía sau.

Lúc này vô thanh thắng hữu thanh.

Thật lâu sau, Gia Ngộ liếm liếm môi: "...Hiện tại có thể làm rồi đúng không?"

Sợ đè nặng bụng, Mục Phách đem Gia Ngộ ôm vào trong ngực, hai người đối mặt ngồi, còn th*t chậm rãi cắm vào hoa huy*t, thủy bị đẩy thật sự sâu, quy đầu cũng bị bọc đến càng chặt.

Hơn ba tháng không làm, vách động lại chặt khít như lúc ban đầu, lúc này đem căn còn th*t cắm đến lợi hại, Mục Phách không tự giác dùng tay đỡ lấy hông của cô: "Thả lỏng một chút."

Gia Ngộ nghe lời mà ngồi thẳng thân mình, cái hông thoáng nâng lên, sau đó lại chậm rãi ngồi xuống, quy đầu đâm đến hoa tâm, cô kêu một tiếng: "A...quá sâu."

"Có khó chịu không?"

Gia Ngộ lắc đầu.

Này có nghĩa là có thể tiếp thu lực đạo như vậy. Mục Phách hiểu rõ mà gật đầu, nâng hông cô lên càng dễ dàng đang đưa, trong chốc lát, dòng nước liền xen lẫn trong động tác thọc vào rút ra phát ra tiếng vang ba ba.

côn th*t cứng ngắt đâm vào nhưng lại thập phần cẩn thận, không chỉ có động tác tần suất ổn định, còn thực ôn nhu. Cùng những lần làm tình thô bạo

trước đây so sánh, kém rất nhiều, nhưng Gia Ngộ lại không có cảm thấy không khoái hoạt, ngược lại càng thêm hưởng thụ.

So với thể nghiệm tình ái hoàn mỹ, cô tựa hồ càng thích loại khoái cảm cùng với che chở lúc này.

Độ ẩm tăng lên tụ thành một đoàn, bao ở một quả cầu không nhìn thấy, Gia Ngộ thực nóng, ngẩng đầu yêu kiều rên rỉ, đáy mắt mê ly mông lung, cô bị thao nũa người mềm oặt, mồn nói một tiếng nhưng chính là nói không nên lời cô muốn cái gì.

"Ân? Muốn cái gì? Nói cho anh."

Gia Ngộ vẫn là nói không nên lời, cô nức nở ườn ngực, đem vú đưa đến bên miệng Mục Phách. Một khắc đầu v* bị ngâm lấy, cô theo bản năng xoắn chặt vách động, như lọt vào sương mù, hoảng hốt cho rằng duỗi tay là có thể đụng đến trần nhà.

Cô ra lệnh: "Em muốn anh thao sâu một chút nữa."

"A—"

Kiều điểm dài lâu, Gia Ngộ tiết hai lần, Mục Phách như cũ kim thương không ngã.

Hồi cao trào thứ hai qua đi, Gia Ngộ ban đầu ngón chân, thấm mồ hôi mà ôm lấy Mục Phách nói: "Em không còn sức, anh động đi."

Mục Phách buông ra một bên núm vú, để cô bám lấy hai tay của mình, trong lúc lôi kéo đột nhiên hướng về phía trước đâm, đâm đến chỗ sâu nhất, cảm giác như có trăm cái miệng đang mút mả nết, anh thở hỗn hển một chút giảm xóc, mới không tăng thêm lực đạo đi đảo lộng hoa huy*t.

Nhưng lực đánh vào không ngừng lại tại đây.

Sóng nhũ dập dờn trước mắt bỗng bành đến lợi hại, anh tới tới lui lui đều đập vào mắt.

"Gia Ngộ, em có cảm giác ngực em giống như biến lớn không?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Thô suyển (H)

"Có sao?" Gia Ngộ có lệ nhìn thoáng qua, "Gần đây có điểm trướng đau."

Mục Phách nghiêm trang nói: "Vậy trong khoảng thời gian này anh xoa xoa cho em nhiều một chút?"

Phía dưới còn cảm một khối, Gia Ngộ lại không nhịn được cười ra thành tiếng, cô run rẩy bả vai ngâm lấy lỗ tai của Mục Phách, hà hơi: "Vậy trong khoảng thời gian này liền phiên toái anh rồi."

Mục Phách vốn dĩ không có ý khác, nhưng Gia Ngộ nói như vậy, anh cũng cảm thấy buồn cười. Chỉ là tốc độ lỗ tai hồng lên so với thời điểm buồn cười tới còn nhanh hơn, anh ôm đầu Gia Ngộ hướng về phía mình lôi kéo, còn định đâm sâu, nghe được Gia Ngộ lẳng kêu, anh cố ý hỏi: "Em còn cười không?"

"Không...À không..." Thế tới rào rạt, Gia Ngộ nói không thành câu, xương cốt thực sự tê dại, cô đón ý nói hùa mà nặng nề ngồi xuống, động tác một trước một sau, cả người giống như sóng biển, chỗ giao hợp mỗi lần cảm đưa đều có thể cảm nhận được độ cao mới.

Mục Phách ngâm bả vai của cô, vuốt ve cánh mông no đủ tròn trịa, dùng sức niết đồng thời đâm vào huyết thịt mẫn cảm.

Gia Ngộ lại thừa nhận không nổi, cô muốn ngồi dậy, lại bị chế trụ không được nhúc nhích, chỉ có thể nói năng lộn xộn mà xin khoan dung: "Từ từ, chờ, đủ rồi! Lại tới nữa a..."

Đây là lần thứ ba cao trào Gia Ngộ nghénh đón trong đêm nay.

Nhưng Mục Phách không biết tại sao vẫn là không bán.

Gia Ngộ nghĩ đến cái gì, cô thở hỗn hển nắm mũi của Mục Phách, "Lúc tắm rửa anh có bắn qua sao?"

Mục Phách phân thân vẫn còn cứng, mặt lại đỏ lên. Anh nhẹ nhàng gạt đầu, ừ một tiếng.

"Vậy làm sao bây giờ?" Gia Ngộ hơi thở dần dần hồi phục bình thường, "Phía dưới có điểm đau, hơn nữa em sợ sẽ lộng đến bảo bảo."

Mục Phách hít sâu một hơi, xuống giường, “Anh đi tắm.”

Gia Ngộ chậm một bước, khó khăn lắm mới bắt được đầu ngón tay của anh: “Anh tới đây, em giúp anh.”

“Gia Ngộ, đừng...”

Mục Phách nói còn chưa dứt lời, Gia Ngộ không để ý đến lời nói của anh, liền ngậm đầu v* vào trong miệng, tay bịt miệng anh.

Không bao lâu sau liền có tiếng thờ dốc từ khe hở ngón tay phát ra, Gia Ngộ buông tay, ngoài miệng mút vào cũng đi theo chậm lại.

Mục Phách ôm đầu của cô, một chân khác để ở trên khăn trải giường, ở giữa mùa đông giá lạnh, anh ra một thân mồ hôi.

Nhận thấy được Mục Phách không lại có ý tứ phản kháng, Gia Ngộ buông tay, chuyển dời đến trên đầu v* của anh, xoa bóp.

đầu v* Mục Phách phẫn phẫn nộ nộ, nhéo một cái, nhìn rất đáng yêu, cô dùng đầu lưỡi cuốn lấy điểm nhỏ nhỏ kia, côn th*t trong tay sẽ không ngừng nảy lên, bản thân Mục Phách còn sẽ phát ra thanh âm không thể miêu tả được.

Như là phát hiện ra món đồ chơi mới, cô chơi đến vui vẻ vô cùng.

Mục Phách lại gian nan hơn nhiều.

đầu v* Mục Phách là điểm mẫn cảm, hai chân anh không an phận mà động đậy, ở trong đêm tối phát ra tiếng vang, muốn ngừng mà ngừng không được.

Anh thấp giọng: “Gia Ngộ...”

“Ân?” Gia Ngộ giương mắt, chỉ thấy Mục Phách khoe mắt đỏ bừng một mảnh, tâm cô cả kinh, trong chớp mắt đã bị anh đè ở dưới thân.

Gia Ngộ rõ ràng cảm nhận được côn th*t nắm trên tay nhanh chóng lớn lên.

Mà Mục Phách trong khi cô hoảng thần, phủ lên tay cô, mang cô cùng nhau động côn th*t, một trên một dưới, một trên một dưới...

“A”

Bên tai thanh âm thô suyền quá mức mê người, Gia Ngộ ngăn không được kẹp chặt chân. Cô tỉnh tở hỏi: “Mục, Mục Phách, anh đã khỏe sao?”

“Nhanh.”

Nhưng mà chính là chữ “nhanh” này làm hại hổ khẩu của Gia Ngộ tê dại.

“Tay mỏi quá.” Cô vận vẹo tay nói.

“Lần sau anh sẽ chú ý đúng mực.” Mục Phách dùng khăn giấy giúp cô lau tinh dịch trên bụng, “Bụng có không thoải mái hay không?”

“Không có.”

Bỗng nhiên, Gia Ngộ phản ứng lại, cô cười: “Anh đã suy nghĩ đến lần sau rồi sao?”

Mục Phách: “...”

“Đậu nguoi!” Gia Ngộ tươi cười lớn hơn nữa, “Em nói anh Mục Phách, như thế nào anh dễ dàng đỏ mặt vậy?”

Mục Phách theo bản năng sờ sờ mặt, “Có sao?”

Gia Ngộ không trả lời anh. Cô chống cằm nhớ lại một chút, nói: “Em nhớ rõ thời điểm học cao trung anh rất lãnh đạm, chẳng lẽ là em nhớ nhầm?”

Mục Phách biết năm năm qua đi, Gia Ngộ đối với ký ức khi ở Nam Thủy trấn sớm đã mơ hồ, anh hỏi lại: “Em còn nhớ rõ anh lúc học cao trung là cái dạng gì sao?”

“Luôn có điểm ấn tượng như vậy. Không thích nói chuyện, lại bộ dáng lạnh như băng.” Gia Ngộ vì chính mình trí nhớ mà căng não, “Nói nữa, nếu em không nhớ rõ, lại như thế nào ở mấy tháng trước vừa thấy anh liền nhận ra anh đâu?”

Mục Phách vô tình vạch trần: “Em rõ ràng cách cả đêm mới nhớ ra anh là ai.”

Gia Ngộ: “...”

- - -

Mục Phách: Lãnh đạm là bởi vì chán ghét em, dễ dàng thẹn thùng là bởi vì thích em.

Gia Ngộ: Nga anh đã từng chán ghét em.

Mục Phách:... Trọng điểm là câu phía sau kia.

Gia Ngộ: Nga anh đã từng chán ghét em.

Mục Phách:... Anh sai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Nguru lang

Đối với sự việc xảy ra vào mấy tháng trước ở Nam Thủy trấn, Gia Ngộ chỉ nhớ rõ một nửa.

Nguyên nhân là cô uống rượu quá nhiều.

Chờ đến ngày hôm sau tỉnh lại, cô đang nằm bên cạnh một người đàn ông.

Một người đàn ông xa lạ nhưng lại trông quen mắt.

Quen mắt?

Gia Ngộ quên cả khiếp sợ, cô không tự chủ được mà nhìn càng gần, chờ đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn cách nhau ba cái nắm tay, cô dừng lại.

"Tôi tên Mục Phách."

"Phách trong từ hồ phách."

Trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm này, Gia Ngộ đứng lúc bật miệng lại mới không làm cho mình phát ra tiếng hét lớn.

Phản ứng đầu tiên của cô là khó có thể tin người đàn ông nằm bên người mình bây giờ chính là bạn học cao trung, phản ứng thứ hai là bạn học thời cao trung của cô cư nhiên đi làm nguru lang*, phản ứng thứ ba là cô cư nhiên sau khi uống say lại thượng bạn học cao trung!

*nguru lang: trai bao

Chưa cho Gia Ngộ cơ hội giảm xóc, người đàn ông vốn đang ngủ say lại mở mắt. Đáy mắt anh trong trẻo, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào làm cho sùnn mặt của anh bị chia cắt thành hai mảng, Gia Ngộ nhìn đến xuất thần, thậm chí nghĩ duỗi tay đi sờ một chút lông mi dài như nhung kia.

"Vấn Gia Ngộ?"

Đến rồi, một tiếng gọi bừng tỉnh người trong mộng.

Gia Ngộ tưởng giả bộ mất trí nhớ để lừa dối quan hệ của hai người đã bị những lời này đánh cho vô tung vô ảnh.

"...Là tôi."

Mục Phách lười biếng mà rũ mắt đảo qua tầng lớn phong quan trước ngực cô, nhanh chóng dời đi tầm mắt, anh nói: "Đi hết."

Gia Ngộ cúi đầu, theo bản năng nói: "Ngày hôm qua không phải cậu cũng đã chạm qua rồi sao?" Ân ký xanh xanh tím tím, nàng kẻ cả không nhớ rõ cũng không đến mức bị mù.

Mục Phách: "..."

Nhìn người đàn ông đối diện lỗ tai nhanh chóng nhiễm màu phấn hồng, Gia Ngộ tâm tình tốt hẳn lên. Cô tùy ý kéo, dùng chân che đến xương quai xanh, đinh đạc nói: "Tôi che rồi, cậu có thể nhìn qua."

Như là đang nhấn nạy cái gì đó, Mục Phách dùng sức mà nhắm mắt sau đó trợn mắt một lần nữa nhìn về phía Gia Ngộ, nhớ tới hành động vừa rồi của cô, con ngươi của anh bất giác nhiễm thêm một mạt thâm sắc.

Anh đã sớm tỉnh.

Trong lúc cô không ngừng nhìn anh, kể cả anh không mở mắt cũng có thể cảm nhận được ánh mắt sáng quắc nóng bỏng kia.

"Cậu không nhớ rõ tôi?"

"..." Gia Ngộ chột dạ mà sờ sờ mũi, "Hiện tại thì nhớ rõ rồi."

"Hiện tại?" Mục Phách hiểu rõ, khó trách vừa rồi khi gọi tên cô, cô một chút kinh ngạc cũng không có. "Cho nên nói, cậu ngày hôm qua căn bản không biết tôi là ai?"

Cảm giác áp bách như núi đè càng ngày càng lớn, Gia Ngộ nhận mệnh mà gật đầu, lấy cớ uống say giải thích: "Tôi ngày hôm qua uống say, không nhớ ra..." Nếu ngày hôm qua đã nhận ra anh thì vô luận như thế nào cô cũng không thể thượng anh.

Mục Phách không nói, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Không khí quá mức vi diệu, mà lúc này rồi đi hình như lại không thỏa đáng. Văn Gia Ngộ luôn luôn là da mặt dày, mặc kệ gặp được việc gì đều không ảnh hưởng, cô cảm thấy chính mình cần mở miệng đánh vỡ trầm mặc.

Vì thế cô chủ động tìm đề tài: "Tôi nhớ năm đó thành tích của cậu rất tốt. Như thế nào hiện tại lại đi làm... Ngu lang?" Vừa mới dứt lời cô nghĩ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, thật là hết đề tài để nói rồi sao.

Nếu nói vừa rồi Mục Phách chỉ mặt vô biểu tình thì hiện tại có thể dùng đen như đáy nồi để hình dung khuôn mặt anh.

"Tôi không phải Ngu lang."

Anh nghiêng răng nghiêng lợi cường điệu: "Tôi chỉ là làm bartender ở quán bar kia thôi."

Huống chi, quán bar cũng không cung cấp cái loại phục vụ đặc thù kia.

Gia Ngộ nhẹ nhàng thở ra, không phải Ngu lang vậy bọn họ chính là tình một đêm?

Tiền đề thượng bạn học, cái tội danh này có thể tháo xuống đi, gánh nặng tâm lý của cô tức khắc nhẹ hơn nhiều.

Đây là người tình ta nguyện, tổng không thể trách cô ép mua ép bán đi?

Nói lại, xét đối tượng tình một đêm mà nói, trừ bỏ lần đầu tiên Mục Phách có điểm nhanh, nhưng kỹ thuật thật là không tệ...

Có chút sự việc có thể quên nhưng là khoái cảm về thể xác và tinh thần vẫn là có thể khắc sâu ấn tượng.

Mục Phách nhìn thần sắc biến hóa của Gia Ngộ, ngực vô cớ nổi lên lửa giận, anh rầu rĩ nói: "Tình" Sau đó dứt khoát xuống giường, đi thẳng đến phòng tắm.

Gia Ngộ ngốc lăng mà nhìn chăm chăm vào móng của anh, ở trong não sấm sét nổ ầm ầm ra tiếng gọi tên anh.

"Mục Phách!"

Mục Phách dừng lại bước chân nhưng cũng không có xoay người lại.

Một cái kế hoạch cơ hồ từ dưới đất chui lên, Gia Ngộ nắm chặt nắm tay, hỏi anh: "Cậu thực thiếu tiền sao?"

Đều nói tri thức thay đổi vận mệnh, mặc kệ là Ngu lang hay là bartender, đều không phải là công việc mà một học bá như anh nên làm.

Mục Phách rút cuộc xoay người. Anh đột nhiên cười, lại mang theo một tia trào phúng: "Cho nên cậu lại cho tôi tiền?"

Gia Ngộ không có nghe hiểu từ "lại" này là có ý gì.

Bởi vì cô đang phiêu.

"Mục Phách hàng to xài tốt" sáu từ này liền từ giờ này khắc này thật sâu khắc vào trong lòng cô.

Cô tri động mà vẫy vẫy tay, nỗ lực không cho tầm mắt của chính mình dừng lại ở trên "hung khí" giữa hai đùi của anh.

"Chúng ta kết hôn đi." Nàng nói.

...

Có tính ái dễ chịu, Gia Ngộ ngày hôm sau tỉnh lại nét mặt tỏa sáng.

Cô cười cười mà chào buổi sáng từng người ở trong nhà, cuối cùng tìm thấy Mục Phách ở phòng bếp.

"Tỉnh?"

Gia Ngộ sờ sờ bụng, không biết xấu hổ nói: "Hôm nay bảo bảo muốn ăn canh cá."

"Đề anh nấu." Mục Phách dùng ánh mắt ý bảo cô, "Đi ra ngoài chờ."

Gia Ngộ không vui mà bĩu môi: "Em đứng ở chỗ này cũng không ảnh hưởng gì mà."

Mục Phách còn không có đáp lời, Văn Trọng đang ngồi ở phòng khách đọc báo liên trung khí mùi phân mà nói: "Văn Gia Ngộ con đang mang thai còn chạy tới phòng bếp đòi làm cái gì!"

Gia Ngộ liếc ngang: "Thai phụ cũng không phải tiểu hài tử."

"Con sẽ xuống bếp sao? Ở chỗ của ba này, con chính là tiểu hài tử. Con lại đây cho ba!"

Trước nay ở Văn gia, đối thoại như vậy cơ hồ mỗi ngày đều trình diễn một lần trước mặt Mục Phách. Anh đã sớm thành thói quen, lúc này chỉ nhàn nhạt cười liên tiếp tục rửa sạch xương sườn.

Không đến hai phút, lại nghe bên ngoài Gia Ngộ hô một tiếng: "Cậu như thế nào lại tới đây?"

"Tôi tới thăm thúc thúc, cũng không phải tới để gặp cậu."

Mục Phách lạnh mặt.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Mướn

"Vậy hai người nói chuyện đi, con đi tìm Mục Phách."

Câu nói kế tiếp Mục Phách không chú ý nghe, phía sau truyền đến tiếng bước chân, anh vừa quay đầu quả nhiên nhìn thấy Gia Ngộ.

Anh mỉm cười, để Gia Ngộ cách xa bếp hỏi: "Thắm Hành tới?"

"Àn, tới tìm ba em." Gia Ngộ không muốn nói thêm nữa, nhón chân xem thức ăn trên bàn, "Em đói quá, có cái gì để lót bụng trước không?"

Mục Phách gấp một miếng thịt kho tàu vào miệng cô, "Vừa mới làm xong."

Thịt nước no đủ, Gia Ngộ ăn ngon đến co vai lại, nói hàm hồ không rõ: "Anh làm ngon quá!"

"Em thích ăn là tốt rồi." Mục Phách làm bộ lơ đãng mà hỏi, "Thắm Hành muốn ở lại dùng cơm?"

"Chắc là thế."

"Hắn thích ăn cái gì? Hôm nay trong nhà không chuẩn bị hải sản."

Gia Ngộ cau mày nghiêm túc nghĩ nghĩ, nói: "Hắn hình như không kiêng ăn món gì, anh không cần đặc biệt làm."

:Vậy em có kiêng ăn cái gì không?" Mục Phách biết rõ còn cố hỏi.

Gia Ngộ giờ ra ngón tay cái, chân chó nói: "Chỉ cần anh làm em đều ăn."

Mục Phách vừa lòng mà nhe răng cười cười, lại đút cho cô một miếng thịt kho tàu: "Đi ra ngoài đi, chỗ này có anh là được rồi."

Anh không thích Thắm Hành nhưng dù gì hắn cũng vẫn là khách.

Gia Ngộ vượt bụng xem biểu tình của anh, xác định không có không cao hứng mới dạo bước đi ra ngoài.

Ai, hôm nay cô cũng vì bảo bảo mà nỗ lực quan sát thái độ của ba ba.

Khi ăn cơm, Văn Trọng ngồi ở chủ vị, Gia Ngộ ngồi bên phải ông, bên cạnh là Mục Phách, đối diện là Thẩm Hành.

Văn gia có thói quen không nói chuyện lúc ăn và ngủ. Văn Trọng hiển nhiên rất thương thức Thẩm Hành, hai người đem đề tài đang nói chuyện ở phòng khách mang tới nhà ăn, Thẩm Hành nói dăm ba câu liền có thể làm ông cười ha ha.

Mục Phách mặt không đổi sắc mà ăn cơm, nhưng thật ra Gia Ngộ hiểu rõ, cô dừng động tác gấp đồ ăn nói: "Hai người thật ồn ào."

Nhất thời an tĩnh.

Cho đến khi Mục Phách gấp cho Gia Ngộ một miếng thịt cá.

"Gia Ngộ không thích ăn loại cá này, cô ấy thấy quá nhiều chất."

Mục Phách dừng động tác, nhìn về phía Gia Ngộ: "Phải không?" Gia Ngộ không nói qua với anh. Món này anh đã làm hai lần, mỗi lần Gia Ngộ đều ăn rất ngon, anh cho rằng cô thích ăn.

"Em thích ăn." Gia Ngộ kéo tay Mục Phách còn dừng ở trên không trung, chiếc đũa gấp thịt cá an ổn đặt vào trong chén, "Tôi ở Nam Thủy trấn sinh hoạt thường xuyên ăn cá, nhiều chất ít chất đã sớm không phải là vấn đề."

Nam Thủy trấn chính là uy hiếp đối với Thẩm Hành, chỉ cần nhắc tới điểm này hẳn liền không thể nào xuống tay, lúc này cũng không ngoại lệ.

Hắn ngượng ngùng nói: "Không nghĩ tới cậu chỉ ở Nam Thủy trấn một năm mà thay đổi nhiều thói quen như vậy."

"Nam Thủy trấn thay đổi tôi đâu chỉ có cái này? Tôi không thể ăn cay còn không phải bởi vì..." Gia Ngộ đột nhiên đảo mắt qua Văn Trọng, tiếng nói đột nhiên im bặt. Cô phản ứng lại, Nam Thủy trấn làm sao lại không phải chủ đề không thể nhắc trước mặt Văn Trọng chứ?

Gia Ngộ không phải không biết, ba cô đến bây giờ đều cảm thấy chính mình thực có lỗi với con gái vì đem cô ném ở Nam Thủy trấn, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, còn mỗi ngày lo lắng đề phòng nghĩ ba ba có thể hay không ngồi tù...

"Không thể ăn cay, sau đó thì sao?"

Gia Ngộ hòa hoãn biểu tình, tức giận mà sửa lời nói: "Tôi không thể ăn cay là bởi vì ở Nam Thủy trấn đồ ăn khẩu vị thiên về thanh đạm, tôi quen rồi, dù sao khẩu vị nặng đối với thân thể cũng không tốt."

"Vậy trước đó cậu còn nói..."

"Thẩm Hành." Gia Ngộ nhìn hắn, "Là đồ ăn không hợp khẩu vị cậu hay sao mà cậu nói nhiều quá vậy?"

"Này, sao con lại nói chuyện với Thẩm Hành như thế?" Văn Trọng rót cuộc mở miệng.

Không chờ Gia Ngộ ngoan cố cãi lại, Thẩm Hành liền theo lời cô mà nói: "Gia Ngộ vẫn luôn như vậy nói chuyện với cháu, cô ấy mà dịu dàng có khi cháu còn không quen đâu."

"Ai mượn cậu lấn miệng..." Gia Ngộ cắn giận nói xong, phút chốc phát hiện Mục Phách không biết khi nào đã buông đũa xuống.

Cô neho mắt, đem tay phải ở dưới bàn ăn nắm lấy tay của Mục Phách nói: "Em muốn ăn thịt kho tàu."

Trước mặt Gia Ngộ chính là thịt kho tàu, nhưng là cô muốn Mục Phách gấp cho cô ăn.

Mục Phách cái gì cũng không hỏi liền dùng đũa gấp cho cô một miếng, "Còn muốn ăn cái gì?"

Ăn xong miếng thịt này, Gia Ngộ lắc đầu: "Em hơi no rồi, anh ăn nữa không?"

Mục Phách không trả lời, chỉ nói: "Anh đỡ em đi lên nghỉ ngơi?"

Gia Ngộ cười, quay đầu đối mặt với hai người kia nói: "Thông cảm một chút thai phụ, hai người chậm rãi từ từ ăn, chúng con xin lỗi không thể tiếp được."

Thẩm Hành trầm sắc mặt nhìn hai người dựa sát vào nhau lên lầu, không biết suy nghĩ cái gì. Hắn cúi đầu ăn, gương mặt lên đã khôi phục thái độ bình thường.

Văn Trọng quan sát tất cả, ở trong lòng cảm thán, lúc trước ông xem Thẩm Hành như con rể của mình nhưng thế sự khó liệu, ai cũng không nói trước được, ngay từ đầu tưởng tốt nhưng chưa chắc sẽ là kết cục cuối cùng.

Ông ném muỗng canh cá, mùi vị cực đậm, tươi mới ngon miệng.

Mục Phách trừ nghệ xác thực không tồi. Lại hoặc nói là Mục Phách các phương diện đều không để ông tìm ra tật xấu nào.

Cho dù người này chỉ là Gia Ngộ muốn tới làm vợ chồng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chụp ảnh chung

Đêm giao thừa, thời tiết sáng sủa, tuyết trắng khắp nơi đem bầu trời đêm như tỏa sáng lấp lánh.

Mục Phách đứng trước cửa sổ, sắc mặt so với gió lạnh bên ngoài còn lạnh hơn.

“Tôi đã nói rồi, đừng gọi điện cho tôi nữa.”

Nữ nhân ở đầu điện thoại nói năng lộn xộn cùng anh giải thích, nội dung lung tung rối loạn, không có một cái trọng điểm. Mục Phách nghe thấy phiền, lại không cắt đứt điện thoại, anh mở cửa sổ, gió lạnh thổi vào, suy nghĩ đang loạn như ma mới hơi rõ ràng chút.

Thật lâu xong, anh mở miệng: “Nói xong sao?”

“Một chút nữa là xong rồi.”

Cùng lúc đó, tiếng Gia Ngộ ngoài phòng vang lên, Mục Phách như là hạ quyết tâm, anh gần từng từ một nói: “Không cần lại tới quấy rầy tôi, chúng ta đã không còn quan hệ.”

Trò chuyện kết thúc.

“Anh đang làm gì vậy?” Gia Ngộ mở cửa, “Sao không bật đèn?”

Mục Phách cười một chút, hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Nhắc tới việc quan trọng, Gia Ngộ trước mắt sáng ngời, cô giờ lên hai cây pháo hoa: “Chúng ta đi phóng pháo hoa đi!”

Mục Phách ngạc nhiên: “Em lấy ở đâu vậy?”

“Bí mật.” Gia Ngộ bắt lấy cánh tay của anh, nhắc mãi: “Năm trước bị dính nước nên không dùng được. Năm nay em kiểm tra rồi, đều có thể dùng. Em tính rồi bắn xong pháo hoa không sai biệt lắm là 0h, vừa lúc đếm ngược...”

Mục Phách càng nghe tâm càng mềm, anh cầm lại tay Gia Ngộ, dẫn cô đi.

Đây là năm mới đầu tiên bọn họ cùng nhau trải qua.

Trong viện tuyết trắng bị san bằng, bất đồng với trong nhà ấm áp, bên người gió thổi mang đến khí lạnh.

Gia Ngộ đem mặt vui vào khăn quàng cổ, đưa hai cây pháo hoa cho Mục Phách, “Anh cẩn thận một chút, đừng để bị phỏng.”

Mục Phách trực tiếp nhận, dứt khoát lưu loát châm lửa, pháo hoa một mình một diệt, đột nhiên không kịp phòng ngừa mà phát ra ánh sáng, một đoàn nho nhỏ vẫn có thể chiếu sáng một nửa khuôn mặt mình đêm của Gia Ngộ.

“Thành!”

Cô cầm lấy pháo bông, lui về phía sau vài bước vẽ ra hai cái vòng kêu: “Mau quay video cho em!”

Mục Phách xem đến ngây người, đem điện thoại lấy ra thì pháo đã cháy hết, anh lại đưa cô hai cây khác: “Làm lại một hồi.”

Một cây pháo bông cháy chỉ chưa đến nửa phút, không chơi bao lâu Gia Ngộ liền mệt mỏi, cô hoạt động cả vai một chút, “Mệt mỏi quá.”

“Nghỉ ngơi một lát đi.”

“Mấy giờ rồi?”

“Kém 20 phút là đến 0 giờ.”

“Để em xem lại video vừa rồi.”

Mục Phách đưa di động ra, “Xem cái cuối cùng thôi, mấy cái phía trước chưa kịp quay pháo bông liền tắt.”

Video chỉ có tám giây, Gia Ngộ lặp lại ba lần, đột nhiên nói: “Mục Phách, chúng ta giống như không có ảnh chụp chung.”

“...Anh rất ít chụp ảnh.”

“Lại đốt một cây đi.” Gia Ngộ bĩu môi, “Để chiếu sáng, chúng ta chụp một cái.”

Mục Phách nghe lời làm theo, chờ pháo bông cháy lên, hơi thở của Gia Ngộ thỉnh thoảng vấy quanh anh.

Cô đem mặt dán tới trên mặt anh.

Khoảng cách quá gần, anh thậm chí có thể cảm nhận được cô đang cười.

“Anh mau cười đi.”

Mục Phách chớp chớp mắt, không thấy màn ảnh, không thấy chính mình mà là nhìn về Gia Ngộ trên màn hình di động.

Cô thật xinh đẹp.

Nghĩ như vậy, anh liền cười.

Gia Ngộ chỉ kịp ấn một lần quay chụp, pháo bông liền tắt mất, cô lầu bầu: “Này chắc chắn là bị ăn bớt nguyên liệu.”

Cũng may ảnh chụp ra hiệu quả cũng không tồi, cô cười nịm mắt, đưa cho Mục Phách xem, “Ảnh chụp đẹp quá đi.”

Mục Phách nhìn chăm chú đã lâu, cuối cùng nói: “Hôm nào đem in ra đi.”

“Hào.” Gia Ngộ thuận miệng đồng ý, sau đó xoa xoa tay, “Lạnh quá, chúng ta về phòng đi?”

Mục Phách gật đầu, thu thập vỏ pháo hoa rơi rụng đầy đất, cầm trong một tay. Gia Ngộ ngẫm hiểu mà dắt tay kia của anh, hỏi: “Tay của em thực lạnh đi?”

“Không sao, tay của anh thực nóng.”

Trong phòng sáng sủa một mảnh, TV chiếu chương trình liên hoan tiệc tối tết âm lịch đang đi vào cao trào, náo nhiệt phi phàm, Văn Trọng lại không có tâm tư đi xem TV, cúi đầu mẩn mê di động.

Gia Ngộ nắm tay Mục Phách đi ngang qua, “Bọn con lên lầu nhé?”

Văn Trọng cũng không ngẩng đầu lên, xua xua tay nói đã biết.

Gia Ngộ thấy thế, sau khi về phòng liền hỏi Mục Phách: “Anh không chuẩn bị gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho người khác sao?”

Mục Phách nói không có: “Anh cũng không gửi mấy thứ này.”

Gia Ngộ hô thanh, để anh đem cửa sổ mở ra, “Lát nữa khẳng định sẽ có người phóng pháo hoa.”

Mục Phách mở cửa sổ, khoác chăn lên người Gia Ngộ: “Sẽ lạnh.”

Gia Ngộ nắm lên một cái góc chăn, “Anh cũng vào đi.”

Một người sưởi ấm như thế nào cũng không bằng hai người ôm nhau.

Cửa sổ mở lớn, thanh âm bên ngoài truyền vào trở nên phá lệ rõ ràng. Đối diện tựa hồ là bạn bè cùng nhau ăn tết, bọn họ đều đứng ở ban công, nói cười không thôi, cuối cùng ở không khí rộn ràng nhộn nhạo trăm miệng một lời mà đếm ngược –

Mười giây kết thúc, Gia Ngộ lộ tai nóng lên.

“Năm mới vui vẻ, Gia Ngộ.”

Cô bắt giắc cuộn lên mười đầu ngón tay, chạm nửa nhịp mới trả lời lại: “Năm mới vui vẻ.”

Ánh sáng xẹt qua, một bó pháo hoa nổ rộ ở không trung, giống như sấm dậy trên đất bằng, tạo ra tiếng vang thật lớn.

Lại một chút cũng không ảnh hưởng đến hai người.

Chớp mũi cùng chớp muic khoảng cách ngày càng gần, không khí vừa lúc, nụ hôn vừa muốn rơi xuống, Gia Ngộ bỗng nhiên “nha” một tiếng.

Ái muội nháy mắt bị cắt đứt.

Gia Ngộ click mở màn hình di động, buồn bực nói: “Năm nay như thế nào không nhận được tin nhắn chúc mừng năm mới của người kia.”

“Người nào?”

“Một người liên tục gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho em đã nhiều năm.”

Mục Phách khóe miệng co rút.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Làm tình (H)

Mục Phách lấy di động, tắt màn hình nói: "Anh cảm thấy chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành."

Gia Ngộ còn chưa kịp nói gì, anh liền phác tới, kéo chăn, trong phòng trở về bình tĩnh quý dị.

"Ai, câu...Câu đến cùng đã phát..."

"Trước đừng nhúc nhích." Mục Phách thanh âm cực thấp, nếu không phải Gia Ngộ ở ngay dưới thân anh, thậm chí đều không thể nghe được anh đang nói cái gì.

Chung chung điều điều động tĩnh lúc sau, một kiện áo lông từ trong chăn tung ra, sau đó là áo ngực, quần dài, hai người cả người trần trụi mà ôm nhau, bọn họ trên cái giường toát ra tình mịn mề mề.

Gia Ngộ đáp lên đôi mắt, hơi suyễn: "Bỏ chăn ra, nóng quá."

Vì thế chăn liền bị ném tới cuối giường.

Mục Phách hôn vú non mềm, một bàn tay xuống dưới hoạt động, ở huyết khẩu nhẹ nhàng di chuyển, ngón tay liền ướt dính chất lỏng. Anh dùng thử ngón giữ hướng bên trong nhưng lại một bước khó đi.

Còn chưa đủ ướt, bên trong thật chặt.

"Bang" một tiếng, đầu v* từ trong miệng thoát đi ra ngoài. Mục Phách đem gối đầu để ở dưới eo của Gia Ngộ, anh cầm hai đầu gối của cô kéo ra bên ngoài: "Quá nhỏ."

Ánh mắt của anh cực kỳ lộ liễu, Gia Ngộ có điểm ngượng, cô che trụ chính mình sưng lộ bên ngoài hoa huy*t, "Đừng nhìn."

"..." Mục Phách đem hai tay của cô kéo ra, hai mảnh trai thịt phẩn phẩn nộn nộn, thường thường rung động sẽ đẩy ra vài giọt d*m thủy,

Gia Ngộ đêm nay mặc danh mà thẹn thùng.

Cô nghĩ khép chân lại.

Ái ngờ mới giật mình, Mục Phách liền nói, "Đừng nhúc nhích."

Gia Ngộ thật đúng là ngoan ngoãn bất động, cô cắn môi, có thể cảm nhận được gông cùm xiềng xích trên đùi đang dờn đi, rồi sau đó thác nổi lên đỉnh kiều cái mông...Cô cả người run lên, giống như nghiêng hộp, một đầu lưỡi nhắm ngay cửa huyết liền chui vào!

"A..."

Gia Ngộ hận không thể cuộn tròn thành một đoàn, cô rất ngứa, nơi nào cũng ngứa, đặc biệt là địa phương bị Mục Phách đụng tới, hôn tới, càng như là hàng trăm hàng ngàn con kiến bò ở trong xương cốt của cô.

Cô không thể không cảm khái, cùng Mục Phách làm tình thật sự là quá tuyệt vời.

Đầu lưỡi ra vào mãnh liệt, thổi qua mỗi một tác thịt mềm, lực đạo liếm láp lớn đến mức cơ hồ muốn đem hoa huy*t ăn trọn. Mục Phách cùng Gia Ngộ mười ngón tay đan vào nhau, eo mông nhấc lên khỏi mặt giường, giữa hai chân sớm đã căng phồng, trong khe thịt hăm sâu vài giọt tinh dịch, dục vọng tràn đầy đang giương nanh múa vuốt kêu gào.

Bỗng nhiên rút ra, Mục Phách vuốt cái mũi dính dịch trong suốt: "Kém không nhiều lắm."

Gia Ngộ thuận theo chủ động ôm chặt hai cái đùi của chính mình, lại cẩn thận mà tránh đi bụng, đáy mắt cô có toái quang, có dấu vết đã khóc.

"Tiến vào chậm một chút." Cô nói.

"Ân."

Mục Phách hạ eo, chà xát côn th*т, xoa quy đầu điểm ướt át, tùy tay đáp đến trên đùi trắng bóng. Ánh mắt của anh không rời Gia Ngộ, hạ thân lại thể tới rào rạt.

côn th*т tiến vào non nửa, anh néo một cái trên bầu ngực rung động, nhân nhạт hỏi: "Có đủ hay không chậm?"

Đủ chậm nhưng xa xa không đủ ngăn ngừa.

Gia Ngộ nắm cổ tay của anh, không cho tay anh rời đi vú của mình, "Có thể...Có thể lại nhanh một chút...Ân..."

Mục Phách nhanh hơn điểm thoải mái, nhấn đến mồ hôi nóng đầm đìa, anh dùng một cái tay khác vuốt ve toàn thân Gia Ngộ, hai người giống như tiến hành kéo cưa, vô cùng thần kỳ mà đem toàn bộ côn th*т hướng vào âm huyệt chỗ sâu nhất.

"A." Mục Phách phát ra một tiếng than ngắn ngủi, anh chậm rãi hạ mông, eo phấp phồng, dùng mưa phùn kéo dài đêm của động tủy đến tràn lan lây lội.

Vách động có quy luật co rút lại, Gia Ngộ kêu một tiếng, cô hoảng hốt nghe thấy ngoài cửa sổ lại có người phóng pháo hoa, vẫn là một người tiếp một người mà phóng.

Đoàng đoàng mấy tiếng, giống như ở cùng những bản giao hưởng, mà "người khởi xướng" chỉ nghĩ xem chúc mừng ngọn lửa ở đồng tử lộng lẫy đêm nay.

Sau một tiếng lại một tiếng vang lớn, Gia Ngộ rõ ràng cảm nhận được gió lạnh từ ngoài cửa sổ tiến vào, cô lại không cảm thấy lạnh, liền chặn đều không nghĩ đắp lên.

Quy đầu vẫn dâm ở nơi đó, cô sượng đến điên cuồng roi nước mắt, chỉ không ngừng kêu tên của Mục Phách, cũng không biết vì cái gì muốn đi kêu.

Không gian trong vách động càng dâm càng nhỏ, kẹp đến côn th*т sinh đau, Mục Phách biết rõ còn có hỏi: "Có phải muốn tới hay không?"

Gia Ngộ khóc ân ân gật đầu, nâng lên một chân quắp ở eo của anh, "Đừng đi ra ngoài quá nhiều..."

Cô hào mềm hào mềm

Tùy tiện mấy chữ liền đem côn th*т Mục Phách cuồng run, hai tay anh chống bên người Gia Ngộ, cúi đầu hung hăng hôn lấy đôi môi của cô.

Một khắc nhiệt dịch bắn ra, pháo hoa trên không trung cũng đồng thời ở phạm vi lớn nhất tỏa sáng hoàn thành sứ mệnh của nó.

Đặc biệt đẹp.

...

Sau khi tắm rửa xong, Mục Phách nửa dựa vào đầu giường, Gia Ngộ thơm tho mềm mại mà nằm ở trong lòng ngực của anh, vẻ mặt thỏa mãn.

"Gia Ngộ."

"Ân?" Gia Ngộ muốn ngủ rồi, tay vuốt ve trên bụng cũng nặng lên.

"Năm mới vui về."

"Năm mới vui về." Gia Ngộ cười, "Anh vừa mới nói rồi mà."

"Lần này không giống nhau."

Gia Ngộ ngáp một cái, hốc mắt chảy ra nước mắt, cô hỏi: "Có cái gì không giống nhau?"

Mục Phách nhắm hai mắt, nhẹ nhàng mà vuốt khuôn mặt của cô, thanh âm mơ hồ, giống như nói mê: "Em không phải muốn biết người kia năm nay tại sao không gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho em sao?"

Gia Ngộ lông mày hơi nhíu, không phản ứng lại: "Cái gì?"

"Đó là bởi vì hắn hiện tại đang ở bên cạnh em."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thú nhận

Thả thính đêm khuya. Còn ai thức không???

Gia Ngộ là học sinh mới chuyển đến, có chút thông tin cá nhân còn chưa kịp đăng ký trên hồ sơ của lớp. Làm lớp phó học tập ở lớp cao tam sáu, Điều Uyên ở tiết học nào đó kêu cô: "Văn Gia Ngộ, cậu đem giấy tờ này điền đi."

"Cái gì vậy?"

Gia Ngộ nhận lấy, trong quyển sách màu lam kẹp mấy tờ giấy mỏng, mở ra trang đầu tiên rất nhiều chữ, là phương thức liên hệ và địa chỉ gia đình của các thành viên trong lớp.

Điều Uyên hữu khí vô lực mà nghịch móng tay, không trả lời chủ đề cô hỏi mà nói: "Viết xong thì để trên bàn của tôi là được."

"Nga."

Tiếp theo là tiết thể dục, Gia Ngộ không vội viết ngay, chờ cô đi toilet trở về, phòng học đã không còn hơn phân nửa.

Giáo viên thể dục thông cảm học sinh cao tam vất vả, không quản lý nhiều, không điểm danh, trừ phi có người trốn tiết nếu không thầy giáo sẽ để cho học sinh tự do hoạt động trong 40 phút của tiết học. Gia Ngộ quyết định dùng thời gian này để tự học, nhưng trước hết cô nghĩ phải điền thông tin trước.

Điền xong phiếu cũng mất 2 phút. Gia Ngộ khép sách lại, đứng dậy đi tìm Điều Uyên, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy bên cạnh có người nói chuyện với cô.

"Cậu đưa cho tôi là được rồi."

Gia Ngộ theo tiếng nói nhìn qua, chỉ thấy Mục Phách vốn đang nằm bò ra ngủ không biết đã ngồi dậy từ lúc nào. Má phải của cậu còn có vết đỏ khi bị áp xuống mặt bàn, ánh mắt nhưng lại rất tỉnh táo, "Tôi là lớp trưởng, cậu giao cho tôi là được."

Việc này vốn là việc của cậu, là Điều Uyên nhân rồi đến vô sự muốn làm, đoạt lấy quyển sách nói là muốn giúp cậu.

"...Nghe."

Gia Ngộ đem quyển sách để trên bàn của cậu, nháy mắt người lại nhảy trở về.

Không thể hiểu được.

Có điều Gia Ngộ không biết chính là sau khi cô nằm bò ra bàn ngủ, Mục Phách chần chờ mở ra quyển sách.

Mục Phách liếc mắt một cái liền nhìn thấy dòng cuối cùng.

Mực nước ở đó còn chưa khô, cậu không cẩn thận chạm vào còn bị nhòe vài chữ.

Cậu thề, cậu là không cẩn thận, mở ra cũng chỉ để kiểm tra.

Nhưng dây số cũng thật là dễ nhớ.

Cậu xem một lần liền nhớ.

"Cho nên nhớ được dây số của em là do anh có kỹ năng gặp một lần là không quên được sao?"

Mục Phách ngây cả người, "Còn chưa ngủ?"

"Em ngủ tỉnh. Lúc còn nhỏ ba em kể chuyện xưa, đều là ông ấy ngủ rồi em vẫn còn tỉnh thần đến không ngủ được." Gia Ngộ nhích lại mà ôm eo anh, "Nhưng mà anh như thế nào xác định được em sẽ không đổi số?"

Mục Phách nói trắng ra: "Nói thật, anh không nghĩ nhiều như vậy. Em đổi hay không đổi đều không ảnh hưởng đến việc anh làm. Anh cảm thấy em có thể nhìn đến thì có nghĩa là em có thể nhìn thấy, lo sợ không đâu cũng không phải thói quen của anh."

Gia Ngộ không quá vừa lòng với câu trả lời này, lén lút ôm lấy eo của anh: "Anh nói lại lần nữa cho em."

"..." Cơ bắp phần eo Mục Phách nháy mắt buộc chặt, anh thử nói, "Anh cảm thấy em thực yêu cái cũ, nên sẽ không đổi số điện thoại."

Gia Ngộ buông tay, Mục Phách tâm trạng xuống.

"Vậy sao anh biết em yêu cái cũ?"

Một cái vấn đề ném tới, đầu Mục Phách to như cái đầu, anh có chút hối hận vì thừa nhận "chuyện ngu xuẩn" này. Nhưng nếu lại cho anh một lần cơ hội anh vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì anh không nghĩ đầu điểm.

Có một số việc mà khi thời cơ chín muồi thì không cần che che giấu giấu.

"Em có một cái đồng hồ, đeo đến dây da đều trầy xước không vẫn không muốn đổi cái mới." Mục Phách lại bổ sung, "Cái đồng hồ này bây giờ vẫn còn nằm trong tủ quần áo."

Gia Ngộ tròn tròn mắt: "Anh như thế nào biết được? Lại là gặp qua một lần là không quên được sao?"

Mục Phách xấu hổ mà nói: "Em đã quên? Lúc còn học ở Nam Thủy trấn, em có từng hỏi anh có nơi nào sửa đồng hồ hay không. Lúc ấy anh nói cho em địa chỉ, em nói em không biết đường, dứt khoát đưa cho anh ba trăm đồng như là phí chạy làm việc, thay em đi một chuyến."

Gia Ngộ càng thêm không thể tưởng tượng: "Em còn từng đưa tiền cho anh?"

Mục Phách yên lặng thở dài, đầu chỉ ba trăm, trước đó cô tổng cộng cho anh một ngàn đồng, đều giống như là cho kẹo vậy.

Xem ra cái gì cô cũng không nhớ rõ.

Lúc trước cô nói cô có bệnh hay quên rất nặng, thường xuyên sẽ quên đồ vật đặt ở đâu, đại học có vài cái thẻ ngân hàng, mỗi cái để một nơi, đến lúc muốn tìm đều tìm không thấy, thay cái mới cũng đều lại làm mất.

Mục Phách khi nghe còn không tin, bây giờ mới thật sự tin.

"Tắc quá."

Gia Ngộ ngồi dậy, trong bóng đêm nhìn Mục Phách hậm hực mà cười: "Ba em nói không ai không thích tiền. Thời điểm em cho anh tiền là không có ác ý! Em chỉ là," Cô vắt hết đầu óc, rốt cuộc nghĩ ra một từ để hình dung, "Em chỉ là muốn biểu đạt thiện ý." Tuy rằng có điểm tục, thậm chí là vũ nhục.

Mục Phách không khỏi buồn cười: "Anh biết."

"Anh biết?"

"Àn." Mục Phách tận lực làm ngữ khí của mình trở nên sinh động thú vị một chút, "Hơn nữa nội tâm anh cũng không có yếu ớt như vậy, rốt cuộc tiền cũng là do sức lao động của anh kiếm được, em nói có đúng không?"

Gia Ngộ ôm ngực, tiến vào trong lòng anh, tiếng nói phát ra từ nội tâm: "Mục Phách, anh thật sự tốt quá đó."

"Em lúc trước còn từng nói anh xấu."

Gia Ngộ mạnh mẽ giảng hòa: "Con người không hoàn mỹ, lại tốt lại xấu mới là tồn tại chân thực."

"Anh đây thật cảm ơn sự khích lệ của em."

Gia Ngộ cười hắc hắc: "Được rồi, em lại hỏi anh vấn đề cuối cùng."

"Hỏi đi. Vấn đề cuối cùng, nói xong chúng ta liền đi ngủ."

"Năm ngoái em hỏi anh là ai, anh vì sao không trả lời tin nhắn của em?"

Mục Phách nghẹn ra một câu trả lời: "Anh cảm thấy về sau chúng ta cũng không có gặp mặt, nói cho em cũng không có tác dụng gì, nên liền không nói."

"Nhưng chúng ta hiện tại không chỉ có kết hôn, còn có hài tử." Tuy rằng có mang theo chút ít giao dịch giả dối.

Mục Phách ôn nhu nói: "Cho nên nói thế sự khó lường."

Gia Ngộ im lặng một lúc lâu nói: "Em còn một vấn đề muốn hỏi."

Mục Phách ừ một tiếng.

"Anh vì cái gì...gửi tin nhắn cho em?"

Mn đoán xem nam9 trả lời thế nào???

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Diêu Uyển

Các nàng thả ♥ cho t đi. Tuần này chăm chỉ đột xuất□

Bởi vì thích em. Mục Phách ở trong lòng nói.

Anh dùng tay chải tóc của Gia Ngộ, trong mắt tràn đầy sùng nịch ôn nhu như nước, thông thả chậm rãi biến mất trong bóng đêm.

"Em cũng biết, trước kia anh rất thiếu tiền, tuy nhiên hiện tại cũng không tốt hơn chút nào đi." Anh tự giễu mà cười, "Em cho anh tiền, lúc ấy không thể nghĩ ngờ chính là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Cho nên anh cảm thấy một câu chúc em năm mới vui vẻ là rất cần thiết."

"Phải không? Chỉ bởi vì lý do này mà thôi?"

Mục Phách buông tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy, anh đáp: "Ừ."

Không biết vì sao Gia Ngộ có chút thất vọng. Cô xoay người, quấn chặt chăn, âm thanh phiến muộn nói: "Ngủ đi, em mệt nhọc."

Khuỷu tay Mục Phách trống rỗng, anh hơi thất thần nhưng không biểu hiện ra, chỉ là sờ sờ cái ót của Gia Ngộ, "Ngủ ngon."

Mà Gia Ngộ dường như là ngủ rồi cũng không đáp lại.

Mục Phách một chút buồn ngủ cũng không có.

Kỳ thật vừa rồi anh rất muốn thừa nhận.

Nhưng trong lòng anh rất rõ ràng chính mình không có tư cách thừa nhận. Anh hai bàn tay trắng, dựa vào cái gì muốn giữ Gia Ngộ lại bên người chứ? Kể cả Gia Ngộ không thêm đề ý chuyện này thì trong lòng anh cũng không dễ chịu.

Bởi vì thói quen cũng không phải là thích.

Theo tình hình trước mắt mà nói Gia Ngộ đối với anh có lẽ là thói quen cùng ý lại, có lẽ có một chút thích, có lẽ một chút cũng không có, anh không rõ lắm. Nói khó nghe thì Gia Ngộ giống như không cần tình yêu, cô cũng không cảm thấy cô độc mà cô lại sống quá tự do, giống như ngọn gió, anh có thể cảm nhận được nhưng không thể nào nắm bắt được.

Hơn nữa, chuyện này còn phải xét xem Gia Ngộ có nguyện ý tiếp nhận anh hay không sau đó mới có thể suy xét được.

Nếu sau khi anh thừa nhận, Gia Ngộ không muốn tiếp nhận anh thì khả năng sau đó anh phải đối mặt chính là đơn ly hôn.

Đó là chuyện anh không muốn nghĩ đến.

Tiếng hít thở của người bên cạnh dần trở nên nhẹ nhàng đều đều, Mục Phách nhẹ nằm xuống, lại nhẹ nhàng mà duỗi tay ôm lấy Gia Ngộ.

Như là theo thói quen, Gia Ngộ bị cuốn vào lồng ngực của anh liền thân mật mà cọ cọ vào ngực anh.

Mục Phách cong môi.

Anh nghĩ anh sẽ có một bắt đầu tốt đẹp.

Tết âm lịch nghỉ dài ngày chớp mắt một cái đã trôi qua.

Mục Phách quay lại công việc hàng ngày, bụng của Gia Ngộ cũng dần dần hiện rõ, đến khi Viện Viện thấy cô liền oa oa kêu lên lấy làm kỳ lạ: "Mẫu tính

của cậu phát ra làm bóng mắt của mình rồi!"

Gia Ngộ sờ sờ mặt, tự đắc mà cười: "Nếu không cậu cũng mang thai một đứa đi, gần đây làn da của mình quả thực là tốt đến cực hạn."

"Thôi đừng!" Viện Viện xua tay, "Lão gia tử nhà mình mà nghe mình chưa kết hôn đã có thai còn không phải hai mắt tối sầm mà ngất mất sao."

Nhà Viện Viện là thư hương thế gia, cha cô ấy là nhà thư pháp nổi tiếng ở Bắc thành. Không biết có phải do vật cực tốt phản hay không, khí chất gia tộc thư hương không dính chút nào lên người Viện Viện, đúng là thái độ hào phóng, bên ngoài là ngọc bích bên trong lại là tâm hồn phóng khoáng không thể kiềm chế.

"Cậu có thể kết hôn trước."

Viện Viện trừng cô: "Cậu cho rằng mình là cậu sao?"

Gia Ngộ cười, không dám nói gì thêm, sợ nói lỡ miệng.

"À đúng rồi," Viện Viện uống hai ngụm nước trái cây, đột nhiên nhớ tới một sự kiện, "Cậu có biết gần đây Thẩm Hành đang quen bạn gái không?"

Gia Ngộ lắc đầu: "Không biết."

"Nghe nói là bạn học khi cậu ta đi học ở nước ngoài. Tên là gì mình cũng không hỏi, không phải người ở Bắc thành, bắt quả có ý tứ muốn ở lại nơi này lâu dài, mỗi ngày đều cùng Thẩm Hành ra ra vào vào, ăn uống nghe nhạc, ngọt nị chết người."

Gia Ngộ cười cô ấy: "Biểu tình kia của cậu là sao? Về mặt ghét bỏ."

"Minh đây là vì cậu cảm thấy bất bình đó!" Viện Viện phết phết miệng nói, "Ai không biết người trong lòng Thẩm Hành chính là cậu chứ"

Trước kia không dám nhắc tới đề tài này, sau khoảng thời gian lắng đọng lại bỗng nhiên nhắc đến cũng giống như không có gì ghê gớm.

Gia Ngộ lại lạnh mặt: "Viện Viện."

"Rồi rồi, mình biết cậu là phụ nữ đã có chồng, vừa rồi là mình lỡ miệng, được chưa?"

Gia Ngộ sắc mặt hòa hoãn lại một chút, cô dùng thìa đề lên miếng chanh, nhìn thịt quả nho nhỏ trôi nổi trên mặt nước, trong lòng tự nhiên vui sướng.

Cô nói: "Mình đã cùng Thẩm Hành nói rõ ràng, về sau cậu cũng đừng đem chuyện này ra nói đùa nữa."

Viện Viện khiếp sợ nói: "Hóa ra cậu biết hán thích cậu? Mình còn tưởng cậu không biết đó."

"Ồ trong mắt các cậu mình chính là loại người không hiểu tình cảm sao?"

Viện Viện hỏi lại: "Chẳng lẽ không phải?"

Gia Ngộ không phục, "Mình chỉ là lười nói đến mà thôi."

"Thôi đi. Phàm là người có đầu óc sẽ không tìm một người không có gì đến để lừa hôn. Nhiều mệt. Còn không bằng tìm người có sẵn như Thẩm Hành đâu."

Như là nghe được chuyện gì kinh thế hãi tục, Gia Ngộ mạnh mẽ mà nắm chặt nắm tay, cô gần từng chữ nói: "Mục Phách rất tốt, mới không phải là người không có gì."

Viện Viện tùy tiện, căn bản không đem lời Gia Ngộ nói để ở trong lòng, cô ấy hừ một tiếng: "Vấn Gia Ngộ, cậu cũng quá bệnh vực người của mình đi?"

Sớm biết Viện Viện thần kinh thô, Gia Ngộ vẫn là có điểm không vui, cô bực bội đẩy ra ly nước: "Mục Phách rất tốt. Đây là sự thật khách quan, không phải mình thiên vị anh ấy, các cậu đều không hiểu được."

Viện Viện rốt cuộc phát hiện ra điểm không thích hợp, cô ấy cẩn thận nhìn vào mắt Gia Ngộ: "Cậu yêu anh ta rồi sao?"

"..." Gia Ngộ mặt vô biểu tình mà nhắc nhở cô ấy, "Mình đều đã kết hôn rồi."

"Nhưng mà các cậu cũng không có tình cảm làm cơ sở."

Cho dù không biết giữa Gia Ngộ và Mục Phách có giao dịch, Viện Viện cũng dám vỗ ngực đảm bảo Gia Ngộ không có khả năng mang theo tình cảm cùng Mục Phách kết hôn.

Thử nghĩ mà xem một người sớm chiều ở chung mười mấy năm còn là thanh mai trúc mã yêu thầm chính mình đều không thể dă động cô, một người đàn ông khác đột nhiên xuất hiện lại có thể chỉ trong ngắn ngủn mấy ngày có thể bắt được tâm thiếu nữ ngoan cố sao... Chỉ dựa vào hàng to xài tốt? Quý mới tin!

Không thể không nói, Viện Viện chó ngáp phải ruồi, thế nhưng sắp sờ đến chân tướng sự việc.

Gia Ngộ không được tự nhiên mà đem tóc vén ra sau tai, ấp úng: "Cảm tình là có thể bồi dưỡng."

Nhìn đến cô gái đối diện vẻ mặt thẹn thùng, Viện Viện sợ tới mức nổi da gà, cô ấy đánh cái rùng mình, lẩm bầm lầu bầu nói nhỏ: "Nữ nhân lâm vào tình yêu thật đáng sợ!"

Gia Ngộ không nghe rõ, hỏi lại: "Cậu nói cái gì cơ?"

Viện Viện bắt đầu dĩ mà uống nước trái cây, không đáp lại, chỉ ở trong lòng chửi thầm: Điều đã như vậy còn không thừa nhận chính mình không hiểu tình cảm, thật là không đảm nam tử không quay đầu lại.

Gia Ngộ không hỏi ra nguyên do cũng lười truy cứu kỹ càng. Cô tùy ý chống cằm quét mắt ra cửa, vừa đảo mắt qua cư nhiên thấy được "Tào Tháo".

Mà Thẩm Hành cũng nhìn thấy Gia Ngộ trước tiên, trước mắt hấn sáng ngời, lập tức đi tới: "Cậu cùng ai tới đây?"

Viện Viện tức giận mà tròn trắng mắt: "Này, cậu bị mù à?"

Thẩm Hành lúc này mới xin lỗi mà nhìn Viện Viện cười: "Xin lỗi, ai dám không phát hiện Viện đại tiểu thư chứ."

Viện Viện hừ hừ, đảo mắt nhìn về phía sau hấn. Một cô gái tóc xoắn cuộn sóng, tuy da trắng, cũng khá xinh đẹp nhưng cũng không thể bằng Văn Gia Ngộ tản ra nữ tính quang huy. Cô ấy âm thầm tổng kết, Thẩm hành ánh mắt thật lười.

Gia Ngộ đương nhiên cũng thấy được cô gái phía sau Thẩm Hành.

So với Viện Viện bất động thanh sắc mà khinh thường, cô còn không xác định mà nhấn chặt mày.

"Điều Uyển?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cảnh cáo

Gia Ngộ đối với Điều Uyển có ấn tượng khá sâu sắc.

Bởi vì thời điểm đi học, Điều Uyển luôn muốn chiếm dụng chỗ ngồi của cô, đơn giản vì Mục Phách ngồi ở bàn phía sau. Không chỉ có như thế, sau khi cô trở về phòng học, cô ta còn khinh miệt nói: "Tôi ngồi ở đây vài phút, cậu đi ra ngoài dạo không phải tốt rồi sao?"

Gia Ngộ chỉ muốn ở Nam Thủy trấn sống yên ổn, cũng không muốn cùng người khác phát sinh tranh chấp nên mỗi lần đều nhịn xuống.

Nhưng không đại biểu cô không mang thù.

Tuy là bệnh hay quên rất nặng nhưng Gia Ngộ trước sau đều nhớ rõ thái độ của Điều Uyển đối với cô.

Huống chi Điều Uyển một chút cũng không thay đổi.

Đơn giản chính là coi bỏ sự trẻ con thời học sinh càng thêm thành thực mà thôi.

Cũng giống như Gia Ngộ, Điều Uyển cũng ngay lập tức nhận ra đối phương, cô ta nói: "Văn Gia Ngộ?"

Thẩm Hành nhướn mày: "Hai người biết nhau sao?"

Điều Uyển hiển nhiên còn chưa phục hồi lại tinh thần, Gia Ngộ liền trả lời: "Bạn học cùng lớp ở Nam Thủy trấn."

Thẩm Hành biểu tình bừng tỉnh đại ngộ, hướng Điều Uyển nói: "A, tôi đều đã quên cậu đã cùng tôi nói quê cậu ở Nam Thủy trấn."

Viện Viện trong chốc lát xem người này, trong chốc lát lại xem người kia, cô đảo mắt, không biết đánh cái chủ ý quỷ gì, "Thật là trùng hợp nha! Người quen gặp nhau, khẳng định có nhiều đề tài để nói, các cậu muốn chúng ta ngồi cùng bàn hay không?"

Gia Ngộ nhìn mắt Viện Viện, không phản đối.

Bàn dài có bốn chỗ, Thẩm Hành chuẩn bị ngồi xuống cạnh Gia Ngộ thì cô đứng lên, cười nói: “Tôi sang đối diện ngồi cùng Viện Viện.”

Thẩm Hành lộ vẻ mặt không vui, nhưng rốt cuộc cũng không có làm ra hành động gì khác người.

Hắn nghiêng người nhường đường, sau khi Gia Ngộ ra khỏi chỗ mới dùng ánh mắt ý hỏi Điều Uyển: “Cậu muốn ngồi bên trong hay bên ngoài?”

“Bên ngoài đi.” Điều Uyển nói.

Bốn người sôi nổi ngồi xuống, Viện Viện dẫn đầu mở máy hát, cô ấy đối với Điều Uyển hỏi: “Vừa rồi nghe Gia Ngộ gọi cậu Điều Uyển? Tôi có thể trực tiếp kêu tên của cậu không?”

So với thời cao trung không coi ai ra gì, Điều Uyển tính cách đã thu liễm rất nhiều, cô ta cong môi gật đầu: “Đương nhiên có thể. Cậu là Viện Viện đi? Tôi thường nghe Thẩm Hành nhắc tới cậu.”

“Minh, Thẩm đại gia còn thường nhắc tới mình? Đây còn không phải là vinh hạnh của mình sao?” Viện Viện âm dương quái khí cười, “Hắn là không phải nói mình nói bậy đi? Trừ cái đó ra mình cũng nghĩ không ra cái khác đâu.”

Điều Uyển nhìn Gia Ngộ, lại lần nữa nhìn thẳng vào Viện Viện: “Không có. Hắn nói cậu hoạt bát nhiệt tình, là người bạn luôn mang lại niềm vui.”

Nghe xong khích lệ, Viện Viện lại không quá cảm kích, cô ấy ý vị không rõ mà hừ một tiếng, cúi đầu miêu tả bọt nước trên bàn, “Xem ra hắn nói với cậu không ít chuyện, tôi rất tò mò, hai người rốt cuộc là quan hệ gì?”

Điều Uyển xấu hổ, theo bản năng nhìn về phía Thẩm Hành, Viện Viện đem hành động này nhìn ở trong mắt, cô ấy vuốt vành tai, không chút để ý nói: “Đây là sự tình không nói được sao?”

Không khí tự nhiên lâm vào giằng co.

Thật lâu sau, Thẩm Hành đánh vỡ cục diện bế tắc: “Không có gì là không nói được. Minh cùng Điều Uyển chỉ là bạn bè.”

Điều Uyển cúi đầu không biết suy nghĩ cái gì.

Viện Viện không thú vị mà bĩu môi, thầm nghĩ: Ai tin?

Bất quá cô ấy cũng không tiếp tục hùng hổ dọa người nữa. Cô ấy vừa rồi làm như vậy thuần túy là bởi vì không quen nhìn Thẩm Hành “ăn trong chén nhìn trong nồi”. Đừng tưởng rằng cô ấy không biết, trong khoảng thời gian này Thẩm Hành muốn mượn Điều Uyển đến để kích thích Gia Ngộ. Gia Ngộ đã kết hôn, dựa vào cái gì hắn còn có ý tưởng như vậy?

Nói chêm chọc một chút như vậy cũng coi như là cảnh cáo.

Gia Ngộ từ đầu đến cuối đều không nói chuyện, chỉ xem di động, phảng phất căn bản đều không nghe được người bên cạnh nói chuyện với nhau.

Chờ đến khi cà phê được mang lên, Thẩm Hành làm như lơ đãng mà gọi tên Gia Ngộ.

Nghe được Thẩm Hành kêu tên mình, Gia Ngộ không có lập tức ngắt đầu, mà là nhanh tay trả lời tin nhắn.

“Cậu gọi tôi?”

Thẩm Hành cười hỏi: “Cậu cứ chăm chú xem gì vậy? Cười đến ngọt như vậy, gọi cậu cũng không nghe thấy.”

Cười đến ngọt? Có sao?

Gia Ngộ bỏ qua những lời này, lắc lắc đầu: “Không xem cái gì.” Sau đó xoay mặt sang phía Viện Viện, “Cậu không phải muốn gặp chồng mình sao? Anh ấy vừa lúc làm việc ở gần đây, vừa nãy nói muốn đến đón mình về nhà, bây giờ hắn là anh ấy tới nơi rồi.”

Viện Viện cùng Thẩm Hành còn chưa kịp nói chuyện, Điều Uyển đã lên tiếng: “Cậu kết hôn?”

Gia Ngộ thản nhiên thừa nhận: “Đúng vậy.”

Viện Viện xen mồm: “Là một đại soái ca đó.”

Thẩm Hành như là nhớ đến việc gì đó, nói thêm: “Càng trùng hợp chính là cậu cũng biết chồng cậu ấy.”

“Minh cũng biết?”

Sau khi Thẩm Hành gật đầu, Gia Ngộ đột nhiên không kịp phòng ngừa siết chặt di động.

Cô như thể nào lại quên... Điều Uyển so với cô càng muốn hiểu biết Mục Phách.

Người biết càng nhiều, sự tình càng dễ bại lộ.

Gia Ngộ bấm mở di động, vội vàng nhắn tin cho Mục Phách không cần đến.

Nhưng đã không kịp rồi.

“Gia Ngộ.”

Là tiếng của Mục Phách.

Diêu Uyển đột nhiên đứng lên, nhìn về phía người vừa tới: “Mục Phách!”

Đang định đào một hố nữa của tác giả Luru Vân. Ai ủng hộ không???

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thiện biến

Mục Phách theo bản năng nhìn về phía Gia Ngộ.

Gia Ngộ vừa vặn cũng đang nhìn anh, hai người tầm mắt giao nhau, cô không tiếng động mà hướng Mục Phách nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Vì thế Mục Phách thờ ra một hơi, đi tới, không ngồi xuống, nói với Diêu Uyển: “Thật trùng hợp.”

Diêu Uyển hai mắt mờ mịt, không thể tin mà quay lại nhìn Mục Phách và Gia Ngộ, ngữ điệu thấp đến mức như tự nói với chính mình nghe: “Hai người các cậu, sao có thể...”

Mục Phách lo lắng Diêu Uyển nói ra lời gì đó không nên nói, anh không nghĩ ngợi mà rũ mắt dắt tay Gia Ngộ: “Bọn mình kết hôn rồi.”

Gia Ngộ bình tĩnh, cũng gật đầu theo: “Tháng chín năm ngoái.”

“...Mục Phách,” Diêu Uyển môi trắng bệch, nỗ lực không để thanh âm của chính mình run rẩy, “Cậu cùng mình ra ngoài nói chuyện riêng được không?”

Gia Ngộ đột ngột siết chặt tay Mục Phách, mà Diêu Uyển lại thất hồn lạc phách đi ra ngoài.

Mục Phách thác mê, hỏi: “...Anh đi ra ngoài xử lý một chút?”

“Anh đi đi.”

Được sự cho phép của Gia Ngộ, Mục Phách lúc này mới đi ra ngoài.

Gia Ngộ một lần nữa ngồi xuống, biểu tình hoảng hốt, cô không biết bản thân bị làm sao, trong lòng không quá thoải mái. Nhưng cảm xúc này không duy trì bao lâu liền bị Viện Viện bắt quái đánh gãy.

“Mục Phách này so với ảnh chụp còn đẹp hơn nhiều đi? Khó trách cậu coi trọng anh ấy.”

Gia Ngộ không biết có nghe vào hay không, chỉ lung tung gật đầu.

“Bất quá Diêu Uyển có quan hệ gì với anh ấy sao? Như thế nào lại có sắc mặt như một phó quả phụ vậy?”

Lần này Gia Ngộ lại không có phản ứng.

Mà Viện Viện cũng không cần Gia Ngộ phản ứng cái gì, cô ấy tiếp tục suy đoán: “Chắc không phải là mối tình đầu chứ!”

Mấy chữ mối tình đầu nói ra, lông mày Gia Ngộ thỉnh thoảng nhảy dựng lên, cô lập tức phủ nhận: “Không phải!” Tiễn nhớ tới gì đó, cô nói, “Diêu Uyển trước đây từng theo đuổi Mục Phách.”

Viện Viện hít hà một hơi: “Này cũng quá trùng hợp đi.”

Gia Ngộ như là không nghe được cô ấy cảm khái, chỉ nhìn về phía ngoài cửa sổ, nghĩ thầm, thời tiết tuyệt vời như vậy, hai người họ đều không mặc nhiều

lắm

Thẩm Hành ngồi đối diện thành thoi mà uống một ngụm cà phê, một tầng sương mù mỏng che đi mắt kính cũng che khuất đi tâm tư của hắn.

Điều Uyển đã đi trước, thậm chí còn quên chào Thẩm Hành.

Nhìn theo cô gái lên xe rồi đi, Mục Phách đi vào quán cà phê, âm nhạc leng keng hai tiếng vang lên, anh đập thanh đi tới, khom lưng cúi xuống người Gia Ngộ, không nói lời vô nghĩa liền dắt tay cô.

“Bên ngoài rất lạnh.”

Gia Ngộ tâm trạng rối loạn lung tung đột nhiên bình ổn lại. Cô hừ ra một tiếng nho nhỏ, điều chỉnh khăn quàng cổ rồi đứng lên, đối với hai người còn lại nói: “Chúng mình về trước.”

“Hắc!”

Viện Viện gọi bọn họ lại, nhìn Mục Phách rồi lại chỉ mình, “Mục đại sư ca, em là bạn tốt nhất của Gia Ngộ, chào anh!”

Mục Phách cười, khẽ gật đầu: “Viện Viện, chào em.”

Tiểu phụ thê mới vừa đi ra khỏi quán cà phê, Viện Viện liền ôm ngực, hoa si nói: “Minh hiện tại hoàn toàn có thể lý giải quyết định của Gia Ngộ, thật là cực phẩm!”

Thẩm Hành phong độ đến mức nào cũng không nhịn được nói một tiếng.

“Nông cạn.”

Viện Viện không thèm để ý, trừng mắt nhìn bóng lưng hắn rồi đi: “Trả tiền xong rồi hăng đi!”

Thẩm Hành: “...”

Gia Ngộ rót cuộc mình bạch lúc trước cô cùng Thẩm Hành ăn cơm, tâm tình muốn nói lại thôi của Mục Phách.

“Sau khi kết hôn không can thiệp vào chuyện của nhau.”

Đây là cô từng nói.

Nhưng hiện tại cô lại phi thường muốn hỏi Mục Phách, anh cùng với Điều Uyển đã nói chuyện gì.

Trong xe trầm mặc một đoạn thời gian thật dài.

“Anh nhớ bác sĩ đã nói qua,” Mục Phách điều khiển tay lái, “Thời điểm phụ nữ mang thai rất dễ dàng đa sầu đa cảm, cảm xúc dao động rất lớn, trọng phụ cần quan tâm nhiều hơn bình thường.”

Gia Ngộ nghe được phát ngôn, không biết như thế nào liền chuyển tới đề tài này.

“Cho nên,” Mục Phách tiếp tục nói, “Gia Ngộ muốn hỏi Mục Phách cái gì, Mục Phách đều rất vui lòng giải đáp.”

Mặt Gia Ngộ đỏ lên: “Em mới không có muốn hỏi anh cái vấn đề gì...”

Cô chột dạ mà cúi đầu nghịch nghịch ngón tay, “...Nhưng mà thai phụ trừ bỏ đa sầu đa cảm, còn đặc biệt thiện biến...Liền tỷ như nói, em vốn dĩ vừa rồi không muốn hỏi chuyện gì, hiện tại liền không thể hiểu được mà lại muốn hỏi.”

Mục Phách giao hoạt cười nói: “Xem ra anh phải nhanh một chút thích ứng mới được, em nói đúng không?”

Nhìn mặt Mục Phách, Gia Ngộ cảm thấy chính mình dường như thật sự thiện biến lên. Đối mặt Mục Phách như vậy, cô thể nhưng cái gì đều không nghĩ hỏi, chỉ nguyện ý tin tưởng anh vô điều kiện.

Nhưng Mục Phách đã chủ động không hỏi tự đáp.

“Điều Uyển trước kia từng giúp đỡ anh.” Anh nói.

Chương này ngắn thật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Là em

Một thời gian dài sau khi bỏ học, Mục Phách sinh sống cũng chỉ vì hai chữ “kiếm tiền”.

Nhưng tuổi tác cùng bằng cấp không cho phép anh lựa chọn con đường nhẹ nhàng. Cho dù một ngày làm hai công việc, tiền kiếm được cũng chỉ như muối bỏ biển.

Mục Phách chỉ hận mình không thể biến thành hai người, lúc này chính Diêu Uyển đã ra tay giúp đỡ anh.

Lúc đó Diêu Uyển thi đại học thất bại, ba cô ta trên mặt không có ánh sáng, không màng đến sự phản kháng của con gái liền làm thủ tục học lại, ngay cả trường học cũng không có đổi, vẫn là trường cao trung tốt nhất Nam Thủy trấn.

Đây cũng không phải là chuyện Diêu Uyển muốn.

Lòng tự trọng của cô ta không cho phép chính mình lấy thân phận học lại tiếp tục ngồi ở phòng học cũ, hơn nữa bạn bè cũng không còn, bọn họ sớm đã rời Nam Thủy trấn đi bốn phương hướng về cuộc sống đại học tự do trong truyền thuyết, chỉ còn lại mình cô ta...

Cùng với Mục Phách chật vật.

Như là bắt được cọng rom cuối cùng, Diêu Uyển đi tìm nam sinh mà chính mình vẫn luôn yêu thích này.

“Cậu thành tích tốt như vậy, mình đã nói với ba mình, cậu đến dạy kèm mình ôn tập đi.”

Diêu Uyển không phủ nhận, cô ta có tư tâm.

Mục Phách là nam sinh cô ta thích đã ba năm. Ba năm này, cô ta không hề che giấu phần yêu thích này, thậm chí đánh trống khua chiêng mà triển khai theo đuổi nhưng chưa từng được đối phương đáp lại.

Đây chính là một cơ hội để tiếp cận Mục Phách, cũng là cô ta mượn để cân bằng lại lòng tự trọng của chính mình.

Mục Phách thiếu nhất chính là tiền, mà Diêu Uyển lại đưa đến một công việc béo bở, vì thế anh không nghĩ ngợi gì mà đáp ứng.

Anh sẽ dùng hết khả năng giải đáp các nghi vấn, thắc mắc của Diêu Uyển còn chuyện khác chính là Diêu Uyển chính mình phải cố gắng, anh cũng không quản được.

Thời gian dạy phụ đạo cho Diêu Uyển là ngày thứ bảy, giá cả so với hai việc làm thêm của Mục Phách còn muốn cao hơn, xem như Diêu Uyển mở cho anh một cánh cửa.

“Cảm ơn.”

“Cậu khách khí cái gì?” Diêu Uyển chuyển dời tầm mắt khỏi sách vở, “Cậu đến giúp tôi đạt thành tích không quá khó coi trong đợt khảo sát thì mới có thể giữ được công việc này.”

Mục Phách nói: “Đương nhiên.”

Nhưng mà rất nhanh anh liền phát hiện, nói còn quá sớm.

Diêu Uyển so với tưởng tượng của anh còn muốn kém hơn rất nhiều. Anh không chỉ phải dạy lại từ đầu mà mỗi kiến thức đều phải lặp lại cùng cường độ nhiều lần, bởi vì Diêu Uyển căn bản không thể học một hiểu ba.

Nhưng anh vẫn tiếp tục kiên trì.

Lần đầu tiên chương trình học kết thúc, Diêu Uyển thẹn thùng mà đỏ mặt, mạnh mẽ tự cấp chính mình tạm lại mặt mũi: “Mình cảm thấy lần này có thể tiến bộ.”

“Tôi cũng nghĩ vậy,” Mục Phách đưa ra vài đề, “Đây là vài đề tôi tự soạn để cậu luyện tập... Cũng là những dạng bài kinh điển sẽ ra trong khảo sát, cậu cố gắng làm.”

Diêu Uyển trộm nhìn sùnn mặt nghiêm túc của Mục Phách, ở trong lòng lặng lẽ cười.

Cô ta thẹn thùng nói tốt, Mục Phách sắc mặt lại không thay đổi, thu dọn sách vở rời khỏi Diêu gia.

Công việc này có điểm tốt nhất chính là gần nhà.

Bởi vì đối diện chính là chỗ anh ở.

“Vậy sau đó thì sao?” Xe sớm đã đến bãi đỗ xe ngầm của chung cư, Gia Ngộ vẫn không có ý tứ muốn xuống xe, “Sau khi cô ấy xuất ngoại tại sao hai người lại chặt đứt liên hệ?”

Mục Phách muốn nói lại thôi, quái dị mà nhìn cô một cái, nói: “Cô ấy thi đại học lần thứ hai so với lần đầu thành tích còn kém đi vài phần.”

Gia Ngộ: “...Sau đó sao?”

“Sau đó ba cô ấy liền cho cô ấy đi du học ở nước ngoài. Ngày xuất ngoại đó, cô ấy có hỏi anh,” Mục Phách vỗ trán, có chút bất đắc dĩ, “Cô ấy hỏi anh có nguyện ý đi cùng cô ấy hay không.”

Gia Ngộ nhướn mày, thay anh nói: “Anh cự tuyệt. Cho nên hai người chặt đứt liên lạc.”

Mục Phách gật đầu.

Gia Ngộ lại hỏi: “Nếu cô ấy đổi phương thức khác hỏi anh, anh sẽ đáp ứng sao?”

Mục Phách không có trực tiếp trả lời mà lại nói: “Một năm học lại đó, Điều Uyển thay đổi rất nhiều, ít nhất so với nhận thức của anh lúc trước về cô ấy thì tính tình đã nhu thuận không ít...”

Cái loại trả lời trái chần chờ đầu này thường sau đó không phải là đáp án của vấn đề. Gia Ngộ khụ một tiếng, ngắt lời nói: “Em hiểu được.”

“Anh còn chưa nói xong.”

Mục Phách nhìn Gia Ngộ, sóng mắt ôn nhu.

Anh nói: “Chính là rất nhiều chuyện đều phân thứ tự trước sau, mà anh cũng không phải loại người cảm tình tràn lan, không đến mức cảm kích cùng tâm động đều không phân biệt được rõ ràng.”

Gia Ngộ không hiểu: “Có ý gì?”

“Ý anh là kể cả Điều Uyển có đổi phương thức hỏi anh, anh cũng sẽ không đáp ứng. Bởi vì người anh thích từ đầu đến cuối đều không phải cô ấy.”

Là em

Thấy nay editor chăm ko mn?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Chứng cứ

“Bởi vì người anh thích, từ đầu tới cuối cũng không phải cô ấy.”

Vậy sẽ là ai?

Gia Ngộ bữu môi, không hỏi nữa, cô coi bỏ đại an toàn: “Hào, chúng ta xuống xe đi.”

Mục Phách giật mình một lát, cười.

Có đôi khi anh sẽ bối lòng tự trọng không thể hiểu được của mình mà cảm thấy chật vật. Nhưng khi anh phát hiện Gia Ngộ sẽ vì anh giữ gìn tôn nghiêm thì anh trừ bỏ muốn cười thế nhưng không nghĩ lại có biểu tình gì khác.

Đã chua xót lại càng thêm chua xót.

Tìm rõ căn nguyên ngọn ngành thì trước mắt anh không xứng với Gia Ngộ.

Kỳ thật ngay từ đầu sự tự ti cũng chưa có mọc rễ nảy mầm trong lòng anh, cho đến lần Gia Ngộ bị phỏng tay đó, Thẩm Hành chỉ cần gọi điện thoại đã

kêu bác sĩ gia đình tới giúp cô xử lý vết thương.

Anh thì sao?

Nếu là anh, anh cũng không biết ngay lúc đó chính mình sẽ như thế nào.

Có lẽ Gia Ngộ không thêm đề ý chi tiết nhỏ đó.

Nhưng anh lại thập phần chú ý, thậm chí vì thế mà rối rắm.

Anh muốn bảo hộ Gia Ngộ chứ không phải để Gia Ngộ phải đứng phía trước vì anh che chở mưa bom bão đạn.

Mà phía trước...

Thẩm Hành này, anh cần thiết phải đề phòng.

“Cậu vì cái gì không nói cho tôi biết Mục Phách và Gia Ngộ đã kết hôn?”

Thẩm Hành uống rượu loạng choạng, nhìn qua không chút để ý: “Cậu cũng không nói cho tôi biết người cậu thích chính là Mục Phách.”

“Cậu sao có thể không biết!” Ý thức được bên cạnh có người nhìn qua, Điều Uyển hạ thấp giọng nói, “Tôi đã nói cho cậu nhà tôi ở Nam Thủy trấn. Đừng cho rằng tôi không hiểu biết cậu, đã biết chuyện này, cậu muốn tra ra chuyện khác còn khó sao?”

Điều Uyển ở nước ngoài quen biết Thẩm Hành, không bao lâu sau hai người liền thành bạn rượu, thường sẽ cùng nhau chạm cốc khi cảm thấy cô đơn, cảm khái thời gian trôi qua quá nhanh.

Thẩm Hành biết Điều Uyển có một người đàn ông đã theo đuổi nhiều năm mà Điều Uyển cũng biết Thẩm Hành có một thanh mai yêu thầm nhiều năm.

Bọn họ đều ăn ý mà không hỏi người trong lòng đối phương là ai.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc Điều Uyển nhận ra Thẩm Hành người này lòng dạ quá sâu, người bình thường căn bản không đoán ra trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, càng đừng nói muốn từ miệng hắn đào ra cái tin tức có giá trị gì.

“Điều Uyển, cậu là học muội của tôi. Cậu nghĩ tôi sẽ cho rằng cậu và Gia Ngộ cùng lớp sao?”

“A, cậu còn giáo biện.” Điều Uyển cười lạnh, ““Vậy cậu vì cái gì vẫn luôn khuyên tôi về nước?””

“Để cậu trở về theo đuổi tình yêu đích thực.”

Vấn đề lại vòng về thời điểm ban đầu, Điều Uyển bức bối mà đem rượu màu vàng nhạt trong chén uống một hơi cạn sạch, “Thẩm Hành, cậu mỗi ngày nghĩ nhiều mưu kế như vậy, không mệt sao?”

Thẩm Hành câu môi, hỏi: “Tôi có thể có cái kế hoạch gì?”

Điều Uyển đột nhiên hiểu ra.

Cô ta nheo mắt lại: “Cậu cố ý. Cậu thích Văn Gia Ngộ, muốn mượn tay tôi tới chia rẽ bọn họ.”

Thẩm Hành không nói chuyện.

“Cậu rốt cuộc muốn làm cái gì? Năm đó tôi giúp Mục Phách nhiều như vậy anh ấy đều có thể cự tuyệt tôi, hiện tại đã qua nhiều năm như vậy, cậu dựa vào cái gì cho rằng tôi có thể cướp anh ấy tới tay chứ?”

“Điều Uyển.” Thẩm Hành khước miệng giương lên, ý cười lại thập phần nhạt nhẽo, “Chia rẽ một cặp đôi cũng không nhất thiết phải có kẻ thứ ba.”

“Thẩm Hành,” Điều Uyển chỉ cảm thấy vớ vẩn, “Cậu điên rồi.”

Hắn nhìn về phía cách đó không xa sàn nhảy náo nhiệt ồn ào, ngay sau đó sắc mặt bình tĩnh ném ra một trái bom.

“Hai người bọn họ là kết hôn giả.”

Điều Uyển cả kinh thiếu chút nữa quăng đồ chén rượu: “Cậu...Cậu nói cái gì?”

“Điều Uyển, tôi với cậu đều hiểu rõ, tôi muốn Văn Gia Ngộ.” Thẩm Hành đẩy chén rượu ra, thân thể nghiêng về phía trước, đến gần lỗ tai Điều Uyển, “Cậu từng giúp Mục Phách, muốn tiếp cận hắn cũng thực dễ dàng. Tôi muốn cậu thay tôi đi tìm chứng cứ, chứng cứ bọn họ kết hôn giả.”

“Chứng cứ? Nói như vậy cậu cũng chỉ đoán bọn họ kết hôn giả...”

Thẩm Hành lập tức đánh gãy lời nói của cô ta: “Tôi nói chính là sự thật, không có ai hiểu Văn Gia Ngộ hơn tôi đâu.”

“Chính là...”

“Điều Uyên, cậu không phải thích Mục Phách sao? Không phải cậu vẫn luôn cảm thấy nuối tiếc sao?”

Điều Uyên im lặng.

“Bất quá việc này không vội. Chờ đến khi Gia Ngộ sinh hài tử rồi nói, tôi không muốn cô ấy xảy ra chuyện.”

Điều Uyên đột nhiên không biết, cô ta nên hâm mộ Văn Gia Ngộ hay là đồng tình Văn Gia Ngộ.

Thế nhưng bị người đàn ông như vậy thích.

Hôm nay đang vui nên có thể sẽ edit cho các nàng vài chương nữa. Chờ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Lão công

Thời điểm mang thai năm tháng, bụng Gia Ngộ càng ngày càng lớn, kéo theo là ngực càng ngày càng nặng.

Cô ghét trời buộc.

Mục Phách lại vừa lúc nói, “Hon nữa em mặc rộng thùng thình như vậy, anh đều nhìn không ra dáng người có gì biến hóa.”

Gia Ngộ không tin, đỉnh bụng đi qua: “Anh sờ đi, bụng rất lớn đó.”

Mục Phách mỗi đêm sau khi Gia Ngộ ngủ say sẽ nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô nhưng Gia Ngộ cũng không cảm kích. Anh theo lời cô phủ hai tay lên, đang muốn cười nói chính mình giống như khi đi chọn dưa hấu ngọt hay không ngọt, lòng bàn tay đột nhiên truyền đến một trận cảm giác mấp máy đến từ trong bụng.

Anh đột nhiên ngừng đầu, đồng thời cũng thấy Gia Ngộ đang trừng lớn hai mắt.

“Có phải hay không... Có phải động hay không?”

Mục Phách chớp chớp mắt, không tiếp động lại tiếp tục sờ, lúc này lại không thấy đồng tĩnh.

Có điểm mất mát.

Ai ngờ Gia Ngộ lại kéo tay anh định rời đi: “Lại động!” Cô cười đến hai mắt cong thành một cây cầu, “Thật thần kỳ! Lọc cọc lọc cọc, giống như cá phun bong bóng.”

Thật sự động đấy. Mục Phách vừa khấn trương lại hưng phấn làm cho anh mất tiếng nửa ngày, anh giương mắt: “Đứa nhỏ nghe được chúng ta nói chuyện, đúng không?”

“Chắc vậy. Anh có phải còn không cùng nó chào hỏi qua?”

Mục Phách lắc đầu.

Gia Ngộ bảo trùm tay của anh, lời ít mà ý nhiều hướng về hài tử ở trong bụng giới thiệu: “Đây là ba ba con!”

Mục Phách không khỏi cảm thấy buồn cười, anh hưởng ứng nói: “Đúng vậy, ba là ba con.”

Gia Ngộ từ sau khi mang thai thính giác đặc biệt nhanh nhạy, Mục Phách không phản ứng, cô lại nghe được.

Cô dùng đầu ngón tay dí trán của Mục Phách: “Mục Phách, di động của anh kêu kia.”

Di động ở thư phòng.

Hôm nay Mục Phách được nghỉ, hẳn không phải việc ở khách sạn. Anh nói: “Anh đi xem.”

Kết quả vừa thấy đến tên người trên màn hình liền ấn không nghe.

Nhưng đối phương thật sự bất khuất kiên cường, gọi một lần không được liền gọi lần thứ hai, số này không gọi được liền đổi số khác gọi. Tình huống này giằng co đã ba ngày, Mục Phách nhìn lại đi động lại bắt đầu kêu, bên tai nghe được giọng nói của Gia Ngộ ở bên ngoài, giương giọng hỏi anh: “Mục Phách, sao anh không nghe máy?”

“Không có gì.”

Anh thờ dài, nghe điện thoại.

Ngược lại với thái độ ôn nhu khi nói chuyện với Gia Ngộ, lúc này thanh âm Mục Phách lạnh như băng sương: “Anh nói rồi, đừng gọi điện cho anh nữa.”

Đối phương tựa hồ không nghĩ lần này Mục Phách lại nghe điện thoại nhanh như vậy, cô ta ngây cả người, lại mở miệng mang theo tiếng khóc nức nở.

“Chính là ba em thật sự không được, anh tới nhìn ông ấy đi!”

“Là khách sạn xảy ra chuyện sao?”

“Không phải.” Mục Phách dừng động tác mặc áo khoác một chút, mặc danh nan kham, “Là... nhà bên kia có chút chuyện.”

“Nhà anh bên kia? Bọn họ tới Bắc thành?”

“Àn.”

Lúc trước thời điểm ký hợp đồng, Mục Phách từng cùng Gia Ngộ nói qua hoàn cảnh nhà anh, đối với anh mà nói cũng không tính là lạc quan. Đối với việc này, Gia Ngộ cũng không muốn xen vào quá nhiều, cô mềm giọng nói: “Muốn em cùng anh đi không?”

“Không cần. Bên ngoài rất lạnh, em ở nhà chờ anh là được.”

Gia Ngộ cắn cắn môi, “Vậy anh chờ em một chút.”

Mục Phách mặc xong quần áo với đi giày, theo lời cô đứng ở cửa chờ Gia Ngộ, trong lúc đó điện thoại lại kêu, anh không kiên nhẫn mà nhấn nút tắt.

“Mục Phách.”

Gia Ngộ chậm rì rì mà đi từ trong phòng ra, một bàn tay giấu ở phía sau, một cái tay khác chột dạ mà sờ sờ lỗ tai, cô châm chước lời nói: “Anh đáp ứng em đừng suy nghĩ quá nhiều.”

Mục Phách lập tức liền đoán được trong tay cô cầm thứ gì.

Anh ách thanh: “Gia Ngộ, không cần.”

Gia Ngộ dụi dụi mũi, ngắt lời nói: “Mục Phách, kỳ thật em thấy hai chữ tên anh rất phiền, như vậy em muốn hung hăng một chút kêu tên của anh đều không được, một chút lực uy hiếp cũng không có.”

Mục Phách: “...”

Gia Ngộ đem thẻ ngân hàng lấy ra, đưa cho anh: “Cho nên em mệnh lệnh cho anh, nhận lấy cái thẻ này.”

Mục Phách không nhận.

Không khí giằng co, Gia Ngộ bỗng nhiên sờ bụng đã nổi lên, nghiêng đầu nhìn anh: “Lão công, anh là ba đứa nhỏ trong bụng em, đúng không?”

Không chút nào khoa trương, lời này vừa nói ra, mặt Mục Phách nhanh chóng đỏ lên, đặc biệt là lỗ tai, đỏ đến cơ hồ muốn trich ra máu.

Anh thề nhưng nói lắp: “Em, em... em kêu anh cái gì cơ?”

“Lão công a.” Gia Ngộ biết nghe lời phải, “Em chẳng lẽ nói sai sao?”

Mục Phách vô pháp tự giữ mà che đầy đôi mắt, mu bàn tay trắng càng làm nổi bật gương mặt hồng lên của anh, anh nói: “Gia Ngộ, em biết anh không có biện pháp với em.”

Gia Ngộ cười, trực tiếp đem thẻ bỏ vào túi áo khoác của anh.

“Mật mã là sinh nhật của em. Anh đừng nhớ nhầm.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Dương Tương

Gặp lại Mục Hoạt, cô ta gầy đi rất nhiều, dưới mắt thâm quầng, mắt thường cũng có thể thấy được sự tiều tụy.

Mục Phách đứng từ xa nhìn trong chốc lát mới tiến lên hỏi.

"Tình hình thế nào?"

Nghe thấy tiếng, Mục Hoạt ngẩng mặt lên, nhìn thấy người đến liền nghẹn ngào rung rung nước mắt: "Anh..."

Trước kia Mục Hoạt đối với mình không tính là quá tốt nhưng cũng không quá kém, Mục Phách không có cấp cho cô ta khuôn mặt lạnh lùng, anh nhìn nài hỏi lại: "Tình hình thế nào?"

"...Không tốt lắm." Mục Hoạt lau sạch nước mắt, cùng anh giải thích: "Tháng trước nhà xưởng xảy ra chuyện, rất nhiều người tới nhà đòi nợ, ba ba quá tức giận liền ngắt xiu, đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại..."

Mục Quốc Vĩ có nhà xưởng làm bao da, lúc đầu theo kịp chính sách nên kiếm lời không ít, mấy năm gần đây tuy rằng có lỗ nhưng cũng không phải vấn đề quá lớn, ngày qua ngày vẫn có đồng ra đồng vào.

Đầu năm nay, Mục Quốc Vĩ để trong xưởng mua một lượng lớn nguyên liệu từ người quen. Chính vì như vậy nên lúc nhận hàng không kiểm tra kỹ, chỉ làm qua loa cho đúng quy trình. Chờ đến khi giao tiền, nhà xưởng bắt đầu gia công mới kinh ngạc phát hiện ra hàng này có vấn đề, đều là hàng kém chất lượng. Mục Quốc Vĩ tức giận đến mức muốn tìm người quản lý quen biết kia để lý luận, ai ngờ người đó là cố tình làm vậy, sớm đã ôm tiền chạy trốn. Việc đã đến nước này, Mục Quốc Vĩ còn không hiểu sao? Nói cái gì mà trả hàng đòi tiền, ông ta đây chính là bị lừa rồi!

Giỏ tre mức nước công dã tràng, lại chỉ có thể chịu đựng; kinh tế Mục gia chịu gió lốc, liền cứ như vậy mà suy sụp.

Mục Phách yên lặng nghe xong, trên mặt không có biểu tình gì, anh ngồi xuống cạnh Mục Hoạt, "Cho nên liên hệ với anh là muốn anh làm cái gì?"

"Em..." Chân tướng quá mức xấu hổ, Mục Hoạt khó có thể mở miệng, cô ấy nghẹn đỏ cả mặt cũng không thể nói ra thêm được chữ nào.

"Để anh thay em nói."

Mục Phách nhìn về phía cô ta, "Là bác gái muốn em đến tìm anh. Muốn anh tới giúp Mục gia trong lúc khó khăn, đúng hay không?"

Lúc trước Gia Ngộ cho anh hai mươi vạn để giúp anh trả hết nợ, Dương Tương không biết tình hình cụ thể, theo như tính cách giỏi tính kế của bà ta, sao có thể không nghĩ linh tinh?

Túng quẫn mấy năm mới có thể lấy ra 60 vạn gửi ngân hàng, đột nhiên có thể đem nợ trả hết sạch, không có quý nhân tương trợ? Dương Tương nhưng tin chắc vị quý nhân này có thể giúp Mục Phách thoát khỏi khó ải thì cũng có thể giúp Mục gia hóa giải hiểm nguy.

Mục Phách cười lạnh, anh đã sớm biết muốn cùng Mục gia cắt đứt quan hệ không có dễ dàng như vậy.

Chỉ là không nghĩ đến ngày này sẽ đến nhanh như vậy.

"Anh..." Mục Phách ngắt lời cô ta: "Mục Hoạt, dừng lại gọi anh là anh nữa."

Mục Hoạt vừa nghe, nước mắt chảy càng nhiều, cô ta biết Mục Phách cho tới nay đã tận tình tận nghĩa, hết thấy đều là Mục gia thực xin lỗi anh ấy, không thể trách anh lúc này lạnh nhạt vô tình.

"Em thay bọn họ xin lỗi anh... Anh cũng biết, mẹ em chỉ là mạnh miệng, hiện tại không có biện pháp mới muốn tìm anh, bà ấy..."

Trong cổ họng giống như chứa đầy cát, không thể nói được nữa.

"Em gọi cho anh tới thì anh tới." Mục Phách không muốn nghe nữa, anh nhìn gạch men sứ trên mặt đất, "Bây giờ anh phải đi, em cũng không thể cản anh đi."

Mục Hoạt nghe xong liền hiểu ra hàm ý sau lời nói của Mục Phách.

Đây là muốn cùng bọn họ hoàn toàn vạch rõ giới hạn.

Cô ta hoảng hốt, theo bản năng mà bắt lấy tay Mục Phách, cầu xin nói: "Anh, anh đừng đi."

Mục Phách nhẹ nhàng mà đẩy tay cô ta ra, mặt mày xa cách: "Những gì anh thiếu Mục gia sớm đã trả hết vào nửa năm trước."

"Anh, không cần đi..." Mục Phách trầm giọng: "Mục Hoạt, em buông tay ra."

"Em không buông!"

Trong lúc lôi kéo, bỗng nhiên có tiếng của người thứ ba xen vào.

"Mục Phách?"

Tựa như đất băng dậy sóng.

Mục Phách giương mắt, nhìn gương mặt quen thuộc kia, anh mệt mỏi thở dài một tiếng.

Trong tay Dương Tương còn xách theo hai túi com trừa, nhất thời không tiện ra tay, bà ta chỉ có thể ngăn lại trước mặt Mục Phách: "Vừa mới tới mà muốn đi đâu vậy?"

Giáo đường làm cho Mục Phách không thể vô lễ trước mặt trưởng bối, anh hít sâu một hơi kêu: "Bác gái."

Dương Tương bất động thanh sắc mà đánh giá Mục Phách một lượt, thấy anh sắc mặt hồng nhuận, thần thanh khí爽, trong lòng có điểm khó chịu.

Chồng mình còn đang hôn mê bất tỉnh trong phòng bệnh, bà ta lại cười gần như nịnh nọt nói: "Nửa năm không gặp, Mục Phách, cháu sống có vẻ rất tốt nhỉ?"

Dương Tương có một đôi mắt phượng hẹp dài.

Xuyên thấu qua đôi mắt này, Mục Phách đã thấy qua quá nhiều tính kế cùng thế lực.

Cách nửa năm, hiện giờ gặp lại, anh phát hiện anh đã đánh giá cao sự kiên nhẫn của mình.

Nén xuống lửa giận, anh nhéo nhéo ấn đường, đang muốn đem sự tình làm rõ, lại nghe thấy một tiếng thanh thúy --

"Anh ấy đương nhiên là sống rất tốt rồi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Xuất đầu

Mục Phách ra khỏi nhà không lâu, mí mắt phải của Gia Ngộ liền bắt đầu nhảy không ngừng.

Đều nói mắt trái nhảy tài, mắt phải nhảy tai.

Đại sự không ổn! Gia Ngộ giống như là bị sự mê tín của Văn Trọng lây nhiễm, như thế nào đều ngồi không yên được. Cô biết Mục Phách đi bệnh viện gặp ai, trái phải không yên, dứt khoát đem mình bọc đến kín mít, ôm túi sữa tay đi ra cửa.

Thời điểm Gia Ngộ đến bệnh viện, Mục Phách còn chưa lên lầu.

Anh tựa hồ phải xây dựng tâm lý, thật lâu vẫn chưa động dậy.

Mục Phách đứng ở đại sảnh bao lâu, Gia Ngộ liền đứng ở phía sau nhìn anh bấy lâu.

Nhìn Mục Phách cúi đầu xuống, Gia Ngộ có điểm muốn khóc.

Mục Phách là một người rất ôn nhu.

Cho dù những người đó đối với anh không tốt, anh cũng không có nghĩ tới muốn trả thù. Tự hỏi mình nếu như cô bị chậm trễ nhiều năm như thế, cô nhất định liều chết cũng phải làm bọn họ trả giá đại giới.

Rõ ràng nửa năm trước đã nói muốn đoạn tuyệt quan hệ, lại vẫn mềm lòng mà xuất hiện ở nơi này.

Mục Phách tốt như vậy, cố tình lại gặp phải người không tốt.

Càng nghĩ càng giận, Gia Ngộ nghĩ muốn chửi tục, Mục Phách động. Cô phẫn xạ có điều kiện mà tránh ở phía sau cửa, lén lút nhìn sau đó tay chân lạnh lẽo đuổi theo.

Thang máy ngừng ở tầng bảy.

Khoa nào.

Xem ra bác trai của Mục Phách bị bệnh không nhẹ.

Thang máy thật lâu vẫn chưa xuống dưới, Gia Ngộ có chút nóng lòng, lúc này có một người phụ nữ đi tới bên cạnh, người nhỏ gầy, xương gò má rất cao, một bộ dáng khôn khéo khắc nghiệt, bà ta xách theo hai túi com, nhìn qua quỵên thái mười phần.

Gia Ngộ nhìn lướt qua liền thu hồi ánh mắt.

Đến tầng bảy, Gia Ngộ không biết Mục Phách ở chỗ nào, cô chỉ đỡ eo đi lang thang không có mục tiêu để tìm kiếm. Không dễ dàng mới tìm được người, lại thấy người phụ nữ cô gặp được ở tầng một đang lấy lòng Mục Phách.

Không cần nghĩ Gia Ngộ cũng đoán được thân phận người phụ nữ đó.

Bác gái của Mục Phách.

Chưong ngại lớn nhất trên con đường nhân sinh của Mục Phách.

"...Nửa năm không gặp, Mục Phách, cháu sống có vẻ rất tốt nhỉ?"

Gia Ngộ trực tiếp bị tức giận mà cười.

"Anh ấy đương nhiên sống rất tốt rồi." vài ánh mắt cùng nhất trí hướng về phía cô, Gia Ngộ cũng không sợ, cô ưỡn ngực ngẩng đầu, bụng đã lớn, chậm rì rì mà đi qua nắm lấy tay Mục Phách, hướng về phía Dương Tương cười giả lả: "Bác đây chính là bác gái của Mục Phách đi? Cứu người đời đại danh!"

Dương Tương ngạc nhiên một giây, nhảy bèn nhận thấy thái độ của Gia Ngộ không thích hợp, bà ta xấu hổ mà cương khỏe miệng hỏi: "Cháu là..."

Mục Phách không muốn Gia Ngộ nhúng vào vũng nước đục này, anh liền cản lại thân thể nói: "Chúng ta đi trước."

Nhưng Gia Ngộ hiển nhiên không chịu rời khỏi dễ dàng như vậy, ngay sau đó liền trả lời: "Cháu là vợ hợp pháp của Mục Phách, Văn Gia Ngộ." Cô vươn tay, tươi cười khéo léo, lời nói càng thêm chứa kim châm: "Bác gái, chào bác."

Dương Tương nghe được liền ngay cả nụ cười giả tạo đều phai nhạt đi.

Hành lang không phải địa điểm để nói chuyện, Dương Tương lấy đồ ăn giao cho Mục Hoạt, đi theo Gia Ngộ cùng Mục Phách đến nhà ăn của bệnh viện.

"Mang thai?"

Gia Ngộ khung xương nhỏ, ăn mặc lại nhiều, nếu không phải tư thế đi đường cùng với một ít chi tiết thói quen, Dương Tương đều không có nhìn ra Gia Ngộ là thai phụ.

Gia Ngộ không trả lời, cô kéo sang đề tài khác: "Xin hỏi các người tìm Mục Phách tới bệnh viện để giải quyết cái vấn đề gì?"

Dương Tương ngồi thẳng tắp, bà ta hừ một tiếng, hỏi lại Mục Phách: "Đây là người vợ cháu tìm được sao?"

Mục Phách nháy mắt lạnh mặt: "Nếu bác không muốn nói vậy hiện tại chúng tôi liền rời đi."

"Đừng, ai nói không muốn." Dương Tương không quá để Gia Ngộ vào mắt, bà ta gõ gõ bàn, lời từng thứ ra tính với Mục Phách: "Năm đó bác trai đem cháu về nhà nuôi, cháu mới 12 13 tuổi, tính toán đầu ra đây, chúng ta nuôi cháu sáu năm, hơn nữa sau lại..."

"Cháu tưởng những thứ đó cháu đều đã trả hết." Mục Phách lại lười nghe bà ta tính sổ, "Nếu cháu nhớ không nhầm, năm đó là bác báo số thân khẩu."

Dương Tương không hoảng không loạn, như là đã sớm đoán được Mục Phách sẽ đề cập đến chuyện này. Bà ta buông tay, đơn giản bất chấp tất cả: "Cháu nói là năm đó, giá năm đó cùng với hiện tại có thể giống nhau sao? Chẳng lẽ bác lại nói dối cháu?"

Gia Ngộ nghe được trợn mắt há hốc mồm, cô thật đúng là lần đầu tiên thấy loại phổ phòng vô lại như vậy.

Tuy nhiên Mục Phách nghe xong cũng chỉ cười: "Bác gái, bác thật đúng là một chút cũng không thay đổi."

Da mặt hoàn toàn bị xé rách.

Dương Tương đi thẳng vào vấn đề: "Nói một chút đi, người cho cậu 20 vạn kia là ai?"

Lúc này đến lượt Gia Ngộ cười.

Dương Tương lạnh lùng trừng mắt, hỏi cô: "Cô cười cái gì?"

"Tôi cười cái gì?"

Gia Ngộ cười lớn: "Tôi cười bà là trưởng bối mà một chút tự giác cũng không có;

"Tôi cười bà tính kể tính lên cả đầu của người trong nhà;

"Tôi cười bà nhiều năm như vậy qua đi mà một chút ý định ăn năn cũng không có.

"Còn có, Mục Phách là người của tôi.

"Ngay cả tôi còn không có nói chuyện với anh ấy như vậy, bà dựa vào cái gì?"

Mỗi một câu, Gia Ngộ liền cắn chặt răng thêm một chút, nếu có thể, cô hận không thể ngay lập tức đem Dương Tương đánh.

Dương Tương trừng mắt, sao có thể nghĩ một thai phụ lại có thể có tính tình lớn đến như vậy? Bà ta không nghĩ nói lại, khó được hào phóng mà chỉ ghét bỏ lắt đầu, tâm tắc đánh giá: "Mục Phách, cậu xem cậu tìm thể loại gì đến làm vợ vậy hả?"

Mục Phách mặt đã hoàn toàn đen.

Anh không rên một tiếng mà nắm chặt tay Gia Ngộ đứng lên: "Bác gái, đây là lần cuối cháu gọi một tiếng bác gái." Thanh âm của anh không nặng nhưng lại mang theo hàn ý, "Cháu kính trọng bác là trưởng bối, cho nên không muốn nói quá nhiều. Nhưng Gia Ngộ là vợ của cháu, bác không có tư cách tới đánh giá cô ấy."

Cuối cùng anh lại nhẹ giọng nói: "Hy vọng bác trai sớm ngày bình phục, chúng cháu đi trước."

Gia Ngộ nắm chặt tay Mục Phách, thấy anh che chở ở phía trước cô, trái tim liền giống như được trang bị lò xo, điên cuồng nhảy không ngừng.

Thật là cao hứng.

Ngoan ngoãn mà bị dắt tay đi ngang qua Dương Tương, Gia Ngộ dừng lại.

"Thật ra có một việc chưa có nói cho bà biết."

Dương Tương mân môi, không có phản ứng, nhưng Gia Ngộ biết bà ta đang nghe.

"Người đưa cho Mục Phách hai mươi vạn kia."

"Là tôi."

Chương này Gia Ngộ quá ngẫu đi!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Qua đi

Sau khi về đến nhà, Gia Ngộ cái gì cũng không hỏi, cùng Mục Phách ngủ, lúc tỉnh dậy thì trời đã tối.

Hai người cơ hồ là cùng nhau tỉnh lại, trong nhà tối đen một mảnh, an an tĩnh tĩnh.

Gia Ngộ muốn bật đèn, Mục Phách lại ôm chặt cô, giống như trẻ sơ sinh tìm kiếm cảm giác an toàn, mặt dán vào trước ngực cô, chính là không chịu cho cô động.

"Đừng bật đèn, cũng đừng nhúc nhích, để cho anh ôm em một chút."

"...Hào." Gia Ngộ nhắc tay nhẹ nhàng đặt ở trên lưng Mục Phách.

Cô nghĩ muốn nói gì đó lại không biết bắt đầu từ đâu.

Thời gian trôi qua, lúc Gia Ngộ cho rằng Mục Phách sắp ngủ thì anh đột nhiên mở miệng: "Em chưa bao giờ chủ động hỏi về những chuyện trong quá khứ của anh."

Gia Ngộ im lặng, cô biết Mục Phách cũng không cần cô trả lời.

Mục Phách hơi hơi nhắm mắt, tiếp tục nói: "Khi được bác trai nhận nuôi, anh mười hai tuổi."

"Thực ra lúc ấy anh không nghĩ ông ấy sẽ nhận nuôi anh, bởi vì ở trong ấn tượng của anh, ba anh cùng người anh này quan hệ cũng không tốt, quan hệ giữa hai người họ thậm chí còn căng thẳng đến mức cả đời không qua lại với nhau."

Cho đến tận khi có một lần ăn cơm, Dương Tương nói lỡ miệng, bởi vì ba mẹ anh chết vì tai nạn xe cộ, thuộc về tử vong ngoài ý muốn, anh là người được hưởng bảo hiểm duy nhất, sau khi trưởng thành có thể thu được một khoản bồi thường kékéchù từ công ty bảo hiểm."

Mí mắt Gia Ngộ nhảy mạnh liệt: "Sau đó bà ta cầm số tiền đó đi?"

"Đúng vậy, nhưng mà cũng có nguyên nhân. Ba anh cùng với bác trai sở dĩ quan hệ không tốt cũng có gút mắc từ tiền bạc. Sợ anh không tin, Dương Tương còn mời riêng luật sư tới chứng minh giấy tờ là thật, hơn nữa sau khi ba mẹ anh mất là bác trai nhận nuôi anh, nên số tiền bồi thường kia tương đương với trả nợ."

"Vậy sau đó là vì cái gì...Là tiền không đủ?"

Mục Phách cười mang theo vô hạn trào phúng: "Đủ. Nhưng là Dương Tương nói, mấy năm nay công on dưỡng dục không thể lãng phí, anh muốn cùng Mục gia hoàn toàn cắt đứt quan hệ, phải đưa tiền. Trong 5 năm phải đưa cho bà ta tám mươi vạn, đây là giá bà ta đưa ra."

Gia Ngộ trong lòng nhất thời tràn đầy lửa giận, nếu cô nhớ không sai, Mục Phách từ cao trung đã bắt đầu tự đi làm thêm để kiếm lấy phí sinh hoạt cho chính mình. Đã như vậy còn nói "Dưỡng dục chi ân"? Dương Tương này cũng thật quá không biết xấu hổ!

Sự tình sau đó không cần Mục Phách nói, Gia Ngộ cũng đoán được bảy tám phần. Dưới tình hình như vậy, Mục Phách làm gì có điều kiện hoàn thành việc học, chưa bị lao lực mà chết đã là vạn hạnh.

Gia Ngộ âm thầm cắn răng, sau khi Dương Tương biết thân phận của cô nhất định sẽ lại trở về tìm Mục Phách, đến lúc đó cô phải cho người phụ nữ này trả giá vì những gì bà ta làm!

"...Cho nên Gia Ngộ, anh thực sự rất cảm ơn em."

Gia Ngộ lại không có ý tốt mà nghĩ tới một sự kiện khác.

Cô dẫn giọng nói: "Chính là Diêu Uyển cũng từng giúp anh."

Mục Phách ngạc nhiên, đầu tiên là nhẹ nhàng cười một chút, sau đó thế nhưng không nhin được, bả vai cũng đều run lên.

Anh chôn mặt ở trên ngực Gia Ngộ, tiếng cười không ngừng mà như tiến sâu vào lồng ngực, Gia Ngộ buồn bực nói: "Anh cười cái gì?" Cao hứng đến mức như là nghe được cái chuyện đại hi gì vậy.

"Gia Ngộ, em cùng cô ấy không giống nhau."

Gia Ngộ bĩu môi: "Không phải đều là từng giúp anh sao? Có cái gì không giống..."

Sau khi tiếng cười dừng lại, trên mặt Mục Phách vẫn còn treo đầy ý cười, anh ngẩng đầu, hôn hôn cằm của Gia Ngộ, nghĩ không đủ, lại hôn lên trên một chút.

Môi dưới bị hôn đến hơi ngứa, Gia Ngộ dùng đầu ngón tay chạm vào, tim đập nhanh lợi hại: "Làm...Làm sai lại hôn em?"

Mục Phách chậm rãi nói: "Bởi vì muốn hôn em thật lâu."

Đây là nụ hôn đầu tiên giữa bọn họ không chứa đựng tình dục.

Cùng lớp gần một năm, thời điểm Mục Phách cùng Gia Ngộ nói chuyện có thể tính trên đầu ngón tay.

Số lượng vài lần không nhiều lắm, nhưng tiền giao dịch thì lại rất lớn.

Đây là bọn họ cái thứ nhất, dứt bỏ tính dục ở ngoài hôn.

Lần đầu tiên, Mục Phách cho Gia Ngộ đi nhờ dù, cô liền đưa anh 200 đồng coi như phí cảm ơn; lần thứ hai, Gia Ngộ nhờ Mục Phách giúp sửa dây đeo

đồng hồ, liền cho anh 300 đồng phí chạy việc; đến nỗi lần thứ ba...

Mục Phách vẫn luôn cho rằng Gia Ngộ là một người mâu thuẫn rất kỳ quái.

Cô quá đặc biệt.

Không phải người cùng một thế giới với anh.

Từ tự phụ cho đến hồn nhiên thiên thành, cô không hòa hợp vào cuộc sống ở Nam Thủy trấn, không hòa đồng vào tập thể. Mặc kệ khi nào chỗ nào, cô vĩnh viễn đều là đóa hoa tường vi kiều diễm đẹp mắt nhất, Nam Thủy trấn căn bản không thể giữ được cô, sớm hay muộn cô cũng sẽ rời đi.

Sớm hay muộn.

Sau khi Mục Phách nhận ra chính mình hình như đã dùng quá nhiều tâm tư để đi chú ý cái người làm anh đặc biệt mâu thuẫn kia thì Nam Thủy trấn cũng từ mùa đông mà chuyển sang mùa hè rồi.

Trời đêm hè tháng tư, gió không nóng không lạnh, lộ ra khí lạnh còn lưu lại từ mùa xuân, từ từ thổi vào xương cốt của Mục Phách, anh không cảm thấy lạnh, chỉ cảm thấy gió khinh phiêu phiêu mà quất ở trên mặt, vừa đau vừa nóng rát.

Mua một lon cà phê nóng ở cửa hàng tiện lợi, Mục Phách ngồi ở cửa, hơi xuất thần.

"...Mục Phách?"

Thanh âm này thực sự quá đặc biệt. Mục Phách nghĩ.

Anh quay đầu lại quả nhiên nhìn thấy gương mặt tinh xảo kia.

Xác định được thân phận của người đối diện, Gia Ngộ cười: "Thật trùng hợp, có thể gặp cậu ở chỗ này."

Mục Phách không lên tiếng, chỉ nhàn nhạt nghiêng người qua.

Có ánh đèn pha xe chiếu đến chói mắt, mắt Gia Ngộ nhoáng lên, cho rằng chính mình xuất hiện ảo giác.

Mặt Mục Phách...

Thông báo nhỏ:

Từ chương 41 chúng ta sẽ chào đón thêm bạn kid1412h vào team edit cùng với mình để nhanh chóng lấp hố nhé!

Mong sự ủng hộ của các bạn□□□

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Thuận mắt

Edit: kid1412h

Gia Ngộ có chút chân chừ rồi cô chậm rãi đi qua, ngồi đối diện với Mục Phách.

Cô mua một ly sữa bò lạnh định để về nhà uống, nhưng hiện tại...

"Cái này cho cậu, chườm đá sẽ mau tiêu sưng đấy."

Mục Phách lạnh lùng nhìn lên, dưới ánh đèn, năm ngón tay trên má phải của cậu trở nên mờ ảo, anh từ chối: "Không cần."

Gia Ngộ ngượng ngùng thu tay lại, không lấy sữa bò về, cũng không dám nhìn mặt Mục Phách nữa, cô chỉ cúi đầu rồi hỏi nhỏ: "Cậu không vui phải không?"

"Tại sao lại hỏi vậy?"

Gia Ngộ ngập ngừng rồi bảo: "Minh tới Nam Thủy Trấn lâu như vậy, rất ít khi" cô chỉ chỉ miệng mình, "Rất ít khi nhìn thấy cậu cười."

"Cậu cũng không thích cười."

Gia Ngộ ngẩng mặt lên, hỏi: "Sao cơ?"

"... Không có gì." Giọng nói Mục Phách lúc này tựa như còn lạnh hơn cả gió "Con người nếu không trân trọng bất cứ thứ gì thì sẽ không thể vui vẻ được."

Gia Ngộ ngăn người trong chốc lát mới hiểu rằng đây là Mục Phách trả lời câu hỏi của mình lúc trước.

Cô sẽ không đi an ủi người khác, do dự rồi lại suy nghĩ thật kỹ cô mới nói: "Mặc kệ bây giờ chuyện khiến cậu vui vẻ có tồn tại hay không nhưng trong tương lai chắc chắn chuyện như thế sẽ xuất hiện, chỉ cần cậu hy vọng vào ngày đó."

Mục Phách nhìn cô, tựa như không nghe thấy điều gì.

Gia Ngộ im lặng trong chốc lát, trong lòng nổi lên 1 dự vọng không nói thành lời.

Cô tới Nam Thủy Trấn mười tháng, không kết giao với bất kì ai, không phải cô không muốn, mà thực sự không có sức lực cùng tinh thần. Lại một lần nữa cố gắng hòa mình vào cái quần quanh của vòng sinh hoạt, cô sợ bản thân mình đi quá xa rồi đến sau này mọi thứ tình cảm đã xây dựng đều trở nên vô dụng.

Rốt cuộc thì lúc ấy cô cũng không biết mình sẽ ở lại Nam Thủy Trấn trong bao lâu.

Mà ngày mai, cô phải đi rồi.

Mười tháng nói dài không dài, bảo ngắn không ngắn, những chuyện đã xảy ra ở đây tựa như cười ngửa xem hoa vậy, nó tựa như vừa mới xảy ra lại xa xôi đến vậy. Có thể không bao lâu nữa, cô liền đối với những chuyện đã xảy, với những người đã từng gặp gỡ tại nơi này chậm rãi quên đi, cho nên giờ phút này cô nghĩ muốn lưu lại điều gì đó.

Dường như chỉ lưu lại điều gì đó thì nó mới chân chính đánh dấu sự tồn tại của cô ở Nam Thủy Trấn này.

"Đối với tớ, một năm này những lần gặp ác mộng là không đếm xuể, không phải ba mình ở trước mặt mình nhảy lầu tự tử, thì chính là mình từ trên sân thượng của tòa nhà cao tầng nào đó ngã xuống. Bởi vì ban ngày suy nghĩ quá nhiều cho nên ban đêm những cơn ác mộng đó quả là đáng đời mình."

"Minh vẫn luôn sợ rằng ba mình sẽ phải ngồi tù, một thời gian dài trôi qua với những ngày xám xịt, không có lấy một ngày vui vẻ. Một mình mình tới nơi này sinh sống đã gần một năm, không bạn bè, không người thân, người duy nhất chăm sóc tớ những ngày qua là một di chỉ có thể nói tiếng địa phương, tớ học bài, đi ấy nấu cơm, cả một ngày hai người dường như không nói chuyện với nhau câu nào.

"Gần một năm, tuy rằng điều kiện vật chất đầy đủ nhưng trong lòng mình không lúc nào ngưng mệt mỏi."

"Chính là mình đã chịu đựng được."

"Mười tháng u ám qua, mình không những chờ được tin ba không phải ngồi tù mà còn bảo vệ bản thân mình thật tốt, ngoại trừ việc ăn quá nhiều đồ ăn cay khiến viêm loét dạ dày thì mọi thứ giống như chưa từng thay đổi vậy, từng chuyện từng chuyện một trở nên tốt đẹp hơn."

Gia Ngộ nói một hơi dài, cô nhìn xuống xúc động lấy lại ly sữa lạnh rồi uống một ngụm lớn để xua tan cơn khát, tiếp tục nói: "Cho nên mình cảm thấy chuyện khiến cậu vui vẻ còn rất nhiều trên thế giới này, cậu nói xem có đúng không?"

Nếu không phải vừa bị người ta mắng là sói mất trắng, nếu không vừa bị người ta đổ oan cho là ăn cắp tiền, nếu không phải vừa bị người ta tát một cái in hằn năm dấu ngón tay lên mặt thì có lẽ Mục Phách chắc chắn sẽ đồng ý với những lời này của Gia Ngộ.

Thế nhưng tất cả chỉ là "nếu không".

"Nói xong rồi?" Mục Phách đẩy ly sữa bỏ lạnh qua, "Nói xong thì về nhà đi cũng đã khuya rồi!"

Gia Ngộ đương nhiên phát hiện ra, cô ngẩng mặt lên, đem chủ đề trở về lúc ban đầu.

"Cậu lấy cái đá chườm mặt đi, rất hiệu quả. Trước kia tớ bị thương, nhờ chườm đá mà tốt hơn nhiều."

"Vẫn Gia Ngộ, hôm nay cậu thật nhiều lời."

Gia Ngộ:

Cô cố chấp đẩy ly sữa bỏ trở về, đá tan thành nước tạo thành những vết hoa văn thật dài trên mặt bàn.

Tựa như cảm thấy cứ dang co mãi cũng không giải quyết được vấn đề, cô cúi đầu tìm ví tiền của mình.

Lấy ra 4 tờ 100 tệ cùng 2 tờ 50 tệ, Gia Ngộ đặt 500 tệ này dưới ly sữa bò rồi nói: "Minh cảm thấy bồi thuốc so với chườm đá càng hiệu quả hơn."

Cùng một chuyện xảy ra quá nhiều lần, Mục Phách dường như quen dần với nó. Anh cười mà như không cười hỏi: "Tôi vẫn thực tò mò, vì sao cậu luôn dùng tiền để xua đuổi người khác?"

Thật oan uổng a!

Gia Ngộ lập tức lắc đầu: "Cái này không phải xua đuổi. Chỉ là bởi vì nhu cầu của cậu mà mình thì lại đúng lúc có thôi."

"Có phải cậu đối xử với ai cũng như vậy?" Nói xong, Mục Phách cười tự giễu một cái vì câu hỏi nhất thời xúc động vừa rồi. Tất nhiên, cô đối với ai cũng như vậy rồi.

Gia Ngộ liền gãi gãi đầu: "Không phải vậy, mình chỉ đối xử như vậy với cậu mà thôi. Ở Nam Thủy Trấn này, người tỏ tiếp xúc nhiều nhất chính là cậu."

Cô cào cào tóc mái, có điểm ngượng ngùng "Tuy rằng bọn mình cũng chưa từng nói chuyện nhiều nhất gì."

Người khác tìm cô gây chuyện, cô đưa tiền, gọi là tiền tránh tai ương, phiền phức.

Mục Phách giúp đỡ cô, cô đưa tiền, gọi là có qua có lại, đây là công lao của cậu, cậu xứng đáng được nhận nó.

Mà tình huống lúc này, không có lý do gì mà đưa tiền, thì gọi là...gọi là cô nhìn thấy anh thật thuận mắt.

Mục Phách hỏi cô: "... Vì sao?"

Cô nói: "Bởi vì cậu lớn lên thật đẹp trai a."

Mục Phách: "..."

Gia Ngộ không nhịn được liền bật cười hai tiếng, cô đứng lên, hỏi anh: "Cậu vui hơn một chút rồi, phải không."

Mục Phách không đáp, hỏi lại: "Cậu phải đi à?"

"Đúng vậy, mình phải về nhà."

Mục Phách dường như nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng cầm lấy ly sữa bò, đá tan thành nước làm ướt đầm một bàn tay anh.

"Vẫn Gia Ngộ."

"Sao?"

Bình sữa trong tay, càng lúc càng lạnh, còn đáy mắt anh lại là một mảng những tia sáng rực, nóng bỏng: "...Ngày mai là sinh nhật mình, cậu chúc mừng sinh nhật vui vẻ trước nhé."

"Sinh nhật cậu? Thật tốt nha!"

Gia Ngộ háng háng cổ giọng: "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ, Mục Phách."

Sợ nói ra không linh, mình ở trong lòng chúc cậu ——

Mỗi ngày trôi qua luôn vui vẻ nhé Mục Phách!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Sướng (H)

"Bởi vì nghĩ muốn hôn em thật lâu."

Gia Ngộ từ trên giường ngồi dậy, ngây người trong chốc lát, đây hình như là lần đầu tiên Mục Phách trực tiếp thừa nhận tình cảm với cô.

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, cô đáp lại theo bản năng: "Có thể cho anh lại hôn một lần nữa."

Lúc này đến phiên Mục Phách kinh ngạc.

"Em nói cái gì?"

Gia Ngộ bấu môi để sát vào mặt anh.

Mục Phách ánh mắt buồn bã, nói chắc chắn: "Văn Gia Ngộ, em câu dẫn anh."

Gia Ngộ vui vẻ mà cười ra tiếng, chặn lại bờ vai của anh: "Em cảm thấy anh nói đúng."

Cô cúi người áp lại, Mục Phách kinh ngạc nhảy dựng lên, "Cẩn thận bụng em đó!"

"Không phải còn có anh sao."

Nói xong, Gia Ngộ cầm tay anh đặt lên ngực của mình, "Giúp em xoa xoa đi, trưởng."

Mục Phách thuận tay gỡ gỡ, cảm giác hình như lại to ra. Cách lớp áo ngủ, anh néo một bên đầu v* đang dần dần dựng thẳng lên, hỏi: "Có nghĩ chuyện kia không?"

Gia Ngộ đánh tay anh, trừng mắt: "Anh nói xem!"

Mục Phách cười haha, hôn lên ấn đường của cô.

"Đã biết."

Bên trong áo ngủ Gia Ngộ không mặc áo ngực, Mục Phách vừa cúi liền có thể nhìn đến hai đại bạch thỏ lay động.

Anh ngậm lấy một bên, dùng đầu lưỡi đảo qua đỉnh nụ hoa, bên kia dùng tay xoa xoa, giống như nhào nặn cục bột. Gia Ngộ hưởng thụ đến mức khuôn mặt nhỏ phiếm hồng, yêu kiều nói phía dưới ngực.

Mục Phách vừa sờ tay liền ướt đầm dề một mảnh, huyết khẩu nho nhỏ kẹp đầu ngón tay của anh, mềm dính kiều nộn.

"Bụng có điểm lớn." Anh nói không đầu không đuôi.

Không dám áp đến bụng của Gia Ngộ, anh nghiêng thân mình, Gia Ngộ không tự giác mà dùng tay ngăn trở bụng: "Xấu sao?"

"Không xấu."

Mục Phách hạ xuống một nụ hôn lên trên bụng của Gia Ngộ, sau đó ôn nhu mà nâng mông của cô lên, dùng hai cái gối đầu lót phía dưới, anh duỗi một ngón tay cắm vào, cảm giác bên trong vẫn chưa đủ ướt át liền xoa âm để đang trưởng lớn một chút.

"Ấn a!"

Gia Ngộ cong eo lên, chỉ cảm thấy hoa huy*t ngứa vô cùng, giống như có một cây bút chọc lung tung ở bên trong, lại cố tình chọc vào điểm mẫn cảm, thật là cái bút hư hỏng.

"Sướng?" Mục Phách kéo ra một chút d*m thủy, bôi lên trên bầu ngực, nghĩ nghĩ lại chụp mông của cô, "Từ phía sau đi vào đi, như vậy an toàn hơn."

Gia Ngộ rầm rì gạt đầu, xoay người, tóc rơi toán loạn mà rũ xuống, mông ngược hướng mà nâng cao lên, cô nhắc nhở Mục Phách: "Không thể quá dùng sức."

Mục Phách không trả lời.

Anh đẩy ra hai cánh mông, dùng ngón tay cái đẩy ra hai cánh môi âm hộ lầy lội, suy nghĩ không sai biệt lắm, mới quỳ xuống lấy quy đầu đâm vào.

Gia Ngộ tùy ý nhìn qua, không khỏi kinh ngạc.

Thật lớn, hảo thô.

Cô cho rằng Mục Phách bình tĩnh như vậy mà đùa nghịch cô, ngữ điệu bằng phẳng cùng cô nói chuyện, hẳn là ở trạng thái nửa mềm mới đúng. Nào nghĩ tới tình trạng này rồi, cũng không biết vừa rồi anh làm thế nào để khắc chế dục vọng.

"Nhìn cái gì?"

Cảm nhận được ánh mắt của cô, Mục Phách từ từ đem côn th*t đâm sâu vào mật huyết, vào được càng sâu, cơ bắp càng căng chặt, anh dùng tay néo mông của cô, đầu ngón tay khẽ run, rõ ràng là đang ấn nhẫn.

Mặt vùi vào gối đầu, Gia Ngộ sượng đến mũi chân đều duỗi thẳng thành một đường, cô rên rỉ một tiếng, hàm hồ nói: "...Lớn quá."

Mục Phách hiếm khi có thời điểm khoe khoang.

Nhưng nghe thấy Gia Ngộ khen mình, anh khó có thể kiềm chế mà thẳng sống lưng đâm mạnh vào. Trứng dái ở bên ngoài, toàn bộ côn th*t chìm sâu trong mật huyết, anh nói: "Em thích liền hảo."

Gia Ngộ: Hảo đi, cô là rất thích.

Lúc trước cũng là vì cái này, cô mới có thể nghĩ tìm Mục Phách đến làm đối tượng kết hôn của mình.

"Anh động nhé."

"Động đi."

Hai chân Gia Ngộ so với trước đó càng muốn mở ra lớn hơn một chút, Mục Phách kích thích dương v*t trừ bỏ lúc đầu hơi khó khăn, sau đó cơ bản là thông suốt.

Anh nhẹ vỗ về sống lưng Gia Ngộ, ảnh ngược trong đáy mắt chính là xương bướm mảnh khảnh của cô, "Quá gầy."

Cho dù động tác vừa nhẹ vừa chậm cũng không chịu nổi hàng to xài tốt, Gia Ngộ bị thao đến thở dốc liên tục, cô mờ mịt quay đầu lại: "Nơi nào gầy?"

"Trừ bụng ra, chỗ nào cũng gầy."

Gia Ngộ không phục, hướng về phía trước lắc lắc mông, quy đầu thuận theo đường đi điên cuồng rong ruổi, đâm đến cô tê dại xương cốt.

Cô cắn môi thể hiện: "Mông em vẫn là có thịt!"

Mục Phách nhin cười, xuyên qua dưới cánh tay của cô cầm lấy một đoàn vú.

"Chỗ này cũng có."

*

Sau đêm hôm đó, Gia Ngộ biết quan hệ giữa cô và Mục Phách có cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi.

Nhưng cố tình lại không nói ra được điểm nào không giống với trước, tổng cảm giác giữa bọn họ vẫn thiếu chút gì đó, phảng phất giống như có một tầng sa mỏng, trước sau đều xuyên không qua.

Tự hỏi chính mình thật lâu, Gia Ngộ mới đi đến một kết luận.

Cô giống như cùng Mục Phách tiến vào thời kỳ ái muội.

Đúng là hiếm lạ, kết hôn, có thai, vợ chồng hai người rút cuộc bắt đầu ái muội.

Mặc kệ ai nghe xong cũng đều cảm thấy buồn cười.

Gia Ngộ ngược lại cảm thấy rất có ý tứ.

Cô thích như vậy, sau khi tất cả đều đã được chuẩn bị tốt, tuần hoàn tiến hành ái muội, yêu đương, từ trong hôn nhân còn có thể tìm thấy sự mới mẻ, thú vị.

Tâm tình tốt hơn rất nhiều, Gia Ngộ liền ngay cả Thẩm Hành mời cũng không từ chối.

"Cậu hẹn tôi một phụ nữ có thai tới uống rượu, cũng quá không có đạo đức đi?"

Thẩm Hành buông tay, "Cho nên ở trước mặt cậu mới là nước trái cây."

Gia Ngộ bĩu môi: "Không thú vị."

Thẩm Hành gần như tham lam mà nhìn góc nghiêng gương mặt của cô, bàn tay dưới quầy bar nắm chặt lại, hắn vừa muốn làm gì đó lại thấy Gia Ngộ dùng tay phẩy phẩy gió.

"Nóng quá."

Thanh đi máy sưởi mười phần, Gia Ngộ có chút nóng, cô cởi áo khoác, bên trong mặc một cái áo vải dệt làm lộ rõ dáng người, trên bụng đội lên đặc biệt rõ ràng.

Thẩm Hành liếc mắt một cái, bình tĩnh lại, hần nhấp một ngụm rượu hỏi: "Mấy tháng rồi?"

Vấn đề này buổi sáng Gia Ngộ mới hỏi qua Mục Phách, cô không cần nghĩ ngợi mà đáp: "Sắp sáu tháng."

Thẩm Hành tính nhẩm, xem ra là mười tháng để mang thai đứa nhỏ.

Hần tự giễu cười cười, mới vừa lãnh giấy đăng ký kết hôn liền trúng chiêu, nên nói là công lao của ai đây?

"Chờ đứa nhỏ sinh ra, cậu có tính toán gì không?"

Gia Ngộ tự nhiên nói: "Cái gì mà tính toán, liền sinh thôi."

"Vấn Gia Ngộ, cậu còn muốn giấu tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Xé

Edit: kid1412h

Gia Ngộ trong lòng thấp thỏm nhưng mặt không đổi sắc hỏi lại: "Tôi có thể giấu cậu cái gì?"

Thẩm Hành không trả lời mà vào thẳng vấn đề: "Nếu thúc thúc biết, cậu nghĩ người sẽ làm gì?"

Gia Ngộ vuốt vuốt cái cạnh bàn được làm cầu kỳ, yên lặng cân nhắc. Thẩm Hành chắc đang thử cô qua lời nói. Mà mặc kệ có phải hần đang thử cô hay không, cô cứ không thừa nhận là được.

Nếu Văn Trọng biết chuyện này, hậu quả có thể lớn, cũng có thể nhỏ. Gia Ngộ biết ông sẽ không giận chó đánh mèo lên mình thế nhưng việc ông có thể "đặc biệt đối xử" với Mục Phách không là chuyện khó có thể chắc chắn được.

Quan trọng nhất là ba cô ghét nhất bị người ta lừa dối nên cô không thể đánh cược được.

"Tôi không biết cậu đang nói cái gì."

Thẩm Hành vẫn hùng hổ thử cô như cũ: "Cậu đối với Mục Phách thật tốt, sinh xong đứa bé hai người liền ly hôn rồi."

Gia Ngộ nhìn Thẩm hành một cách không kiên nhẫn: "Cậu có thể đừng nói lung tung với tớ nữa được không, cậu không biết rằng cảm xúc của thai phụ là không ổn định à?"

Còn cái bụng nữa!

Thẩm Hành hiểu rõ nhất điểm này của Gia Ngộ, một khi cô chột dạ, liền tìm cách đánh trống lảng, muốn dịch chuyển trọng tâm của câu chuyện.

Nếu nói lúc trước sự hoài nghi việc Gia Ngộ kết hôn cùng Mục Phách là giả, Thẩm Hành chỉ có bảy phần nắm chắc thì hiện tại, hần đã hoàn toàn xác định điều ấy.

"Được, tôi không nói nữa..." Thẩm Hành thay đổi chủ đề: "Hôm nay cậu đến gặp tớ có nói với Mục Phách không?"

Gia Ngộ liền cảnh giác nhìn lại hần: "Cậu muốn làm gì?"

"Tôi chỉ hỏi chút thôi."

"Tất nhiên là có nói rồi."

"Vậy hần đi gặp Diêu Uyển có cùng cậu nói không?"

Gia Ngộ bực mình cười lại, bàn tay cô nắm thành một cục trong túi áo khoác, từ tốn nói: "Thẩm Hành, cậu thực nhàm chán a."

Bởi vì bụng to nên Gia Ngộ không lái xe tới.

Đứng ở ven đường chờ gọi xe, cô nhìn cột đèn đường phía đối diện đến mức xuất thần.

Năm nay, Bắc thành lạnh cũng khá lâu rồi.

Dưới ánh đèn gió dường như có hình dạng mơ hồ nào đó, chỉ chăm chú thổi về một hướng, giống như chữ viết trên giấy vậy tạo thành hành lối thực chính tề.

Đem áo khoác mặc vào, Gia Ngộ sờ sờ bụng, đột nhiên cô muốn uống sữa bò lạnh, nhưng nơi này một con phố yên tĩnh vắng vẻ, làm sao có chỗ bán sữa bò lạnh được.

Lấy điện thoại ra, cô gửi tin nhắn cho Mục Phách "em muốn uống sữa bò lạnh."

Mục Phách trả lời thật nhanh, trước sau không đến nửa phút.

"Uống nóng đi, bây giờ anh về nấu cho em uống."

Gia Ngộ nhăn nhăn cái mũi, cười. Trả lời "Vâng"

Áo khoác mặc vào thì hơi nóng mà cởi ra thì hơi lạnh vậy chứng tỏ thời tiết lạnh giá sắp qua đi.

Lúc Gia Ngộ về đến nhà, Mục Phách vừa mang sữa từ trong bếp ra.

"Em chờ một chút, sữa còn đang nóng lắm."

Gia Ngộ liền đi tới, lấy đôi tay lạnh lẽo của cô xoa mặt anh, trêu đùa, "Anh về khi vào vậy?"

Mục Phách bắt lấy tay cô rồi nắm không chịu buông ra.

"Chưa đến nửa tiếng."

"Gần đây khách sạn bận lắm sao, em thấy anh luôn tăng ca?"

"Vẫn như trước." Nghĩ nghĩ, anh lại bổ sung, "Gần đây có người của cục vệ sinh đến nên công việc cũng nhiều hơn."

Gia Ngộ xem như hiểu rõ mà gạt đầu, để mặc Mục Phách dắt cô ra phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, cô liền chủ động nói: "Thẩm Hành dường như đang nghi ngờ việc kết hôn của chúng ta."

"Hắn nói với em cái gì?" Mục Phách giống như đang suy tư điều gì, "Lần trước khi hắn đến nhà mình, có thử anh một chút."

"Không phải vậy chứ.. Sớm như vậy sao?"

Đầu óc Gia Ngộ như biến thành hồ nhão, cô tùy ý dựa vào sofa, "Cậu ta đa nghi như vậy, em nên sớm nghĩ rằng cậu ta sẽ không dễ bị lừa gạt."

"Giao dịch là sự thật nhưng giấy kết hôn cũng là sự thật, cho dù hắn biết thì cũng sẽ không ảnh hưởng gì tới chúng ta."

Ai bảo sẽ không ảnh hưởng chứ!!!

Gia Ngộ suy nghĩ một hồi, quyết không thể để ba biết chuyện này được, cô không thể liều lĩnh đánh cược sự nghiệp của Mục Phách.

"Tờ giấy kia của chúng ta ở đâu? Chính là tờ hợp đồng kia ấy."

"...Ở trong ngăn kéo"

"Xé đi." Gia Ngộ dứt khoát nói.

"Xé đi?"

"Đúng vậy, xé đi thì sẽ không có điều gì phải lo lắng nữa. Những chuyện như thế này chúng ta chỉ để ở trong lòng thôi không phải tốt hơn sao? Hơn nữa, em tin tưởng anh, kể cả khi ly hôn cũng sẽ không làm trái hợp đồng."

"Ly hôn?"

Cuộc sống hôn nhân thật quá êm đẹp khiến Mục Phách dường như quên mất chuyện này.

Anh cười đưa ly sữa bò ấm áp cho Gia Ngộ, hỏi: "Tin tưởng anh như vậy sao? Bản hợp đồng kia trừ bỏ quy định thời hạn của giao dịch còn giữ gìn quyền lợi của cả hai bên, đặc biệt là của em. Nó có giá trị với em nhiều hơn so với anh, em không sợ sau này anh sẽ ở sau lưng em làm điều bất lợi hả?"

"Anh mới sẽ không làm thế." Gia Ngộ ngậm ngậm sữa bò, có ý oán trách: "Dù sao quyền quyết định thời gian ly hôn giờ cũng ở trong tay anh, với em mà nói thì xé hay không xé hợp đồng cũng không có gì khác nhau."

Mục Phách vẫn cười "Ừ, một lát anh sẽ xử lý nó."

Gia Ngộ uống một miệng đầy sữa bò, tròn mắt đảo quanh, có chút chần chừ mà đặc biệt cẩn thận hỏi:

"Mục Phách, khi nào thì anh chuẩn bị cùng em ly hôn?"

—————!

Đại ý chính là nhờ sự giúp đỡ to lớn của Thẩm Hành mà hủy đi bản hợp đồng

Mục Phách nhận được đại lễ ngoài ý muốn mà chân thành cảm ơn ai đó: Cảm ơn người, Thẩm Hành^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Phần mộ

"Trong lòng anh có một kỳ hạn. Chờ thời điểm đó tới, anh sẽ nói với em, được không?"

Lại là lấy lý do này để thoái thác.

Gia Ngộ u oán mà nhìn về hồ li cười cười ở phía đối diện: "Vậy anh không thể để em chờ quá lâu đâu đó."

"Ân." Mục Phách cong ngón tay chạm vào chóp mũi của cô, "Uống xong sữa chúng ta liền đi đánh răng."

Trong lòng Gia Ngộ thấy buồn cười, cảm thấy Mục Phách có đôi khi rất giống Văn Trọng lúc còn trẻ.

Văn Trọng là một người ba tốt.

Mục Phách hẳn là cũng vậy đúng không?

Sau khi uống xong sữa bò, Gia Ngộ đưa ly cho anh. Mục Phách nhận lấy cái ly đem vào phòng bếp, cô liền lười biếng mà đi theo phía sau, giống như vật nhỏ theo đuôi.

Mục Phách rửa cái ly một hồi lâu, trong đầu Gia Ngộ lại hiện lên mấy hình ảnh.

"Mục Phách, có phải sinh nhật của anh sắp đến hay không?"

Mục Phách đã nhiều năm không ăn sinh nhật. Anh quay đầu, kỳ quái hỏi: "Làm sao em biết?"

Gia Ngộ tránh mà không đáp, lại hỏi: "Em có phải còn từng cùng anh nói sinh nhật vui vẻ?"

Mục Phách trầm mặc, như là lâm vào hồi ức, cô theo sát nhắc nhở: "Một thời gian sau khi em phải rời khỏi Nam Thủy trấn."

"Em nhớ tới?"

"Mơ hồ có điểm ấn tượng. Anh cũng biết," Gia Ngộ mở miệng nói ra, "Bệnh hay quên của em rất nặng, rất nhiều sự việc râu ria căn bản em sẽ không nhớ lâu lắm.."

Mục Phách cười nhìn cô.

Gia Ngộ lúc này mới phản ứng lại mình nói sai rồi, cô vội vàng nói: "Không đúng không đúng, em không có ý nói quan hệ của chúng ta không gần gũi!"

Mục Phách đối với điểm này cảm thấy không sao cả, anh bình tĩnh nói: "Khi đó chúng ta cũng không có giao tình gì, đúng thật là việc râu ria."

Trong lòng bản khoản, Gia Ngộ chính là muốn cứu vãn tình hình: "Nhưng là hiện tại không giống trước, trong khoảng thời gian này, tất cả những việc chúng ta cùng trải qua, em đều nhớ rõ."

Mục Phách cố ý thờ: "Sau khi ly hôn cũng sẽ nhớ rõ sao?"

"Đương nhiên!"

Nói xong Gia Ngộ lại yên lặng cúi đầu, cô không dám thừa nhận –

Kỳ thật cô không nghĩ tới chuyện sau khi ly hôn.

Lau khô cái ly, Mục Phách đỡ eo Gia Ngộ đi ra ngoài.

Trên đường trở về phòng, anh kiên nhẫn nói: "Bệnh hay quên của em nặng như vậy, may mắn chính là trí nhớ của anh cũng không tệ lắm, anh sẽ giúp em chia sẻ một chút. Về sau em không nhớ rõ chuyện gì, hỏi anh là được."

Con đường tương lai, là muốn hai người cùng nhau đi.

Không cần phải nói rõ ràng.

Trước khi ngủ Gia Ngộ mới nhớ tới, cô quên hỏi Mục Phách chuyện về Điều Uyển.

Nói không quan tâm hẳn là giả.

Gia Ngộ không thích Điều Uyển, nói đúng ra, là không thích Điều Uyển cứ thích bám lấy Mục Phách.

Trước kia không nói, chính là bây giờ Mục Phách đã là chồng của cô, dục vọng chiếm hữu quấy phá, cô nghe xong cảm thấy khó chịu, lại không biết làm thế nào.

Chui vào trong chăn, Gia Ngộ nằm yên không nhúc nhích, chờ Mục Phách xóc chăn tiến vào, cô dùng chân đá đá eo anh.

"Chân lạnh?"

"..." Gia Ngộ nghĩ thu chân lại nhưng không lùi trở về, "Hôm nay anh có gặp người nào không?"

Một tay Mục Phách nắm hai mắt cá chân mảnh khảnh của cô, không quá để ý nói: "Có."

"Ai?"

"...Người ở Sô y tế."

Gia Ngộ vừa giẫm chân, trực tiếp hỏi: "Vậy Điều Uyển đâu!"

Mục Phách quái dị mà nhìn Gia Ngộ, khó trách hôm nay cô luôn có bộ dáng muốn nói lại thôi, thì ra là muốn hỏi cái này.

"Hôm nay cô ấy gọi điện thoại cho anh, hẹn anh gặp mặt."

Nói như vậy chính là không có gặp mặt.

Tâm tình không tốt do bị dấu diếm tan thành mây khói, Gia Ngộ thả lỏng thân mình, thuận miệng hỏi: "Cô ấy hẹn anh làm gì?"

"Không biết, nói là có chuyện cần nói với anh. Nhưng mà..." Mục Phách nằm xuống giường, nửa ôm Gia Ngộ, "Em hỏi anh cái này, không phải là vì Thẩm Hành nói gì đó với em đấy chứ?"

"Đúng vậy." Gia Ngộ đem lời nói của Thẩm Hành đại khái thuật lại một lần.

Thật lâu sau Mục Phách cũng không nói gì.

Gia Ngộ ngáp một cái, cảm thấy hơi mệt: "Anh nghĩ gì vậy?"

"Anh đang nghĩ," Thanh âm Mục Phách nghe giống như đang cười, "Gia Ngộ, em đây là đang ghen đi."

Một quả cầu đầy nước, bị đâm một cái, túi da đều bại lộ trong không khí, không muốn thừa nhận tâm tư hoàn toàn bị người chọc thủng...

Gia Ngộ xoay người, rầu rĩ nói: "Em mới không có."

"Chính là như vậy."

Mục Phách dịch lại gần một chút, một lần nữa ôm lấy cô.

"Em ghen, anh thật cao hứng."

"Không phải nói hôn nhân là phần mộ của tình yêu sao?"

Gia Ngộ ôm một thùng chocolate, nhan sắc tốt đến mức khiến người ta giận sôi, Viện Viện lại gần sờ sờ khuôn mặt của cô một chút, "Minh thấy cậu ở phần mộ này còn khá tốt đấy."

"Là rất không tồi." Gia Ngộ chỉ vị trí bên cạnh, "Ngồi đi, mình hỏi cậu chuyện này."

Viện Viện ngồi xuống sofa mềm như bông: "Minh nói cậu làm sao hôm nay lại vô duyên vô cớ mời mình tới làm khách. Nói đi, chuyện gì?"

"Sắp tới sinh nhật Mục Phách, cậu nói mình nên tặng anh ấy quà gì thì tốt?"

Viện Viện ghét bỏ mà nhìn cô: "Chỉ là việc này? Cậu liên chi bởi vì cái này mà làm mình từ thật xa chạy tới?"

Gia Ngộ đưa chocolate cho cô ấy, "Ngài đại nhân đại lượng liền cho mình cái đề xuất đi."

"Có thể có ý kiến gì, cậu đem chính mình đưa cho anh ấy không phải là được rồi sao?" Viện Viện nói thêm, "Trước đó phải nói rõ, đứa nhỏ là con nuôi của mình."

Gia Ngộ đang muốn nói cô ấy không đứng đắn thì chuông cửa vang lên.

Từ lúc Gia Ngộ mang thai, di giúp việc liền được Văn Trọng chuyển đến đây, ban ngày làm việc, chờ khi Mục Phách tan tâm thì đi ấy sẽ nghỉ.

Di giúp việc đi mở cửa, Gia Ngộ liền nói tiếp chuyện chưa nói xong.

Viện Viện tự nhận chủ ý của mình rất không tồi: "Minh là nói nghiêm túc, Mục Phách muốn cái gì nhất, còn không phải là cậu sao? Cậu trực tiếp đưa cho anh ấy là được rồi, quá đơn giản!"

"...Đó là do cậu không hiểu tình hình."

"Có cái gì không hiểu chứ? Chỉ cần nhìn ánh mắt Mục Phách nhìn cậu, giống như đang nhìn bảo bối vậy, cậu chính là cái gì cũng không cần làm, hôn anh ấy một cái, anh ấy đều có thể vui vẻ nửa năm."

...Sẽ sao?

Gia Ngộ tự xưng là da mặt đủ dày, lúc này cũng chỉ có thể cam bái hạ phong.

Sợ mình đồ mặt sẽ làm trò cười, cô phun ra một hơi, xoay mặt đối diện với cửa ra vào hỏi: "Di ơi, ai vậy?"

Người phụ nữ ngoài cửa giọng nói tiem tể, thật là làm người nghe tâm sinh phiền chán.

"Ai nha sao lại không quen biết chứ, tôi là bác gái của tiên sinh nhà các người, để cho tôi vào thì sẽ biết."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Đòi tiền

Viện Viện dùng ánh mắt dò hỏi Gia Ngộ: "Ai vậy?"

Gia Ngộ vỗ vỗ mặt của cô ấy: "Vừa lúc cho cậu xem trò hay." Cô đỡ eo đứng lên, "Di à, để bà ấy vào đi."

"Xem đi, đã nói tôi không lừa bà mà."

Được phê chuẩn, Dương Tương lắc mông, đang muốn vào nhà, lại bị một đôi giày cao cấp ngăn lại.

Di giúp việc sắc mặt không quá đẹp: "Đôi giày."

"Chú ý chút đi."

Lời nói tuy nói như vậy, nhưng Dương Tương vẫn là ngoan ngoãn đổi giày. Đi ra huyền quan, bà ta hoàn toàn không che dấu suy nghĩ trong nội tâm của chính mình, như là cố tình để người khác biết, bà ta nhìn xung quanh trái phải sau đó kinh ngạc cảm khái một câu.

"Oa, nơi này sao lại lớn như vậy chứ?"

"Chỉ có hai người ở có phải là quá rộng rồi không?"

"Mục Phách tiểu tử này tiền đồ thật tốt!"

Ngay cả Viện Viện cũng để lộ ra biểu tình không vui, cô ấy nhỏ giọng nói: "Bác gái của Mục Phách?"

Gia Ngộ cười như không cười: "Xem như là vậy đi."

"Này cũng thật là..."

Viện Viện tặc lưỡi, thực sự không thể đem Mục Phách cùng người đàn bà trước mặt liên tưởng cùng nhau.

"Dì à, mang chén nước ra cho khách đi."

Đi giúp việc đồng ý, Gia Ngộ liền ý bảo Dương Tương: "Dì Dương, mời ngồi."

Dương Tương ánh mắt chợt lóe, "Sao lại khách khí như vậy chứ, còn gọi dì cái gì, cháu hẳn là nên theo Mục Phách gọi bác một tiếng bác gái mới đúng."

Gia Ngộ híp híp mắt, nhắc nhở bà ta: "Tôi nhớ rõ lần trước chúng ta nói chuyện với nhau cũng không tính là quá vui vẻ đâu."

"Phải không?" Dương Tương xoa thái dương, "Cháu cũng biết trí nhớ của người lớn tuổi không tốt lắm, việc lần trước đã qua liền cho qua đi, Gia Ngộ, cháu nói có đúng không?"

Gia Ngộ quả thực là bị độ mặt dày của Dương Tương này đánh bại.

Cô cười nói: "Đáng tiếc tôi còn trẻ, trí nhớ còn tính không tồi đi."

Dương Tương khoe miệng cứng đờ.

"Nói đi, đừng vòng vo nữa." Gia Ngộ dựa vào gối ôm mềm xốp, "Bà tìm đến nơi này bằng cách nào?"

Đương nhiên là gõ cửa từng nhà đi lên.

Mục Hoạt biết khách sạn Mục Phách đang công tác, Dương Tương ngồi xổm ở khách sạn thật nhiều ngày nghe ngóng mới biết chỗ này. Ở đây trị an rất tốt, quản lý nghiêm ngặt, nếu không phải vừa rồi có người đi vào phòng chừng lúc này bà ta còn đang ở dưới lầu ôm cây đợi thỏ.

Chân tướng cụ thể đương nhiên Dương Tương sẽ không nói ra cho người ngoài biết, bà ta nói gần nói xa, chuyển đề tài: "Mục Phách còn đi làm chưa về à?"

Gia Ngộ cười mà không nói.

Dương Tương liền đem lực chú ý chuyển tới trên người Viện Viện: "Cháu là bạn của Gia Ngộ phải không, lớn lên thật xinh đẹp."

Viện Viện hiểu Gia Ngộ, loại người như cô ấy, ngoài cười nhưng trong không cười mới là nguy hiểm nhất. Cô ấy không nhiệt tình cũng không trực tiếp dội nước lạnh, chỉ có thể cười gượng: "Chào bác."

Lúc này đi giúp việc vừa lúc mang trà đến, Gia Ngộ cùng Viện Viện còn chưa chạm vào, nhưng Dương Tương đã cầm cái ly lên còn pha trò: "Hôm nay bên ngoài rất lạnh, liền nên uống ly trà nóng."

Gia Ngộ lười xem bà ta diễn kịch.

"Đòi tiền đúng không?"

Dương Tương dừng lại, "Cháu đứa nhỏ này nói cái gì vậy?"

Gia Ngộ lạnh mặt: "Không nói chuyện? Được, vậy uống xong liền đi thôi."

"Từ từ đã!" Dương Tương run mặt cười, "Người trẻ tuổi các cháu bây giờ chính là quá sốt ruột đúng không?"

Gia Ngộ cười cười, để Viện Viện giúp cô mang cái túi đặt trên ngăn tủ lại đây.

"Tiền thứ này ấy à, tôi có." Gia Ngộ điểm điểm cái túi, "Không chỉ có, tôi còn có rất nhiều."

Dương Tương trước mắt sáng ngời, cầm cái ly trong tay mà ngón tay vì bất an mà nắm thật chặt.

"Nhưng mà --"

Gia Ngộ chuyển lời: "Tôi dựa vào cái gì mà phải cho bà?"

Diêu Uyển hẹn Mục Phách ở một quán cà phê gần khách sạn.

Mục Phách nhìn đồng hồ nói: "Tôi chỉ có thời gian mười lăm phút."

Diêu Uyển sắc mặt tái nhợt, cười khổ: "Mục Phách, cậu một chút cũng không thay đổi, luôn luôn có nề nếp."

"Cậu nói tìm tôi tôi là cho tôi xem một vật quan trọng, vật đó đâu?"

Diêu Uyển nghĩ ôn chuyện, sau đó dựa vào ôn chuyện chậm rãi tiến vào chủ đề chính, nhưng mà người đàn ông đối diện không chịu phối hợp, cô ta đành phải hơi hơi cúi thấp đầu, thừa nhận nói: "Nào có đồ vật quan trọng gì chứ? Chẳng qua là mình lấy cớ gặp cậu thôi."

Mục Phách nghe xong mày nháu chặt lại.

"Cậu là có ý muốn gặp tôi... Hay là Thẩm Hành bảo cậu làm như vậy?"

Tay Diêu Uyển run lên, nói lắp bắp: "Sao có thể chứ?"

"Hắn muốn cậu từ chỗ của tôi lấy được thứ gì?"

Diêu Uyển: "..."

"Diêu Uyển, cậu có biết lúc cậu chột dạ tay sẽ run không ngừng không?"

Diêu Uyển: "..."

Mục Phách dạy kèm một năm cho Diêu Uyển, mỗi lần cô ta không hoàn thành bài tập định nói dối qua ải, tay sẽ không ngừng run. Mục Phách đều không cần cố tình đi quan sát, liền phát hiện ra điểm này.

Diêu Uyển buồn nản nói: "Mục Phách, cậu có thể dừng cảnh giác như vậy được không?"

"Là cậu quá khả nghi."

Dù sao cũng là người mình thích, Mục Phách đề phòng như vậy, Diêu Uyển thấy thật thất bại. Chính là cô ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới chịu đáp ứng Thẩm Hành cái tên bệnh tâm thần kia.

"Tĩnh."

Cô ta uống xong một nửa chén nước, "Mục Phách, đừng trách mình không nhắc nhở cậu, cẩn thận Thẩm Hành một chút."

Mục Phách nhướn mày, trong lòng thần nhiên, anh liền biết đây là kế hoạch của Thẩm Hành.

"Đã biết."

Sau đó lại nói: "Cảm ơn."

Không cùng người bệnh tâm thần thông đồng làm vậy, Diêu Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, cô ta thấy thoải mái hơn nhiều, "Hôm nào cùng mình uống một chén đi."

Mục Phách cười: "Đương nhiên có thể."

Dứt lời, di động kêu. Mục Phách vừa thấy, là Gia Ngộ gọi tới.

"Alo?"

Kết quả đầu bên kia điện thoại ập đến một câu: "Chú cảnh sát ở đây có người tự ý xông vào nhà dân!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Báo nguy

Dựa vào cái gì?

Đối diện với tiểu bối liên tục khiêu khích, Dương Tương lửa giận ngập trời, nhưng chỉ có thể chịu đựng.

“Cháu cái đứa nhỏ này đùa gì vậy.” Bà ta cười trù, “Đứa nhỏ cháu mang trong bụng chính là con cháu Mục gia, hiện tại Mục gia xảy ra chuyện, cháu sao có thể đứng ngoài nhìn chứ?”

“Chính là nói người trẻ tuổi trí nhớ chính là không tồi, Dương a di đã quên đến không còn một mảnh nhưng mà tôi lại nhớ rất rõ ràng.” Gia Ngộ xoa xoa lòng bàn tay nhìn không thấy máu, “Mấy tháng trước, khi Mục Phách đem hai mươi vạn giao cho bà thì cũng liền đại biểu anh ấy cùng các người không còn nữa xu quan hệ, đây vẫn là sự thật chính miệng bà thừa nhận. Hiện tại bà lại tới cùng tôi nói chuyện của Mục gia, có ý nghĩa sao?”

Tầm ván gỗ không áp được đáy giềng mãnh liệt dậy sóng, Dương Tương rút cuộc nứt da mặt, bà ta trừng mắt với Gia Ngộ, cường điệu nói: “Mục Quốc Vĩ là bác cả của nó! Bây giờ ông ấy trúng gió nằm viện, nhà xưởng thì đang thiếu nợ, nếu Mục Phách mặc kệ, vậy nó vẫn còn là người sao?”

Gia Ngộ như là nghe được truyện cười, cô hừ một tiếng: “Bà nếu không cường điệu Mục Quốc Vĩ là bác trai cả của Mục Phách thì tôi đều cho rằng các người là cha mẹ của anh ấy.”

“Văn tiểu thư,” Thay đổi xưng hô, Dương Tương hô hấp không đều, hiển nhiên là bị làm cho tức điên lên rồi, “Tôi nói thật, có thể giúp Mục gia chút tiền ấy đối với cô mà nói chẳng qua chỉ là một sợi lông trâu, cô xem chúng tôi nuôi dưỡng Mục Phách nhiều năm như vậy, giúp đỡ Mục gia một lần không được sao?”

“Tiền nhà tôi là gió to thổi tới sao?”

Gia Ngộ từ trong túi lấy ra một tập tiền, ném lên bàn trà, nói năng đầy khí phách: “Ngày đó, tôi đưa Mục Phách mang tiền để đi đến bệnh viện, nghĩ có thể giúp liền sẽ giúp.”

“Nhưng khi đó bà vì không biết thân phận của tôi cho nên không xem tôi vào mắt, đối với Mục Phách lại là một bộ dáng hắt hăm sai khiến, bà thật xui xẻo, tôi sớm tại ngày hôm đó đã thay đổi chủ ý.”

“Tiền của tôi, tôi muốn tiêu xài hoang phí như thế nào thì cũng là chuyện của tôi, bà không có quyền bắt làm tôi “cướp phú tế bần”, bà càng không có quyền dạy tôi tiêu tiền này như thế nào.”

“Dương a di, bà tới nơi này của tôi muốn đòi tiền, e là tìm nhầm chỗ rồi.”

“Cô, thật không có giáo dục!” Dương Tương tức đến muốn học máu mà quát lên, “Đây là thái độ nói chuyện với trưởng bối của cô sao!”

“Bà bây giờ muốn cùng tôi nói về thái độ sao?” Gia Ngộ chỉ ngồi ngược nhìn Dương Tương, khí thế lại mây may không chút suy giảm, “Dương a di, bà có khả năng còn không biết mình phạm vào tội gì, tôi tới cùng bà nói rõ một chút.”

“Năm đó bà bắt một đứa trẻ vừa thành niên đòi tám mươi vạn, cái hành vi này thuộc về làm tiền xảo trá.

“Mục Phách lúc ấy không có người hỗ trợ, giấy chứng nhận lại bị bà cầm sẵn, bà bất nhân, anh ấy lại nể bà đã nuôi dưỡng anh ấy. Hon nữa lấy sự mặt dày vô sỉ của bà, nếu Mục Phách không chịu, bà nhất định sẽ nơi nơi làm loạn, làm cho anh ấy thân bại danh liệt đúng không?”

“Nhưng mà như vậy cũng không phải không có chỗ tốt, tám mươi vạn này nếu đưa ra pháp luật, tội danh của bà cũng trốn không thoát.

“Mức tiền tám mươi vạn này, cũng đủ để bà ở trong tù nghỉ ngơi một đoạn thời gian.”

Viện Viện im lặng, âm thầm kinh hãi, bị loại thân thích như thế này quán lấy, Mục Phách có thể sống tới ngày hôm nay thật đúng là mạng lớn!

Dương Tương còn chưa có nghĩ đến chuyện này, Gia Ngộ thuận miệng nói xong, sắc mặt của bà ta lập tức trắng bệch đến dọa người, không khỏi nắm chặt tay, giả bộ trấn định: “Nào có khoa trương như cô nói chứ? Tám mươi vạn kia là Mục Phách tự nguyện đưa cho tôi!”

“Pháp luật quản cái gì tự nguyện hay không tự nguyện? Tôi nói bà xảo trá thì bà chính là xảo trá.”

“Cô người đàn bà này, như thế nào độc ác như vậy chứ!”

Bất chấp tất cả, Dương Tương hoàn toàn không cố kỵ, bà ta cúi đầu gào lên, như là đang muốn tìm vật gì đó để ném loạn. Gia Ngộ theo bản năng sờ lên bụng, mà đi giúp việc bên cạnh đã nhanh tay lẹ mắt mà xông lên bắt lấy bà vai của Dương Tương.

“Bà bắt tôi làm cái gì! Buông ra!”

Dương Tương vịn tay muốn phản kháng, đi giúp việc tuy thân hình nhỏ gầy nhưng lại rất khỏe, lôi kéo túm bà ta ra tới huyền quan.

Bà ta gấp đến độ dậm chân: “Bà dám đánh tôi? Tôi muốn tố cáo bà!”

“Tố cáo?” Gia Ngộ vẫn ở trong phòng khách, cùng bà ta duy trì khoảng cách an toàn, “Dương Tương, bà nếu lại đến tìm Mục Phách một lần nữa, tôi mà không bắt bà ngồi tù, tôi liền không gọi là Văn Gia Ngộ.”

“Cô không có chứng cứ!”

“Gửi mấy khoản tiền này ở ngân hàng, số tiền lớn như vậy, bà còn cùng tôi nói chứng cứ?”

Gia Ngộ xua xua tay, để dì giúp việc mở cửa ra, “Bà đi đi, đừng có mà đến quấy rầy Mục Phách, nếu không tôi nói được thì làm được.”

Lúc này hộ gia đình ở phía đối diện vừa lúc mở cửa, chính mắt nhìn thấy sự hỗn loạn ở bên này, không khỏi sửng sốt.

Dương Tương trông mắt vừa chuyển, bỗng nhiên kêu rên ra tiếng, nội dung không ngoài thói đời nóng lạnh, nhân tính không còn, một bộ dáng nếu như không nhận được tiền tuyệt đối không đi.

Gia Ngộ khinh thường mà bĩu môi, cô diễn còn nhập vai hơn Dương Tương, cô lão đảo một chút ngồi lên sofa, ôm bụng kêu lên: “Ai, bụng tôi đau quá...”

“???”

Tiếng kêu của Dương Tương đột ngột im bật, chỉ nghe phía sau phịch một tiếng, hộ gia đình đối diện đóng cửa lại, thể hiện rõ không phải việc của mình.

“Diễn kịch ai chẳng biết chứ?” Gia Ngộ thanh thoi ngồi, bình tĩnh mà móc di động ra, “Bà có đi hay không? Lại không đi tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Cô không trả tiền thì tôi nhất quyết không đi.”

Chỉ còn con đường này, Dương Tương nói thế nào cũng sẽ không bỏ qua.

“...Được, đây là bà bức tôi.”

Thấy Dương Tương giống như kẻ vô lại sống chết không đi, Gia Ngộ ý bảo dì giúp việc đưa điện thoại để cô gọi, mà cô, không nói hai lời mà...gọi đến điện thoại của Mục Phách.

“Chú cảnh sát, ở đây có người tự ý xâm nhập nhà dân!”

...

“Sự tình đại khái chính là như vậy.”

Nghe Viện Viện nói xong, Mục Phách hiểu rõ gặt đầu, hỏi Gia Ngộ: “Lúc nói đau bụng là lừa bà ta hay thật sự là bị đau?”

“Đương nhiên là giả vờ.” Gia Ngộ điểm lên cái mũi của anh, “Đối với loại người vô lại lần đầu tìm đến cửa như thế này, rất khó thoát khỏi, chỉ có thể dọa dẫm. Nhưng mà nếu lần sau bà ta còn dám đến, những lời em đã nói qua, toàn bộ giữ lời.”

Nói phải tìm công bằng lại cho Mục Phách, cô cũng không có phóng đại đâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Mất mặt (H)

Thề chưa có chương H nào nó vừa buồn cười vừa ảm áp lại vừa sắc như này!!!□□□

"Về sau không cần để bà ta vào cửa, trực tiếp báo nguy." Tắm rửa xong, sau khi giúp Gia Ngộ lau khô thân mình, Mục Phách đột nhiên nói.

Biết Mục Phách sợ mình xảy ra chuyện, Gia Ngộ thuận theo đáp lại: "Hảo."

"Em khẳng định không làm được." Mục Phách thở dài, lấy cái quần lót sạch sẽ để bên cạnh, "Nếu cảm thấy chưa hết giận, vậy gọi điện thoại cho anh, anh sẽ lập tức trở về."

Anh không muốn Gia Ngộ một mình đối mặt với những loại chồn sẽ cắn người như thế.

"Biết rồi... Đừng mặc."

Gia Ngộ lui hai bước, "Để vậy đi ra ngoài đi."

"Sẽ lạnh."

"Có máy sưởi mà." Gia Ngộ giang hai cánh tay, "Ôm em ra ngoài đi."

Mục Phách trên người cũng chỉ mặc một cái quần. Anh thỏa hiệp, lấy khăn tắm bao lấy người cô, chặn ngang người cô bế lên, trọng lượng trong lòng ngực làm anh nghi hoặc: "Sao anh không thấy em nặng lên vậy?"

Gia Ngộ nheo mắt anh: "Chẳng lẽ anh muốn em biến thành đại mập mập 100kg sao?"

"Cũng không phải là không thể." Mục Phách để mặc cô nheo, đi vài bước đường, anh đặt cô lên giường, dưới háng có xu thế cương cứng.

Gia Ngộ nhìn anh cười khoa trương.

Mục Phách không có ý kiến, Gia Ngộ lỏa thể ở trong lòng ngực của anh, anh không cứng thì chắc là không phải đàn ông bình thường rồi.

Gia Ngộ nhắc chân, bởi vì bụng lớn, nâng chân có điểm phải cố hết sức, Mục Phách hơi cong thân mình, để ngón chân của cô vừa vịn chạm đến lưng quần của anh.

Kẹp đến ngón chân đều đau nhức, quần bị vướng ở địa phương căng phồng kia, chính là không thể kéo xuống. Gia Ngộ đầu hàng, tức giận nói: "Chính anh cời."

Mục Phách nhin cười, cời quần ra sau đó lên giường.

Anh sờ đùi của Gia Ngộ, mềm mại, còn mang theo hơi nước sau khi tắm gội, "Mặt sau đến thu liễm điểm."

Bụng càng lúc càng lớn, tính sự đến ngừng nghỉ xuống dưới mới được. Trong khoảng thời gian này, số lần bọn họ làm tình cũng không nhiều lắm, mỗi lần đều thật cẩn thận, Gia Ngộ tuy không có phản ứng không tốt nào, nhưng chỉ còn lại có bốn tháng, vẫn là cẩn thận thì hơn.

Gia Ngộ méu máo: "Kia còn muốn đã lâu."

"Rất nhanh liền qua thôi."

Mục Phách vẽ tiểu thịt mầm, một ngón tay cắm vào hoa huy*, phân thần hỏi cô: "Có sợ không?"

Gia Ngộ đỉnh đỉnh bụng, "Sợ cái gì?"

"Đau."

Gia Ngộ ngẩn ra, lắc đầu: "Không biết."

Mục Phách hôn mí mắt của cô, nói: "Không sợ."

Sau đó côn th*t liên cắm vào.

Từ sau khi mang thai, phía dưới của Gia Ngộ ướt rất nhanh, hơi xoa nắn vuốt ve một chút, liền có một dòng nước thật lớn chảy ra. côn th*t mới vừa cắm vào, bị dòng nước ẩm vây quanh, Mục Phách thở hỗn hển một tiếng thật mạnh, "Muốn mệnh."

Bởi vì là tiền vào từ bên sườn, phía trước người Gia Ngộ ôm một cái chăn, phía sau có cự vật xâm lấn, cô ra rất nhiều mồ hôi, tóc đều ướt nhẹp, tiếng rên ri đứt quãng, giống âm thanh hạt châu rơi trên mặt đất.

Bùm bùm

Trong phòng tiếng thờ dốc không ngừng, Mục Phách hô hấp gần ngay bên tai, không biết bị làm sao, chớp mũi Gia Ngộ đột nhiên chua xót, nước mắt liền ào ào chảy ra.

Bỗng nhiên hôn đến một miệng hàm ướt, Mục Phách hoảng sợ, dương v*t thô trắng căng đến huyết khẩu trở nên trong suốt, anh không dám lại động, ngừng động tác, vội hỏi làm sao vậy, có phải đau hay không.

Nức nở hai tiếng, Gia Ngộ cảm thấy mắt mờ. Cô lau sạch nước mắt, nói không biết: "Chính là đột nhiên muốn khóc."

Mục Phách nhớ tới lời bác sĩ nói cảm xúc của thai phụ dao động rất lớn, dễ dàng đa sầu đa cảm, anh hiểu rõ, hơn phân nửa là bởi vì lý do này. Nhưng vẫn là thực kiên nhẫn mà ôm lấy Gia Ngộ, côn th*t vì vậy cắm đến càng sâu: "Nếu không lại khóc một lát? Khóc xong thì tốt rồi."

Gia Ngộ hai mắt đầm lệ mà nhìn anh, nửa ngày mới thốt ra hai chữ: "...Mất mặt."

Mục Phách giật mình, nhất thời không biết nói cái gì.

Anh chần chừ trong chốc lát, nói: "Nếu không anh bởi em khóc một lát?"

Gia Ngộ: "..."

Ngực vừa chua vừa ngọt, cô biêt nỮ mà cắn một góc chăn, lằm bằm "...Tiếp tục động đi, làm xong lại khóc."

Sợ cười ra tiếng, Mục Phách lập tức ngậm lấy lỗ tai của cô, trong lòng ần ần có đáp án.

Phòng chừng là anh khai cái đầu, Gia Ngộ có điểm sợ người lạ tiểu hài tử.

Trách anh ăn nói vụng về.

Trong lòng áy náy, Mục Phách cắn mạnh vào, nhưng cũng không sâu, e sợ chọc đến địa phương không nên động vào.

Tiếng vang ồm ộp bạch bạch vang lên, quy đầu nghiền nát nếp uốn tinh tế chặt chẽ, nhiệt lưu nhỏ giọt trào ra ngoài, hóa thành dịch trắng, điểm điểm trên lông c*, ngẫu nhiên còn th*t đâm mạnh vào, Gia Ngộ càng kêu lớn tiếng một chút.

Giống như con mèo nhỏ.

Cô lại khóc.

Nhưng mà Mục Phách biết, lần này cô là sướng quá mà khóc.

Ngón tay một tắc lại một tắc âu yếm độ cong xương cột sống, tới giai đoạn chạy nước rút, Mục Phách thu tay lại. Nắm hai cánh mông, dùng sức véo nhanh, anh kêu rên nửa người trên mượn lực mà tách ra một chút, nửa người dưới trở nên dính chặt không thể phân tách. Sau khi nhiệt dịch bắn ra, hai người cùng rung động, tức khắc ướt đến giống như mới từ ở trong nước đi ra.

còn th*t còn cứng, Mục Phách chậm rãi rời khỏi, mang theo bạch dịch đặc sệt. Chỉ dùng tay lau không sạch, anh cầm hộp giấy qua giúp Gia Ngộ xoa xoa, tắm ướt một tờ lại một tờ khăn giấy.

Gia Ngộ mệt đến không nhắc đầu lên được, cô nhắm mắt lại: "Đi phòng tắm rửa sao?"

"Hào."

Mục Phách ôm Gia Ngộ, nhìn bộ dáng của cô sau khi làm tình, hôn hôn cái trán của cô.

"Ân?"

"Anh sẽ bởi em "

Edit chương này hại não quá các nàng ạ□

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lên men

Trước kia, thời điểm Mục Phách đi làm, Gia Ngộ thích nằm ở trên giường, một khi nằm chính là cả ngày.

Hiện tại thời điểm Mục Phách đi làm, Gia Ngộ thích thu thập đồ vật, tủ quần áo, thư phòng, đem những đồ vật lộn xộn sắp xếp, phân loại cẩn thận, lại chậm rãi đặt về vị trí phù hợp.

A di nói, thai phụ hoạt động nhiều một chút, cũng có lợi.

Hôm nay Gia Ngộ định dọn thư phòng, nhưng mà không phải phòng của cô mà là của Mục Phách.

Trước đó cô đã hỏi qua ý kiến của Mục Phách, anh nói không vấn đề gì.

Bản đọc sách của Mục Phách vô cùng sạch sẽ, ống đựng bút bị đổ, cô dựng lại một chút rồi để lại vị trí cũ.

Sau đó Gia Ngộ liền không có việc gì có thể làm

Cô tìm một quyển sách, thoạt nhìn có vẻ rất nhàm chán.

Trên kệ sách của Mục Phách, sách không thú vị chiếm đa số, nhưng quyển sách Gia Ngộ đang xem lại là thể loại hài hước, hứng thú tăng lên, cô đọc một lát chính là hai giờ đồng hồ, đôi mắt chưa xót mới lấy tay xoa một chút.

Mục Phách hình như sắp tan tằm.

Khi đem sách thả lại trên kệ, khuỷu tay không cẩn thận đụng vào một cái hộp gỗ.

Hộp gỗ tinh xảo bóng loáng, bên cạnh tạo hình một chuỗi hoa mộc lan, kéo dài đến giữa hộp, Gia Ngộ phảng phất ngửi được hương hoa.

Mà hộp gỗ này còn không có khóa đâu.

Gia Ngộ không hề có áp lực tâm lý mà đem nó mở ra, đồ vật bên trong lại không nằm trong dự đoán của cô.

Mấy tờ một trăm đồng cùng vài tờ năm mươi đồng. Tổng cộng chia làm ba phần, dùng giấy ghi chú để ngăn cách.

Gia Ngộ kinh ngạc, hình như cô phát hiện ra tiền riêng của Mục Phách.

Cho nên là để trở lại, hay là lấy ra xem?

...Trước nhìn xem bao nhiêu tiền đã.

Phần thứ nhất, bốn tờ một trăm và một tờ năm mươi, trên giấy ghi chú viết bốn chữ: Sinh nhật vui vẻ.

Gia Ngộ mơ hồ đoán ra gì đó, lại không có manh mối, cô tiếp tục xem.

Phần ở giữa, ba đồng một trăm, trên giấy ghi chú là ...

Gia Ngộ nói ra tiếng: “Phí chạy việc sửa đồng hồ.”

Không cần xem đến phần tiền thứ ba ghi chú cái gì, cô đã biết hộp này chính là cái gì.

Đây là “tiền công” cô từng đưa cho Mục Phách.

Ngày đó cô hỏi Mục Phách, vì cái gì gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho cô mà lại không đề tên.

Mục Phách nói, anh cảm kích cô năm học cao tam đã “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”.

Gia Ngộ sờ sờ tờ giấy trong tay, trong lòng ngửi vị tạp trần.

Anh lừa cô.

Trời hạ tuyết, anh cũng không có đem than đốt sạch, mà đặt ở một nơi khô ráo cất giữ.

Đồ ngốc này!

Còn không thừa nhận rằng anh thích cô.

Gia Ngộ cong cong khóe miệng, đem đồ vật trả lại chỗ cũ.

Vui sướng mà cảm khái một tiếng, cô nâng má phát ngốc, tự hỏi Mục Phách là từ khi nào bắt đầu thích cô.

Một năm ở Nam Thủy trấn đó, tính cách của cô cũng không phải là vui vẻ gì, bởi vì trong lòng cất giấu tâm sự, mặt luôn là xụ ra, nhiều nhất chính là biến trắng, rốt cuộc thì ở Nam thủy trấn ngày mưa chiếm đa số.

Thật sự không nghĩ ra thời gian cụ thể, Gia Ngộ lại nghĩ, có lẽ phản thích này là tình cảm chậm rãi nảy sinh lúc nào không hay.

Không nhất thiết phải có thời điểm cụ thể, cảm tình cũng có thể từng ngày lên men khi hai người bên nhau.

Chỉ là Mục Phách có tình cảm sớm hơn so với cô.

Hơn nữa, cô cũng không thể nói rõ khi nào thì chính mình bắt đầu thích Mục Phách.

Bất tri bất giác liền thích rồi, biết Mục Phách vẫn luôn có chút tự ti nên cô cẩn thận, tỉ mỉ mà che chắn, dùng hành động nói cho anh, cô nguyện ý chờ.

Còn thích đến mức cố ý lợi dụng lời nói của Thẩm Hành để bảo Mục Phách xé tờ hợp đồng giao dịch kia đi.

Chính là... Gia Ngộ lại chính mắt nhìn thấy hộp gỗ được cất kỹ này.

Sau khi chân chính xác định được tâm ý, cô có điểm chờ không kịp.

Cho nên, gọi điện thoại cho Văn Trọng đi.

*

Gần đây Dương Tương thật sự rất chật vật.

Tiền là nhân tố chủ yếu, mặt là nhân tố thứ yếu.

Mục Quốc Vĩ thật lâu cũng chưa tỉnh, bà ta cảm thấy mình sắp không chịu đựng nổi nữa rồi. Bà ta nghĩ lại qua một ngày cuối cùng vẫn là đi tìm Mục Phách.

Văn Gia Ngộ là cái đỉnh cứng, nhưng Mục Phách không phải.

Mục Phách thừa hưởng tính cách của cha mẹ đã qua đời. Dưới tình huống bảo trì khoảng cách vẫn đối với mọi người ôn nhu hiền lành, nhìn lạnh nhạt nhưng kỳ thật trong lòng lại nhiệt tình; nếu như có xảy ra sự việc gì đó thì đầu tiên nó sẽ đứng ở vị trí trung lập phân tích, sẽ không nói người không tốt cũng sẽ không bực đãi chính mình, nhưng cuối cùng ít nhiều sẽ làm đối phương thu lợi nhiều một chút.

Bà ta nắm đó chính là chắc chắn điểm này ở Mục Phách.

Phí bảo hiểm là thứ nhất, tám mươi vạn là thứ hai.

Vì chạy ra khỏi “nhà giam”, nó sẽ thỏa hiệp.

Nhưng bây giờ muốn tính chạy đi, nó cũng không thể phủ nhận trong người nó chảy dòng máu của Mục gia.

Dương Tương tự nhận không quá bực đãi Mục Phách.

Tự nhận.

Ngồi ở khu xanh hóa dưới lầu bệnh viện, Dương Tương nắm chặt nắm tay, trên mặt âm đạm, bà ta không xác định được Mục Phách có còn dễ nói chuyện giống năm đó hay không.

Bởi vì hiện tại nó có Văn Gia Ngộ.

Tất cả đều có sự khác biệt.

“Chào bác.”

Dương Tương nâng mặt lên, đuôi mắt nhú lại: “Cậu là...?”

“Đây là danh thiếp của tôi.”

Người đàn ông mang kính gọng vàng, ánh sáng xuyên qua, làm người thấy không rõ thâm ý phía sau tấm kính.

“Tôi là Thẩm Hành, bạn của Văn Gia Ngộ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Lễ vật

Ngày cuối cùng của tháng tư, là sinh nhật của Mục Phách.

Gia Ngộ mua cho anh một chiếc đồng hồ có dây đeo màu nâu đậm, mặt đồng hồ màu lam đậm, có khảm kim cương.

Mục Phách biết cái đồng hồ này giá cả xa xỉ.

"Thế nào, anh thích không?"

Anh phun ra một hơi: "Có đôi khi anh cảm thấy anh như tiểu bạch kiểm được em bao nuôi vậy."

Gia Ngộ rất thích mua đồ cho anh, chỉ là mượn dịp sinh nhật anh mà thôi, còn bình thường quần áo, giày dép, thậm chí là xe đều là khi tâm tình của cô tốt mua tặng cho anh.

"Anh biết không?" Gia Ngộ sờ sờ chóp mũi, "Đối với đa số những người có tiền mà nói, tiền không mua được sự vui vẻ."

Mục Phách cười: "Cho nên?"

"Em rất may mắn, nằm trong đa số người bên ngoài, có thể dễ dàng dùng tiền mua được niềm vui. Mà sự vui vẻ này chính là đến từ anh."

Mục Phách trầm ngâm, "Em đây là tìm có tốt nhất cho việc em mua sắm lung tung sao?"

"Tốt nhất?" Gia Ngộ vẻ mặt cao thâm khó lường, "Còn có càng nhiều, ngày sau em sẽ tiếp tục tỉnh tã khai quật."

Mục Phách cười vang, không khí trong phòng nhất thời vô cùng tốt.

"Giữa trưa chúng ta ra ngoài nhé?"

"Đi đâu?"

"Ba em có căn nhà ở vịnh Phụ Hoàng, chúng ta đi nơi đó xem hoàng hôn đi, đặc biệt đẹp mắt."

Vì chế tạo bầu không khí, cô thật là hao tâm tốn sức. Gia Ngộ âm thầm nghĩ.

Vịnh Phụ Hoàng gần biển, là nơi khó có được ảm áp ở Bắc thành.

Cách vịnh Phụ Hoàng càng gần, hương vị biển càng dày đặc, bản chân này lên như có như không, Gia Ngộ cách bụng to cả người ngả trên ghế phụ, dựa vào trên nệm ghế đã được nhiệt khí sưởi ấm, Mục Phách liếc mắt nhìn cô, lại điều chỉnh nhiệt độ để trong xe ảm áp hơn một chút.

"Còn bao lâu nữa?"

"Nửa giờ."

Phòng ở giữa sườn núi, trên có một chặng đường.

Mục Phách hỏi cô: "Đói bụng không?"

"Có một chút."

"Đằng sau có sandwich." Mục Phách đang lái xe, không thể rời tay, "Hắn là có chút lạnh, trước lót bụng đã."

Gia Ngộ nhăn mặt lại, "Em muốn ăn nóng cơ."

Vì thế Mục Phách trên đường tìm được một cửa hàng cháo nhỏ, dừng xe lại.

Gọi hai chén cháo cùng ba món phụ ăn sáng, Gia Ngộ cảm thấy hơi nhạt, lại cho thêm một phần nước chát thịt bò. Tốc độ ăn của cô khá nhanh, không biết là do đói bụng hay là do hương vị rất không tồi.

"Nhưng mà cũng không thể ngon bằng đồ ăn anh làm."

Mục Phách chế nhạo nói: "Ông chủ sẽ nghe được đó."

Gia Ngộ bĩu môi, "Em nói sự thật mà."

Cô vẫn luôn cảm thấy, trù nghệ của Mục Phách là vì cô mà bồi đắp nên.

Không có ai so với anh làm đồ ăn hợp khẩu vị của cô.

Đến nơi đã là 5 giờ, mặt trời chuẩn bị lặn xuống.

Phòng ở rất lớn, Gia Ngộ dẫn Mục Phách đi một vòng, "Đã lâu không tới chỗ này, anh thích không?"

"Chờ trời ấm lên một chút lại đến đây hẳn sẽ càng thích hợp hơn." Mục Phách chỉ chỉ bể bơi bị rút cạn nước phía sau lưng cô.

"Anh sẽ bơi lội?"

"Sẽ."

Gia Ngộ cười: "Em sẽ không, đến lúc đó anh dạy em."

Mục Phách thích nghe cô nói ba chữ "đến lúc đó" này.

Anh gật đầu, nói tốt.

Vào phòng để đồ đạc xong, Gia Ngộ ngăn Mục Phách đang muốn thu thập hành lý: "Chúng ta đi lên lầu, đảm bảo là nơi ngắm cảnh tuyệt hảo."

Mục Phách đương nhiên không từ chối.

Phòng này đã lâu không có người ở, tuy luôn có người định kỳ đến dọn dẹp nhưng sân phơi vẫn là trống trải, cái gì cũng không có. Mục Phách mang ra một cái xô pha, lại lấy cho Gia Ngộ một cái áo choàng, hai người ôm nhau ngồi xuống, anh hôn lên đỉnh đầu của cô, "Có muốn điều chỉnh lại vị trí một chút hay không?"

"Không cần, chỗ này rất tốt."

Xa xa hoàng hôn mang vẻ đẹp thướt tha, ôn nhu giống như cô gái đến từ phương nam, tản ra ánh sáng mềm như bông; không trung bị biển rộng ném một quả cam, nhưng có mây ngăn trở mà sạch sẽ, lại hiện ra ánh sáng vàng đỏ.

Gia Ngộ bọc áo choàng nhưng kín mít, đầu dựa vào ngực Mục Phách, ánh mắt cô lưu luyến: "Rất đẹp có phải không?"

"Àn." Nhưng Mục Phách càng quan tâm một vấn đề khác, "Lạnh hay không?"

"Không lạnh."

Mục Phách đem cô ôm càng chặt.

"Mục Phách, thực ra em còn có một lễ vật khác muốn tặng anh."

"Là cái gì?"

Gia Ngộ lại nói: "Viện Viện nói với em, anh ăn sinh nhật, em phải gói đúng chỗ ngựa mới được."

Mục Phách ngừng vài giây nhanh chóng suy nghĩ, anh nhìn về phía đồng hồ trên cổ tay, "Trước mắt cũng đã rất tốt rồi."

"Không đủ." Gia Ngộ ngoắc ngoắc ngón tay, "Anh nhìn em đi."

Mục Phách cúi đầu.

Gia Ngộ đưa tay lên giữ mặt anh, nghiêng đầu hỏi: "Vì sao anh chưa bao giờ giỡn giỡn?"

"Đối người khác, anh sẽ phản kháng."

Nói đúng ra, anh sẽ không để cho người khác có cơ hội tiếp cận chính mình như vậy.

Trên tay Gia Ngộ tăng thêm sức lực, nghiêm túc mà nhìn chăm chăm vào mắt của anh.

Sau một lúc lâu, cô nói: "Mục Phách, anh thật là đẹp mắt."

Mục Phách cười lên: "Những lời này em đã nói rất nhiều lần."

"Chính là hôm nay không giống."

Mặt trời xấu hổ đến mức bắt đầu hướng về phía biển cả lặn xuống, mà thanh âm của Gia Ngộ vừa như nước lại như gió, mềm mại uyển chuyển nhẹ nhàng.

"Mục Phách, em thích anh."

- - -

Lời tác giả: Gia Ngộ có phải quá chủ động hay không?

Editor: Cuối cùng thì cũng đợi được đến chương này.□□□chấm nước mắt.

Đoạn hoàng hôn thực sự t bị bí từ ko biết miêu tả kiểu gì. T sẽ để ảnh phía trên cho các nàng xem nhé.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Uớt (H)

Trăng treo trên ngọn cây, Mục Phách nắm tay Gia Ngộ trở về phòng.

Đi đến một nửa cầu thang thì mất điện.

"Đừng nhúc nhích."

Di động không ở trên người, Mục Phách đỡ Gia Ngộ ngồi xuống ngay tại chỗ, "Ở đây chờ anh, anh đi tìm di động."

Gia Ngộ trở tay nắm cổ tay anh, "Rất tối, anh còn chưa từng tới đây, chú ý chút, đừng đụng lung tung."

Mục Phách gật đầu trong bóng đêm, lại cường điệu với cô: "Đừng cử động, ngồi ở đây chờ anh."

"Hào."

Sau khi bật đèn pin trên di động, Mục Phách mới theo ánh sáng trở về, thấy Gia Ngộ đang ngồi đếm số sợi tua rua ở trên áo choàng nhưng

"Có bao nhiêu cái?"

Gia Ngộ lắc lắc đầu, "Không đếm được, luôn bị ngắt lời."

Cô nghĩ muốn đứng lên, Mục Phách vội vàng đi qua đỡ. Cô cười: "Anh rất lo lắng cho em."

Mục Phách cam chịu, anh nhìn số bậc thang còn lại, "Cẩn thận một chút."

Chỉ có vài bước đường, Mục Phách lại nom nớp lo sợ, cho đến khi hai chân Gia Ngộ đặt trên đất bằng, anh mới xoa nhẹ ấn đường.

"Mục Phách, anh tắt đèn pin đi."

Lầu một thuận tiện, bọn họ quyết định hai ngày này sẽ ở phòng khách tại lầu một. Còn có mấy mét khoảng cách là tới phòng, Mục Phách khó hiểu, "Còn chưa tới phòng."

Gia Ngộ làm nũng: "Anh tắt đi mà."

Mục Phách nghe xong dưới bụng có chút khẩn trương, hầu kết khẽ động, anh tắt đèn pin.

Trước mắt chỉ còn lại một mảnh đen nhánh.

Gia Ngộ lại có thể trong bóng đêm tĩnh chuẩn mà nắm cầm của Mục Phách.

Hai người hôn lười, từ nông đến sâu, quần áo lại nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Ở dưới lót thảm vẫn có chỗ tốt, ít nhất Gia Ngộ bị Mục Phách đỡ nằm xuống, không cảm thấy lạnh lẽo, chỉ cảm thấy mềm mại.

"Chỗ này bao lâu có người tới quét tước một lần?"

Gia Ngộ nghĩ nghĩ, "Nửa tháng, ngày hôm qua cũng vừa có người đến." Cô tốn công bài trí như thế sao có thể để nơi này che kín tro bụi chứ.

"Ở chỗ này?"

"Anh sợ?" Gia Ngộ nhướn mày, đảo qua cửa lớn cách đó không xa, "Mất điện, lát nữa sẽ có người tới gõ cửa thăm hỏi."

Mục Phách câu môi, "Sao anh lại sợ chứ?"

Quy đầu đâm vào hai cánh môi âm hộ, gân xanh trên côn th*t cọ sát vào nộn vách tường, Gia Ngộ nhất thời ra một thân mồ hôi.

Đầu ngón tay khám thật sâu vào cánh tay kiên cố, cô cắn môi, "Quá lớn."

Sợ cảm lạnh, Mục Phách không cởi áo trên của Gia Ngộ, vạt áo che đi chỗ hai người giao hợp dâm dã bất kham, anh tiện tay xoa một bên ngực đầy đặn, "Là rất lớn."

"...Đáng ghét."

Anh chậm rãi động, tiếng nước từ từ.

Quen với bóng tối, Gia Ngộ mở mắt nhìn kỹ người đàn ông đang rong ruổi trên người cô. Anh cách cô có điểm xa, bởi vì không muốn đè nặng lên bụng; động tác của anh có điểm nhẹ bởi vì không nghĩ đâm quá sâu.

"Mục Phách." Cô xuất thần.

Mục Phách hôn bụng cô, "Àn?"

"Anh có từng xem qua em tự an ủi chưa?"

Mục Phách không nói gì, luật động không ngừng nghỉ.

Gia Ngộ tiếp tục nói: "Chờ đứa nhỏ sinh ra, em tự an ủi cho anh xem."

Cô nghĩ tuyệt đối không thể để chỉ mình cô bị quá trình cảm dục này dày vò.

Cuối cùng Mục Phách động đến có điểm tàn nhẫn.

Anh áp chế dục vọng, bỗng dừng rút ra. Quy đầu nhảy đến dồn dập, anh kéo tay Gia Ngộ tới, cảm cơn th* t ướt đầm.

"Động."

Thanh âm đều ách.

Gia Ngộ vừa mới tiết một lần, tay có điểm mềm, cô kéo đến nắm chặt, loát động hơn mười lần, đột nhiên kêu Mục Phách lại gần chút nữa.

Mục Phách nghe lời cô.

Sau đó cô hôn hôn lên cơn th*t.

"Hàm." Còn có điểm tanh, không tính khó ăn.

Kích thích thể này Mục Phách chịu không được, cả người anh run lên, trứng dái tích góp tinh dịch bắn ra ngoài---

Bắn tới mặt Gia Ngộ.

Mục Phách hít sâu một hơi, cởi áo somi cho cô lau mặt, xin lỗi: "...Thực xin lỗi."

Gia Ngộ ngoan ngoãn để anh lau.

Yên lặng một lát, cô nói: "Mục Phách, nếu hôm nay anh không thừa nhận, anh như vậy, em sẽ tức giận."

Mục Phách dừng một chút, hỏi cô: "Vậy bây giờ em tức giận sao?"

Gia Ngộ trầm ngâm: "Có một chút." Bởi vì bị bắn vào mắt.

Mục Phách cười khê: "Em muốn phạt anh như thế nào?"

Sau khi mây mưa xong, thanh âm của anh gọi cảm đến cực điểm.

Gia Ngộ áp vào cổ của anh, dùng chóp mũi cọ cọ hầu kết của anh: "Em không nõ."

Tim Mục Phách cũng muốn tan chảy rồi.

...

Sắc trời một nửa màu chàm, một nửa đỏ đậm.

Gia Ngộ nói: "Mục Phách, em thích anh."

Mục Phách nghe xong nhưng lại trầm mặc.

Anh không biết làm sao.

Như là khi học tiểu học đi thi lần đầu tiên đạt được thành tích dẫn đầu, mẹ rất cao hứng, khen thưởng anh bằng một cây kẹo que. Bởi vì ý nghĩa của nó, chẳng sợ hương vị của cây kẹo đó đã sớm quên, nhưng sau nhiều năm có nhận được những loại khen thưởng khác nhau thì so ra vẫn luôn kém hơn vị ngọt của cây kẹo đó. Chuyện này anh nhớ rất lâu, thế giới của trẻ nhỏ luôn rất đơn thuần, anh từng cảm thấy đó chính là hồi ức ngọt ngào nhất cuộc đời này của anh.

Sau khi cùng Gia Ngộ kết hôn, anh thường có thể nếm đến vị ngọt của kẹo que.

Nhưng chỉ là cùng loại mà thôi.

Bởi vì tất cả đều quá mức không chân thực, giống như bọt biển, một khi chọc liền vỡ tan.

Cho đến tận giờ khắc này.

Mục Phách nghĩ, so với kẹo que còn ngọt hơn, rõ ràng là Gia Ngộ.

"Anh sao không nói lời nào?" Tâm tình Gia Ngộ thấp thỏm, không khỏi siết chặt gương mặt của anh.

Mục Phách sờ lên tay Gia Ngộ, cầm, bắt lấy, sau đó đột nhiên không kịp phòng ngừa mà ôm lấy cô.

Môi dán lên lỗ tai, nóng nóng.

Hồ hấp của Gia Ngộ đều mau dừng lại.

Đơn giản là Mục Phách ở bên tai cô nói một câu.

Ba chữ nhẹ nhàng như vậy, cổ tình làm lỗ tai cô đỏ lên.

Ôm nhau một hồi lâu, lại tách ra, Gia Ngộ không dám nhìn vào đôi mắt của Mục Phách. Cô biết lúc này chính mình có bao nhiêu thẹn thùng, mặt khăng định so với đám mây còn hồng hơn, cũng khăng định thật mất mặt.

Cô nhỏ giọng mà nâng mắt hỏi: "Anh có để ý phản cảm tình này bất bình đẳng không?"

Thích với yêu là không giống nhau.

Đối với tình cảm cô có điểm tri độn, cô sợ phản tri độn này sẽ làm Mục Phách không cao hứng.

Mục Phách lại hôn cô.

Hôn rất làm cản, chẳng phân biệt anh em thân mật, hôn đến phía dưới Gia Ngộ đều ướt.

Hôn xong, anh lau sạch ướt át trên môi Gia Ngộ, nghiêm túc đáp: "Sẽ không."

Tương lai còn dài.

--

Lời tác giả:

"Làn thịt cuối cùng trong lúc mang thai, hai chương nữa là hài tử sẽ được sinh ra

Các bạn muốn hài tử gọi là gì, con trai, ta nghĩ gọi là Trứ Trứ, cảm thấy thực đáng yêu haha."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Quán bar

Edit: kid1412h

Tháng chín năm ngoái, táo ý chưa tiêu.

So với năm năm trước đây, Nam Thủy Trần có thay đổi một chút, nhưng có vẻ so với sự hào nhoáng, phồn hoa bên ngoài thì thực chất Nam Thủy Trần một chút cũng không thay đổi bởi nó vẫn thật ồn ào, nhộn nhịp.

Gia Ngộ thay váy hai dây màu xanh bạc hà, trên ngực có điểm bông hoa bằng nhung, thiết kế thắt eo, khoe khoe vòng hai thon gọn của cô. Xanh bạc hà phù hợp với nước da sáng, váy màu này cũng kén đáng người mặc nhưng nó vô cùng thích hợp với Gia Ngộ. Trước khi ra ngoài cô trang điểm nhẹ một chút: một lớp mỏng cushion, thoa chút son, đi giày cao gót; vậy là sẵn sàng đi ra ngoài.

Từ chỗ ở ra đường lớn, đi qua cầu, lại đi qua đường lớn lần nữa chính là khu ẩm thực của Nam Thủy Trần.

Gia Ngộ đối với đồ ăn nơi này một chút cũng không xa lạ, khi còn học cấp III cô thường ở nơi này xử lí bữa chiều. Quen tay hay việc, cô đi thẳng tới một tiệm mì ở đầu đường, gọi món trước, bà chủ dường như vẫn còn nhớ cô:

"Ai nha, thật lâu không thấy, cháu trở về chơi à?"

Gia Ngộ gật đầu: "Vâng ạ, cháu về chơi mấy ngày ạ."

Bà chủ một chút cũng không thay đổi, vẫn nhiệt tình hiếu khách như trước đây, bà gõ gõ mặt bàn, hỏi món Gia Ngộ muốn: "Thịt bò nạm cà chua, nhiều nước sốt, phải không?"

Gia Ngộ cười: "Bác còn nhớ rõ cơ à?"

"Đương nhiên rồi, cháu ngồi đi, sẽ có rất nhanh thôi."

Gia Ngộ chọn một vị trí gần cửa ra vào, cô lấy khăn giấy lau cái bàn. Trong lúc đó, có khách từ ngoài vào, cô nghe thấy bà chủ chào đón một cách quen thuộc.

Chắc lại là một khách quen nữa đây!

Khu ẩm thực Nam Thủy Trần đã mở mười năm này, quán mì này cũng mở mười năm rồi, đây là cửa hàng mở sớm nhất cũng vừa là lâu nhất tại nơi này. Mười năm trôi qua thật nhanh, bao thứ thay đổi, vậy mà giá cả cũng không chênh lệch là bao, thật là có tâm.

Người khách đến sau cũng gọi món giống cô.

Món ăn được làm thật nhanh. Mùi cà chua chan như mang vị chua ngọt thơm nức mũi, kích thích khứu giác những cái bụng đang sôi sùng sục vì đói. Gia Ngộ nhanh chóng cầm lấy đĩa, cô từ trước đến giờ không sợ nóng, rất nhanh liền bắt đầu ăn.

Ngủ cả ngày, cô đã sớm đói đến mức da bụng dán vào da lưng.

Một tô rất lớn, hơn nữa bà chủ lại có lòng, thịt bò và mì đầy ắp, ăn mong một tô, cái bụng nhỏ Gia Ngộ liền hiện lên. Cô chống eo đứng dậy, đi trả tiền, lúc xoay người không cẩn thận đụng vào khuỷu tay người đang ăn mì phía sau, cô liền hơi cúi người, nói: "Xin lỗi". Người kia cũng không so đo, chỉ trả lời nhỏ "Không sao."

Chuyện đụng vào cứ thế trôi qua.

Sau khi ăn mì, tất nhiên là đi uống nước, Gia Ngộ chọn một cửa hàng nước hoa quả có ít người đang đứng xếp hàng để mua một ly nước dưa hấu. Hương vị vẫn giống như vậy, cô liền tạm chấp nhận uống hết liền bỏ vào thùng rác, liền không muốn ăn gì nữa.

Cảm giác đói mau tới mà cũng mau đi. Vậy mà khi đi qua một cửa hàng nhỏ bán bạch tuộc viên có hương vị quá hấp dẫn, Gia Ngộ lại băn khoăn, cuối cùng vẫn quyết định mua một hộp, thấy quầy hàng có bán hải sản cao cô chưa từng ăn, cũng thuận tay mua thêm một hộp.

Cứ ăn ăn uống uống như vậy, cô liền đi hết một dãy phố, chân cũng bắt đầu thấy mỏi, Gia Ngộ hơi hối hận vì quyết định đi giày cao gót lúc đầu.

Trùng hợp cuối phố ẩm thực chính là một cái quán bar. Nghe nói quán bar nổi tiếng nhất Nam Thủy Trần chính là ở phía trước, cô đi qua đó, dừng lại ở trước ở biển hiệu có ánh đèn màu lam. Ở trước cửa, có mấy người tiếp đón khách, cô tự nhận mình nước chảy bèo trôi, trực tiếp phát tay từ chối nhiệt tình của nhân viên, một mình bước vào.

Thời gian còn sớm, nhưng các ghế dường như được lấp kín. Tiếng nhạc nhẹ nhàng cùng hương rượu thơm ngọt như có như không tạo thành bầu không khí ái muội. Gia Ngộ ngồi ở trước quầy bar, nghe bartender giới thiệu một ly rượu ngọt, cô uống một ngụm nhỏ, không cảm nhận được vị ngon nhưng so với nước dưa hấu vừa rồi thì uống tốt hơn một chút.

Uống hết một ly, thấy có chút ngiện, Gia Ngộ liền uống một ly nữa. Cô chống cằm nhìn động tác linh hoạt lại có chút khoa trương của bartender một cách chăm chú, bỗng dưng thấy truyền tới cảm giác nóng lên, thoáng có chút khó chịu liền trôi qua.

Thất thần một chút, một ly rượu mới đã ở trước mặt. Gia Ngộ cũng không vội uống, cô ghé sát vào quầy, cảm chống lên mu bàn tay, nghiêng đầu mà

nhìn màu sắc của ly rượu. Màu xanh biển hơi nhạt nên có chút trắng, giống màu sắc của thời khắc bình minh đến, cô nhú mắt lại, nhìn xuyên qua ly rượu thấy được một khuôn mặt anh tuấn.

"Đó là ai?"

Bartender theo bản năng mà nhìn về hướng cô chỉ, không có một bóng người, hần lắc đầu: "Không có ai cả"

"Hực, hình như vậy." Gia Ngộ thờ dài, như là không hề trông chờ vào người khác, cô nhảy xuống khỏi chiếc ghế cao kia, hướng người đàn ông kia mà đi tới, trong miệng nói thầm: "Khó trách nơi này nóng như vậy thì ra còn có loại phục vụ kia..."

Bartender không hiểu vì sao cô lại đi ngược với hướng vừa chỉ cho mình. *_*Mang theo hơi rượu, Gia Ngộ đặt mông ngồi cạnh bên người đàn ông, người kia không có động tác gì giống như cam chịu, cũng giống như cự tuyệt trong im lặng.

"Anh làm ở chỗ này à?"

Câu hỏi này giống như lời nói chuyện của những người quen biết nhau.

Người đàn ông sâu sắc, khó lường nhìn cô một cái, nói: "Ừ."

Vừa mới đây, anh vừa dùng xong com chiều.

Một chén mì thịt bò nạm cà chua.

Gia Ngộ lại ghé sát vào người anh, hai mắt mông lung, trên người mang theo đầy hương vị rượu say mê.

Cô nói: "Anh đi theo tôi, muốn không?"

Người đàn ông, cũng chính là Mục Phách, hơi giật mình, có chút hài hước hỏi lại: "Đi theo em?"

Gia Ngộ gật đầu.

"Em có biết anh là ai không?"

Gia Ngộ cười đến không biết trời chẳng mây đất: "Anh cảm thấy sao?"

Mục Phách im lặng, nghiêm túc nhìn cô gái đối diện, nếu trước kia giống một nụ hoa ngây ngô thì giờ đây nụ hoa ấy đã theo thời gian mà nở rộ một cách yên lặng, cô xinh đẹp, trưởng thành như một đóa tường vi kiêu diễm.

"Chờ anh một chút"

Anh muốn đến chỗ tổ trưởng xin nghỉ.

Gia Ngộ lười biếng tựa vào bàn, cười "Đừng để tôi chờ lâu nhé."

Cầm Mục Phách cứng lại, không nhận được, xoay người nhẹ nhàng giữ khuôn mặt cô:

"Không được cười như vậy."

Gia Ngộ bắt lấy tay anh: "Ai nha, đừng véo mặt tôi."

Xinh đẹp, yêu kiều mà mị hoặc.

Mục Phách thờ ra một hơi thật dài, may mắn người cô gặp được chính là anh, nếu là người khác... Anh không dám tưởng tượng thêm nữa...

Một giây này, Mục Phách còn không biết, anh thật mau cũng sẽ trở thành "người khác" mà anh đang âm thầm phi nhủ kia....

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Chặt vật

Mục Phách muốn đưa Gia Ngộ về nhà.

“Chìa khóa có ở trong túi không?” Anh hỏi.

“Anh biết nhà em ở đâu sao?” Không ở vấn đề này rối rắm quá lâu, đi vài bước, Gia Ngộ lấy một tay che lại mặt của anh, “Không đúng, về nhà cái gì, anh có tình thú hay không vậy?”

Mục Phách: “...”

Cô lắc đầu, “Không về nhà.”

“Vậy đi nơi nào?”

Rượu uống vào ngọt ngào dễ uống lại tác dụng chậm, Gia Ngộ say đến mức đi đường đều không xong, cô ngã vào trong ngực của Mục Phách, gò má ửng đỏ, “Đi khách sạn đi.”

Lại hỏi: “Em mang theo chứng minh thư sao?”

“...Mang theo.”

Gia Ngộ không chút bần xỉn mà cười to, câu cổ của Mục Phách kéo anh đi hướng ngược lại với Nam Thủy Kiều, “Đi, chúng ta đi thuê phòng đi!”

Có người vừa lúc đi ngang qua, hoảng sợ, ánh mắt nhìn về phía Mục Phách không khỏi mang theo điểm đồng tình, giống như anh bị lừa gạt.

Mục Phách không để ý ánh mắt của người khác, lại một tay đỡ lấy cái ót của Gia Ngộ, đem mặt cô ấn vào trong lòng ngực anh, không để cô bị người khác chế giễu.

Thời điểm đến khách sạn, Gia Ngộ hỗn độn, không có âm ỉ, cho nên quá trình thuê phòng rất thuận lợi.

Đem người đưa tới trên giường, Mục Phách đứng lên, cúi đầu vừa nhìn, liền có chút ngốc lăng.

Trên áo thun của anh có vài cái dấu son môi rất nổi bật.

Bất quá trừ cái đó ra, lại không có dấu vết đồ trang điểm. Anh nhìn về phía Gia Ngộ đang nhắm mắt lằm bằm lâu bầu, làn da rất trắng, môi thực hồng, cùng với như người phụ nữ trang điểm sắc sỡ cũng không giống nhau, cho dù để mặt mộc, vẫn là mị thái tràn lan.

Thờ dãi một hơi, Mục Phách đi vào nhà tắm xử lý dấu vết trên ngực áo.

Quay ra, tất cả khí huyết đều muốn tập trung hết lên mặt, như là có kiến bò, nóng đến mức muốn có một chậu nước đá làm chính mình thanh tỉnh lại.

...Gia Ngộ đem tất cả quần áo cời ra.

Thân thể trần trụi, ôm túi, nằm nghiêng ở trên giường, động tác tựa như muốn bôn nguyệt.

Mục Phách sờ sờ cái mũi, không có chảy máu mũi, tâm tình bình phục một chút. Làm bộ bình tĩnh mà bật điều hòa, kéo lên một góc chăn che lại nửa bên cánh xuân của người con gái trên giường.

Làm xong một loạt động tác, Mục Phách đứng tại chỗ thật lâu, anh nhìn chăm chăm mặt của Gia Ngộ, lằm bằm lâu bầu: “Văn Gia Ngộ, em thật là to gan lớn mật!”

Gia Ngộ chỉ chặc lưỡi, không có bất kỳ phản ứng gì.

Đem nước khoáng để ở tủ đầu giường, Mục Phách thấy những việc mình cần làm đều đã làm không sai biệt lắm liền chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ vừa đi đến cửa, cô gái phía sau đột nhiên phát ra tiếng: “...Này.”

Mục Phách không dám quay đầu lại.

“Lại đây.”

Lỗ tai nóng đến muốn rớt ra.

Mục Phách nhận mệnh mà nhắm mắt, không nhúc nhích, chỉ hỏi: “Làm cái gì?”

Gia Ngộ xoay người, thân thể bại lộ ở trong không khí, cô chống mặt, chần chờ mà đáp: “...Ái?”

Kỳ thật cô không biết chính mình đang nói cái gì.

“...Văn Gia Ngộ, em uống say.”

Bị kêu tên, Gia Ngộ lung tung rối loạn mà tự hỏi, cao giọng ngắt lời: “Anh nhìn lên chứng minh thư của tôi!”

Mục Phách: “...” Rõ ràng là dùng chứng minh thư của anh để thuê phòng.

Gia Ngộ bị tức giận, cô ngồi dậy, “Anh lại đây cho tôi!”

“Anh phải đi.”

“Anh dám!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Gia Ngộ ném chăn ra nhảy xuống giường, động tác nhảy lên một cái –

Ôm lấy đùi của Mục Phách.

Không khí tựa hồ an tĩnh thật lâu.

Tưởng tượng cô gái dưới chân cái gì cũng không có mặc, Mục Phách tim liền đập nhanh, anh gian nan mà mở miệng: “Em không cần như vậy... bức thiết như vậy mà giữ anh lại.”

Mặc dù ngã sấp xuống như Gia Ngộ một chút mất bình tĩnh đều không có, cô trừng mắt, theo chân Mục Phách hướng lên trên mà bò, hai chân quặp vào ở eo Mục Phách.

“Anh nói lời vô nghĩa nhiều quá.”

Sau đó mở miệng liền cắn vào cổ anh.

Gặm cắn một chút lực uy hiếp cũng không có, cùng với lãnh hương thanh đạm trên người cô truyền đến cuối xương sống nhanh chóng làm anh tê rần cả nửa người.

Mục Phách cứng.

Cổ tình còn sợ cô có thể ngã xuống, bàn tay biệt nữ mà để ở sau người cô, cô hơi rơi xuống một chút, ngón tay của anh liền sẽ chạm đến một chút da thịt nồn nà.

“... Vãn Gia Ngộ, đi xuống.”

“Không xuống.” Gia Ngộ híp mắt, ôm càng chặt, cô ngậm lấy lỗ tai của anh, “Tôi ở nơi này bị bại lộ hành tung rồi, phía trên sẽ không bỏ qua. Tôi không tốt được thì anh cũng đừng hòng mơ tưởng đào tẩu!”

Mục Phách không nói gì nhìn trần nhà, phụ nữ uống say thật đáng sợ.

Người đàn ông hỏi lâu vẫn không đáp lại, Gia Ngộ không kiên nhẫn, cô bóp chặt sau cổ Mục Phách, mệnh lệnh: “Đưa tôi lên giường, nhanh lên, nếu không sẽ băng anh!”

Nhìn về vật chật vật ở dưới háng, Mục Phách biết anh là đi không được.

*

Sau khi kết hôn, có rất nhiều lần, Mục Phách đều nhớ lại một đêm trải qua cùng Gia Ngộ đó.

Gia Ngộ có thể uống say quên mất, nhưng anh không có khả năng quên được.

Sức lực giữa nam và nữ cách xa nhau, anh có thể bị Gia Ngộ “bá vương ngành thượng cung” hoàn toàn là bởi vì chính tâm tư của anh quá phá.

Đối với điểm này, Mục Phách chính bản thân anh lại rất rõ ràng.

Vốn dĩ ... liền thích cô rồi.

Chẳng sợ phần tình cảm này không sâu đậm, thậm chí nồng cạn, lại cũng vẫn từ lần gặp cô ở mỹ thực thành kia, vui sướng từ dưới đất mà chui lên.

Tình cảm được phóng đại vô hạn, mèo nhỏ đã trưởng thành đại thụ, hóa ra chỉ cần gặp cô một lần anh sẽ cao hứng đến như vậy.

Lúc cô viết bài thích cắn nắp bút, mỗi cái bút chì trong túi đựng bút đều bị cô cắn qua; cô không thích mang dù nhưng lại thích mặc áo mưa, áo mưa màu vang trong suốt mặc trên người cô đặc biệt đáng yêu; tiền của cô luôn để lung tung, rất nhiều lần rơi trên mặt đất đều là anh nhặt lên bỏ vào trong ngăn bàn; cô kháng cự kết giao bạn bè ở Nam Thủy trấn không phải bởi vì cô chán ghét, mà là không biết khi nào chính mình sẽ rời đi...

Tất cả những việc đó, Mục Phách đều biết.

Bởi vì chán ghét cô quá đặc biệt, cho nên luôn không tự chủ mà đem ánh mắt đặt ở trên người cô.

Đây là thích.

Thích là không nỗ lực tiêu một ngàn đồng cho, thích là sau khi cô đi còn muốn gửi tin nhắn chúc mừng năm mới cho cô, thích là ngẫu nhiên gặp được cô sẽ không không chế được mà đi theo phía sau cô, thích là –

Cô nói kết hôn liền đồng ý kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thật tàn nhẫn

Vậy rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, phản thích này liền trở thành yêu chứ?

Trước khi đi ngủ, Gia Ngộ hỏi Mục Phách như vậy, Mục Phách lại ngạc nhiên không nói gì, bởi vì anh không biết đáp án.

Có lẽ là từ lúc cô tự mình xuống bếp vì anh còn bị phỏng tay, có thể là khi cô trước mặt người ngoài hết lòng bảo vệ anh, cũng có khả năng là cô chỉ tùy tay đưa anh một viên đạn bọc đường nói chỉ là việc nhỏ... Những chi tiết nhỏ như thế quá nhiều, thời khắc động tâm như thế nào lại chỉ ngắn ngủi như một cái chớp mắt như vậy?

Thực ra lúc mới bắt đầu kết hôn, Mục Phách chỉ nghĩ đem mình sắm vai nhân vật tận thiện tận mỹ, một người chồng ôn nhu săn sóc, một người con rể biết tiến biết lùi... Nhưng ngày tháng trôi qua, anh phát hiện anh đánh giá tự chủ của chính mình quá cao rồi.

Gia Ngộ tốt đến mức anh muốn ngừng mà ngừng không được.

Làm cho anh thực sự biết vị rồi muốn anh đối với cô chỉ dừng lại ở mức thích, rất khó.

Ban đêm quá mức thích hợp để đem hồi ức kéo to lột kén, mỗi Mục Phách dán vào trán Gia Ngộ, nghe tiếng hít thở tinh tế nặng nề của cô, nội tâm bình tĩnh, trong đầu hiện lên hình ảnh ấm áp.

Hồi lâu sau, Gia Ngộ bỗng nhiên muốn xoay người, nói mê nói nóng.

Mục Phách hoàn hồn, thả lỏng ôm ấp, lấy khăn lông đã chuẩn bị sẵn lau phía sau lưng cho cô, rồi sau đó hỏi: "Còn nóng hay không?"

Không kịp lắc đầu, Gia Ngộ đã ngủ tiếp.

Mục Phách để khăn lông lại, tay tự nhiên có điểm run. Một hồi lâu, anh thử gọi ra tiếng: "...Bà xã?"

Gia Ngộ ngủ thực sự trầm.

Mục Phách lại nổi lên tính trẻ con mà cười, lại gọi, ngữ khí chắc chắn.

"Bà xã."

"Cảm ơn em."

Đây là món quà sinh nhật tốt nhất anh từng nhận được.

*

Chuyện tốt liên tục đến, từ Vịnh Phụ Hoành trở về, nụ cười trên mặt Gia Ngộ liền chưa từng biến mất.

Chỉ là Mục Phách lại càng vội.

Nhưng trong lòng Gia Ngộ biết rõ ràng, đây là Văn Trọng an bài.

Ngày đó cô gọi điện cho ông, chính là muốn vì Mục Phách tranh thủ càng nhiều cơ hội, như vậy mới có thể giảm đi khoảng cách giữa hai người.

Tuy rằng trước mắt Gia Ngộ thấy rằng rất tốt, nhưng yêu nhau là chuyện của hai người, cô không thể chỉ lo cảm thụ của mình mà bỏ qua cảm nhận của Mục Phách.

Bụng càng lúc càng lớn, Gia Ngộ không tiện ra cửa, Viện Viện tới tìm cô cũng thường xuyên hơn.

Cơ hồ mỗi lần đến, Viện Viện đều sẽ nhắc tới một học đệ nhỏ hơn cô ấy ba tuổi, đây là đối tượng ái muội gần nhất của cô ấy.

"Vậy cậu tính toán cùng cậu ta ở bên nhau sao?"

Viện Viện làm ra một cái biểu tình khoa trương, "Sao có thể!"

Gia Ngộ yên lặng không lên tiếng mà nhìn cô ấy.

Viện Viện không được tự nhiên mà dờn tầm mắt, chợt dạ nói: "Chính là chơi đùa thôi, cậu ta còn chưa có tốt nghiệp đâu."

"Kìa nói không chừng đâu."

Gia Ngộ nửa nằm, rũ mắt xuống chỉ có thể nhìn thấy đầu ngón chân, cô sờ bụng, giống như đang cảm nhận gì đó.

Viện Viện thấy một trận rét run, "Phụ nữ đang yêu thật đáng sợ."

Gia Ngộ tức giận liếc cô ấy một cái: "Lời này cậu nói nhiều lần như vậy, không thấy mệt sao?"

"Vậy thì thế nào? Hay để mình lấy cho cậu cái gương, cái từ kia nói thế nào nhỉ?" Viện Viện gãi gãi đầu, nhớ tới gì đó, cô ấy vỗ đùi, "Đầy mặt hồng quang! Xuân tâm nhộn nhạo!"

Gia Ngộ buồn cười, "Thôi đi, nói lung tung."

"Phải hay không chính cậu rõ ràng. Dịch qua chút đi," Viện Viện đẩy cẳng chân của cô, lấy gối qua nằm xuống, "Minh nằm."

Viện Viện nằm xuống, cô ấy cảm khái: "Những ngày gần đây thật quá nhàm chán."

Nhàm chán lại thuận lợi.

Gia Ngộ trêu chọc cô ấy: "Cậu không phải có tiểu học đệ sao? Vậy còn nhàm chán?"

"Cậu thôi đi, cậu biết mình nói không phải chuyện này. A đúng rồi, bà bác kia thật là thân thích kỳ ba của Mục Phách, còn qua đây không?"

Gia Ngộ lắc đầu, nói: "Không có. Khoảng thời gian trước con gái bà ta gọi điện thoại cho Mục Phách, nói bác cả đã tỉnh, bọn họ rất nhanh sẽ trở về Nam Thủy trấn."

"Thật kỳ lạ, từ bỏ dễ dàng như vậy sao?" Xem tư thế vô lại của Dương Tương ngày đó, sự tình không giống như là có thể bỏ qua dễ dàng như vậy.

Gia Ngộ cũng cảm thấy kỳ quái, cô nhún nhún vai, "Có thể là sợ, hoặc là tìm được cách giải quyết khác rồi. Số tiền kia Mục Phách không hỏi, em họ của anh ấy cũng không nhiều lời."

"...Bà ta không tới càng tốt. Cậu cùng Mục Phách hảo hảo mà chung sống cùng nhau ngày qua ngày, một đám kỳ ba đó cứ nhảy toi nhảy lui là sao chứ?"

"Còn có ai nữa?"

Viện Viện miết cô, "Thảm Hành a!"

Gia Ngộ nghi hoặc: "Thảm Hành đắc tội cậu?"

"Hắn khi nào thì không đắc tội mình?" Viện Viện mắt tròn trắng, cô ấy cùng Thảm Hành quan hệ lúc tốt lúc xấu, toàn xem tâm tình, "Thảm hành kia há mồm, khẳng định cũng làm cậu tức giận vô số lần, nếu không phải mấy năm tình nghĩa, cậu đã sớm không để ý đến hắn, không phải sao?"

Không thể không thừa nhận, Viện Viện nói rất có đạo lý.

Nhưng Gia Ngộ không có thói quen nói xấu sau lưng người khác, cô nói sang chuyện khác: "Gần đây hắn đi đâu vậy? Như thế nào không nghe được tin tức gì của hắn."

"Chắc là ra nước ngoài công tác, ba hắn mấy năm trước đã tính toán đem trọng tâm công việc ra nước ngoài, hắn về sau nhất định phải đi nước ngoài nhiều."

"Nga."

"Không phải, mình cùng hắn quan hệ giương cung bạt kiếm đều có thể biết lịch trình của hắn. Hai người các cậu lại không cãi nhau, như thế nào cái này cậu cũng không biết?"

Gia Ngộ nói: "Mục Phách không thích mình cùng hắn có quá nhiều tiếp xúc."

Sau khi thừa nhận tình cảm, trước đó Mục Phách đã thừa nhận với cô rằng anh để ý cô qua lại với Thẩm Hành.

Anh nói anh sẽ ăn dấm của Thẩm Hành.

Gia Ngộ nghĩ, muốn làm một nửa đù tư cách của một người, cô phải làm ra hành động gì đó cho Mục Phách xem.

Vì thế cô cùng Thẩm Hành kéo giãn khoảng cách.

Viện Viện: "...Cậu thật quá tàn nhẫn."

Thẩm Hành còn không tức chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trứu Trứu

Đứa nhỏ sinh ra vào ngày mùng 8 tháng 8, sớm hơn hai ngày so với dự tính.

Sinh đẻ thuận lợi, 3.6kg, con trai.

Gia Ngộ tỉnh lại, chỉ thấy Mục Phách. Anh hỏi cô có khó chịu ở đâu không, lại hỏi cô có muốn uống nước hay không, vấn đề một cái lại tiếp một cái, cô bắt đầu dĩ, suy yếu mà nói: "Quá nhiều vấn đề đi, trước đem con lại đây cho em xem chút."

Lại là Văn Trọng ôm đứa nhỏ lại.

"Nhìn tôn tử của ta xem, đẹp mắt hay không?"

Thấy ông thần thái phi dương, Gia Ngộ hồ nghi mà vẫy vẫy tay, "Ba hạ thấp xuống chút."

Văn Trọng dứt khoát ngồi xuống, đem đứa trẻ trong lòng ngực đưa ra: "Con ôm nó một cái đi."

"Con mệt lắm, không có sức."

Nói xong, Gia Ngộ đem ánh mắt đặt trên người đứa nhỏ, cô theo bản năng nhú mày, "Mặt nhăn dùm đó. Thật xấu."

Bỗng nhiên biến thành con mèo bị dẫm phải đuôi, Văn Trọng trừng mắt, đem đứa nhỏ ôm vào trong ngực, sợ ông đứa nhỏ nghe được: "Con mới xấu!"

Gia Ngộ cảm giác địa vị của mình trong gia đình thẳng tắp trượt xuống, cô bắt lấy tay của Mục Phách, hỏi anh: "Em xấu sao?"

Mục Phách nói: "Xinh đẹp."

Văn Trọng hừ mạnh một tiếng.

Gia Ngộ không cam lòng yếu thế, đối với đứa nhỏ trong lòng ngực của ông gọi: "Trứu Trứu."

Như có điều cảm ứng, đứa nhỏ nhìn về phía cô.

Gia Ngộ đột nhiên cảm thấy đứa nhỏ giống như trở nên đáng yêu, trước mắt lập tức sáng ngời: "Ha! Nó cũng thích cái tên này!"

Văn Trọng nhú mày: "Trứu (nhấn) trong từ nào?"

Mục Phách nghe hiểu, anh nhỏ giọng nhắc nhở: "Hửn là Trứu trong nếp nhăn."

"Vớ vẩn!"

Gia Ngộ cố ý kích ông, lại kêu: "Trứu Trứu."

"Trứu Trứu" lại lần nữa xoay mặt về phía cô.

Gia Ngộ cười to một trận, Văn Trọng tức quá trực tiếp ôm đứa nhỏ ra khỏi phòng bệnh.

Một hồi sau khi Văn Trọng rời khỏi, Gia Ngộ mới bắt đầu mệt đến mồ hôi chảy ròng ròng, cô nằm lại giường, còn cố tích cực hỏi anh: "Mục Phách, anh cảm thấy cái tên Trứ Trứ có dễ nghe hay không?"

Ngay từ đầu có cảm thấy hơi kỳ quái, không biết tại sao, sau khi Gia Ngộ kêu một lần như vậy, Mục Phách lại cảm thấy cũng không tệ lắm.

Anh gật đầu: "Dễ nghe."

Gia Ngộ che lại ngực vui vẻ cười: "Tại sao anh luôn theo em vậy?"

Mục Phách nói thẳng: "Đây không phải là đương nhiên sao?"

"...Anh lại gần chút, cong lưng xuống."

Chờ Mục Phách hạ thân cong lưng, Gia Ngộ mới động tác chậm rì rì mà ôm eo anh, "...Đau."

Mục Phách nghe xong đau lòng không chịu được, đỡ cô nằm xuống, lại kéo chân lên, luống cuống tay chân đem cô chọc đến vui vẻ, cười không ngừng nói: "Bây giờ không đau, anh đừng lo lắng."

"Vậy khẳng định vẫn có chút cảm giác."

Gia Ngộ lại chú ý đến một vấn đề khác: "Tay anh làm sao vậy?"

Mục Phách cũng không giấu, trực tiếp nói cho cô, lúc cô trong phòng sinh, anh ở bên ngoài chờ, quá sốt ruột, lo lắng đến mức moi hòng một cái móng tay.

"Thật ngốc."

"Nếu không em thôi thôi đi?"

"Có thể hữu dụng sao?" Gia Ngộ liếc xéo anh một cái, "Anh có thấy ấu trĩ hay không hả?"

Nhưng cuối cùng, rốt cuộc vẫn là thôi.

...

Bởi vì sinh đẻ thuận lợi, chỉ trong vòng chưa đến một tuần Gia Ngộ liền xuất viện về nhà.

Nhưng mà không phải trở về chung cư của cô mà là Văn gia. Văn Trọng đã an bài tốt tất cả mọi chuyện, Nguyệt tẩu, người phụ trách dinh dưỡng, đầy đủ mọi thứ.

"Nhưng mà chỗ này cách khách sạn Bốn mùa xa."

Ở một tháng, đi đi lại lại, Mục Phách sẽ vất vả.

Văn Trọng lại tức giận đến không chịu được, vỗ bàn: "Con nói xem cách có hai con phố mà xa cái gì hả?"

Gia Ngộ đứng tình hợp lý nói: "Nếu kẹt xe vẫn sẽ chậm trễ đó!"

"...Ba nói con nếu không được." Văn Trọng phát tay, "Vậy để nó về chung cư ở."

"Hừ, ba nghĩ tốt thật."

Văn Trọng: "..."

Ông tự nói với chính mình, ngàn vạn lần không cần cùng với phụ nữ vừa sinh hài tử so đo.

Vừa lúc Mục Phách đi vào, khói bụi chiến trường tan hết, anh sừng sốt, cho rằng cha con hai người lại vì tên của đứa nhỏ mà tranh chấp, lại mở miệng hỏi: "Vậy nên đứa nhỏ tên là gì?"

"Trứ Trứ."

"Thanh Nhượng."

Hai người trăm miệng một lời, Mục Phách hiểu ra, xem ra còn chưa có nhất trí ý kiến được.

Anh xoa xoa ấn đường: "Nếu không như thế này, hai người đều nhường một bước, lấy cái tên tổng hợp lại từ hai tên đi."

Gia Ngộ lạnh mồm lạnh miệng: "Trứ Nhượng? Nhượng Trứ? Trứ Thanh? Thanh Trứ?"

Văn Trọng: "Con có thể ngậm miệng hay không?"

Mục Phách lại nghe một cái tên chuẩn trong số đó. "Thanh Trứ, cái này có thể."

Văn Trọng không kiên nhẫn: "Để con mình cái tên nhẵn dums đó như vậy, hai đứa làm cha mẹ kiểu gì vậy hả?"

Gia Ngộ tỉnh té ngất lại, cũng đứng, lại nhường một bước, "Vậy đôi thành Thanh Trứ, Trứ Trứ được sinh ra ban ngày, vừa hợp."

"Hợp lại con liền nhận chuẩn nhãn bái? "

"Nhũ danh ba còn quản con, cũng quá không dân chủ đi!"

Hai cha con lại bắt đầu làm ầm lên, Mục Phách ở một bên thấp giọng nói: "Mục Thanh Trứ"

Anh nhẹ nhàng thờ ra.

Con trai à, ba chỉ có thể giúp con đến đây thôi.

- - -

Tác giả: Chương sau nam phụ các bạn thích nhất sẽ lên sân, có phải rất cao hứng hay không?

Editor: Không biết tiếng Trung edit khổ quá các nàng ạ? Mấy cái tên ở trên t phải đi hỏi bạn t nó học tiếng Trung mới dịch được. Bất lực□□□

Cầu vote + cmt cho xôm chút nào□□□.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Đầy tháng

Hôn lễ của Gia Ngộ và Mục Phách không có làm lớn nên Văn Trọng liền quyết định đầy tháng của Trứ Trứ phải mở tiệc lớn, để mọi người đều biết, cơ bản là tất cả những người có uy tín danh dự tại Bắc thành đều được mời đến.

Lúc này bọn họ mới phản ứng lại, nguyên lai thiên kim Văn gia đã sớm kết hôn, không chỉ vậy, ngay cả đứa nhỏ cũng sinh rồi.

Có người biết quan hệ của Văn gia và Thẩm gia, tụ tập lại thảo luận sôi nổi, Văn Gia Ngộ kết hôn nhưng chú rể thế nhưng không phải vị ở Thẩm gia kia, còn người đàn ông họ Mục này là ai?

Tất cả đáp án đều đến khi Mục Phách và Gia Ngộ xuất hiện ở trong bữa tiệc mới có thể được công bố.

Nga, người đàn ông họ Mục này chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, điển hình của phượng hoàng bay lên đầu cành, một bước lên trời.

Nhưng mà nhìn đi nhìn lại, người lớn lên đẹp mắt, cử chỉ thỏa đáng, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, căn bản không có tệ như trong lời đồn, thậm chí còn ưu tú ngoài dự kiến. Có mặt ở đây tối nay có không ít công tử sinh ra đã ngậm thìa vàng, không so mặt mặt mà nói cũng chưa ưu tú bằng cái người “vô danh tiểu tốt” này.

Xem ra chỉ là người đầu thai vào gia đình không tốt thôi, có được cơ hội, tự nhiên là tỏa sáng rực rỡ.

Gia Ngộ rất thích người khác dùng ánh mắt khăng định nhìn Mục Phách, cô cười đến dịu dàng, cảm ngưỡng cao, nhỏ giọng nói với Mục Phách: “Anh nhìn xem, em biết bọn họ sẽ quý rập dưới gấu quần của anh mà.”

Mục Phách nhường này, “Anh nghĩ hôm nay vai chính hẳn là Trứ Trứ.”

“Cái nhóm người này, so với mấy bà tám còn bát quái hơn, ba của Trứ Trứ so với nó còn được chú ý hơn. Lát nữa khăng định có người đến nịnh hót anh, anh cười là được, nếu không được thì kéo em qua, em che chở cho anh.”

Mục Phách vỗ nhẹ tay cô, trấn an: “Yên tâm, anh có thể đối phó được.”

Sự thật chứng minh Mục Phách không có nói dối.

Anh làm việc ở khách sạn, tiếp xúc với khách hàng đã sớm thành thạo, khí độ một chút cũng không giảm, ngược lại càng tốt hơn. Gia Ngộ vừa cảm thấy

tự hào lại thấy mình không có đất dụng võ, cô bùng thức ăn đi tìm Viên Viên lại nhận được ánh mắt ngoài ý muốn của cô ấy.

“Mới có hai tuần không gặp, cậu sao gầy nhanh như vậy!”

Người phụ nữ đứng trước mặt cô có chỗ nào giống người vừa mới sinh đứa nhỏ chứ? Không biết có phải do lễ phục cắt may khéo lại trợ giúp hay không, khuôn mặt tươi sáng hồng hào, đáng người trước nhô sau vênh, eo như rắn nước, đáng người so với người chưa lập gia đình, chưa mang thai như cô thật quá tốt.

Gia Ngộ nhấp một ngụm nước chanh, “Ba bữa bình thường, thể chất không vấn đề!”

“Không đau?”

“Mấy ngày đầu đau đến mức xoay người đều khó khăn, chịu đựng qua thì không đau nữa.” Nói đúng ra, cô có một người chồng ôn nhu chăm sóc, so với cô còn vất vả hơn.

“Cậu nói thoải mái như vậy làm mình có điểm muốn sinh đứa nhỏ.”

Gia Ngộ cũng không ngăn cản, “Cậu cũng có thể tìm tiểu học đệ phát triển một chút, không phải cậu ta là tiểu công tử Ôn gia sao? Ba cậu sẽ không phản đối.”

“...Thôi đi.”

Viên Viên tùy ý ngoảnh mắt ra cửa, nhìn thấy người đàn ông đến trễ, cô ấy về mặt xem kịch vui, “Văn Gia Ngộ, người gây rối đến rồi.”

Gia Ngộ cứng đờ, theo bản năng nhìn về phía Mục Phách.

Mục Phách cũng nhìn ra cửa, hiển nhiên đã nhìn thấy người đến.

“Hắn không phải xuất ngoại sao?”

Viên Viên cười lạnh, “Đặc biệt trở về đó.”

Trở thành tiêu điểm của mọi người nhưng Thẩm Hành nửa điểm cảm giác cũng không có, không có đi tới chỗ Gia Ngộ, cũng không tìm Mục Phách, mà là trực tiếp đi tới chỗ ba hân ở bên kia.

Gia Ngộ lâm bẫm: “Mình thấy hắn rất bình thường, cậu có phải nói quá hay không?”

“Văn Gia Ngộ, cậu ngốc quá đi! Thẩm Hành này cáo già thế nào cậu còn không biết sao, hắn có thể già vờ.”

Gia Ngộ trầm mặc không nói.

Vợ chồng hai người cùng Thẩm Hành có tiếp xúc chính là thời điểm cao trào của buổi tiệc.

Trứ Trứ bị ôm ra ngoài.

Văn Trọng ở trên đài nói một hồi, Trứ Trứ ngủ vô cùng ngoan ngoãn, mãi cho đến khi bị người ôm đi xuống cùng không tỉnh.

Gia Ngộ và Mục Phách mang theo Trứ Trứ cùng nhau về phòng nghỉ, Thẩm Hành giống như là cảnh giác, tích cực mà đón nhận, một đường đi theo vào phòng nghỉ.

Cực chẳng đã, Gia Ngộ không thoát được, cô hỏi: “Cậu đi theo làm gì?”

Thẩm Hành làm như không nghe thấy, sờ sờ mặt của Trứ Trứ, không thấy bộ mặt lạnh lẽo của Mục Phách ở phía sau, cười nhìn Gia Ngộ: “Con nuôi của tôi lớn lên không tồi.”

Gia Ngộ nhần nại hỏi: “Ai nói nó là con nuôi của cậu?”

“Văn Gia Ngộ, cậu nghĩ một chút đây là lời cậu có thể nói với tôi sao? Cậu đã quên trước đây từng nói gì rồi à?”

Không quên.

Gia Ngộ từng cùng Thẩm Hành nói qua, về sau cô có sinh đứa nhỏ thì nhất định Thẩm Hành sẽ là cha nuôi.

Chỉ là lúc đó Thẩm Hành nghe được cùng không vui vẻ, còn quăng cho cô bộ mặt lạnh, không để ý đến cô.

“Chính là lúc đó cậu cũng không vui.”

“Tôi bây giờ không phải rất vui sao.” Thẩm Hành lại cười, “Con nuôi của tôi tên là gì?”

Gia Ngộ cầm tay Mục Phách đáp: "...Trúu Trúu."

"Tên này nhất định là cậu chọn."

Cũng không đợi Gia Ngộ trả lời, Thẩm Hành nắm lên tay nhỏ của Trúu Trúu, "Hắc, Trúu Trúu, ta là ...cha nuôi của con."

Trong lúc ngủ mơ, Trúu Trúu cong môi dưới.

Nhưng người khác nghe thấy đều không thoải mái. Này tạm dừng không rõ, đừng nói là Mục Phách, ngay cả Gia Ngộ nghe đều khó chịu mà trề mắt.

Thẩm Hành đứng lúc buông tay, nói: "Trúu Trúu cùng tôi có duyên." Hắn lấy từ trong túi ra một bao lì xì đỏ, để ở góc chân của Trúu Trúu, "Lễ gặp mặt."

Gia Ngộ lạnh giọng: "Lễ gặp mặt cũng cấp xong rồi, cậu có thể đi ra ngoài rồi chứ?"

"Tôi đi đây. Nhưng mà muốn mượn người đàn ông của cậu nói vài lời."

Gia Ngộ vừa định từ chối, Mục Phách vẫn luôn im lặng lại đáp ứng, "Hảo."

Thẩm Hành để Mục Phách đi trước hắn một bước, ở thời điểm đóng cửa, hắn quay đầu lại, "Gia Ngộ, cậu không được nghe lén."

Gia Ngộ liếc hắn một cái, cũng không nói gì.

Cửa đóng lại, cô nghĩ nghĩ, khom lưng dán vào lỗ tai Trúu Trúu hôn một cái.

"Vừa rồi không phải ba con đâu, ba con so với hắn soái hơn nhiều."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hợp đồng

Edit: kid1412h

Qua khung cửa sổ, ánh trăng chiếu vào như nhuộm bạc cả dãy hành lang dài của khách sạn, bóng hai người đàn ông được chiếu trên tường, khói từ thuốc lá bay lên, lập lờ lờ lờ.

Im lặng hồi lâu, Thẩm Hành như không chịu được sự im lặng của đối phương, hỏi trước: "Khi nào ly hôn?"

Mục Phách giống đang ngẩn người, lại giống như đang tự hỏi bản thân điều gì đó, anh dựa vào tường, suy nghĩ đến xuất thần: không thể để nhiễm mùi thuốc lá được, Gia Ngộ sẽ không thích.

"Tại sao không trả lời?"

"Bởi vì vấn đề này của cậu không có ý nghĩa gì cả."

"Ý nghĩa gì?" Thẩm Hành gần từng chữ một, "Ở vị trí không phải của mình lâu như vậy, cậu cũng nên trở về nơi thuộc về mình rồi."

"Giấy kết hôn không phải là giả."

Thẩm Hành không thích nhất là ba chữ "giấy kết hôn" này, hắn cố gắng dìm xuống cơn giận, lấy tay để lên vai Mục Phách: "Ít diễn trò với tôi đi, muốn công thành danh toại mà trở về hay muốn thân bại danh liệt, tôi cho cậu lựa chọn đấy, đừng để đến lúc quyền lựa chọn cũng chẳng còn."

So với Thẩm Hành đang hừng hực lửa giận, Mục Phách lại thập phần bình tĩnh, thậm chí anh còn cảm thấy có chút buồn cười.

"Thẩm Hành, cậu không cảm thấy cậu quá ngây thơ à?"

Từ đầu tới cuối đều giống như đứa trẻ không được ăn kẹo, ấu trĩ đến đáng thương.

Thẩm Hành cười lạnh: "Nếu tôi ấu trĩ, sẽ không bao giờ chờ đến thời điểm đứa bé được sinh ra."

Mục Phách không vui mà cau mày lại: “Đôi khi nói chuyện cũng cần dùng não đấy.”

“Ha! Rốt cuộc cũng nóng nảy rồi à?” Thẩm Hành ném mẩu thuốc lá, dùng giày dẫm lên dập tắt tàn thuốc lập lòe, “Cậu hiểu rõ Văn Gia Ngộ sao? Tôi thấy cậu đã thu được lợi ích rồi thì nên biết tiến lùi thích hợp đi thôi, đều là vì tốt cho cậu cả.”

Mục Phách lắc đầu, ý vị trào phúng thật rõ ràng: “Tôi đã đánh giá cao cậu rồi, cậu làm tôi thật thất vọng đấy.”

Anh thế nhưng lại đi đề phòng một cái tình địch tự cho là đúng thế này.

Nếu Thẩm Hành có thể cùng Gia Ngộ ở bên nhau...

Mà trong cuộc sống thì không tồn tại chữ “nếu” này...

Thẩm Hành không hiểu câu nói ấy, bước nhanh lên chặn đường Mục Phách: “Cậu có ý gì?”

Mục Phách cũng không có ý kiêng kỵ điều gì, nói thẳng: “Người không hiểu rõ Văn Gia Ngộ, là cậu.”

“Mẹ nó, cậu nói bừa——”

Một quyền đánh ra, lại không đến đúng địa điểm như trong suy nghĩ.

Mục Phách nhẹ nhàng như không mà một tay ngăn lại nắm tay của Thẩm Hành, anh nói giọng đều đều: “Cậu chắc hẳn đã cho người điều tra về tôi. Tôi ở hoàn cảnh đó mà sống đến bây giờ, cậu cho rằng cậu có thể ra tay với tôi sao?”

Trước khi gặp lại Gia Ngộ, Mục Phách mỗi ngày đều công việc chất đống, liên tục tiếp xúc cùng bao loại người khác nhau, hắc bạch đều có, nếu không biết chút ít đề phòng thân có lẽ giờ này đã sớm bị nuốt đến xương cốt không còn rồi. Loại thiếu gia cao cao tại thượng chưa từng trải qua khó khăn như Thẩm Hành làm sao hiểu được cuộc sống thường nhật bao sóng gió như anh đã trải qua?

“...Buông tay ra.”

Thẩm Hành dựa vào lòng tự tôn của mình để không mở miệng xin tha, một đám này hẳn xuất ra không ít lực thế nhưng Mục Phách còn xuất ra nhiều lực hơn, từng đường gân hiện lên căng chặt giờ giống như mỗi tế bào đều kêu gào tê mõi, đau đến toàn bộ phần cánh tay. Mục Phách không muốn dây dưa nhiều, anh rất nhanh liền buông tay, bước lên trước vài bước, rồi nói: “Cậu hỏi tôi khi nào ly hôn phải không?”

“Bây giờ tôi nói cho cậu biết, điều đó không có khả năng đâu.”

Thẩm Hành buông thẳng tay, đứng im tại chỗ, hẳn nhìn chăm chăm vào một điểm trên bóng Mục Phách, hung ác trợn mắt

“Tôi mới không tin, tôi không khiến cậu suy sụp được.”

*

“Hai người nói gì đó?”

Gia Ngộ bóp mũi, bảo Mục Phách mau mau cởi áo khoác, bây giờ khứu giác của cô trở nên thật sự mẫn cảm, không chịu được mùi thuốc lá như vậy.

“Cũng không có gì, cậu ta hỏi chúng ta khi nào thì ly hôn.”

Gia Ngộ vẻ mặt mờ mịt: “Tại sao cậu ta cứ chấp nhứt chuyện này vậy?”

“Bởi vì cậu ta thích...” Mục Phách sửa miệng, “Bởi vì cậu ta muốn có em.”

Trong lòng Mục Phách biết, dục vọng của Thẩm Hành đối với Gia Ngộ lúc này đã không còn chỉ đơn giản là thích nữa rồi, nhiều hơn cả thích bây giờ có lẽ là không cam lòng.

Gia Ngộ cảm thấy Thẩm Hành của bây giờ cùng Thẩm Hành cô biết trước kia là hoàn toàn khác biệt, dựa vào tình cảm lâu nay, cô không muốn nói thêm nhiều điều, chỉ nói: “...Không cần để ý tới cậu ta.”

“Bất quá cậu ta nhắc nhở anh một chuyện.”

“Chuyện gì a?”

Mục Phách nhướn mày: “Em sẽ ly hôn với anh à?”

Gia Ngộ nghĩ nghĩ, “Em không dám hứa là không bao giờ, chỉ có thể nói rằng trừ khi anh làm chuyện vô cùng có lỗi với em, còn không thì việc này không có khả năng xảy ra!”

Đã có được lời hứa, Mục Phách hiểu Gia Ngộ nói được thì làm được liền an tâm:

“Anh sẽ nhớ kỹ những lời này, em cũng không thể quên đâu đấy.”

Gia Ngộ chọc chọc mặt anh: “Người lo lắng phải là em mới đúng, quyền chủ động là ở trong tay anh cơ mà.”

“Nhưng hợp đồng đã xé rồi.”

“Trở về viết lại một bản không phải là được sao?”

“A, Em nói có lý!” Mục Phách hôn hôn trán cô: “Chúng ta trở về liền viết.”

Gia Ngộ: “...”

Sao cô cảm thấy như bị Mục Phách giăng sẵn lưới, chỉ chờ con cá là cô nhảy vào vậy? “.”

*

Sau tiệc đầy tháng, Thẩm Hành giống như mất tích vậy, không thấy tin tức gì.

Có Trứu Trứu, thời gian Gia Ngộ và Mục Phách vô cùng chặt chẽ, ngay cả sinh nhật Gia Ngộ, tối đó hai người cũng chỉ ăn hai miếng bánh kem rồi thôi.

Cũng không phải không nghĩ đến hâm nóng tình cảm, mà là thân thể không cho phép.

“Có con rồi thật phiền toái.” Gia Ngộ nói.

Mục Phách dỗ cô: “Hay cuối tuần chúng ta ra ngoài một chút?”

Cuối tuần này là kỉ niệm một năm ngày họ kết hôn.

“Được đó!” Gia Ngộ vô cùng hào hứng “Vậy gửi Trứu Trứu cho ba em trông mấy ngày, ông bây giờ đang rảnh rồi rất thích hợp để bế cháu ngoại.”

Mục Phách sờ má cô: “Em muốn đi đâu nào?”

Gia Ngộ suy nghĩ một lúc lâu, mới nói: “Còn nhớ rõ lý do em và anh kết hôn không. Em nói ba em ở núi Tú Bình nghe được một đạo sĩ nói, lo sợ thấp thõm nhiều năm liền, cho tới năm trước liền bùng nổ, điên cuồng bắt em kết hôn, em không chịu nổi mới chạy tới Nam Thủy Trần trốn.”

Mới gặp được anh.

“Ừ, anh nhớ.” Mục Phách nói.

“Vậy cuối tuần chúng ta đi núi Tú Bình đi.”

Gia Ngộ cảm thấy, nơi đó có phải có thần thật hay không.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Giải đoán sâm

Núi Tú Bình ở cách xa trung tâm thành phố, đi xe bốn giờ mới đến nơi. Gia Ngộ cùng Mục Phách trực tiếp lựa chọn đi tàu cao tốc, không muốn lãng phí thời gian không cần thiết trên hành trình.

"Còn hơn một giờ mới đến, em dựa vào anh ngủ một lát?"

"Vậy anh cũng ngủ."

Gia Ngộ nghiêng đầu dựa vào bả vai Mục Phách, mí mắt nặng trĩu, trong chốc lát liền ngủ.

Mục Phách sờ sờ tóc cô, lấy di động xử lý công việc. Ước chừng khoảng mười phút sau, thân mình Gia Ngộ hơi nghiêng, suýt chút nữa thì ngã xuống, cũng may Mục Phách nhanh tay, nhanh nhẹn mà đỡ được cô.

Mặc dù vậy, Gia Ngộ cũng không tỉnh lại.

Mục Phách thờ dài, mấy ngày nay Gia Ngộ luôn là đến tận khuya mới được ngủ, không mệt mới là lạ.

Gia Ngộ gần đây rất thích nghe giọng của Mục Phách, mỗi đêm đều bắt anh đọc thơ, còn nói đây là cách ru ngủ tốt nhất.

Mục Phách cười khổ: "Nghe tiếng của anh mà muốn ngủ... Anh không biết là nên vui hay nên buồn?"

"Đương nhiên là vui về!" Gia Ngộ cười tủm tỉm mà đem tập thơ nhét vào tay anh, "Coi như là luyện tập, về sau Trứ Trứ lớn lên, anh liền có thể kể chuyện cổ tích cho con."

Mục Phách tỉnh tỉnh tốt mà mở ra trang sách, không nghĩ Gia Ngộ đêm nay càng có tinh thần nghe như vậy, anh hỏi: "Sao hôm nay có tinh thần vậy?"

"Ngày mai có thể đi ra ngoài tận hưởng thế giới hai người, em tất nhiên là vui rồi."

"Nhưng mai phải dậy sớm," Mục Phách khép lại sách vở, ôm lấy Gia Ngộ nằm xuống, "Ngủ đi."

Gia Ngộ không quá tình nguyện, cô nghe tiếng tim đập của Mục Phách, đột nhiên mở miệng: "Bác sĩ nói một tháng rưỡi, hôm nay hẳn là có thể đi."

Mục Phách hít thở hơi dừng một chút, "Hiện tại?"

"...Thôi," Gia Ngộ bình yên nhắm mắt lại, "Vẫn là chờ ngày mai đi."

Gia Ngộ nói ngủ liền ngủ, nhưng người bị cô đè ở trên người không thể động đây là Mục Phách rất khổ sở. Đồ ăn ở ngay trước mắt lại không thể ăn, muốn bao nhiêu nghẹn khuất có bấy nhiêu nghẹn khuất.

Cho đến hơn nửa đêm, Mục Phách không nhìn được, hai tay duỗi đến hai bầu ngực xoa nhẹ, vuốt ve da thịt bóng loáng, hôn không ngừng mà dừng ở trên mặt, trên cổ người phụ nữ thơm ngọt --

Như vậy không được.

Cho đến khi đến núi Tú Bình, so với Gia Ngộ nhiệt tình tăng vọt, Mục Phách lại có chút yên lặng.

Năm nay mùa hè Bắc thành kéo dài, đến núi Tú Bình mới có thể cảm nhận hương vị mùa thu. Núi xanh uốn lượn, đỉnh núi nhuộm đỏ sắc lá phong, giống như bông tuyết ở trên một quả dâu tây.

Gia Ngộ hít sâu một hơi, cảm thấy không khí ở núi Tú Bình đều là vị ngọt, quay đầu lại thấy Mục Phách có vẻ không hứng thú, cô kỳ quái hỏi: "Anh không thoải mái sao?"

Mục Phách xoa nhẹ nếp uốn giữa lông mày, "Tối hôm qua ngủ quá muộn."

"Anh không phải..." Gia Ngộ nghẹn lại, rốt cuộc hiểu ra nguyên nhân hơn nửa đêm Mục Phách rời giường tắm rửa, cô sắc mặt phôi phôi, "Buổi tối hôm nay sẽ bồi thường cho anh, cao hứng không?"

"Em muốn bồi thường như thế nào?"

Gia Ngộ kề sát bên tai anh thì thầm, ánh mắt của Mục Phách sạm màu lại, nói: "Hảo."

Núi Tú Bình không tính là cao, nhưng muốn đi toàn bộ thì cũng có chút lao lực. Có vài du khách vì thành tâm nên sẽ đi bộ lên núi bái thần cầu Phật, nhưng tình huống của Gia Ngộ đặc biệt, thực sự không thích hợp leo núi, chỉ có thể cùng Mục Phách ngồi xe vân cảnh.

Mua mấy thẻ hương, lại chờ một lát, khi đến lượt Gia Ngộ, cô quay lại nhìn Mục Phách: "Anh cầu gì vậy?"

"Không thể nói được."

Gia Ngộ mang thù: "Vậy em cũng sẽ không nói cho anh biết."

Mục Phách cười, anh biết Gia Ngộ sẽ cầu giống anh.

Sau khi lạy thần mình, có thể đi cửa nhỏ để xem sâm, Gia Ngộ nói chính mình tâm không tĩnh, lắc ra sâm sẽ không tốt, để Mục Phách làm.

Mục Phách chưa nói gì, thuận theo cô mà tiếp nhận ống thẻ. Ống thẻ rất nặng, nhưng anh rất kiên nhẫn, tiếng sột sột sột sột giòn vang, một cây sâm rơi ra, Gia Ngộ nhặt lên nhìn.

Chính là sâm thượng phẩm.

Đến chỗ giải đoán sâm, Mục Phách đem giao cho tiểu sư phó, tiểu sư phó mặt mày thanh tú, sau khi nhìn sâm thì mỉm cười êm tai nói: "Gặp được quý nhân, điềm lành, sắp tới vận thế phật phùng, nhưng chỉ cần bắt lấy thời cơ liền có thể nhất mình kinh nhân."

Gia Ngộ nghe như lọt vào sương mù, ra khỏi chùa mới nhỏ giọng hỏi Mục Phách: "Tiểu sư phó nói sắp tới sẽ có chuyện không may xảy ra sao?"

Mục Phách không phủ nhận: "Nhưng cũng nói sẽ có phương pháp giải quyết."

Gia Ngộ rầu rĩ, "Một sâm này còn là thượng thiên đầu."

"Đừng nói như vậy. Hơn nữa em xem," Mục Phách giơ lên một đồ vật nhỏ màu đỏ, "Còn có bùa hộ mệnh không phải sao?"

"Được rồi." Gia Ngộ bị anh thuyết phục, cảm thấy đói bụng, "Chúng ta ngồi xe đi xuống ăn cơm đi, dưới chân núi có một tiệm cơm hương vị không tồi, cách khách sạn cũng không xa, chúng ta đi ăn đi."

Cơm nước xong liền có thể về khách sạn, hưởng thụ bồi thường.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tự an ủi (H)

Trong phòng khách sạn, chỉ để một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng tối tăm, quần quanh hương vị dục vọng mờ mịt.

Mục Phách ngồi trên sofa, không nói một lời mà nhìn người phụ nữ trên giường, hạ thế căng phòng thành một đoàn ở dưới quần, vận sức chờ phát động.

Gia Ngộ mặc một thân váy trắng ngắn đơn bạc, cùng với bóng tối xung quanh đối lập, cô kéo lên một bên dây váy, một chút theo đầu vai mượt mà kéo xuống...

Một bên ngực nhũ miêu tả sinh động, hô hấp của Mục Phách bắt đầu hỗn loạn, anh đem thứ bành trướng ở đằng quần lấy ra, nặng nề mà chà sát.

Váy hai dây lướt qua phần hông, cuối cùng lê loi mà treo ở trên mắt cá chân. Gia Ngộ cũng không vội mà đá xuống, cô nằm xuống đối diện Mục Phách, hai chân mở ra, hoa huy* t kiều nộn hoàn toàn bại lộ trước tầm mắt của anh.

Mục Phách dừng tay lại, đứng lên, cúi người lên giường, cũng không chạm vào cô, chỉ nhìn thân thể gợi cảm.

Gia Ngộ xoa bầu ngực của chính mình, đầu v* tràn ra một chút sữa, rất nhanh đã làm ướt tay của cô. Mang theo sự ướt át này, cô dọc theo bụng sờ xuống dưới, gặp phải rừng cây thưa thớt, ngón trở đẩy ra, thịt châu tròn tròn ẩn dưới lòng bàn tay, hoặc nhẹ hoặc nặng mà vãn vê, liền chậm rãi mà sưng to lên.

Có một lượng hỗn hợp dịch thể trắng ngà ở cái miệng nhỏ phía dưới chảy ra.

Mục Phách sờ sờ.

Gia Ngộ co rúm lại: "Đừng, đừng chạm vào."

Mục Phách trầm giọng: "Vậy em tiếp tục đi."

Gia Ngộ liếc mắt một cái, một tay xoa ngực, một tay đẩy ra hai mảnh thịt trai, môi âm hộ lớn còn hàm chứa hai mảnh nhỏ, tầng tầng lớp lớp vách động đè ép lên nhau, cô cắn ngón trở đi vào, không tính là khó khăn, qua lại hai lượt, liền cho thêm một ngón nữa.

"A..."

Cảm giác no căng phong phú làm Gia Ngộ vận vẹo đứng dậy, vú đang đưa, vài giọt sữa tươi bắn tung tóe lên người Mục Phách.

Anh thổi qua một chút bỏ vào miệng, tanh ngọt thuần hậu.

...Không thể chỉ làm anh nếm mùi vị này.

Vì thế Mục Phách đem ngón tay bỏ vào trong miệng Gia Ngộ.

Trạng thái hiện tại của Gia Ngộ chính là cấp cái gì nhận cái đó, cô thuận thể ngậm lấy ngón tay của anh, giống như ăn kẹo que mà liếm láp sữa tươi trên tay của anh. Nước bọt chảy ra ào ào chảy ra khỏi khóe miệng, cũng không có người để ý.

Cô kêu: "Mục Phách..."

Mục Phách nhẹ nhàng xoa động, ấn xuống mắt mắt, đồng ý: "Àn?"

Gia Ngộ lại kêu liên tiếp vài tiếng: “Mục Phách...”

Môi kêu một tiếng, lực đạo trong tay Mục Phách lại tăng thêm một phần.

Lần đầu tiên anh nhìn thấy Gia Ngộ như vậy.

Một Gia Ngộ hoàn toàn bị dục vọng chi phối.

Làm cho anh không thể tự kiềm chế mà đi theo rơi vào vực sâu dục vọng.

Tiếng nước hỗn loạn phát ra khi thân thể va chạm, một chân Gia Ngộ không yên phận mà lộn xộn, thân thể ngựa đến mức giống như có vô số đầu lưỡi liếm láp, hôn lên từng tác da thịt nắn cảm.

Hai ngón tay xuyên vào hoa huy*t, chất nhầy ướt át kéo ra thành từng sợi dài, cô càng thọc càng nhanh, càng thọc càng nhanh!

Trước mắt đột nhiên hiện lên vô số bông tuyết đếm không hết, hồi ức tựa như phi ngựa xuyên qua, cuối cùng hội tụ thành một chùm ánh sáng trắng—

Cùng khởi eo rơi xuống thật mạnh!

Mục Phách chỉ thấy một chút tinh dịch trong suốt phun ra, bắn lên mép giường, anh đình chỉ động tác, e sợ cho cùng công đạo đi ra ngoài.

Thật là một buổi tiệc thị giác.

Thế nhưng đem chính mình chơi đến cao triều.

Mục Phách chân dài vừa nhấc, đè ở trên người Gia Ngộ, anh lại đè ép hai luồng trắng nõn, mặt trên bị sữa tươi bao trùm, đuổi lưỡi liếm đi, hương sữa bốn phía.

Sữa tươi ào ạt mà chảy vào trong khoang miệng ấm áp của đối phương, Gia Ngộ than thở rên rỉ, hai tròng mắt nhiễm tình dục là giới hạn sau năm tháng giường sự nồng đậm.

Mục Phách hút đầu v* của cô, so với cảm giác uống sữa của Trứu Trứu căn bản không phải cùng một khái niệm.

Người trước là hưởng thụ, người sau là tra tấn.

Mỗi lần cho Trứu Trứu bú sữa mẹ, cô đều sẽ đau đến mức kêu to, lại đứt nhiều lần cũng đã quen với loại đau đớn này.

Trức ngực tiếng bú mút không ngừng, Gia Ngộ phân thần mà nghĩ, không biết trước khi đi cô chuẩn bị sữa cho Trứu Trứu có đủ uống không.

“Nghĩ cái gì vậy?”

Dư vị cao trào vẫn còn, Gia Ngộ tỉnh tã mà vuốt đầu tóc Mục Phách, chơi không đủ lại sờ lỗ tai của anh, “Nghĩ đến Trứu Trứu.”

Mục Phách dùng đầu lưỡi đỉnh ra đầu v* sưng đỏ, nghiêm trang: “Em sao có thể ở dưới thân anh mà nghĩ đến nam nhân khác hả?”

Gia Ngộ cười đến dùng cằm chèn cạo đùi của anh, “Mục Phách, anh có biết Trứu Trứu là con trai anh không hả?”

“Vậy thì sao chứ?”

Nói xong, Mục Phách lấy tay đi đùa bốn hoa huy*t lầy lội, nơi đó vừa mới trải qua một lần cao triều đã sớm ướt đầm, đem cơn th*t cọ vài cái liền tưới đến xuân thủy đầm đìa.

Liên cứ như vậy thọc đi vào —

Chặt đến hết thuốc chữa, một chút dấu vết đã từng sinh hài tử cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Sữa (H)

côn th* t to lớn đem vách động cọ sát, toàn bộ mị thịt bị đẩy ra, dịch trắng bị đẩy ra cuốn vào, thanh âm dâm mĩ vang lên không ngừng. Đầu ngón tay Gia Ngộ bầu sâu vào da thịt Mục Phách, không cần thận cáo một chút sẽ hiện lên vài đường đỏ thẫm.

Mục Phách vùi đầu giữa hai bầu vú, ngâm chặt nải tiêm sưng to, cái mông cũng chuyển động không ngừng, vợi vàng dâm vào, đem hoa tâm đỉnh đến lan tràn.

"A...lại, lại nhanh lên."

Gia Ngộ cảm thấy dục vọng của chính mình so với trước khi mang thai ngày càng tăng lên. Chỉ nghĩ muốn Mục Phách dùng sức mà đi vào bên trong cô, chà đạp cô, đem thân thể hư không lấp đầy, tốt nhất là có thể tràn ra cả bên ngoài, như vậy cô mới có thể thỏa mãn.

"Như vậy có tính không nhanh?" Mục Phách càng cấm càng nhanh, "Có phải còn chưa đủ hay không? Ân?"

"A a a...Đủ rồi đủ rồi!"

Quá đủ và chạm sướng đến nỗi Gia Ngộ mắt hôn mắt vĩa, một bên tay của cô ôm chặt đầu của Mục Phách, một tay vuốt về vú bên phải bị văng về. Sữa thật nhiều, như thế nào đều không thể lau sạch sẽ, khiến cho cả người đều ướt đầm, cô khó chịu mà rên rỉ: "đầu v* hảo, thật ngứa..."

Nghe vậy, Mục Phách trực tiếp đem tay cô kéo ra, một ngum ngâm lấy núm vú. Bởi vì động tác này quá lớn làm tăng lực đạo dương v*t cắm vào nơi sâu nhất của nộn huyết. Nơi đó chặt chẽ giống như lốc xoáy không ngừng xoay quanh, kích thích mẫn mẫn. mụt vào mẫn mẫn, sướng đến nỗi làm cơ bắp của Mục Phách đều căng chặt.

Anh mắt hôn mà "a" một tiếng.

Đem Gia Ngộ đều nghe được sắp phun nước, cô nắm lỗ tai Mục Phách, "Từ từ."

Mục Phách ngược mắt, dùng ánh mắt hỏi cô làm sao vậy.

"Em muốn ở trên."

"...Được."

Thay đổi vị trí, Gia Ngộ ngồi ở trên người Mục Phách, hai người liên hệ chặt chẽ nhất chính là căn cứ vật cắm vào trong cơ thể cô.

Gia Ngộ mỗi lần chuyển động, cu liền nặng đến run run đứng thẳng, cô không thể không lấy tay đỡ lấy bầu vú. Hình ảnh như vậy lọt vào trong mắt của Mục Phách, cơ hồ muốn phiếm ra ánh lửa, anh đẩy mạnh phần hông, rất nặng cực nhanh, phối hợp thượng giai, tính ái cũng đạt đến đỉnh cực lạc.

"A...Muốn muốn tới a..."

Mục Phách nghe xong, bỗng nhiên duỗi tay ôm eo của Gia Ngộ, hai bên ngực kề sát, anh hưng hăng mà hôn lấy môi cô, eo chọt chặt lại!

Tinh dịch tưới làm cho Gia Ngộ căng đến mức căng chân đạp loạn, cô thở dài một tiếng, liềm mềm nhũn xuống.

Sau khi phóng xuất tinh dịch, Mục Phách thở gấp mà nhìn trần nhà, anh nghe được Gia Ngộ nhỏ giọng nói gì đó, không nghe rõ, liền hỏi lại cô.

"Em nói...Mệt mỏi quá."

Cao trào lần thứ hai, giống như mất nước, tránh khỏi ôm ấp của Mục Phách, Gia Ngộ mệt đến mức hướng bên cạnh nằm xuống. côn th* t trừu hơn nửa căn đi ra ngoài, còn thừa một tiểu tiện, quy đầu đỉnh ở cửa huyết, phun ra giọt tinh dịch cuối cùng.

"Ở trên là sẽ mệt." Mục Phách lấy giấy ở tủ đầu giường chà lau hạ thể chính mình cùng Gia Ngộ, lau được một nửa, anh từ bỏ.

Bởi vì anh đã bắn một lần, anh ngược lại càng có tinh thần.

Nhắc mông của Gia Ngộ, anh từ phía sau chậm rãi dâm vào, lấy tán tỉnh, dùng mông dán lên sống lưng của cô: "Thoải mái không?"

Gia Ngộ mờ hồi chảy ròng ròng, tiếng như tơ: "Ân..."

"Chúng ta lại làm một lần nữa được không?"

Gia Ngộ vẫn là gặt đầu: "Ân..."

"Nắm chặt."

Gia Ngộ nghe lời mà nắm chặt khăn trải giường, cơ hồ đứng không vững, nàng phóng thân kêu lên: "Ân a..."

Tùy theo mà đến, là khôi phục gắng gượng côn th* t.

Thọc vào rút ra so với lần trước đó còn hung ác hơn một chút, lại mang lại càng nhiều khoái cảm.

Gia Ngộ cảm nhận được rõ ràng vú cọ sát ở trên chần đơn đầu đốn cùng tê dại, phía trước phía sau, giống như có bút lông cọ sát trên mặt, muốn nhả nài nhưng không chế không được mà phát ra tiếng "um".

Mục Phách thẳng lưng, bắt lấy cái mông vênh lên, điên cuồng tiến lên, trên lông mi đọng một giọt mồ hôi, chớp mắt liền rơi xuống. Đùa giỡn mông thịt đầy đặn, giống như đất dẻo cao su, anh tẩm tặc bảo lạ: "Như thế nào chặt như vậy?"

Gia Ngộ râm rì mà kêu: "Chặt như vậy không phải anh càng thích sao?"

"Đúng vậy, thích."

Sau khi qua lại một trăm cái, tể ở đường đi, côn th*t trườn động kịch liệt, Mục Phách biết anh sắp bắn, đột nhiên rút ra côn th*t, tùy tiện mà ôm Gia Ngộ lên giường, hai người mặt đối mặt, sau đó lại một lần nữa đâm côn th*t vào --

Hai cái đùi Gia Ngộ gấp ở trước ngực, chân liền gác trên vai của Mục Phách, cô cắn gối đầu, hoa môi mẫn cảm mà kẹp chặt lại một cái!

Một đợt lại một đợt nhiệt dịch song song phun trào, thân hình cương cứng mà ôm chặt, Mục Phách hôn lên nước mắt trên khóe mắt của Gia Ngộ.

Nói: "Kỷ niệm một năm vui vẻ."

*

Từ sau khi trở về từ núi Tú Bình, Gia Ngộ lại quay về quan tâm chăm sóc Trứu Trứu ăn ngủ.

Gần đây khách sạn hình như gặp chuyện lớn gì đó, rất nhiều lần Gia Ngộ đang ngủ đều có thể nghe thấy tiếng Mục Phách gọi điện thoại ở ban công.

Cô đối với những việc này dốt đặc cán mai, nhớ đến quê sâu ở chùa miếu, trong lòng bất an, liền gọi điện thoại cho Văn Trọng.

Như là cảm thấy con gái lớn không thể giữ trong nhà, Văn Trọng nghe xong cười vài tiếng mới nói: "Tiểu tử Thảm Gia kia cùng hấn đấu đấu tranh miếng đất ở Tây ngạn."

Tiểu tử Thảm gia...không phải là Thảm Hành sao?

Ý thức được xưng hô của Văn Trọng có biến hóa, Gia Ngộ vội hỏi: "Thảm Hành là cố ý?"

"Con nói xem? Tuổi còn trẻ, còn chưa đứng vững trên gót chân của mình đã muốn tranh nhau ăn miếng bánh nướng lớn, chặc." Văn Trọng hần là đang uống gì đó, âm thanh mát lạnh, "Nhưng mà muốn ba nói thì vẫn là con gái của ba vẫn là tìm người kết hôn."

Trong lòng Gia Ngộ lộp bộp một chút, "Ba có ý gì?"

Văn Trọng vẫn là câu nói kia: "Con nói đi?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Đánh đổ

Edit: kid1412h

Thời điểm nhận được cuộc gọi của Thảm Hành, Trứu Trứu vừa mới ngủ, Gia Ngộ mang điện thoại đi ra ban công, chợt nhận thấy trời thu âm đêm, lại sắp lạnh rồi.

"Con trai tôi, à không con nuôi tôi có đang ngủ không? Nếu không, cho tôi thấy bé chút đi."

Gia Ngộ nhú mày: "Trứu Trứu ngủ rồi."

Thảm Hành thay đổi quá rõ ràng, Gia Ngộ thực lòng không quá muốn để Trứu Trứu nhận người cha nuôi này. Hơn nữa, cô mới không tin hần có thể tạo ra tình huống bất ngờ gì,

"Ngủ rồi? Thật đúng lúc, vậy cậu ra ngoài ăn cơm cùng tôi một bữa đi. Tôi vừa mới xuống máy bay, muốn ăn gì đó để thay đổi khẩu vị."

“Nhưng Trứ Trứ ngủ khoảng hai giờ liền dậy rồi!”

“Bé không có bảo mẫu à?” Thẩm Hành ho nhẹ hai tiếng, câu này quả là miệng nhanh hơn não: “Ý của tôi là, đi ăn một bữa ăn mà thôi, không mất nhiều thời gian đâu.”

“Tôi...”

Cảm thấy được Gia Ngộ đang chần chừ, do dự; Thẩm Hành liền sử dụng cách nói quen thuộc trước kia: “Văn Gia ngộ, cậu không phải chỉ là đã kết hôn rồi thôi sao, như thế nào mà giờ chỉ hẹn đi ăn cơm cứ nghĩ tới nghĩ lui vậy?”

“...Được rồi.” Dù sao thì Gia Ngộ cũng có việc muốn hỏi hần: “Vậy ăn ở chỗ nào đây?”

“Ở khu hải sản đi, ở bên đó có nhà hàng mới, chắc chắn cậu sẽ thích.”

Cũng không xa lắm.

Gia Ngộ liền đồng ý: “Được, vậy ba mươi phút nữa gặp.”

...

Mặc thêm áo khoác, Gia Ngộ để mặt mộc mà đi vào khu hải sản.

Khu hải sản thật ra chính là một loạt các căn nhà, trước kia thuộc phủ đệ của vị quan nào đó, bây giờ được cải tạo lại thành các nhà hàng. Các cửa hàng chen chúc từng căn một, treo đèn lồng đỏ ở bên ngoài mang một màu sắc hoài cổ thật rất có hương vị.

Cửa hàng mà Thẩm Hành nói cũng không tính là xa, Gia Ngộ đi tới thuận tiện nhận luôn một phần bánh dày miễn phí. Chờ đến khi Thẩm Hành thấy cô, liền cảm thấy buồn cười: “Thói quen vừa đi vừa ăn này của cậu, bao giờ mới sửa được đây?”

“Tôi mới không cần sửa.”

“Nó không tốt cho dạ dày.”

“Dạ dày tôi đã có canh của Mục Phách, thật sự rất tốt.”

Thẩm Hành im lặng quyết định bỏ qua những lời này của cô, cầm thực đơn lên đưa cho cô: “Tôi đã gọi món rồi, đều là món cậu thích ăn, giờ cậu chọn món điểm tâm ngọt nữa thôi.”

“Có bánh dày là đủ rồi, không cần gọi thêm nữa đâu, tạm thời cứ như vậy đi.”

“Vậy đừng ăn.” Thẩm Hành duỗi tay muốn lấy cái hộp “Cái này chỉ dùng để lót bụng thôi.”

Thức ăn bị lấy đi, Gia Ngộ có chút không vui, cô chống mặt, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ: “Cậu nói cậu bận rộn như thế, xuống máy bay không về nhà, lại chạy tới đây ăn cơm làm cái gì a? Tồn thời gian.”

“Còn không phải là vì muốn gặp cậu à?”

Gia Ngộ liếc mắt nhìn hần một cái.

Thẩm Hành tỏ vẻ vô tội giơ tay đầu hàng: “Cậu đừng hiểu lầm, bạn tốt đã lâu không gặp, khó tránh khỏi có chút nhớ.”

“Hừ.” Thật là lạ ông tôi ở bụi này, Gia Ngộ bình tĩnh thu lại ánh mắt: “Cậu như vậy, tôi thật không hiểu nổi.”

“Tôi thay đổi? Tôi còn chưa nói cậu trước khi kết hôn và sau khi kết hôn là hai người khác nhau đâu.”

“Cậu không hiểu là bởi vì trước kia cậu chưa từng thấy tôi yêu đương với người khác. Hiện tại cậu mới biết, tôi có Mục Phách, con người là sẽ thay đổi.”

Bầu không khí nhẹ nhàng bởi cái tên Mục Phách mà trở nên căng thẳng.

Đúng lúc thức ăn được mang lên nên bầu không khí giăng co trên bàn mới có chút hòa hoãn.

Cuốn mấy lá rau xà lách đưa vào miệng, Gia Ngộ mới nhớ tới mục đích khi đến đây của mình, cô làm như không có gì mà nhìn người đàn ông phía đối diện. “Ài, nghe nói cậu đang chuẩn bị đầu thầu mảnh đất ở phía tây. Mảnh đất kia cũng không tính là rộng mà vị trí cũng không phải tốt nhất, không giống như là quyết định của ba cậu a!”

Khu phía Tây bên kia vừa mới khai phá không lâu, là thịt mỡ hay thịt nạc đều còn chưa xác định. Gia Ngộ hỏi qua Văn Trọng, biết Thẩm gia lúc trước không có ý định thu mua, nhưng ngay lúc Văn gia tham gia thì lại nhảy vào đòi cạnh tranh công bằng. Tuy nói thương trường như chiến trường, chiến trường vô huynh đệ, nhưng dựa vào quan hệ của hai nhà từ trước tới nay, hiện tượng nhảy ngang vào như bây giờ là không có khả năng xảy ra. Gia Ngộ

suy nghĩ trước sau, hơn phân nửa là bởi vì Văn Trọng giao cho Mục Phách chịu trách nhiệm hạng mục này nên Thẩm Hành mới cố ý ngáng chân.

“Sao vậy? Vị kia nhà cậu cùng cậu kể khổ à?”

Gia Ngộ lắc đầu “Mục Phách sẽ không nói với tôi những cái đó nhưng tôi có rất nhiều biện pháp để biết.”

“Cậu trước kia không phải không thích nói về những chuyện này sao?”

“Cậu ít đánh trống lảng đi, tôi hỏi cậu, có phải là cậu cố ý hay không?”

“Cố ý?” Thẩm Hành uống một ngụm trà, : “Cái này có gì là cố ý hay không? Có cơ hội kiếm tiền, tại sao tôi lại không thể làm?”

Gia Ngộ cười lạnh: “Nga, tôi xem như cậu đối với người bạn tốt này cũng không có ý định một lời thẳng thắn, bữa cơm này có tiếp tục cũng không vui vẻ, tôi liền đi trước vậy.”

“...Cậu ngồi xuống.”

Thấy Gia Ngộ thật sự muốn đứng dậy rời đi, Thẩm Hành nói lớn: “Cậu ngồi xuống.”

Gia Ngộ ngồi xuống, nói thẳng: “Cậu là cố ý phải không?”

Thẩm Hành tháo mắt kính ra rồi mang lại, thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Thẩm Hành, cậu muốn gì?”

Thẩm Hành nhìn một cách lạnh lùng: “Tôi chính là muốn cho cậu biết, người đàn ông mà cậu một mực yêu thích, thiên vị kia, đối với chuyện nhỏ còn có chút dặt dẹo, chân chính gặp chuyện lớn, hẳn sẽ trở nên vô dụng, không thể làm gì cả. Là cậu quá xem trọng hắn, tôi chỉ là cho cậu thấy cái tầm thực sự của hắn mà thôi.”

Gia Ngộ tức đến phát cười, ý chí chiến đấu hoàn toàn trỗi dậy, cô một tay đập vào bàn: “Vậy tôi cùng cậu đánh cược, đấu thầu mảnh đất phía tây lần này, cậu chắc chắn sẽ thua Mục Phách.”

Người phụ nữ vẫn luôn ở trong lòng mình, khí phách lóa mắt, mị lực bắn ra bốn phía, cho dù để mặt mộc cũng diễm lệ đến mức làm người ta không dời mắt được, bây giờ lại vì một người đàn ông khác mà to tiếng với hắn.

Càng tức giận, biểu cảm trên mặt Thẩm Hành lại càng dịu dàng:

“Được, tôi cùng cậu đánh cược, nếu cậu thua thì sao bây giờ?”

“Lợi ích lớn nhất chính là mảnh đất kia, ai thắng thì người đó lấy, còn nói điều kiện gì nữa?”

Thẩm Hành cười đến lớn: “Văn Gia Ngộ, cậu ngày càng thông minh.”

“Học theo cậu.”

“Nói lâu như vậy, cậu không khát à?” Thẩm Hành giơ tay chỉ ly trà trước mặt cô “Tôi pha trước khi cậu tới, bây giờ uống là vừa lúc thích hợp, cậu ném thử xem”

“Cậu biết tôi không thích uống trà mà.”

“Không phải cái gì cũng phải ném thử qua mới biết được nó có tốt đẹp hay không à? Giống như cậu vừa nói, con người sẽ luôn thay đổi, cậu quên sao?”

Bị bác bỏ quan điểm, Gia Ngộ tức giận mà nhấp nửa ly, trà xanh hơi ngọt, như là bỏ thêm đường, uống vào miệng không chất, quả thật là không tồi.

“Cậu bỏ thêm cái gì?”

“Bí mật.” Thẩm Hành cười đến mực dịu dàng “Dù sao thì cũng là thứ tốt.”

Biết cậu không thích uống trà, cũng sớm nghĩ tới cậu sẽ không chạm vào nó.

Chính là...

Vì sao cậu lại đối tốt với Mục Phách như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Anh sợ

Edit: kid1412h

Sau khi một lòng trả lời cái email, Mục Phách mở file Excel xem báo cáo tài chính quý bốn này. Chức vụ giám đốc hiện tại của anh chỉ là hữu danh vô thực, công việc nào cũng cần phải học từ đầu, bận đến mức thời gian kiểm tra điện thoại cũng không có.

Khi anh đọc được tin nhắn của Gia Ngộ đã là nửa giờ sau.

Cô nói cô chuẩn bị ra ngoài ăn cơm cùng Thẩm Hành.

Có lẽ cô cảm thấy một câu trần thuật quá lạnh nhạt nên tin nhắn tiếp theo vừa nhẹ nhàng lại có vẻ nuông chiều:

"Không được ghen, em là vì anh đi nói chuyện với cậu ta!"

Mục Phách cười, trả lời tin nhắn thứ nhất là được, tin nhắn thứ hai trả lời hơi dài, đại ý là anh sẽ không ghen, nhưng buổi tối muốn cô đền bù cho tổn thương tinh thần này.

Sau khi trả lời tin nhắn, Mục Phách gọi thư ký pha cà phê giúp anh, lúc thư ký mang cà phê vào, anh nhận lấy, lòng như có điều gì đó bất an, rung mình một cái, trượt tay, cà phê liền đổ ra.

Phải thay áo somi.

May là có áo somi dự phòng.

Mục Phách đi phòng nghỉ thay áo somi khác, chiếc áo somi ấy mang mùi nước hoa Gia Ngộ thường dùng gần đây. Không ngọt, không đắng, hương trầm trầm như thuốc, mặc ở trên người liền giống như Gia Ngộ đang ở bên cạnh anh. Không đeo lại cà vạt, Mục Phách xắn tay áo lên, lộ ra đồng hồ lúc sinh nhật Gia Ngộ tặng anh, chờ anh ngồi trở lại vị trí, phát hiện hộp thư có mấy email mới. Anh nhìn vào di động, Gia Ngộ chưa trả lời tin nhắn của anh.

Bình tâm lại, click mở các email mới, từ dưới lên trên, lướt qua các tiêu đề,...

Một email không chủ đề.

Click mở.

Một bức ảnh kèm theo một câu chú thích.

Đồng tử anh mở to.

Vô tình chạm phải ly cà phê lúc này, "cách" một tiếng, cái ly vỡ tan, chia năm xẻ bảy.

Chú thích chỉ có năm chữ nhưng không ngừng phóng to, thu nhỏ trong đầu anh, như lấp đầy các khoảng trống:

"Cô ấy ngủ thật ngon."

Hiện lên trong bức ảnh, là một cái chăn bông trắng xóa, cô gái với khuôn mặt điềm tĩnh, bờ môi cong cong đang ngủ ngon lành——

Đó là biểu cảm mà Mục Phách quen thuộc nhất.

Theo bản năng, anh gạt điện thoại qua một bên.

Hóa ra đây chính là cảm giác chân tay lạnh run giữa ngày nắng ấm.

Cảm xúc rơi xuống một cách thẳng tắp, giống như đi một mình trên con đường dài âm u xuống Minh Phủ, tiếng tim đập rất lớn rất lớn, vừa quay đầu, mới kinh ngạc phát hiện trái tim đã bị đảo ra rồi, chỉ còn lại âm thanh vang lên ngay bên lỗ tai.

Máu dường như chảy ngược lại, Mục Phách dồn hết sức trấn định lại tinh thần, gửi địa chỉ email kia cho một địa chỉ xa lạ khác:

"Tìm vị trí".

Gửi xong email, Mục Phách mới nhận ra, tay mình run như cây sậy.

Anh đột nhiên giữ nó lại.

Không thể ngồi chờ chết được, tắt máy tính đi, mặc kệ trợ lý đầy mặt nghi hoặc.

Anh âm thầm mà đi thang máy xuống thẳng đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, xe vừa khởi động xong, liền đi với tốc độ như trốn chạy ai đó mà ra ngoài.

Anh đi thật nhanh, vừa mới ra ngoài, tiếng phanh xe ở vòng cua vắng người liền vang lên một cách chói tai.

Mục Phách hoảng sợ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, trán anh chống lên vô lăng, thân thể không nhận được mà phát run tựa như người ở trần rơi xuống sông băng lạnh dưới 0 độ C, xương cốt cũng phải đông lại vì lạnh.

Anh tự nói với chính mình, xúc động là ma quỷ, Gia Ngộ không thích anh như vậy, cô thích anh dịu dàng, bình tĩnh cho nên ngàn vạn lần không thể xúc động như bây giờ.

Muốn bình tĩnh.

Phải bình tĩnh.

...Nhưng anh thật sự sợ a.

Không phải sợ sau bức ảnh kia, sẽ có chuyện gì xảy ra mà là sợ, Gia Ngộ là một người kiêu ngạo như vậy, sẽ vì chuyện này mà không cần anh nữa.

Anh sợ.

Anh sợ Gia Ngộ của anh sẽ chịu không nổi.

Anh sợ Gia Ngộ của anh sẽ không cần anh nữa.

Anh sợ đến bàn tay cầm vô lăng đều ướt.

*

Tin nhắn mới đến lúc Mục Phách đang lái xe trên đường.

Khách sạn năm sao bên cạnh khu hải sản.

Kết nối internet từ tầng hai mươi ba.

Bàn tay lái xe chợt nắm thật chặt, khoe mắt Mục Phách đỏ bừng, không biết là dấu vết của giận đến cực điểm hay là dấu vết của việc vừa khóc. Mặt anh không biểu cảm mà quay xe, tăng tốc, chỉ cảm thấy đoạn đường này quá dài. Cũng may khi vào đường cao tốc, đèn xanh liền rất nhanh, xe chạy thẳng một đường. Bỏ xe ở cửa khách sạn, dựa vào thân phận của mình Mục Phách thuận lợi lấy được thẻ vào thang máy của khách sạn.

Nhưng chỉ thẻ thông hành thôi thì chưa đủ. Bởi vì lúc trước cùng quản lý khách sạn này có chút giao tình, anh lại không muốn tìm kim đáy bể trong lúc này, Mục Phách liền gọi điện cho hắn. Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ hắn, quản lý liền không quá vui vẻ mà cho Mục Phách biết địa chỉ cụ thể.

Tầng hai mươi ba, khu vực năm phòng phía bên phải thang máy.

Tổng cộng năm cái phòng.

Mục Phách vừa muốn gõ cửa gian phòng thứ nhất, liền nghe được tiếng động từ cuối hành lang, theo bản năng, anh lùi lại chỗ rẽ.

Đi giày cao gót trên thảm mềm không gây ra tiếng động nhưng Mục Phách vẫn nghe được người phụ nữ ấy đi một cách không ổn định.

Thất tha thất thểu.

Di động đột nhiên rung lên.

Mục Phách vội vàng xem đến, là tin nhắn của Gia Ngộ.

Cách tin nhắn trước hai giờ.

Cô không giải thích cũng không nói gì nhiều, chỉ đơn giản nói: Bây giờ em về nhà nhé. Ngữ điệu luôn dịu dàng, nhẹ nhàng như vậy, kể cả khi cô nhắn tin.

Như là kiểm chứng cho suy đoán của mình, Mục Phách hơi ló đầu ra nhìn, tầm nhìn vừa vặn thấy rõ người phụ nữ đang đứng chờ trước thang máy.

Cô mặc chiếc áo sơ mi màu đen làm lộ ra dáng người, lại như mặc không cẩn thận lắm; áo khoác để ở trên tay, vừa dày vừa nặng như muốn dìm cánh tay cô xuống; mái tóc thường ngày xõa ở trên vai giờ được buộc lại một cách tùy ý, có vài sợi tóc rối rơi ra có vẻ lè lòi.

Bóng dáng cô đơn, mảnh mai lại có chút chật vật.

Là Gia Ngộ.

Nhìn thấy cô, điều gì cũng không nghĩ được, một ý tưởng cũng không, nhất thời trái tim anh đau đến mức giống như bị dao đâm vào.

Hắn muốn đi ra ôm lấy cô.

Nhưng anh không thể.

Gia Ngộ luôn cười hi hi với anh, lúc nào cũng muốn đứng trước người anh mà bảo vệ. Cô luôn cho rằng chính mình không gì là không làm được nhưng thật ra chính là một cô bé đáng yêu, nhỏ nhắn, thích dựa vào lòng anh nghịch điện thoại di động, chơi đến mức bất động liền cười như hoa nở, đọc được tin tức không tốt cũng sẽ không khóc, chỉ yên lặng ôm lấy anh lẩm bẩm mình thực may mắn.

Anh biết cô chắc chắn không muốn anh nhìn thấy bộ dáng mình lúc này.

Vuốt ve màn hình di động, Mục Phách trả lời: Được, hôm nay anh sẽ về nhà đúng giờ, anh về nấu canh cho em nhé?

Lặng nhìn sắc mặt tái nhợt của Gia Ngộ sau khi cô xem xong tin nhắn liền khẽ cười một chút, từ đằng sau nhìn góc nghiêng của cô, đẹp đẽ tựa như hoa tường vi.

Di động lại rung lên lần nữa.

Cô nói được, cô còn muốn ăn canh củ sen nữa.

Tìm Mục Phách giống như bị dao cắt.

Lúc đó, cửa thang máy mở ra, Gia Ngộ bước vào.

Sợ bị phát hiện nên Mục Phách nhanh chóng thu đầu lại, anh đang phân vân mình nên đuổi theo Gia Ngộ hay đi tìm Thẩm Hành.

Không thể xúc động, anh cần phải bình tĩnh.

An toàn của Gia Ngộ so với mạng của Thẩm Hành quan trọng hơn.

Lúc này, anh nghĩ mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, chỉ cần Gia Ngộ còn cần anh...

Vậy là đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Ghê tởm

Gia Ngộ tỉnh lại, huyết thái dương tưởng đến phát đau, trợn mắt thấy chính mình ở trong hoàn cảnh xa lạ, cô ngốc mắt nửa phút.

Bên tai có tiếng nước.

Nơi này là khách sạn.

Hải phủ trà, đánh đồ, trà...

Thẩm Hành?

Gia Ngộ chống trán ngồi dậy, cô xúc chần lên nhìn, thấy quần áo còn hoàn chỉnh, trừ đầu đau đến lợi hại thì thân thể không có chỗ nào không khỏe.

Nhìn thời gian, thế nhưng cô ngủ gần một tiếng đồng hồ.

Thẩm Hành mang cô tới đây làm cái gì?

"Tỉnh?"

Bỏ ra cái tay đang ngăn trở tầm mắt, Gia Ngộ lạnh như băng mà nhìn người đàn ông đứng cách đó không xa, "Cậu hạ thuốc tôi?"

Không có mắt kính che dấu, Thẩm Hành đòi mắt, đến gần chỗ cô: "Nói bậy gì đó?"

"Nói dối." Một khi đã nói dối cũng không dám nhìn vào mắt của cô, "Cậu làm cái gì?"

Thẩm Hành đi đến cách giường nửa thước thì dừng lại, hần vẩy vẩy tay: "Cậu xem cậu như bây giờ, tôi có khả năng làm cái gì?"

Gia Ngộ làm lơ hần, lặp lại đến gần từng chữ một: "Cậu làm cái gì?"

Thẩm Hành đơn giản đổi đề tài, "Cậu chẳng lẽ không nghĩ nhân cơ hội này thăm dò thái độ của Mục Phách?"

Buồn cười.

Gia Ngộ không nói gì nhìn hần, trong mắt xuất hiện một tia chán ghét trong giây lát, cô xuống giường, đầu còn có điểm đau, lúc xỏ giày cao gót suýt chút nữa đứng không vững. Cô lập tức đi ra phía cửa, lúc lướt qua Thẩm Hành lại bị hần kéo tay lại.

"Buông ra!" Gần như là rống lên, Gia Ngộ đột nhiên lui về phía sau vài bước cách xa hần, "Đừng động vào tôi!"

Cảm xúc kháng cự của đối phương quá rõ ràng, Thẩm Hành về mặt bị thương: "Gia Ngộ, tôi là vì muốn tốt cho cậu!"

"Tốt cho tôi?" Gia Ngộ ngay lập tức cảm thấy ghê tởm đến mức da đầu tê dại, "Thẩm Hành, tôi rất tò mò, cậu có tất cả bao nhiêu bộ mặt? Tôi hoài nghi chúng ta quen nhau lâu như vậy tôi cũng chưa từng hiểu rõ cậu!"

"Tôi có thể có vài lần? Cậu rõ ràng biết tôi thích..."

"Không, cậu căn bản không hề thích tôi."

Gia Ngộ đánh gãy lời hần, nhất châm kiến huyết (một châm thấy máu), "Cậu chỉ là không cao hứng tôi không còn chỉ biết xoay quanh cậu mà thôi. Nhưng cậu có nghĩ tôi từ trước nay đều chưa từng thuộc về cậu, cậu dựa vào cái gì mà muốn tôi phải đợi cậu?"

Nói cái gì mà thích, còn không phải dục vọng chinh phục quấy phá sao?

Nếu thật sự thích, năm đó liền sẽ không coi khinh thái độ của cô, làm lơ việc cô xin giúp đỡ, cũng sẽ không tự cho là đúng mà cho rằng cô sẽ vĩnh viễn đứng một chỗ chờ hần.

Cô đã cho hần cơ hội, là hần không cần.

Như là bị kích phát dây thần kinh mẫn cảm, Thẩm Hành vung tay, trực tiếp đem cái bàn nhỏ bên cạnh ném đi.

Hần áp thanh cảm cáo: "...Câm miệng."

Câm miệng?

Càng không.

Gia Ngộ đem tóc tùy tiện buộc lên, khí thế ngang hàng, cô nói từng câu từng chữ rõ ràng: "Thẩm Hành, nếu chỉ là đơn thuần muốn thay tôi thử Mục Phách thì cậu cần gì phải mang tôi tới nơi này? Tất cả mọi người đều là người trưởng thành, cậu muốn làm việc xấu xa gì còn cần tôi nói rõ ra sao?"

Thẩm Hành nhìn cô chằm chằm, trong mắt hội tụ gió lốc.

Gia Ngộ tiếp tục nói: "Cậu cho rằng tôi đã quên sao? Lớp 11 cậu không thích nữ sinh cả ngày chỉ biết bám theo cậu, nhất thời xúc động liền đem cô ấy lừa đến phòng thiết bị nhốt lại, kết quả tới giờ cơm chiều cậu sợ hãi sự việc bại lộ, lại nhờ tôi đến trường học đem người thả ra ngoài. Sau đó cũng là tôi thay cậu đền tội."

Cô nhìn lại hần, "Cậu vẫn luôn không có can đảm dám chịu trách nhiệm về hành động của chính mình."

Nhưng bây giờ Thẩm Hành so với trước kia thông minh hơn nhiều, không giống năm đó bất kể hậu quả như vậy, cũng biết cân nhắc lợi hại trước khi sự việc phát sinh, nếu không hiện tại Gia Ngộ cũng sẽ không hoàn hảo vô khuyết mà đứng ở chỗ này nói chuyện với hần.

Nếu không phải trung gian cũng có đủ thời gian do dự, nếu không phải sợ hãi kế tiếp liên lụy quá nhiều, có lẽ người trước mặt này đã sớm "t*ng trùng lên não" mà tùy tiện xằng bậy.

Gia Ngộ quá hiểu Thẩm Hành, Thẩm gia, Văn gia, cùng với quan hệ như đi trên băng mỏng của bọn họ hiện tại... Tất cả đều làm Thẩm Hành băn khoăn, hần không có khả năng dám lấy những thứ đó ra đánh cược.

Một người có tà tâm nhưng không có gan tặc sao có thể dám chạm vào cô? Khẳng định là trên đường mang cô tới khách sạn liền bắt đầu đổi ý, còn lấy ra một cái cơ sút sọc là để thử Mục Phách.

Hắn không thay đổi, từ đầu tới đuôi đều chỉ là một kẻ chỉ biết lấy mình làm trung tâm, một kẻ tự đại.

"Văn Gia Ngộ, tôi nói cậu cảm miêng!"

"Tôi nói sai sao?" Gia Ngộ thương xót mà nhìn hắn, "Thẩm Hành, cậu làm tôi cảm thấy thật đáng sợ."

Hoặc nói là đáng thương.

"Cậu thì biết cái gì?"

Thẩm Hành nâng lên mí mắt, liếc cô một cái lạnh như băng, "Cậu vốn dĩ là của tôi. Nếu không phải là Mục Phách thì người kết hôn với cậu chính là tôi."

"Tôi hiện tại có thể nói rõ ràng cho cậu biết, kể cả không có Mục Phách, cũng tuyệt đối không có khả năng là cậu." Gia Ngộ lấy túi và áo khoác, di động đã bị tắt máy, cô ấn khởi động, liền ngay cả ánh mắt cũng đều không muốn cho hắn, "Cậu tốt nhất ở thời điểm tôi ngủ không có làm ra chuyện gì."

Cửa bị khóa trái, người còn chưa đi đến gần, sau lưng liền một trận lạnh lẽo.

"Cậu chẳng lẽ không muốn biết trong lúc cậu ngủ tôi đã làm gì sao?"

Gia Ngộ mặt không đổi sắc mà chuẩn bị mở cửa, "Cậu cảm thấy có thể lừa được tôi sao?"

"Vậy nếu là Mục Phách thì sao?"

"Cậu..."

Gia Ngộ còn chưa nói xong đã nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân nhanh hơn, cô phản ứng rất nhanh mà vọt sang một bên, sống lưng đụng mạnh vào vách tường cứng rắn cũng cần răng chịu đựng. Lấy áo khoác che chở trước ngực, cô quát: "Cậu điên rồi!"

"Không phải nói tôi không có can đảm sao?" Cách nhau vài bước, Thẩm Hành dừng lại, thông thả ung dung mà cời bỏ nút áo sơ mi thứ hai, "Tôi nể cậu đã tức giận cho nên thương tiếc cậu, đau lòng cậu. Nhưng kết quả thì sao? Nếu cậu không cảm kích, tôi đây việc gì phải để ý ánh mắt của cậu chứ."

Đồ điên!

Gia Ngộ lúc này mới lộ ra biểu tình hoảng loạn.

"Thẩm Hành, tôi cảnh cáo cậu không được xằng bậy."

"Sợ sao?"

Thẩm Hành đi lại càng gần, đem Gia Ngộ vây ở góc tường, hắn cúi đầu đối diện với cô.

Nói thâm tình chân thành: "Gia Ngộ, trước kia trong đôi mắt của cậu tất cả đều là tôi."

Gia Ngộ im lặng nửa giây, bỗng nhiên tươi sáng mà nâng lên khóe miệng, "Đúng vậy, đều là cậu."

Vừa dứt lời, cô dứt khoát mà lưu loát nhấc chân một cái!

Gót giày bén nhọn chui vào chân của Thẩm Hành, sắc mặt hắn đột biến, Gia Ngộ cũng không cho hắn cơ hội phản ứng, ấn bờ vai của hắn lại nhấc chân lên một lần nữa, liền như vậy đụng trúng mệnh căn của hắn!

"A..."

Thẩm Hành thống khổ mà che lại hạ thể, cuộn tròn trên mặt đất, mồ hôi to như hạt đậu như không cần tiền mà chảy xuống, hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà kêu tên Gia Ngộ: "Văn Gia Ngộ!"

Lực đạo rất lớn, đem gót giày đều dẫm hồng.

Gia Ngộ không cao hứng mà vận cổ chân, "Đây là thuật phòng thân mà chính cậu đã dạy cho tôi, hiện tại trả lại cho cậu."

Nếu có thể cô cũng không hy vọng đem cái này dùng trên người Thẩm Hành.

Chính là không có nếu.

Gia Ngộ hít sâu, thanh âm trở nên trầm tĩnh.

"Thẩm Hành, cậu có bệnh."

Hoạn tâm bệnh, sớm đã bệnh tình nguy kịch.

Tay vừa mới chạm vào tay nắm cửa, trước khi đi ra ngoài Gia Ngộ để lại một câu.

"Miếng đất ở Tây ngạn kia, nếu cậu thắng, tôi ở chỗ này trước tiên cùng cậu nói chúc mừng, nhưng cậu ngàn vạn lần không cần tìm tôi chứng minh cái gì...Tôi không nghĩ sẽ gặp lại cậu."

Rốt cuộc làm bạn bè nhiều năm như vậy, cô không hy vọng, nhìn thấy hấn liền thấy ghê tởm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Bôi thuốc

Sau khi về đến nhà, a di đứng lúc mang Trứu Trứu ra công viên đi dạo, đưa hai người ra cửa xong, Gia Ngộ ngay lập tức liền vọt vào nhà vệ sinh.

Đem toàn bộ quần áo cởi sạch, cô đứng ở trước gương, trên dưới trái phải kiểm tra tỉ mỉ một lần, dấu vết gì cũng không có phát hiện...Trừ bỏ chỗ xương bướm sau lưng có một mảng lớn xanh tím.

Đó là do cô trốn Thẩm Hành đụng vào tường.

Chạm vào một chút, rất đau.

Gia Ngộ an tâm một chút, rồi lại nghĩ có nên chủ động nói với Mục Phách sự việc phát sinh hôm nay hay không?

Chính là ở khách sạn lâu như vậy, lý do thoái thác cũng không có sức thuyết phục, Mục Phách vẫn luôn coi Thẩm Hành là cái đinh trong mắt, nếu anh không tin thì làm sao bây giờ?

Không, Gia Ngộ rất nhanh lắc đầu phủ nhận khả năng này. Mục Phách nhất định sẽ tin lời cô nói, nhưng trong lòng cũng nhất định sẽ lưu lại một cái nút thắt, thậm chí sẽ đi tìm Thẩm Hành tính sổ.

Như vậy không được.

Thẩm Hành chính là cố ý. Hấn muốn chọc tức Mục Phách ở thời điểm mấu chốt, bức Mục Phách đi tìm hấn, sau đó cho người ta hạ bộ, tốt nhất là đem Mục Phách làm cho thân bại danh liệt, Tây ngạn cái gì, Bốn mùa cái gì, toàn bộ phá nát hết.

Gia Ngộ thầm mắng một tiếng Thẩm Hành hấn khẳng định biết cô sẽ rối rắm, cho nên mới nghĩ dùng biện pháp thử thách sự tin tưởng này để ly gián quan hệ của cô và Mục Phách.

Điểm duy nhất hấn không đắc thủ được, sợ chỉ là trên đường hấn suy nghĩ lại mà sợ không thương cô.

Một trận rét lạnh.

Gia Ngộ nhất thời cảm thấy cả người đều phát ngứa, lập tức tắm rửa, chờ sau khi tắm xong nhìn thời gian cũng không sai biệt lắm đến giờ Mục Phách tan tầm.

"Nha."

Là thanh âm của Trứu Trứu.

Gia Ngộ bao tóc ướt ra khỏi phòng, lại thấy Trứu Trứu đang được Mục Phách ôm, cô ngăn ra, "Hôm nay anh về thật sớm."

Mục Phách cười: "Không phải em muốn ăn canh sao? Mua củ sen cùng với xương sườn, lát nữa sẽ làm cho em ăn."

Gia Ngộ vừa nhìn thấy Mục Phách cười, chớp mũi liền chua đến không chịu được. Muốn nói vài phút trước cô còn rối rắm muốn cùng Mục Phách nói chuyện kia hay không, nhưng vừa nhìn thấy Mục Phách thì trong đầu cô ý nghĩ gì cũng đều không có, chỉ nghĩ tiến lên ôm lấy anh, nói với anh Thẩm Hành là tên khốn kiếp, nói với anh thật ra cô sợ muốn chết.

Đáng tiếc a di cùng Trứu Trứu vẫn còn ở đây.

Cô vội vàng cúi đầu, "Nga, vậy em đi thay quần áo trước."

Vừa vào phòng nước mắt liền rơi xuống.

Trừ khi bởi vì làm tình sáng đến rút nước mắt thì đã rất lâu Gia Ngộ không khóc. Một lần gần nhất vẫn là một đêm vào mấy tháng trước đó, bởi vì sợ hãi sinh đứa nhỏ, lại bởi vì sợ hãi Mục Phách sẽ cùng chính mình ly hôn, cảm xúc mãi cảm đến muốn mệnh, cũng mắt mắt đến muốn mệnh.

Nước mắt rơi xuống thành chuỗi, Mục Phách tiến vào phòng. Cẩn thận khóa lại cửa, anh đi đến phía sau Gia Ngộ, hỏi cô: "Khóc cái gì?"

Gia Ngộ cái gì cũng chưa nói, xoay người ôm lấy eo của Mục Phách, nước mắt toàn bộ cọ trên áo sơ mi của anh.

Mục Phách cũng không nói gì mà ôm lại cô, ôn nhu vỗ đầu của cô, ánh mắt dừng trên sàn nhà, u tình thâm thúy.

Sau khi đi theo Gia Ngộ về nhà, anh ở dưới lầu đứng hơn một giờ. Một giờ này, anh vẫn luôn tự hỏi mấy vấn đề.

Trong nháy mắt nhìn đến ảnh chụp kia, anh rút cuộc vẫn bị hướng hôn đầu óc, trong đầu chỉ nghĩ một việc, nếu Thẩm Hành thật sự đối với Gia Ngộ làm gì đó thì anh làm sao bây giờ?

Anh không có khả năng bởi vì cái này mà từ bỏ Gia Ngộ, nhưng cũng không thể bài trừ khả năng Gia Ngộ sẽ lấy lý do này cùng anh ly hôn -- lấy cá tính của Gia Ngộ, sẽ kkkhoong cho phép cùng Thẩm Hành phát sinh quan hệ mà không có gánh nặng tâm lý cùng anh ở bên nhau.

Vẫn Gia Ngộ không cần Mục Phách --

Lời này chỉ là nghe, chính là ác mộng.

Trên đường đi khách sạn, Mục Phách tỉnh táo chút, biết Thẩm Hành vô cùng có khả năng là cố ý, mục đích chính là vì chọc giận anh. Nhưng một khắc nhìn thấy Gia Ngộ đi ra, lý trí của anh lại bay lên chín tầng mây.

Mặc kệ sự tình có phát sinh hay không, anh nhất định phải làm Thẩm Hành trả giá đại giới.

Cho đến khi Gia Ngộ dùng phương thức nhẹ nhàng để trả lời tin nhắn của anh.

Cho dù bị ủy khuất còn quan tâm đến cảm thụ của anh, không muốn làm anh lo lắng, cảm giác đau lòng vô biên vô hạn ập đến...

Một khắc đó, Mục Phách cảm thấy chính mình thật vô dụng.

Ngay cả quyền đi lên ôm cô anh cũng đều không có.

Gia Ngộ nỗ lực tạo ra cảnh thái bình giả tạo, nếu anh giáp mặt vạch trần bộ dạng chật vật của cô, đây không phải là hình ảnh cô muốn anh thấy.

Cho nên, nếu Gia Ngộ không muốn cho anh biết chuyện này, anh có phải cũng nên giả bộ cái gì cũng không biết hay không?

Bên chân đầy tàn thuốc, có a di dọn dẹp đi ngang qua, Mục Phách mới dừng lại động tác.

"Ngượng ngùng."

A di dọn dẹp đem tàn thuốc quét sạch sẽ, xem Mục Phách lớn lên đẹp mắt, lại có lễ phép, liền nói câu tiếng địa phương Bắc thành: "Hút thuốc không tốt cho thân thể, cậu hút ít thôi."

Mục Phách dừng lại, cười: "Cháu đã biết. cảm ơn đi."

Lại ngồi một mình một người trong chốc lát.

Mục Phách xa xa nhìn thấy Trứu Trứu cùng a di, tùy tay ném vào miệng một viên kẹo trị ho, sợ hương vị trên người quá nặng, anh coi áo khoác ra, Trứu Trứu ở trên xe đẩy trừng mắt nhìn anh, cười rộ lên, mi mắt cong cong giống vàng trắng non.

Đôi mắt Trứu Trứu rất giống Gia Ngộ.

Đầu quả tim Mục Phách mềm thành một khối, đem áo khoác giao cho a di, "Dì đừng để Gia Ngộ ngủi được hương vị trên áo."

Anh bế Trứu Trứu lên, Trứu Trứu một tay đặt ở trên mặt anh, thực thần kỳ mang lại cho anh không ít sức lực.

...

Nước mắt toàn bộ rơi trên áo sơ mi, Gia Ngộ nâng mặt lên, hốc mắt hồng hồng giống con thỏ.

"Em khó chịu."

Mục Phách ngồi xuống, giúp cô đem nước mắt vừa chảy ra lau đi, "Vì cái gì khó chịu?"

"...Trước để em uống miếng nước đã."

Mục Phách lấy ly nước, dùng tay uy cho cô uống.

Uống nước xong, Gia Ngộ thoải mái hơn chút.

"Anh lại hôn hôn em."

Mục Phách nâng mặt của cô, hôn lên, một nụ hôn thanh tân sạch sẽ thoải mái, không mang theo một chút sắc tình.

Hôn xong, Gia Ngộ cảm thấy mỹ mãn, cô liếm liếm môi, "Hút thuốc?"

Vừa rồi ôm nhau cô đã ngửi thấy một tia mùi thuốc lá, nhưng trên người Mục Phách có mùi chanh thanh mát, cũng không khó chịu.

"Có việc phiền lòng nên anh hút mấy cây."

Nghĩ là công việc, Gia Ngộ xoa ấn đường của anh: "Đừng quá vất vả."

"Ân, hảo.:"

Có trải chăn, sự tình liền dễ nói hơn nhiều.

Gia Ngộ ôm cổ Mục Phách, dùng tư thái làm nũng nói ngữ khí đúng đắn: "Em nói với anh một chuyện. Nhưng anh phải đồng ý với em nghe xong không thể xúc động, ngàn vạn lần phải bình tĩnh, nếu không em sẽ không nói."

Mục Phách hô hấp nặng nề, anh gật đầu: "Anh đồng ý."

Không có bất cứ cái gì vô căn cứ, Gia Ngộ một năm một mười mà đem sự việc phát sinh cùng Thẩm Hành ngày hôm nay đều nói rõ ràng.

"...Thời điểm em đi, em đá phía dưới của hắn," Gia Ngộ chụp đầu gối, cường điệu, "Vô cùng dùng lực."

Những việc phía trước Mục Phách đều có thể tưởng tượng được, nghe xong toàn bộ, anh lại chỉ đề ý đến Gia Ngộ bởi vì trốn Thẩm Hành mà đụng vào vách tường.

"Đem khăn tắm cởi ra."

"A? Trừu Trừu còn chưa ngủ đâu."

Mục Phách dí cái trán của cô, "Không phải em nói sau lưng bị bầm tím sao? Để anh nhìn xem."

"A! Đau." Gia Ngộ vuốt trán, có chút oán niệm, còn tưởng là muốn làm cái gì, kết quả là muốn xem cái khối xanh tím xấu xí ở sau lưng kia.

Cô đem khăn tắm cởi ra, ghé vào trên giường, nói giọng phiền muộn: "Anh xem đi."

Da thịt sau lưng trắng nõn tinh tế lại tự nhiên có một mảng xanh tím sâu cận không đồng nhất thật lớn, Mục Phách cau mày sờ lên, "Có phải rất đau hay không?"

Này đến cùng là hoảng thành cái dạng gì mới không không chế được sức lực?

"Một chút."

"Để anh bôi thuốc cho em."

Gia Ngộ nói tốt, rồi sau đó trong mắt hiện lên nghi hoặc, "Mục Phách, anh thật bình tĩnh."

"Chờ bôi thuốc xong, anh liền nói cho em biết vì cái gì."

Mà sau khi bôi thuốc xong, Mục Phách nuốt lời, sau một hồi động tay động chân mới bằng lòng nói cho Gia Ngộ vì cái gì.

- - -

Tác giả: Sửa chủ ý, không ngược.

Vốn là muốn ngược cái tiểu đáng thương Mục Phách này nhưng ngấm lại vẫn là thôi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 64: Phun nước (H)

Bôi thuốc đúng là một khảo nghiệm về sự tự chủ.

Không khí trầm lắng, bôi thuốc xong, Mục Phách thu tay lại, vỗ vỗ mông Gia Ngộ: "Mặc quần áo vào."

Nói xong, anh đi phòng tắm rửa sạch dầu trên tay, mở nước lạnh, đầu óc mới bình tĩnh lại một chút, nhưng ai ngờ sau khi đi ra ngoài dục vọng lại ngo ngoe rục rịch.

"Gia Ngộ, mặc quần áo vào." Câu này so với câu nói trước đó mang theo một tia ẩn nhẫn.

Gia Ngộ hồn nhiên không biết, lại hoặc là biết cũng không sợ, cô đưa lưng về phía anh, nằm bò ra chơi đi động, nói đương nhiên: "Mặc vào sẽ cọ vào thuốc mắt."

Khăn tắm đắp ở trên mông, rãnh mông hăm sâu, lưu lại một vết kéo dài đến eo, vòng eo tinh tế, hình dạng xương bướm vô cùng đẹp.

Mục Phách thở ra một hơi thật sâu, bước nhanh lên giường, kéo xuống khăn tắm vương bận, cúi người xuống cắn một cái vào cái mông trắng nõn của cô.

"A!"

Gia Ngộ vừa ngạc nhiên vừa đau, quay người lại trừng anh: "Anh cắn em!"

"Đúng vậy, anh cắn em."

Đem áo sơ mi cởi ra, Mục Phách nằm lên, lấy hông đè chặt mông của cô, "Tới một lần?"

"Không được!" Gia Ngộ lời lẽ chính đáng, "Trừu Trừu còn đang ở bên ngoài đợi chúng ta đó."

"Chậm."

Mục Phách lần mò một chút tìm được vị trí của âm đế, xoa nhẹ, thật phần có kỹ xảo mà làm Gia Ngộ đến không còn sức lực.

Một ngón tay đâm vào không đủ, vậy lại thêm một ngón, Gia Ngộ nhấc cao mông lên, phát ra tiếng rên rỉ, "A...Lại đi vào một chút."

"Không phải là không cần sao?" Mục Phách khoáy ý mà cười, nhìn thấy vết bầm tím trên xương bả vai, ý cười trên mặt tức thì nhạt đi hai phần. Anh thọc đến càng sâu, rút ra tiến vào nhanh chóng, "Nước thật nhiều."

Gia Ngộ cắn chặt, thân mình run lên một chút, máu ở trong cơ thể hội tụ thành biển rộng, lăn qua lộn lại, cực kỳ nóng bỏng. Cô rất thích cảm giác lòng bàn tay lạnh lẽo dán trên vách động, giống như là ly kem đầu tiên ăn vào mùa hè, hòa tan ở trong miệng, tràn đầy cảm giác thỏa mãn.

Đẩy ra âm hộ ướt át, Mục Phách lẩm bẩm tự nói: "Không sai biệt lắm"

"Ăn?"

Chỉ cảm thấy thân thể bay lên không, khoảng cách làm cô hoảng hốt, Gia Ngộ đã bị đặt ở trên cửa tủ quần áo, cô kinh hô: "Đừng làm?"

Mục Phách gạt đầu, đem câu nói vừa rồi của cô trả lại cho cô: "Miễn cọ đến thuốc của em."

"...Ách a!"

côn th*t cứng như sắt phá vỡ kẽ mông, đâm vào mảnh trai thịt, hung hăng mà đâm vào đường đi. Gia Ngộ nũng nịu mà kêu to, hoảng hốt rũ mắt nhìn vú của chính mình, nơi đỉnh nhọn lại chảy ra vài giọt sữa, cô lấy tay捏 một cái, một cột nước màu trắng ngà bắn ra, theo cửa tủ tron nhả chảy xuống, trong khoảnh khắc liền xối xuống chân.

"Tự mình niết sao?"

Cười khê ra tiếng, Mục Phách đột nhiên đâm sâu vài cái, tủ quần áo cũng bị đâm cho rung lên.

Gia Ngộ thét chói tai triệt khai tay, đầu v* kẹp ở ngực Mục Phách và tủ quần áo, cơ hồ biến hình, thậm chí còn không ngừng chảy ra sữa. Một bàn tay to từ phía sau đưa đến, dùng lực đạo rất mạnh đi chà đập vú, cô sướng đến mức buộc chặt khúc khúc kính tinh tế, "Đừng...Sắp tới rồi! Tới rồi a!"

Dầu rã ở trên mông chưa tiêu, bỗng nhiên run đến lợi hại, d*m thủy chảy ròng ròng, côn th*t ngay lập tức bị kẹp đến chặt như nêm cối.

Không gian trong hoa huy*t dưới áp bách, Mục Phách trừu đi dương v*t, không có đồ vật lấp kín miệng âm hộ, tinh dịch trong suốt phun ra, làm ướt

trúng dái cùng lông c*. Anh liếm láp bả vai của Gia Ngộ, trên tay dính đầy sữa, nghĩ thầm nữ nhân là nước một chút cũng không sai.

Chóp mũi kích thích, anh say mê: "Thơm quá."

Trong không khí hương sữa lan tỏa.

Quy đầu nhảy dựng, lại cắn trở lại nhục huyết.

Thật trướng!

Lấy hôn tương đồ, Gia Ngộ nói không nên lời, thở gấp liên tục. Cằm cô bị nheo, môi bị cắn, cổ rất chua, nước chảy không được, nhục huyết cũng rất thỏa mãn, trong chốc lát hốc mắt đã chứa đầy nước.

"Sao lại khóc rồi? Thoải mái đến vậy sao?"

Gia Ngộ gật đầu lung tung, "Ân ân..."

Thật thoải mái.

Cùng người mình thích làm tình thật thoải mái.

"Ngoan chết mất."

Một trận tiến lên --

Bên trên, Mục Phách chú ý không để chính mình đụng vào phía sau lưng Gia Ngộ, anh mút vào hương thơm kiều nộn sau cổ, lại cọ xát vành tai tinh xảo mềm mại, tinh tế lấy lòng;

Phía dưới, anh lại bị đại não chi phối, không ngừng nhớ lại giận dữ cùng lo lắng mấy giờ trước, động tác hung mãnh lại kịch liệt, dã man giống như là mãnh thú.

Mồ hôi tinh mịn đem hai thân thể trần truồng bao vây đến đầy ánh sáng, cửa sổ mở một nửa, ánh chiều tà chạng vạng chậm rãi yên lặng chiếu vào.

Gia Ngộ nhìn sắc trời từ từ trở tối, chưa xót tự nhiên nhảy lên đầu quả tim, bụng dưới của cô căng thẳng, đem quy đầu to lớn găt gao mà vòng ở hoa tâm.

"...Mục Phách."

Mục Phách hít hà một hơi, chụp mộng của cô, nói một tiếng thanh thúy, "Thả lỏng chút."

Không cảm giác được đau đớn, Gia Ngộ quay đầu nhìn anh, đáy mắt mờ mịt không ánh sáng.

"Anh đừng rời khỏi em."

- - -

Tác giả: Không nghĩ tới ta lại viết thật.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thao huyết (H)

côn th*t cầm đưa ngừng một chút.

Lông mi Mục Phách rất dài, che lại cảm xúc của đôi mắt, anh chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy có chút chua xót.

Những lời này anh đợi đã lâu lắm rồi.

"Sẽ không. Anh sẽ không rời khỏi em."

Anh sao có thể rời khỏi em chứ?

Đôi môi đỏ mọng no đủ vừa mới đạt khoái cảm giống như hoa hồng sau cơn mưa, Mục Phách đem cánh hoa hàm ở trong miệng, gần như thành kính mà

hôn môi cô.

Hạ thể khôi phục luật động, từ chậm đến nhanh, thủy dịch sền sệt, nụ hôn cũng theo đó mà kéo ra chỉ bạc thông thả mà chuyển qua bả vai. Hàm răng nhẹ nhàng cắn đầu vai cô, một tay Mộc Phách ấn ở trên vú Gia Ngộ, một tay đỡ bụng nhỏ của cô, chỗ đó nhô lên như sườn núi nhỏ, cộm trên lòng bàn tay, dường như mang lại cảm giác ngứa ngáy.

"A...A...A--"

Va chạm càng lúc càng nặng, hôm nay Mộc Phách đặc biệt thô lỗ, Gia Ngộ lại trầm mê trong đó. Cô bắt lấy nắm tay trên cửa tủ, như là muốn đem nó bẻ xuống, đột ngột mà dùng lực!

Tĩnh dịch từ mã mất thình thịch phun ra, rớt tràn đầy vào nhục huyết, Gia Ngộ gất gao mà cắn môi, vòng eo băng thành một đường, cô tùy tay bơi lên cửa tủ, tất cả đều là nước.

Cũng không biết là sữa hay là mồ hôi.

Mộc Phách thờ gấp vài tiếng, nhiệt tức toàn bộ chiếu vào gáy Gia Ngộ, anh vuron đầu lưỡi liếm một chút, vị có điểm hàm.

Anh nói: "Thuốc cọ lên người anh rồi."

Mát lạnh thật sự, phốc đầu v*, quá kích thích.

Gần đây Gia Ngộ không nghe được thanh âm của Mộc Phách, thanh tuyến khàn khàn nặng nề, đặc biệt bị tình dục nhuộm đậm, giống lưu sa nằm ở trong tay, sột soạt sột soạt mà cầu người, hết sức gọi cảm.

Sóng âm kích thích xuống, côn th*t vừa bắn còn chưa mềm hẳn mà vẫn cắm ở miệng huyết, quy quy củ củ, cô không nhịn được kẹp một cái, "A..."

Cơ bắp trên mông Mộc Phách căng thẳng, côn th*t dần dần ngẩng đầu lên.

"Có ý?"

Đem Gia Ngộ ôm về giường, dương v*t liên cứ như vậy lưu lại trong thân thể, không có rút ra tới quá một tấc.

Hoa tâm lại bị quy đầu cọ sát.

Gia Ngộ ghé vào trên giường, vú bị áp thành hình tròn, thấm một vòng vệt nước, cô nhẹ nhàng nâng khỏi thân trên, lắc mông, giống như hồ ly vẩy đuôi.

"Động sao?"

Hầu kết lẫn lộn, Mộc Phách thúc một cái.

So với vừa rồi mưa rền gió dữ, lúc này anh cực kỳ ôn nhu, nhẹ nhàng, dùng côn th*t chậm rì rì cọ sát vách động hồng nộn, Gia Ngộ bị tra tấn đến run rẩy.

Mộc Phách thật là đem cô ăn đến gất gao.

"Ấn..."

Hừ hừ mà hưởng thụ, Gia Ngộ đột nhiên nhớ tới chính sự: "Anh còn chưa nói cho em biết vì sao anh nghe xong có cái phản... A nha, đừng mạnh như vậy! Liên động như vừa rồi đi!"

"Thẩm Hành nói cho anh."

"Cái, cái gì...A!"

Lúc này không phải thời điểm nói chuyện này, Mộc Phách đắm xong mới thôi, không chịu nói nữa. Anh dùng hành động đem Gia Ngộ đang nói chuyện trở nên lung tung, rối loạn, trong phòng nhất thời chỉ còn âm thanh thao huyết bạch bạch.

Sau khi kết thúc, tủ quần áo, sàn nhà, khăn trải giường, một mảnh hỗn độn.

Gia Ngộ đem mặt chôn vào chăn, ô ô nói: "A di còn ở bên ngoài."

Mắt mặt chết mắt.

"Có lẽ đi ấy quen rồi?"

Gia Ngộ: "... Còn không bằng anh không nói lời nào đâu."

Mục Phách cười trừ mình, giúp cô lau sát hạ thể chặt vật, cô lười biếng mà rung rung ngón chân đầu, tiếp tục đề tài trước đó không lâu: "Thảm Hành cùng anh nói gì vậy?"

Không có nhiều lời, Mục Phách xuống giường, từ trong quần lấy ra di động, mở ra mục tin nhắn, "Cái này."

Gia Ngộ xem xong, một chương chụp ở trên chân bông, mắng to nói: "Đồ khốn kiếp!"

Mục Phách đồng ý: "Đúng vậy."

Gia Ngộ cũng không dám nghĩ đến phản ứng của Mục Phách khi nhìn thấy tin nhắn kia, cô suy sụp mà xoa rối loạn đầu tóc của chính mình, "Là em quá ngốc."

Nếu cô không đáp ứng ra cửa, tất cả đều sẽ không phát sinh.

"Không trách em. Nếu hấn muốn làm, này chỉ là chuyện sớm hay muộn."

Gia Ngộ chán nản nhìn anh, hỏi ra suy nghĩ trong lòng: "Mục Phách, nếu hấn thật chạm vào em, anh có để ý không?"

"Kỳ thật ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy tin nhắn kia, anh chỉ có thể nghĩ đến khả năng này." Như là cảm thấy ý tưởng của chính mình thật ấu trĩ, anh then thùng mà cào cào cằm, "Lúc ấy rất sợ, em sẽ bởi vì cái này mà không cần anh."

Cư nhiên là sợ cô không cần anh.

Gia Ngộ giật mình: "Em sao... Sao có thể không cần anh?"

Rõ ràng hấn là cô sợ anh ghét bỏ chính mình mới đúng.

Mục Phách dùng ngón tay giúp cô vuốt lại tóc, "Em cũng không biết khi nhìn thấy em nhắn tin cho anh, anh có bao nhiêu cao hứng. Chỉ là có điểm khổ sở, không thể trực tiếp qua đi ôm lấy em"

Gia Ngộ chần chờ: "Anh lúc ấy cũng ở khách sạn?"

Mục Phách gật đầu.

Gia Ngộ muốn khóc.

Mục Phách liền ngay phía sau cô, lại bởi vì cô làm bộ dường như không có việc gì nhắn tin cho anh nên anh cố nén không tiến lên hỏi cô.

Này đến nhần đến nhiều vất vả.

Gia Ngộ giang hai cánh tay, "Ôm."

Mục Phách tiến vào trong lòng ngực của cô.

Hai người thân thể trần trụi, gắt gao ôm nhau.

Gia ngộ ở trong lòng nói, Mục Phách à, sao anh có thể tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Mở đầu

Edít: kid1412h

Ngày mở đầu là một ngày tháng mười một, Bắc thành nóng đến độ khó có thể hiểu nổi.

Lúc Mục Phách đến hội trường, thật oan gia ngõ hẹp mà gặp Thảm Hành ở cổng lớn, hai người nhìn nhau một cách điềm đạm, bình tĩnh tựa như chưa từng nổ ra tranh cãi gì.

Chỉ là trong khoảnh khắc hai người đi gần nhau, mùi thuốc súng bắn ra tứ phía trong nháy mắt.

"Tôi còn tưởng cậu sẽ không dám tới." Thẩm Hành nói.

Mục Phách nhướn đuôi lông mày, giọng nói đều đều không nghe ra cảm xúc gì: "Như thế nào mà cậu lại nghĩ vậy? Lại nói dù có thế nào tôi cũng muốn đến đây xem một chút, thủ đoạn bản thủ có xứng tầm với âm mưu bản thủ của người nghĩ ra nó không, Thẩm tổng nói xem có phải không?"

Gài người bên cạnh anh để ăn cắp số liệu, nếu không phải anh có đề phòng thì quả thực hôm nay anh không có khả năng tới nơi này được.

Khuôn mặt Thẩm Hành cứng lại trong nửa giây, thực mau khôi phục lại: "Mục tổng muốn ngấm ngầm hại người, họ Thẩm này cũng không biết nên nói như thế nào đây."

"Phải không?" Mục Phách nói một câu sâu cay với Thẩm Hành: "Có lẽ Thẩm Tổng cũng biết ba vợ tôi ghét nhất người như thế nào đi?"

Năm đó, Văn Trọng chính là bị người khác hãm hại sau lưng nên mới cuốn vào nguy cơ thiếu hụt tài chính, thậm chí suýt chút nữa phải đi tù, Thẩm Hành biết rất rõ điều này mà còn sử dụng chiêu bài này, quả thật là đã muốn bắt chết tất cả!

Cũng có thể, là bị Gia Ngộ tàn nhẫn mà đá đi.

Nhớ đến những hồi ức không mấy tốt đẹp kia, ngực vô hình trung có một trận co rút đau đớn, ngực Thẩm Hành nhất thời phập phồng không chút ổn định, hần cứng rắn chịu đựng mà cười tươi: "Mục Phách, cậu cho rằng cậu còn có thể đắc ý được bao lâu a?"

Mục Phách bình tĩnh đáp trả: "Rất nhanh thôi, Thẩm tổng sẽ biết."

Tuyệt đối, sẽ đắc ý lâu hơn so với cậu!

Hội nghị dài dòng lại buồn tẻ, khoảng chừng đến gần trưa, sắc trời ảm đạm thì mới gần kết thúc.

Kết quả cuối cùng sẽ được thông báo sau vòng cuối cùng.

Hội nghị kết thúc, Mục Phách liền nhìn thẳng vào Thẩm Hành ở phía đối diện mà Thẩm Hành cũng vừa lúc đang nhìn chăm chăm anh. Anh cười một cái, dời đi tầm mắt, không quan tâm Thẩm Hành đang hoang mang vì cái nhìn ấy.

"Mục Phách!"

Ở bãi đỗ xe, như là đoán được chắc chắn Thẩm Hành sẽ tới tìm mình nên Mục Phách không có một chút biểu cảm ngoài ý muốn nào cả.

"Kết quả còn chưa công bố, cậu đắc ý cái gì?"

Mục Phách hỏi lại hần "Vậy cậu ở đây lo sợ cái gì?"

"Cậu...!!!"

Thẩm Hành giờ nắm đầm lên, Mục Phách không tránh cũng không né, đã có người ngăn cản nắm đầm của hần.

Là người Gia Ngộ an bài cho anh.

Mục Phách lạnh nhạt liếc Thẩm Hành đang tức đến hộc máu một cái, không nói gì, đi thẳng lên xe.

Là Gia Ngộ cho hần an bài nhân thủ.

Mục Phách liếc mắt nhìn Thẩm Hành đang tức đến hộc máu một cái, thẳng đến tiền xe, cũng chưa lại đáp hần một câu.

...

"Kết quả thế nào?"

Khác với câu trả lời với Văn Trọng, Mục Phách trả lời câu hỏi của Gia Ngộ thêm một phần dịu dàng: "Phải cuối tuần mới có thể biết được."

Tuy có nói cùng Thẩm Hành đánh cược nhưng Gia Ngộ đối với kết quả lần này cũng không quan tâm lắm, cô sẽ không áp đặt sự hiếu thắng của mình lên người Mục Phách, lúc trước cũng chỉ là muốn áp chế sự khoa trương của Thẩm Hành thôi.

"Vậy mấy ngày tới anh có thể nghỉ ngơi thoải mái một chút."

"Ừ". Mục Phách chạm khế vào chóp mũi cô "Trú Trú ngủ rồi à?"

"Đang ngủ a. Di nói con rất nghe lời, cũng rất dễ chăm, mỗi ngày ngoài ăn ra thì chính là ngủ, em nói đây không phải là heo con sao? Còn rất biết hưởng thụ nữa."

"Có phải đây là lý do mà hai ngày nay đi gọi con là heo con không?"

"Đó không phải sao?"

Không có người trong phòng khách nên Gia Ngộ thực tự nhiên mà ôm lấy eo Mục Phách, ngửa đầu nhìn anh: "Hình như chúng ta chưa từng hẹn hò thì phải?"

"Chưa từng có sao?"

"Chính là kiểu hẹn hò ra ngoài đi xem phim, đi dạo phố..."

Mục Phách nghĩ nghĩ "Hình như vậy."

"Cho nên," Gia Ngộ cười hi hi từ trong túi lấy ra hai vé xem phim "Em đã mua hai vé xem phim."

Mục Phách nhướn mày, niết mặt cô "Đã chuẩn bị cả rồi?"

"Em muốn đi từ lâu rồi vì thời gian này anh rất bận nên mới không nói."

Tâm tư của đàn ông rất cuộc cũng không thể tinh thể bằng tâm tư của phụ nữ.

Mục Phách mắt bò mồi lo làm chuông, đem Gia Ngộ bế lên như bế trẻ con, Gia Ngộ sợ làm ồn đến Trứ Trứ, không dám kêu, chỉ cắn vành tai anh: "Anh làm gì vậy a!"

"Đi thay quần áo"

Mở toàn bộ cửa phòng quần áo, lại dùng chân đóng lại, anh mới nói "Chúng ta ra ngoài hẹn hò nào."

Không đến mười phút liền thay xong quần áo.

Nhưng mà một giờ sau, cửa phòng này cũng chưa mở ra lại.

*

Lúc ra ngoài đã khá muộn, người đi trên đường không nhiều lắm, Gia Ngộ nắm tay Mục Phách chậm rì rì đi tới trung tâm thương mại gần nhà, hai người như có kẹo hồ lô ở giữa vừa mềm vừa ngọt, khiến Gia Ngộ thêm phần nào mềm mại.

Mục Phách vào cửa hàng tiện lợi mua cho cô ly trà nóng. "Làm ấm dạ dày."

"Em muốn uống lạnh."

"Kính nguyệt của em sắp tới rồi, em quên sao?"

... Gia Ngộ thực sự đã quên! Cô cầm lấy ly trà nóng, còn có chút nóng phồng tay nên cô đưa cho anh..."Chờ lạnh một chút lại đưa cho em."

Mục Phách nghe lời cô, lại dụng tâm cầm lấy tay cô xoa xoa, chợt nghe bên cạnh giọng phụ nữ vang lên

"Cậu xem người ta đi"

Anh nhìn qua, chỉ thấy một nữ sinh nhỏ đang kéo áo nam sinh bên cạnh mà oán giận "Tại sao cậu liền không có một phần săn sóc vậy?"

Câu nói tiếp theo Mục Phách không nghe được bởi vì Gia Ngộ chạy đi mua bắp rang, gọi anh ra trả tiền.

Trên đường về nhớ đến hình ảnh vừa rồi.

Hai người kia vẫn là mặc đồng phục, bộ dạng mang sức sống thanh xuân tràn đầy.

Buổi tối khuya, hẳn là vừa mới cùng nhau tan tiết tự học buổi tối, đến nơi này để ăn, quan hệ vừa thân thiết lại quen thuộc, nếu không phải là đang yêu cuồng nhiệt thì cũng là thời điểm ái muội.

Mục Phách không khỏi nhớ tới chính mình cùng Gia Ngộ.

Nếu, anh nói là nếu.

Khi đó hẳn chủ động một chút, có phải hay không có thể cùng Gia Ngộ có quan hệ như bọn họ bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Lừa gạt

Bộ phim hai người xem là phim khoa học viễn tưởng nổi tiếng gần đây.

Gia Ngộ dựa vào trên vai Mục Phách, cầm bắp rang ném vào trong miệng, có vài lần đột nhiên bị quái thú xông vào mắt dọa đến, cuối cùng đơn giản bắt lấy tay Mục Phách dùng chặn đi đôi mắt xua đi sợ hãi.

Sau khi hết phim, tay Mục Phách đỏ ửng lên.

Gia Ngộ áy náy mà giúp anh thổi thổi chỗ bị nắn đỏ lên, "Anh như thế nào không kêu một tiếng?"

"Không đau."

"Mới là lạ."

Giúp Mục Phách kéo tay áo xuống, Gia Ngộ lại đem túi bắp rang trống không và đồ uống bỏ vào trong túi, theo ánh mắt của Mục Phách nhìn trong đám đông, cô phát hiện Mục Phách vẫn luôn nhìn chăm chăm một đôi tình nhân nhỏ ở đằng trước.

"Anh quen sao?"

Mục Phách lắc đầu, "Chính là cảm thấy đồng phục của bọn họ rất giống với đồng phục cao trung ở Nam Thủy trấn."

"Đó là học sinh Bắc cao nhá, đàn em của em." Gia Ngộ nhớ lại đồng phục ở Nam Thủy trấn mặc một năm có hai màu xanh trắng đan xen, "Đúng là rất giống."

Mục Phách nói đùa: "Em nói xem năm đó vì sao chúng ta lại không ở bên nhau?"

Rõ ràng, bàn trước bàn sau, sớm chiều ở chung, có nhiều cơ hội như vậy.

"Bởi vì thời gian không đúng. Nếu chúng ta lúc ấy ở bên nhau, 99% sẽ chia tay, như vậy không nhất định có kết quả như hiện tại." Nói đến điểm này, trong lòng Gia Ngộ có điểm ngứa ngáy, "Nhưng mà em rất tò mò, anh rốt cuộc là bắt đầu thích em từ khi nào?"

Cái hộp gỗ cùng đồ vật trong đó vẫn luôn làm cô nhớ mãi, càng nhớ thì cô lại càng tò mò, Mục Phách vì cái gì lại thích cô? Nói thật, cô cho rằng chính mình cũng không có cái gì hơn người.

"Anh cũng không biết, thích một ai đó, tự nhiên mà không có manh mối, chờ đến khi anh phản ứng lại thì em đã đi rồi, anh có điểm nhớ em."

Mục Phách nói dường như không có vấn đề gì, Gia Ngộ nghe xong trái tim lại bang bang nhảy lên.

- -Nga, em đi rồi, anh có điểm nhớ em.

Trong lòng mềm nhũn, cô thân mật mà cọ cọ anh, mọi cách ý lại: "Còn may em có thể gặp lại anh."

"Đúng vậy, anh rất may mắn," tự nhiên trong đầu Mục Phách hiện lên một ý niệm, Mục Phách hỏi cô, "Đồng phục cao trung em còn giữ không?"

"Có nhưng mà em để ở nhà ba bên kia."

"Không phải ba nói ngày mai chúng ta mang Trúu Trúu về ở vài ngày sao? Thuận tiện em tìm đi."

"Anh muốn làm gì?"

"Ngô." Mục Phách sờ sờ chóp mũi, ánh mắt đen tối không rõ, "Chính là muốn nhìn em mặc thôi."

Gia Ngộ bất tri bất giác lộ ra một nụ cười quái dị, "Mục Phách, ý đồ xấu của anh thật sự rất nhiều."

Mục Phách không có ý kiến: "Có thể là...Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng?"

"Anh đây là khen em hay là châm biếm em hả?"

Anh cười to: "Vậy muốn xem em hiểu như thế nào."

Gia Ngộ thờ hồn hèn lộ ra hàm răng, làm bộ muốn cắn anh, nhưng thấy anh thuận theo mà nâng tay lên để tùy cô làm xằng làm bậy thì cô lại luyến tiếc.

"...Đáng ghét."

Đêm mùa đông kéo dài, ánh đèn ven đường yên tĩnh, bóng người bị kéo rất dài rất xa.

Không cần biết bao nhiêu năm qua đi, liên tính bọn họ có bỏ qua nhau sai thời điểm thì trong tương lai, bọn họ vẫn sẽ gặp lại nhau.

*

Văn Trọng mấy ngày không thấy cháu ngoại, nghĩ sốt ruột, một nhà ba người vừa mới vào cửa ông đã tiến lên đón.

"Ai da Trứ Trứ bảo bố của ông, lại tuần thật nhiều."

Gia Ngộ bĩu môi, béo đơ đơ, mấy ngày không thấy mà thôi, có thể có biến hóa gì chứ.

Trứ Trứ bị chọc cười ha hả, tràn đầy vui vẻ, Văn Trọng yêu thích không muốn buông tay mà ôm vào trong ngực, một hồi lâu mới nâng cảm ý bảo Gia Ngộ: "Con ra phòng khách chờ một lát, ba có chuyện muốn nói với Mục Phách."

Gia Ngộ tiếp nhận Trứ Trứ, bắt mắt: "Mỗi ngày đều chỉ biết bàn công việc."

"Vậy nếu không ba nói với con?"

Gia Ngộ xám xịt quay người rời khỏi, "Thôi bỏ đi."

Văn Trọng cũng không để ý, híp mắt nhìn Mục Phách, ông lời ít ý nhiều nói: "Tối thư phòng."

"Vâng."

Mở TV lên, Gia Ngộ nhìn bóng dáng hai người đàn ông, không biết có phải ảo giác của cô hay không, cô cảm thấy hôm nay Văn Trọng không quá thích hợp.

"A!"

Trứ Trứ đập một tay lại đây, Gia Ngộ lấy lại tinh thần, tâm tư bị quấy rầy, cô cũng không tiếp tục suy nghĩ sâu xa.

Vào thư phòng, Văn Trọng trước đốt một điếu thuốc, sương khói lượn lờ, chỉ nhìn Mục Phách hỏi: "Tối?"

Mục Phách uyển chuyển cự tuyệt: "Gia Ngộ không thích mùi vị này."

Văn Trọng khẳng định nói: "Cậu rất yêu Gia Ngộ."

Mục Phách cười, không phủ nhận.

Văn Trọng không nói "tối" nữa mà tự hào nói, "Con gái của ta tự nhiên là làm người ta thích."

Mục Phách vẫn là cười, "Đúng vậy, không có người sẽ không thích Gia Ngộ."

Văn Trọng cười như không cười mà hút một ngậm thuốc lá, sương khói thực đậm nhưng vẫn mơ hồ thấy được tinh quang trong ánh mắt ông: "Lần này miếng đất ở Tây ngạn kia, cậu làm được không tồi."

Thư đánh giá còn chưa được gửi đến nhưng Văn Trọng có rất nhiều môn đạo, tự nhiên là sẽ biết kết quả. Tây ngạn là nan đề thứ nhất mà ông cấp cho Mục Phách, ông từ trước đến nay đều không keo kiệt khích lệ, Mục Phách làm được không tồi, nên khen vẫn phải khen.

Mục Phách hơi ngừng, "Thẩm gia bên kia..."

"Thẩm Hành làm cái gì, ta biết." Thanh âm Văn Trọng không nghe ra cảm xúc gì, "Hắn còn trẻ tuổi, cậu cũng thế nhưng so với hắn, cậu ổn trọng hơn, đây là sự thật."

Chỉ vì cái trước mắt, rốt cuộc cô phụ sự kỳ vọng của ông đối với đứa con trai độc nhất của Thẩm gia này, muốn nói không lâu trước đây, ông còn nghĩ hắn chính là đứa con rể được mình chọn.

Mục Phách im lặng.

Không kiêu không táo.

Không tồi, nên như vậy.

Văn Trọng rốt cuộc cười, lại nói ra câu nói kinh người.

"Đứng rồi, bác gái cả kia của cậu, thời gian trước có đến tìm ta."

Mục Phách đột nhiên giương mắt nhìn về phía Văn Trọng.

"Bà ta nói..."

"Gia Ngộ mua cậu, lừa gạt tôi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Đồng phục

Văn Trọng ghét nhất là bị lừa gạt.

Mục Phách lại tiến thoái lưỡng nan, bởi vì trước mắt mà nói, thừa nhận là lừa gạt, không thừa nhận cũng là lừa gạt...

"Không phải lừa." Anh định thần, "Kết hôn là thật, Trứ Trứ cũng là thân sinh của con."

Văn Trọng bị câu nói phía sau chọc cười, "Nếu Trứ Trứ là giả, tôi cũng sẽ không đứng ở chỗ này nói chuyện với cậu."

"Vậy ngài..."

"Việc của hai đứa, ta đã sớm biết." Văn Trọng nhìn anh, buồn cười, "Cậu cảm thấy việc Thẩm Hành có thể đoán được, tôi sẽ không đoán được sao?"

Mục Phách đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, là bọn họ nghĩ quá đơn giản.

Anh cúi đầu: "Lần này là bọn con suy nghĩ không chu toàn."

Văn Trọng thừa nhận cách nói của anh: "Tây ngạn lần này chính là cơ hội Gia Ngộ giúp cậu tranh thủ được. Nó yêu cầu, tôi từ trước đến nay ngoài miệng không nói tốt nhưng vẫn là tận thiện tận mỹ mà thỏa mãn con bé."

"Gia Ngộ chắc đã nói với cậu rồi, tôi vô cùng không thích bị lừa gạt. Theo lý thuyết, hai đứa làm ra việc vớ vẩn như vậy, từ đầu tôi hẳn nên phản đối kịch liệt mới phải."

"Nhưng Gia Ngộ chính là ngoại lệ của ta, cho nên ta lựa chọn làm như không thấy."

"Nguyên nhân gây ra là giả, nhưng tình cảm cũng có thể bồi dưỡng không phải sao? Chẳng qua là vấn đề trình tự trước sau mà thôi, cũng lắm thì ly hôn. Con gái của Văn Trọng ta có rất nhiều người đoạt."

Văn Trọng nói toạc ra: "Hơn nữa, Gia Ngộ giao dịch với cậu. lấy thời gian hẳn là một năm đi?"

Mục Phách biết bây giờ có giao biện cũng không có ý nghĩa, chỉ thản nhiên: "Vâng."

"Hiện tại đã qua thời gian hai người kết hôn một năm được mấy tháng, Gia Ngộ là con gái của tôi, sao tôi có thể không hiểu nó chứ? Cho nên nó nhất định rất vừa lòng cậu."

"Ít nhất," Mục Phách ngữ khí chắc chắn, "Hiện tại quan hệ của bọn con là hàng thật giá thật."

"Vậy không phải là được rồi sao. Tôi chính là người chỉ coi trọng kết quả, không để ý quá trình. Nếu là kết quả tôi vừa lòng, tôi sẽ không bắt bẻ. Chẳng qua..."

Văn Trọng chuyển chủ đề, chỉ chỉ đầu, "Bác gái kia của cậu, thật không quá đủ."

Mục Phách hiếm khi lộ ra biểu tình xấu hổ, anh thật không nghĩ tới người vạch trần giao dịch giữa bọn họ sẽ là Dương Tương.

"Là ai tìm bà ta tới, không cần tôi nói, trong lòng cậu hẳn là đã có đáp án."

Mục Phách không nói chuyện, trong lòng đã đoán ra là ai.

Yên lặng một chút, Văn Trọng nhìn thẳng vào Mục Phách: "Tôi rất thương thức cậu. Có thể ở hoàn cảnh như vậy trưởng thành cho tới ngày hôm nay, cậu thật không tồi. Bây giờ tôi cho cậu một cơ hội, cậu có thể suy xét có muốn hay không."

Mục Phách ần ần đoán được cái gì, bất giác nắm chặt nắm tay.

"Đi ra nước ngoài, làm việc hai năm."

Lúc đầu Văn gia lập nghiệp dựa vào hậu cần, hắc bạch đều có, sau lại mới lấy quan hệ để phát triển địa ốc. Hiện giờ phía trên bắt đầu kiểm tra đến, sáng tối đều có, Văn Trọng không nghĩ sẽ chày vũng nước đục này, liền đánh chủ ý lên nước Y bên kia. Ông nghĩ phải Mục Phách đi nước Y thực địa khảo sát một phen, sau đó hoàn toàn lấy được hạng mục này.

"Cơ hội này nếu cậu không giữ lấy, coi đây coi như chính mình nhìn nhầm người; muốn bằng bản lĩnh của mình đoạt lấy, vị trí của cậu từ đây liền có thể ổn định vững chắc mà ngồi. Không phải muốn chứng minh bản thân sao? Cơ hội ở trước mắt, muốn hay không là tùy cậu."

Đương nhiên cái giá phải trả là cùng Gia Ngộ tách ra hai năm.

Mục Phách nhìn về phía Văn trọng, liếc mắt một cái, liền thấy được trong mắt ông nhất định phải được.

...

"Như thế nào hôm nay nói chuyện lâu như vậy."

Mục Phách đem cửa phòng đóng lại, chỉ thấy Gia Ngộ đang chui nửa người trong tủ quần áo, "Có hơi nhiều việc."

"Tây ngạn?"

Mục Phách ừ một tiếng.

Gia Ngộ gian nan mà từ tủ quần áo bò ra ngoài, "Kết quả thế nào?"

"Em nói đi?"

Gia Ngộ cười, chạy tới, hai chân leo lên eo Mục Phách, "Em biết ông xã của em nhất định sẽ làm được mà!"

Mục Phách hôn hôn môi cô, ôm cô ngồi trên giường, "Đang tìm cái gì?"

"Đồng phục a. Em tìm lâu rồi, chỉ thấy cái quần, áo không biết chạy đi đâu."

"Lát nữa anh với em cùng nhau tìm."

Gia Ngộ lại bấu bấu môi, cô siết chặt cầm Mục Phách, "Anh không cao hứng sao?"

"Vì cái gì nói như vậy."

"Chính là cảm giác được."

Mục Phách không muốn phá hỏng bầu không khí lúc này, anh nghĩ, chờ qua đêm nay lại nói cho Gia Ngộ biết nội dung nói chuyện giữa chính mình cùng Văn Trọng, cũng không muộn.

"Có thể là có điểm mệt mỏi."

Gia Ngộ đẩy anh lên giường, "Vậy anh ngủ một lát, em tiếp tục tìm đồng phục, chờ ăn cơm lại gọi anh."

Mục Phách là thật sự mệt mỏi.

Anh kéo Gia Ngộ qua dùng mặt áp vào mặt cô, "Em bồi anh một lát đi."

Gia Ngộ không thể chịu nhất là bộ dáng đáng thương của Mục Phách, nàng thuận thế nằm xuống, "Anh ngủ đi, em bồi anh."

"Àn."

Mục Phách nhắm hai mắt lại.

Không tới hai phút, hô hấp liền trở nên đều đều.

Gia Ngộ lại đợi một hồi lâu, mới rút tay ra. Cô xuống giường, nhìn tủ quần áo, lại là tay chân nhẹ nhàng mà ra khỏi phòng.

Văn Trọng hẳn là còn ở thư phòng.

*

Khi Mục Phách tỉnh lại, Gia Ngộ vừa mới mang đồ ăn lên.

Anh che mặt lại, âm thanh hàm hồ: "Mấy giờ rồi?"

"10 giờ."

"..." Mục Phách ngốc ra, "10 giờ?" Anh thế mà ngủ tới hơn 6 giờ.

"Anh ngủ quá say, em không nỡ gọi anh dậy." Gia Ngộ đi tới mép giường, "Đồ ăn em vừa mới mang xuống hầm nóng, anh tỉnh liền ăn một chút, tránh dạ dày không thoải mái."

Mục Phách thanh tỉnh vài phần, anh đánh giá quần áo trên người Gia Ngộ, hỏi: "Cứ như vậy đi xuống?"

"Cứ như vậy đi xuống." Gia Ngộ dào dạt đắc ý mà đứng lên dạo qua một vòng, "Lưu thức còn khen ta, càng ngày càng trẻ!"

Cô mặc áo polo nền trắng viền xanh, trước ngực là logo trường học, quần đồng phục rộng màu xanh càng hiện rõ dáng người tin tẻ thon thả của cô.

Nếu có khác cũng chỉ là khuôn mặt không còn vẻ non nớt của năm đó.

Mục Phách giang tay, gọi cô lại gần.

Gia Ngộ tung ta tung tăng đi qua.

Eo căng thẳng, người liền ngã trên đùi Mục Phách.

"Có điểm đói bụng." Mục Phách nói.

Gia Ngộ nhướn mày, cười nói: "Đồ ăn ở trên bàn."

"Nhưng mà anh muốn ăn cái khác trước."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Nhũ giao (H)

Kỳ thật hiện tại đối với ngực Gia Ngộ mà nói, đồng phục có điểm nhỏ.

Hiệu quả thị giác no căng, Mục Phách sờ vào trong vạt áo, giúp cô đem nịt ngực còi ra, "Đem nịt y còi ra."

Có thể bởi vì mặc đồng phục, Gia Ngộ tự nhiên thấy thẹn thùng, cô hàm chứa ngực, đem nịt y rút ra, chỉ trong chớp mắt, đầu v* liền thẳng tắp mà dính trên vật liệu may mặc đơn bạc --

Mục Phách lấy hai ngón tay khép mở véo lõng, Gia Ngộ không kìm được rên rỉ.

"Ướt." Anh nói.

Một vòng vệt nước phóng đại hiện lên, bên kia cũng mẫn cảm chảy ra một ít ướt át.

Gia Ngộ ngồi quỳ, tổng cảm thấy thẹn, cô mang theo ngữ khí thương lượng nói, "Nếu không mang đồng phục cũng còi ra?"

Mục Phách gọn gàng dứt khoát cự tuyệt: "Không."

Anh duỗi tay cùng mười ngón tay của cô đan vào nhau, phác gục cô, cúi đầu, cách quần áo ngấm vào một bên vú.

Vị sữa nồng đậm, càng liếm phía dưới liền càng cứng.

"A..."

Núm vú cách một tầng vải thô được đầu lưỡi ầm áp cọ sát, hoặc ngứa hoặc tê dại, Gia Ngộ không nhịn được mà dùng phía sau lưng cọ sát khăn trải giường bằng tơ lụa, lại không giải khát được, cô ôm chặt đầu của Mục Phách, "Nhớ phần cho con trai của anh một chút."

"Nó uống rồi, giờ đến lượt anh." Mục Phách lấy lưỡi đẩy ra đầu v*, từ cổ áo dọc theo xương quai xanh, một đường liếm lên đến cổ, anh cắn cắn cằm của cô, ánh mắt ướt đầm dề, "Em biết là anh chưa ăn cơm mà, rất đói bụng."

Đáng thương vô cùng.

Gia Ngộ mẩu tính tràn lan mà phát ra một tiếng nức nở. Cằm lòng không được mà hôn lấy Mục Phách, hai thân thể dán chặt lấy nhau, cô xoay người một cái, nằm dề lên người anh, "Em đây đến đứt cho anh."

Tóc dài vương bận, Gia Ngộ dùng tay giữ. Cô cúi đầu hôn đầu v* Mục Phách, vú nặng trĩu dề nặng bụng của anh, cho dù có quần áo đón đỡ cô vẫn có thể cảm nhận được ần ần xúc cảm lỏng to.

Cô hỏi: "Cảm nhận được sữa anh thấy dễ chịu hơn sao?"

Nghe được tiếng hít thở của Mục Phách tăng thêm, Gia Ngộ tự đắc mà cười, cô vờn đầu lưỡi, quét quanh đầu v* nâu thẫm một vòng, lại đột nhiên mút một cái!

côn th*t nổi lên chọc vào eo cô.

Gia Ngộ kém cỏi nắm chặt, kinh hô: "Thật lớn."

Mục Phách sờ mặt của cô, thanh âm khàn khàn mà mệnh lệnh nói: "Ngồi lên đi."

hoa huy*t đã chảy rất nhiều nước, thậm chí tẩm ướt cả quần đồng phục. Gia Ngộ nhanh nhẹn mà cởi quần dài, đẩy quần lót ra, rút cuộc cô ngồi xuống, côn th*t tiến vào thập phần thông thuận.

Gia Ngộ ần ần bụng của Mục Phách, hai vú được vây trong đồng phục lúc ẩn lúc hiện, giống như mặt hồ nhộn nhạo trong gió. Mông đong đưa mảnh liệt, quy đầu bị bó chặt tùy theo đường đi mà ra vào, cảm ra mặt dịch ở miệng âm hộ nổi lên bọt nước, vẩy ra xung quanh, hòa lẫn với mồ hôi, không đến một lát phía dưới khăn trải giường liền ướt một mảnh.

Mục Phách khúc khởi chân, nhấn nài đến mức quai hàm nghiêng chặt. Gia Ngộ hôm nay, nhiệt tình lại chủ động, liều mạng mà kẹp, vốn đường đi đã chật hẹp, chỉ qua mấy vòng đâm vào rút ra, anh liền có cảm giác muốn bắn cuộn cuộn.

Như vậy không được.

Anh đảo khách thành chủ, đỡ lấy eo Gia Ngộ, dùng sức đâm về phía trước!

Đâm mạnh vài lần, Gia Ngộ mềm đến rồi tỉnh rồi ngủ, "Dừng...A..."

"Dừng cái gì?"

Càng đâm càng mạnh!

Quy đầu điên cuồng đâm vào điểm mẫn cảm, Gia Ngộ nửa chữ đều không phun ra được, cô ân ân a a kêu ra, nước miếng cũng thiếu chút nữa chảy ra, hạ thể đột nhiên không kịp phòng bị mà tiết ra một lần.

Mị thịt mấp máy như là miệng đói khát, nước thấm ra đồng thời còn không dừng mà liếm mút quy đầu trên thịt mương. Mục Phách gầm nhẹ một tiếng rút ra côn th*t, chỗ đó còn nhỏ nước, là anh cố nén mới không bắn ra ngoài.

"Chuyển qua đi."

Gia Ngộ không còn sức động đậy, anh đang muốn tự mình động thủ, ánh mắt lại nhìn thấy nơi ngực căng phồng kia.

Đồng phục đều ướt đầm, hình dáng quàng vú có thể dễ dàng nhìn thấy được, hai viên nhỏ dựng thẳng, giống như đậu đỏ, vừa cứng vừa sưng.

Nơi này anh còn chưa có thử qua.

Nói thật, vú của đồng phục này không tính là tốt, vượt tuy mềm nhưng muốn ma sát đến địa phương tư mật kiêu nộn thì rốt cuộc vẫn có chút thô ráp.

Mục Phách nhấc lên vạt áo, kéo đến trên xương quai xanh, hình ảnh bầu ngực hiện rõ trước mắt, giống như bánh mìn trắng bóng, còn là loại mới ra lò.

Lại chảy nước.

Mục Phách nhìn đến khoe mắt đỏ bừng, anh vọt hai chân, liền dề ở hai bên sườn Gia Ngộ.

Gia Ngộ mê mang, mơ hồ nhìn thấy Mục Phách dề người tới, tưởng muốn miệng, vừa mới há mồm liền nghe anh nói: "Dùng chỗ này." Nói xong, vú bị hai tay chụp lên.

"Nói này như thế nào...Ai nha!"

Hai vú bị dòn vào một chỗ, giống như hotdog đem côn th*o nóng cháy khóa lại bên trong rãnh mương, hơi hơi lộ ra quy đầu, cách cầm chưa đến ba centimet, Gia Ngộ trừng mắt: "Ngày mai làm sao cho Trứ Trứ bú sữa được chứ?"

Như vậy khẳng định sẽ bị cọ đến hồng lên!

Mục Phách dừng một chút, suy nghĩ ra một cái có tạm thời: "Liên nói...mẹ bị muỗi cắn."

Gia Ngộ nghĩ phản đối, lại không có hiệu quả, bởi vì Mục Phách đã gấp không chờ nổi di chuyển lên.

Một trước một sau, một nặng một nhẹ, quy đầu tùy tiện mà đụng phải cầm, bắn ra một lượng tinh dịch dính dính ngược ngược, Gia Ngộ bắt lấy gỏi đầu, phát hiện chính mình dưới tình huống như vậy cứ nhiên đều có thể ướt.

"Nhẹ, nhẹ chút, trướng quá..."

Vú bị đè ép, sữa tích đầy phía sau tiếp trước mà phun ra ngoài, như là quả khí cầu bị căng hết mức, trướng đến khó chịu.

Nhưng đối với Mục Phách mà nói, lại là một thể nghiệm khác.

Khăn thật tinh tế, ướt hoạt ẩm áp.

So với cầm vào mật huyết có hiệu quả như nhau nhưng lại cũng khác nhau rất lớn.

Mục Phách làm nghiệm, thêm những lời Văn Trọng nói sẽ phải cùng Gia Ngộ tách ra hai năm kia xoay chuyển trong đầu, anh khó tránh khỏi không không chế được lực đạo, thao càng mãnh liệt hơn.

"A...Không cần, quá nặng a!"

Mục Phách mất diết tai ngơ, anh chà đạp bầu vú không ngừng, giống như dùng sức xoa cục bột, trứng dái tẹt dưới bầu ngực, bạch bạch vài cái làm da thịt trắng nõn đỏ lên.

Tê dại cùng kích thích nói không nên lời làm Gia Ngộ gấp đến độ hai chân đạp loạn, cô muốn đẩy Mục Phách lên, nhưng bắt đắ dĩ nửa phần sức lực cũng không có, ngược lại một khắc Mục Phách bắn ra tinh dịch kia, cô cũng đi theo mà nghênh đón cao trào.

Vú bị cọ đến tê tê, nhưng lại rất sáng khoái.

Trên mặt, trên cổ, trên vú, tất cả đều là tinh dịch đặc sệt.

Gia Ngộ khóc.

Thấy nước mắt của cô, Mục Phách rút cuộc lý trí thu hồi, anh cuống quýt lui ra thân mình, lấy áo thun của chính mình tới lau mặt cho Gia Ngộ, liền hỏi cô: "Có phải đau hay không? Vừa rồi anh không khống chế tốt lực đạo, có phải làm đau em hay không? Nếu không em đánh anh một chút? Đánh anh một chút nói không chừng liền không đau..."

Nghe vậy, Gia Ngộ tiếng khóc dừng lại, đột nhiên hai mắt đầm lệ mà quay đầu lại, thực dùng sức mà đánh hấn một chút.

"Đau không?"

Mục Phách ngốc lảng mà lắc đầu, "Không đau. Nếu không lại đánh một chút?"

"Tĩnh," anh lại nói, "Em lấy quần áo đánh, đỡ phải đánh anh đau tay em."

Gia Ngộ xì cười ra tiếng, "Anh có phải ngốc hay không!"

Thấy cô cười, Mục Phách nhẹ nhàng thờ ra, anh hôn đôi mắt của cô, thấp giọng mà nói một tiếng thực xin lỗi.

Gia Ngộ không nghĩ làm anh nhìn đến bộ dạng hồng mắt của chính mình, cô nghẹn ngào quay đầu đi: "Em khóc không phải bởi vì cái này. Hơn nữa anh như vậy... Kỳ thật cũng không đau."

Mục Phách ôn nhu đến giống như đồ đùa nhỏ, anh vuốt tóc Gia Ngộ, nhẹ giọng hỏi cô: "Vậy thì bởi vì cái gì?"

"Ba ba nói anh phải rời khỏi em hai năm, đúng hay không?"

Nói xong, Gia Ngộ lại khóc.

Editor: Chương này dài quá. Cầu cmt. Đạo này các nàng lười cmt làm t nản quá□□□

Sắp hoàn chính văn rồi

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Vị sữa

Mục Phách nhất thời chỉ biết giúp Gia Ngộ lau nước mắt, ngay lời nói đều không rõ.

Gia Ngộ bắt mặn, "Sao anh không lên tiếng?"

Anh thẳng thắn: "Anh đang suy nghĩ nên nói thế nào mới để em không cảm thấy khổ sở."

"Vậy anh nghĩ không ra biện pháp sao?" Gia Ngộ đẩy mặt anh ra, tự lấy tay lau nước mắt, "Em chỉ cần nghĩ đến chính mình phòng không gối chiếc hai năm liền chịu không nổi, cô nhi quả phụ, thê thê lương lương..."

Mục Phách nhận lấy khăn giấy trong tay cô, "Nói bậy cái gì? Lại không phải không thể gặp mặt."

"Chính là ba em không cho em đi theo anh. Ông ấy chính là cố ý, lão nhân thật quá đáng mà, mang thù như vậy!" Kể cả ngay từ đầu hôn nhân của cô cùng Mục Phách chỉ là giao dịch, đến cuối cùng không phải cũng tu thành chính quả rồi sao? Tâm trả thù nặng như vậy, còn nói cái gì không so đo, Gia Ngộ tức giận đến ngứa răng, ở trong lòng mắng một tiếng, Văn Trọng cái hư lão nhân!

Mục Phách dỗ cô: "Anh có thể thường xuyên bay trở về."

Gia Ngộ suy sụp, "Ba em liên càng muốn bắt được điểm yếu của anh."

"Nhưng anh là ba của Trứ Trứ, ba em cũng không thể làm Trứ Trứ thiếu hụt tình thương của cha đi?"

"Nếu không phải Trứ Trứ sinh ra đúng lúc, ông ấy không chừng còn muốn ra cái chuyện xấu gì tới làm khó dễ anh." Gia Ngộ quá hiểu lão ba nhà mình, "Tính, cùng lắm thì anh trở về ít một chút, em qua đó nhiều một chút, chẳng lẽ ông ấy còn có thể đóng cửa không cho em đi sao?"

Như vậy xem như là thương lượng ra kết quả.

Mục Phách đỡ mặt Gia Ngộ, đôi mắt của cô vẫn còn hồng hồng, "Hiện tại cảm thấy tốt hơn chưa?"

"...Tốt hơn rồi."

"Vậy xin hỏi Mục thái thái có thể nể mặt bởi anh ăn một bữa cơm hay không? Tiên sinh của em lúc này dạ dày có chút đói."

Gia Ngộ ngã vào trên giường, dùng ngữ khí sai sử nói: "Anh mang lại đây."

"Được."

Mục Phách khóa thân xuống giường, lại nghe xong thấy người phụ nữ phía sau lầu bàu: "Đem quần mặc vào."

Lõa thể như vậy, để bỏ mặt ai không biết.

Mục Phách cười to, đáp nói đã biết.

Bên chân vừa lúc có cái quần, anh tùy tay mặc vào, bụng bàn ăn lên giường, tỉnh tỉnh tốt hỏi: "Mục thái thái nghĩ ăn cái nào trước?"

Hai món mặn, một món canh, bên cạnh còn có một mâm sủi cào, thời gian lâu, nhìn có chút khô cứng.

Gia Ngộ cả người chui ở trong chăn, há mồm kêu: "Sủi cào."

Một viên sủi cào xuống bụng, thật sự lạnh, có thể là cực kỳ đói, cô lại cảm thấy ăn rất ngon, "Lại ăn một viên nữa."

Mục Phách liền dứt cô ăn nửa bàn, Gia Ngộ lúc này mới thấy no. Cô sờ bụng, hạ lệnh đặc xá: "Được rồi, anh nhanh ăn đi, đừng dứt em nữa."

"Không giận anh nữa?"

Gia Ngộ đem mặt vùi vào trong chăn, thanh âm rầu rĩ: "Sớm không giận."

Năm sau Mục Phách liền đi rồi, thời gian ngắn như vậy, cô mới không lãng phí vào tức giận đâu.

*

Rạng sáng hai giờ, khu quán bar Kỳ Dương vẫn như cũ là một con phố ồn ào tiếng người.

Cùng với sự náo nhiệt xung quang vẽ ra một đường phân cách rõ ràng, có người ở trong chỗ tối an tĩnh, một điều thuốc lại một điều thuốc rơi xuống cũng chưa chờ được tin tức mới.

"Mẹ nó một đám phế vật!"

Người đàn ông đem thùng rác bên chân đá văng ra, lại nghe thấy vài tiếng bước chân, hắn quay đầu lại, không khỏi lui hai bước.

"Như thế nào, ngoài ý muốn?"

Mục Phách đi rất chậm, dừng lại nói nói khăn quàng cổ, "Là cậu hẹn tôi ra đây, tôi dù sao cũng phải nhìn thấy cậu bị hành hạ chứ."

Người đàn ông trầm sắc mặt, hắn thu hồi đi động, "Cậu đã biết đi."

"Biết cái gì? Cậu nói đến bình tiêu thư sự, hay vẫn là cậu phải đến một đám tay chân làm hồng việc của tôi?"

...

Hai giờ trước, Mục Phách nhận được một tin nhắn, nội dung chỉ có một địa điểm, cũng không ký tên.

Mục Phách biết là Thẩm Hành.

Lúc đó Gia Ngộ trở mình, anh đắp chăn đang hoang cho cô, rồi sau đó nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Ở sân thượng hóng gió một lúc, anh mới trở về.

Mục Phách trong lòng rõ ràng, đối với loại người tự đại như Thẩm Hành, phương pháp tốt nhất để đã kích chính là làm giảm khí thế của hắn, làm lo lắng. Có lẽ mất đi miếng đất ở Tây ngạn đối với Thẩm gia cũng không phải mất mát gì quá lớn, nhưng nhắm vào Thẩm Hành mà nói, đây là vấn đề thể diện, hắn không có khả năng thừa nhận được.

Thời gian này ước nói... Mục Phách không thể không vì chính mình mà có tầm nhìn tốt hơn.

Mà Thẩm Hành cũng không có làm anh thất vọng.

"Thẩm tổng thực dễ mất ta, mười mấy người chờ ở nơi đó, nếu ta không dẫn người, có phải hay không liền không thấy được Thẩm tổng?"

Thẩm Hành im lặng một lát, a một tiếng, hắn hỏi: "Tư vị làm tiểu bạch kiểm có phải rất tốt hay không?"

Mục Phách cười, "Thẩm tổng hẹn ta ra chính là vì cùng ta nói cái này?"

Không đợi Thẩm Hành trả lời, anh lại nói: "Khả năng Thẩm tổng còn muốn nói nhiều lời vô nghĩa, nhưng ta không có nhiều thời gian để nghe như vậy. Ta lần này đáp ứng đến đây, là nghĩ muốn kết thúc sự việc phát sinh gần đây. Có lẽ Thẩm tổng tiếc ta không có gãy tay gãy chân, nhưng sự thật chính là như vậy, người tài cần động não là có thể thắng."

Thẩm Hành siết chặt nắm tay, lại động thủ cũng không được, không động thủ cũng không được. Mục Phách trong lời nói đã hạ bẫy hắn, hắn nếu động thủ, liền thừa nhận chính mình là người thua; nhưng nếu không động thủ, hắn lại tức giận không có chỗ phát.

Mục Phách dường như không nhìn thấy Thẩm Hành tức giận, ngữ khí như giếng cổ không cạn sóng: "Gia Ngộ không hy vọng ta hành động theo cảm tình, mà ta cũng đã đáp ứng nàng tuyệt không xúc động. Cho nên ta hiện tại có thể tâm bình khí hòa mà cùng Thẩm tổng nói, chuyện quá khứ có thể bỏ qua thì nên bỏ qua đi, nhưng nếu Thẩm tổng còn nghĩ giẫm lên vết xe đổ, vậy đừng trách ta không khách khí."

Mấy chữ cuối cùng Mục Phách nhấn đến vô cùng mạnh, ý uy hiếp rất rõ ràng. Thẩm Hành coi khinh, hắn thu mất kính, "Cậu muốn đối với tôi không khách khí như thế nào?"

Mục Phách không có trả lời, chỉ nói: "Được, những gì cần nói tôi cũng tới xong rồi. Ta cần phải trở về, không thể thái thái nhà ta chờ quá lâu được."

Hắn sờ lên cổ tay áo, ở hình ảnh phản chiếu khó lường dưới mái hiên cười cười, "Hẹn gặp lại, Thẩm Hành."

"Mục Phách!"

Mục Phách dậm chân đi tiếp.

Thẩm Hành cố ý làm càn mà cười hai tiếng, đáy mắt không biết là nhiễm suy nghĩ đen tối gì.

Hắn nói chậm từng chữ: "Ngày đó ta ngửi thấy hương sữa trên người Gia Ngộ... Không thể không nói, thật thơm a."

Thậm chí, còn cố ý kéo dài chữ cuối.

Lòng bàn tay chuyển động, nút tay áo động tác đột nhiên buộc chặt, khoe miệng Mục Phách thành một đường. Anh chậm rãi đem cổ tay áo cởi bỏ, lại giật giật cổ, khe khẽ cảm lên là có thể nhìn thấy trắng rằm trên bầu trời như chiếc thuyền buồm.

Anh hỏi: "Thẩm Hành, cậu vì cái gì mà một hai muốn bức tôi ra tay hả?"

Xong việc trở về, Gia Ngộ không chừng lại muốn giận anh.

Editor: Thẩm Hành thật là một trong những nam phụ làm t ghét nhất!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chua xót

Edit: kid1412h

Chuyện Thẩm Hành bị đánh, Gia Ngộ vẫn vài ngày sau mới biết được qua miệng của Viện Viện.

"Xương mũi của cậu ta bị gãy, khắp người đều có vết thương, thậm chí đến mức không nổi nhìn..."

Gia Ngộ rùng mình một cái, vội hỏi: "Có biết là ai đánh không?"

"Thẩm Hành không chịu nói." Viện Viện vui sướng khi người gặp họa,

"Lúc trước, hạng mục đầu thầu mảnh đất ở Tây ngạn không phải bị vị kia nhà cậu giành được sao? Nghe nói khi chú Thẩm biết liền tức muốn chết, ngày hôm qua liền quyết định khi nào Thẩm Hành hồi phục tốt sẽ cho hắn xuất ngoại."

"Còn bị gãy xương chỗ khác sao? Cậu ta bị thương nặng đến vậy hả?"

Viện Viện cứ tưởng tượng thôi là thấy vui rồi "Minh bao giờ thấy Thẩm Hành thậm chí đến như vậy, ít nhất là giống một tháng chưa xuống giường được, hình như còn rụng mất hai cái răng, cậu nói xem người đánh có bao nhiêu thù oán với hắn a!"

Trong lòng càng thêm lo sợ, bất an, Gia Ngộ lại hỏi: "Tại sao hắn không nói bị ai đánh vậy?"

"Đó là chết vì sĩ diện, hắn có bao nhiêu sĩ diện không phải cậu không biết!"

Điều này cũng đúng...

Gia Ngộ có chút an tâm, chỉ là khi về nhà lúc nhìn thấy Mục Phách vẫn là không nhận được sự mặt lại: "Anh muốn giấu em đến khi nào?"

Mục Phách nghĩ một chút, rất nhanh liền đoán được là chuyện gì. Anh nắm tay giả vờ ho nhẹ, đi tới cầm lấy tay Gia Ngộ, không cảm được liền cúi đầu xin lỗi "Do anh quá kích động."

"Anh có biết nếu ba cậu ta biết được sau này anh sẽ không được yên ổn hay không, Thẩm Hành chính là độc đinh của nhà họ." Gia Ngộ càng nói càng tức giận.

"Nếu không phải Viện Viện nói cho em biết, có phải anh sẽ tính giấu em luôn hay không?"

Mục Phách chỉ có thể trấn an cô: "Anh biết, nhưng anh cũng biết hắn sẽ không nói cho người ngoài đâu."

Thẩm Hành sĩ diện cơ nào, đầu thầu thất bại lại còn bị đánh đến mức bầm dập làm sao còn dám công khai tìm đến Mục Phách gây chuyện nữa, đây không phải là sẽ đem thù oán bản thù của hắn đối với Mục Phách công bố cho mọi người biết hay sao?

Cho nên chắc chắn hẳn sẽ không nói chuyện này ra ngoài.

"Vậy nếu cậu ta bắt chấp tất cả mà nói ra thì sao? Tại sao anh không nghĩ đến cái hậu quả này?" Gia Ngộ đẩy bả vai anh "Mục Phách thôi, cậu ta kích động, anh cũng kích động theo cậu ta, em như thế nào không nghĩ tới anh cũng sẽ đánh nhau đây!"

Mục Phách nhất mực đồng ý, anh không muốn lặp lại những điều khó nghe ấy, càng không muốn để cho Gia Ngộ nghe được những thứ dơ bẩn đó, chỉ có thể dể tất cả ở trong lòng "Được, được, được, chắc chắn không có lần sau đâu. Sau này, anh làm cái gì cũng báo trước với em một tiếng được không?"

Gia Ngộ vẫn rất bức bối: "May mà Thẩm Hành là người háo thắng, sĩ diện, bằng không chuyện không đơn giản mà kết thúc như vậy."

—— đó là bởi vì cậu ta không có mặt mũi nào mà thừa nhận!

Những lời này, Mục Phách cố gắng ép nó từ cổ họng ép trở lại, anh kéo tay Gia Ngộ xuống "Em nhìn xem này, không phải anh không có việc gì à?"

Gia Ngộ bình tĩnh nhìn anh vài giây, ngập ngừng hỏi: "Anh có bị cậu ta đánh vào chỗ nào hay không?"

"Không có, đều tiện tay cản được."

"Em không tin a!" Gia Ngộ trừng mắt nhìn anh "Mấy ngày nay anh nhân cơ hội kỳ kinh nguyệt của em mà tránh đi, lát nữa anh cời hết đồ cho em kiểm tra một chút"

Mục Phách có chút đỏ mặt "Được"

Gia Ngộ té xỉu, cô chính là bị ôn nhu của Mục Phách trị rồi.

*

Từ khi biết năm sau Mục Phách phải đi nước Y, thời gian giống như chiếc bóng chui qua khe cửa, một năm cứ thế nhanh chóng kết thúc.

Trong thời gian này không phải Gia Ngộ không làm công tác tư tưởng cho Văn Trọng nhưng ông lúc này thực sự rất cố chấp, nói cái gì cũng không cho theo Mục Phách đi nước Y.

"Con bỏ định bỏ Trứu Trứu lại hả? Đầu con nghĩ cái gì vậy? Con muốn cho Mục Phách thừa kế gia nghiệp của nhà chúng ta hay là muốn nó đổi địa điểm hầu hạ con thôi? Con ngoan ngoãn ở nhà cho ba!"

Gia Ngộ thật sự có chút chán nản, thật vất vả mới được ở bên nhau giờ liền phải xa cách hai năm trời, cô sợ chính mình sẽ không chịu được.

"...Mẹ."

"Ồi." Gia Ngộ theo phản xạ mà đáp lại.

Trứu Trứu giờ đã được sáu tháng rồi, cũng nói được rồi——

Chỉ một chữ duy nhất, đó là "Mẹ".

Nhìn Trứu Trứu, Gia Ngộ có chút dễ chịu hơn. Hôm nay trời thật oi bức, cô lau mặt cho Trứu Trứu bằng khăn ẩm, rồi ôm cu cậu béo lùn chắc nịch xuống dưới nhà, từ xa nhìn tới giống như ôm một quả cầu tuyết vậy.

Mục Phách vừa mới đem pháo hoa mang vào trong sân, anh phúi phúi tay, trông thấy hai mẹ con cách đó không xa, liền gọi "Hai mẹ con ở đó chờ một chút, một chút anh liền đi qua."

"Ừ." Gia Ngộ vừa nói vừa chỉnh lại mũ cho Trứu Trứu.

Ăn tết năm nay, cả nhà ba người cùng với Văn Trọng về biệt thự nhỏ ở ngoại ô ăn tết chính là vì bắn pháo hoa, tạo bầu không khí.

Mục Phách xoay người lại châm ngòi nỏ, pháo sáng một đường trắng tinh, anh chạy về phía Gia Ngộ và Trứu Trứu, vừa đứng cạnh hai người, quả pháo thứ nhất liền sáng rực bầu trời đêm.

Trứu Trứu mang theo bịt tai, một đôi mắt mở to như hai quả nho đen, pháo hoa nổ rộ, nó giờ tay cầm, miệng không khép được, giống như đang cười, đang nói chuyện, đặc biệt đáng yêu.

Mục Phách ôm eo Gia Ngộ, nhiệt độ thân thể cuộn cuộn truyền tới, Gia Ngộ thậm chí có thể cảm nhận được nụ hôn rất nhẹ mà anh dành cho cô.

Cô nhìn pháo hoa không chớp mắt, tỏa sáng rực rỡ, lung linh giữa bầu trời đêm lại khiến cô kinh diễm mà chảy nước mắt. Pháo hoa lúc sáng, lúc tối, giờ này như quả dưa hấu lớn bị vứt từ trên cao xuống vỡ ta, rơi xuống đất những tia đỏ nhỏ.

Gia Ngộ càng không thể không chế được.

Chua xót ban đầu đều sắp tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Trắng sữa (H)

Đỗ Trứ Trứ ngủ xong cũng đã mười một giờ.

Vợ chồng hai người trở về phòng, cảm giác được cảm xúc của Gia Ngộ không quá tốt, Mục Phách từ sau lưng ôm chặt lấy cô, hỏi: "Em nghĩ gì vậy?"

Gia Ngộ xoa xoa mũi, "Sang năm anh phải đi rồi."

Cô không phải là loại người đa sầu đa cảm. Thời gian hai năm rất nhanh sẽ qua, nhưng mà chỉ là cô không thể bởi Mục Phách ở nước Ý lâu dài được, ngẫu nhiên đi một lần, kể cả là đi thường xuyên, Văn Trọng cũng không thể ngăn cản cô.

Nhưng cô vẫn cảm thấy mất mát.

Không thể tùy lúc uống canh Mục Phách nấu cho cô, mỗi đêm thiếu một cái lò sưởi lớn làm ấm ổ chăn của cô, đồ vật cô thích ném lung lung, muốn tìm ra luôn là rất tốn sức, chỉ có Mục Phách có thể biết đồ vật ở chỗ nào, vô cùng thần kỳ giống như cái túi tiền vạn năng, cần gì có vậy.

Mà hiện tại, túi tiền vạn năng của cô sắp rời cô đi hai năm.

Thật là nghĩ đến làm người khổ sở mà.

"Nếu không, anh cách mấy ngày sẽ trộm bay về gặp em?"

"Ba em sẽ biết, biết rồi ông sẽ không cao hứng đâu. Hơn nữa, em cũng không phải vì không có phương tiện gặp mặt mà cảm thấy khổ sở mà bởi vì em đã quen có anh bên cạnh mỗi ngày, anh đột nhiên phải đi, em sợ là em không thích ứng được."

"Như vậy, mỗi lần chúng ta gặp mặt, anh sẽ nướng bánh quy cho em." Mục Phách kiên nhẫn giống như đồ đùa nhỏ ở vườn trẻ, "Chỗ bánh quy đó, mỗi ngày em ăn một cái. Khi nào ăn xong chính là thời điểm chúng ta có thể gặp nhau lần sau."

Gia Ngộ ngơ ngác nhìn anh: "Em có thể ăn trong một lần không?"

Lông mày Mục Phách hơi trùng, thanh âm gần như làm nũng: "Gia Ngộ, em như vậy, anh sẽ không nỡ đi."

Gia Ngộ oa oa kêu rên, cô treo lên cổ Mục Phách, "Em đây nghe anh, mỗi ngày ăn một cái bánh quy, ăn đến lần gặp mặt của chúng ta mới thôi. Em muốn trở thành vợ hiền. Em không thể làm nhân tình đánh người!"

"Vợ hiền yêu cầu làm cái gì?" Mục Phách hỏi.

Gia Ngộ cắn một ngụm vào cổ anh, "Làm tình đi."

...

Thời điểm cởi quần áo, Gia Ngộ thỉnh thoảng hỏi một vấn đề.

"Mục Phách, nếu anh đi rồi, em hồng hạnh xuất tường thì làm sao bây giờ?"

Mục Phách dừng lại động tác thoát quần của cô, hai giây sau lại tiếp tục, "Anh không biết."

Gia Ngộ lắc mông để quần thuận lợi rơi xuống, cô lầu bầu: "Đáp án này của anh thật không thỏa đáng."

"Vậy đáp án thỏa đáng là gì?"

Mục Phách đem áo lông cừu ra, dáng người vai rộng eo thon nhìn không sót chút gì, Gia Ngộ sờ lên, đầu ngón tay nhảy nhót trên bụng của anh, "Anh phải nói, anh sẽ tha thứ cho em."

"Chính là cái đáp án này đối với anh không công bằng."

"Có đôi khi phụ nữ chính là không nói lý như vậy đấy." Nhưng vấn đề này ở trong mắt Gia Ngộ cũng không phải quá quan trọng, cô chẳng qua muốn nghe Mục Phách trả lời thế nào mà thôi.

"Trước không nói đáp án không công bằng." Mục Phách căng hạ thân, còn th*t nửa mềm dán lên mặt huyết non mềm, "Anh không thể lừa em."

Anh thật sự không biết nếu Gia Ngộ ngoại tình thì anh sẽ làm ra phản ứng gì.

Có lẽ điên mất, có lẽ tự trách, cũng có thể là phần nộ...Đủ loại cảm xúc hiện lên, Mục Phách phát hiện, anh luyến tiếc trách cứ Gia Ngộ.

Có thể nói anh yêu đến hèn mọn cũng được, tiểu tâm cũng thế, cái đáp án cuối cùng có khả năng thật sự là tha thứ.

Nhưng sau khi tha thứ thì thế nào chứ? Gia Ngộ không yêu anh, nói cho chính xác thì là không yêu anh như vậy, trong đoạn tình cảm này đến khi cô trở nên không chịu nổi nữa, anh hẳn sẽ đưa ra giấy ly hôn.

Lại không phải bởi vì phản bội, mà là không muốn cô khổ sở.

Mục Phách luôn suy nghĩ nhiều hơn rất nhiều so với nói ra. Loại luận điệu này quá mức mờ ảo, anh không muốn nói toàn bộ cho Gia Ngộ, nghe thấy khoa trương lại dối trá, cho nên anh chỉ có thể lời ít ý nhiều mà nói cho cô, anh không biết.

Gia Ngộ xoa lông mày của Mục Phách, đồng tử như ấp ủ ngàn vì sao ôn nhu trầm tĩnh, như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, cô nói: "Tâm tư của anh so với em hẳn cảm hơn rất nhiều, nói không chừng trong lòng anh đã cho em một trăm cái đáp án. Nhưng em biết đáp án cuối cùng của anh nhất định là muốn tốt cho em, cho nên em muốn nói cho anh biết, em là người giữ lời hứa."

Trước đó Mục Phách có từng hỏi cô có thể ly hôn với anh hay không. Ngay lúc đó cô đã trả lời là trừ phi Mục Phách làm việc gì đó thực có lỗi với cô, nếu không chuyện này sẽ không có khả năng xảy ra.

Mà tiền đề để không ly hôn, chính là không được phản bội.

Gia Ngộ nói được sẽ làm được.

Tại thời điểm này nhắc tới việc này, nói trắng ra là Gia Ngộ nghĩ muốn Mục Phách an tâm.

Cô muốn cho anh biết, tình cảm giữa bọn họ là bình đẳng. Có lẽ anh yêu cô nhiều hơn một chút, nhưng tình yêu của cô đối với anh tuyệt đối cũng không ít.

"Cảm ơn em," Mục Phách như chuẩn chuẩn lướt nước mà điếm ở trên môi Gia Ngộ một chút, "Bà xã."

Gia Ngộ che miệng cười, "Thật buồn nôn quá đi."

Mục Phách thấp giọng cười theo, "Đúng là có một chút."

"Ông xã à," Gia Ngộ chớp mắt, "Anh cầm vào đây đi."

Đã cứng một lúc lâu rồi.

Buổi tối hôm nay hai người đều vô cùng phóng túng. Tuy rằng trước đó cũng chẳng thể coi là thu liễm nhưng làm tình ở bên cửa sổ như hôm nay vẫn là lần đầu tiên bọn họ nếm thử.

Tại biệt thự nhỏ ở nông thôn, ngoài cửa sổ không có nhà cao tầng đường lớn, chỉ có một con đường nhỏ yên tĩnh, nhìn xa xa có thể thấy cảnh cây khô trong gió thu, mơ hồ có thể nghe được tiếng gió thổi.

Không sợ có người nhìn trộm, cách một lớp cửa kính, Gia Ngộ lại ở trước thiên nhiên đồ sộ.

Cảm giác trong bóng đêm có một đôi mắt nhìn chằm chằm thân hình trần truồng của cô, cô hổ thẹn khó làm, dòng nước không ngừng, đều đổ trên còn th*t.

Hơn nữa, vú dán lên cửa kính, rất lạnh, lạnh đến đầu v* đều đứng thẳng lên.

Mục Phách đỡ Gia Ngộ đến cửa sổ bên cạnh, anh ở phía sau đầu đá lung tung, vú đâm sầm vào cửa sổ, có vệt nước, trong suốt, trắng sữa, chảy thành dòng.

Cô kêu hừ hừ, cái mông nâng cao, một tay nắm lấy rèm cửa, giống như xoắn chặt dương v*t đang rong ruổi trong thân thể của cô.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Cao trào (H)

"Đừng kẹp chặt quá." Mục Phách nói.

Nhưng cái này không phải Gia Ngộ có thể không chế được.

côn th*t cắm sâu vào, cô luôn không tự chủ được mà xoắn chặt đường đi, hận không thể đem côn th*t mỗi một tác đều bao vây đến kín không còn kẽ hở mới tốt.

Vú ướt đầm, đầm nhiều cũng rất đau, Gia Ngộ run run rẩy rẩy mà cầm một bên nhẹ nhàng xoa, cô hướng phía sau làm nũng: "Đau, anh sờ sờ."

"Chỗ nào đau?"

"Chỗ này." Nói xong, Gia Ngộ miễn cưỡng mà hít ngược một hơi khí lạnh.

Quy đầu đâm vào chỗ sâu nhất, làm nổi lên một đỉnh núi nhỏ trên bụng, thoáng dừng một chút giống như sắp phá bụng của cô ra.

Mục Phách chơi xấu, dùng lực đạo tàn nhẫn mà thao tiểu huyết, rồi lại dịu dàng hôn bả vai của cô, anh cố ý hỏi: "Đây là chỗ nào?"

"...Vú a... Nha!"

"Nga, vú a."

Mục Phách ý vị thâm trường mà lặp lại, bỗng nhiên đảo tay một cái, đầu v* nhảy cảm, sữa chảy nhỏ giọt xuống thành giọt, ở đêm khuya tĩnh lặng giờ phút này phát ra tiếng vang tinh tế, bí ẩn, lại cảm thấy thẹn.

Gia Ngộ hổ thẹn khó chịu được, lập tức liền rơi vài giọt lệ.

"Khóc cái gì?" Xoa vú giống như xoa cục bột, Mục Phách liếm sau tai Gia Ngộ, "Không phải em bảo anh xoa sao?"

Anh giờ tay lên ở Gia Ngộ trước mặt, "Em xem, tất cả đều là sữa."

Chất lỏng trắng bóng lại dính nhớp, thông thả mà xuyên qua khe hở ngón tay, lạch cạch một tiếng, tích ở trên cửa sổ.

"Đừng... Đừng nói nữa..."

"Sợ cái gì?"

Mục Phách cười, thao đến càng thêm mãnh liệt, đại khai đại hợp, như là muốn đem Gia Ngộ thao thành hai nửa. Trong lúc anh phân thần mà giờ lên mi, theo bản năng đưa tay ra, hơi hơi đẩy ra cửa sổ một chút, có gió lạnh rót vào trong phòng, lại nghe tiếng Gia Ngộ rên rỉ tràn ra...

"Phanh!"

Một tiếng vang lớn, Gia Ngộ cả kinh đóng lại cửa sổ, "Sẽ bị nghe được..."

"Em nói có ai sẽ nghe được?"

Là cây hay là gió, là chim hay là đường.

Nếu là chúng nó, vậy chúng nó khẳng định rất vui lòng nghe.

Một giây này Gia Ngộ yếu ớt vô cùng, cô thả lỏng cảnh giác, vách động mềm mại, Mục Phách liền mượn cơ hội dùng lực cắm xuống, một chút liền đem nhục huyết lấy lợi đâm cho bảy tám tám lạc.

Một khắc cao trào tiến đến kia, Gia Ngộ chỉ cảm thấy trước mắt trắng bóng một mảnh, cô kêu một tiếng, rồi sau đó nặng nề mà lọt vào trong lòng ngực Mục Phách.

Cô thở gấp liên tục, giống tường vi sau cơn mưa ở Nam Thủy trấn.

côn th*t còn chưa bắn cứng như sắt thép, quy đầu ướt mà đầm tới đầm lui ở hoa tâm, bất an cực kỳ.

Mục Phách ánh mắt thâm trầm: "Gia Ngộ, em sẽ ngoại tình sao?"

Bị thao đến mơ mơ màng màng, cao trào chưa lui, Gia Ngộ cho rằng chính mình nghe lầm, như thế nào vẫn đề lại vòng trở lại rồi.

Nàng vừa muốn trả lời, phía sau lại đột nhiên va chạm, "Có thể hay không?"

"Ách..."

Căn bản không kịp trả lời, còn th*t rút ra đâm ở miệng huyết, Mục Phách đem Gia Ngộ xoay lại, trực tiếp đem cô bế lên, giống như ôm đứa nhỏ, anh không được xía vào nói: "Ôm cổ anh."

Gia Ngộ nghe lời mà ôm.

Hai người làn da đều rất trắng, nhưng phụ nữ so với đàn ông rõ cuộc vẫn trắng hơn một chút.

Dưới ánh trăng dịu dàng chiếu vào, Gia Ngộ nhỏ nhỏ treo ở trên người Mục Phách. Hai cẳng chân va chạm vào mông của người đàn ông, nàng bị kịch liệt va chạm làm cho lý trí tan rã, chỉ có thể nghe được Mục Phách không ngừng hỏi cô có thể hay không, mà cô lại không thể trả lời ra hai chữ đơn giản.

"A... Muốn!"

Muốn sướng đến chết.

Thân thể mềm như bông, giống như ở trên bông quay cuồng, còn th*t thô to cứng rắn... Rút ra đâm vào, mỗi một động tác giống như đánh vào bông.

Mục Phách lại hỏi cô có thể hay không.

Thanh âm của cô bị phá thành mảnh nhỏ, "Không... Sẽ không."

Mục Phách như là hoàn toàn ổn định tinh thần, hấn véo eo của Gia Ngộ, cắn chặt răng bắt đầu đợt tiến công cuối cùng, vách tường bị đâm phát ra tiếng thạch thạch thạch ——

Trầm điện trúng dái bắn ra tinh dịch.

Mục Phách thở gấp nói: "Anh cũng sẽ không."

Lúc này, dưới lầu bỗng nhiên vang lên tiếng pháo, Gia Ngộ vốn là trạng thái mệt hết hơi, bị dọa đến run lên một cái, "Sao, làm sao vậy?"

"Qua 0 giờ." Mục Phách hơi dừng, "Ba ở dưới lầu đốt pháo."

Gia Ngộ trượt xuống thân mình, tát lưỡi: "Kìa... Ba em vừa rồi có phải hay không đi ngang qua phòng chúng ta?"

Mục Phách trầm mặc.

Gia Ngộ cũng trầm mặc.

Lần này, sẽ không lại có Bồ Tát cấp Văn Trọng báo mộng đi?

Hai người đối diện thật lâu sau, đột nhiên đồng thời xì cười lên tiếng.

"Năm mới vui về."

Sau này mỗi một năm, hy vọng chúng ta đều có thể giống hôm nay như vậy, cùng nhau vượt qua.

Editor: Chương sau là hoàn chính văn nhé các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Kết thúc

Edit: kid1412h

Trứ Trứ là một cậu bé lanh lợi. Văn Trọng luôn nói như vậy.

Bé mới chưa được hai tuổi rưỡi đã biết xem mặt đoán ý rồi. Khi Gia Ngộ làm bộ rơi nước mắt, bé sẽ dùng bàn tay mập mạp của mình giúp mẹ lau nước mắt; Gia Ngộ không ăn bé sẽ khóc giả vờ la lối khắp nhà nhưng hiển nhiên không rơi một giọt nước mắt; sau đó chớp chớp đôi mắt giả vờ vô tội; Gia Ngộ nói không để ý đến bé, bé sẽ học kêu giống như lợn để chọc mẹ vui; nếu tâm trạng của Gia Ngộ không tốt, bé sẽ yên lặng ngồi bên cạnh mẹ, không đùa không nghịch.

Trong phần lớn thời gian, bé luôn là áo bông nhỏ tri kỷ của Gia Ngộ.

Cũng có không ít thời gian, Gia Ngộ bị bé nhanh mồm nhanh miệng mà vô cùng tức giận.

Thường thường sẽ đột nhiên nhảy ra, đa số đều là khi Gia Ngộ đã lên kịch bản sẵn, giống như hiện tại:

"Mục Phách, em rất nhớ anh." Qua màn hình di động, Gia Ngộ bẹp miệng giả vờ uất ức với Mục Phách. "Em không cẩn thận ăn nhiều hơn hai miếng bánh quy vậy nên anh có thể trở về sớm hai ngày được không?"

Về trước hai ngày, vừa lúc có thể cùng nhau vượt qua đêm trừ tịch. Không chờ Mục Phách trả lời, Trứ Trứ đang chơi xe lửa bên cạnh đột nhiên nói: "Mẹ, người mới gặp ba ba hôm qua mà."

Gia Ngộ: "..."

Đúng vậy, cô xác thực vừa mới bay đi nước Y thăm Mục Phách hai ngày, hôm qua mới trở về.

Cô nói lời sâu sắc: "Trứ Trứ, đã qua một ngày rồi, mẹ nhớ ba của con là chuyện rất bình thường."

Trứ Trứ lanh lợi nói: "Mẹ, lần này mẹ đi thăm ba không có đưa Trứ Trứ đi cùng vậy mẹ có nhớ Trứ Trứ không?"

Gia Ngộ ngạc nhiên, có chút buồn cười: "...Tất nhiên là có rồi."

"Trên TV nói phản ứng chậm hơn bình thường, không dám nhìn vào đôi mắt của đối phương thì là nói dối." Tiếp tục giữ bộ mặt không biểu tình, Trứ Trứ nói lời thâm thúy "Hơn nữa khi mẹ chột dạ sẽ sờ lỗi tại".

Gia Ngộ lập tức buông tay, lòng bàn tay còn mang hơi ấm của vành tai, cô cúi đầu nhận sai: "Vậy mẹ xin lỗi con nhé, có được không?"

"Nga, xem ra mẹ thực sự không có nhớ Trứ Trứ."

Gia Ngộ: "..."

Trứ Trứ đem xe lửa nhét vào hộp đồ chơi, khệ nệ ôm lên, "Con đi tìm ông ngoại!"

"Trứ Trứ!"

Trả lời Gia Ngộ là bóng dáng ngắn ngủn, cô đơn.

Tín hiệu bên kia của Mục Phách không tốt cho lắm, nên không nghe được câu chuyện một cách hoàn chỉnh, anh chỉ nghe được câu nói cuối cùng của Trứ Trứ, vì thế hỏi: "Sao Trứ Trứ lại đi vậy?"

Gia Ngộ ngoài cười nhưng trong không cười: "Con trai anh lại bắt nạt em, mỗi ngày đều biết cách vận lại lời của "

"Bởi vì con ăn dấm của ba ba."

Gia Ngộ không phục: "Em cũng sẽ ăn dấm a. Cách vách có một gia đình mới chuyển tới, có một cô bé khoảng ba, bốn tuổi đặc biệt đáng yêu. Con mỗi ngày đều nhắc với em khi nào thì chị xinh đẹp mới đến nhà mình chơi, làm ơn đi, trong nhà không phải khủng long thì chính là ô tô, tỷ tỷ xinh đẹp nhà người ta nơi nào sẽ thích đến chơi chứ?"

Khi cô nói chuyện biểu cảm đặc biệt sinh động, dễ thương, Mục Phách vừa xem vừa cười, đề nghị: "Em có thể mua cho con búp bê."

"Con trai anh, anh còn không hiểu rõ nó sao? Em lúc trước mua nhiều váy áo đáng yêu như vậy, con thấy một lần là khóc một lần, phải cất thật kỹ con mới nín. Giờ lại muốn mua cho con búp bê, không biết con sẽ quấy khóc đến mức nào đây."

Trứ Trứ lớn lên rất dễ thương, không phải chỉ đẹp trong mắt ba mẹ bé, mà là các cô di xung quanh đều nói vậy, như thế chứng thực sự dễ thương của Trứ Trứ một cách khách quan.

Khi bé được một tuổi rưỡi, Gia Ngộ tâm huyết dâng trào mua một tủ quần váy áo công chúa cho bé, mua về rồi cho Trứ Trứ mặc, cho bé mặc xong còn không quên chụp ảnh kỉ niệm.

Ngày tháng trôi qua thật nhanh, Trứ Trứ bắt đầu ngày càng nói nhiều hơn, nhỏ mà lanh lợi, còn rất có chính kiến của bản thân mình, mỗi ngày đều nhắc đi nhắc lại bé là con trai, đặc biệt nghiêm túc mà từ chối không mặc váy công chúa, nói gì cũng không được.

Ngày hôm đó, Gia Ngộ cực kì uể oải, cô cứ như thế mà mất đi một niềm vui lớn.

"Nhưng con sẽ vì tiểu tỷ tỷ kia mà hy sinh chút chuyện nhỏ đó." Mục Phách nói.

Gia Ngộ vẻ mặt hiểu rõ: "Nếu một hai phải lựa chọn, con sẽ chọn bỏ tiểu tỷ tỷ kia."

Mục Phách cười to, "Thật vậy a!"

Gia Ngộ ngồi nhìn anh cười xong, đột nhiên không có hứng thú, "Cho nên anh có thể về trước hai ngày được không?"

"Anh sẽ cố gắng nhé?"

Cố gắng lấy lại tinh thần, Gia Ngộ chống cằm, nhắc nhở anh: "Chỉ còn lại bảy miếng bánh quy."

Thật ra phải còn lại chín miếng bánh quy nhưng Mục Phách vẫn nghe theo cô mà hứa hẹn.

"Đúng vậy, bảy ngày nữa, anh sẽ trở về."

...

Một tuần sau.

Ngày kế đó là ngày cuối cùng của năm, trên đường vô cùng đông đúc.

Gia Ngộ cảm thấy may mắn vì mình ra ngoài sớm, cô sờ đầu Trứ Trứ: "Một lát nữa đến sân bay, thấy ba ba, Trứ Trứ còn nhớ phải nói gì không?"

"Hoan nghênh ba ba trở về."

"Còn gì nữa nào?"

Trứ Trứ lại không tiếp tục nói, bé nhăn nhó khuôn mặt: "Mẹ về sau con không được bay lên trời để gặp ba ba nữa sao?"

"Đương nhiên, ba ba con đã trở về rồi, chúng ta không cần tốn thời gian bay lên trời nữa.."

Mấy năm nay, số lần Mục Phách trở về thì ít, phần nhiều là Gia Ngộ dẫn Trứ Trứ đến thăm anh. Số lần cũng không tính là ít, lại rất thường xuyên nên mỗi lần đi thăm Mục Phách, Trứ Trứ đều rất hào hứng bởi vì bé thích đi máy bay.

Trứ Trứ phùng mắt, khuôn mặt móm mốp hồng hào biện luận "Nhưng con muốn bay cơ."

"Vậy ba mẹ mang con đi chơi, con lại có thể bay rồi"

"Ba ba rất bận a" Trứ Trứ hận sắt không thể thành thép "Mẹ a, người sẽ lại muốn thông cảm cho ba mệt mỏi."

"..."Gia Ngộ hít sâu, nhìn xuống được liền quyết định vòng lại vấn đề ban đầu: "Lát nữa thấy ba ba, phải nói gì lặp lại một lần nữa cho mẹ nghe nào."

Trứ Trứ rầu rĩ: "Hoan... nghênh... ba ba..."

"Lấy lại tinh thần nào!"

Trứ Trứ lập tức thẳng lưng, nói từng chữ từng chữ một rõ ràng.

"Hoan nghênh ba ba trở về!"

"Trứ Trứ và mẹ ở đây chúc ba ba năm mới vui vẻ!"

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Phiên ngoại 1: Một nhà ba người (1)

Edit: kid1412h

Mục Phách trở thành một điểm tin sáng tựa như là một sự kiện hoàn toàn tự nhiên, như là lẽ đương nhiên sẽ vậy.

Viện Viện lại giống như một tay săn tin tức chuyên nghiệp trong cái vòng luẩn quẩn này, tin tức nào cô nàng cũng có thể mua chuộc được. Cô hỏi Gia Ngộ: "Cậu có biết Mục Phách nhà cậu bây giờ có bao nhiêu "hot" không?"

Gia Ngộ còn tưởng có chuyện gì xảy ra, nhất thời lo lắng hỏi lại: "Anh ấy làm sao?"

"Chính là rất có khả năng a!" Viện Viện y như fan cuồng của Mục Phách: "Cậu đúng là một chút cũng chẳng biết gì, như anh họ của tớ đi, cũng hai mươi lăm hai mươi sáu rồi, vẫn không học văn, không nghề nghiệp ổn định! Mục Phách nhà cậu giờ đã là tổng giám đốc toàn khu Hoa Bắc rồi thì hẳn vẫn chỉ muốn ở ăn chơi ở nhà, vừa rồi bị ông nội của tớ đánh cho một trận chắc ba ngày không thể xuống giường đi." "Thì ra cái này..."

Những lời khen ngợi như vậy Gia Ngộ gần đây nghe được ngày càng nhiều, "Lúc trước, tớ nói Mục Phách rất có triển vọng, là mọi người không tin thôi ^_^^"

"Ai nha, đừng có oan uổng tớ, tớ đây không phải là không tin nhé!"

Gia Ngộ buồn cười "Tớ còn nhớ rõ lúc cậu mới biết anh ấy, còn cảm thấy anh ấy cái gì cũng không có như vậy, cảm thấy khó hiểu vì sao tớ lại coi trọng anh ấy."

"Tại khi đó tớ chưa gặp mặt Mục Phách nhà cậu chứ, nếu sớm gặp, khẳng định sẽ ở chung chiến tuyến với cậu!"

"Ý cậu là anh ấy đẹp mắt sao?"

"Tớ nào có tục tăng như vậy, cái chính là xem khí chất, khí chất tốt thì tốt thôi."

Gia Ngộ mới lười nghe chuyện ma quỷ của cô nàng, nàng liền buông tiếng thở dài: "Gần đây, Mục Phách bận quá không biết có thể dành thời gian cùng tớ và Trứ Trứ về Nam Thủy Trấn không đây?"

"Chắc chắn là có thể rồi. Tớ nghe nói: Văn thúc thúc muốn lấn sân vào ngành hàng không: dịch vụ hàng không giá rẻ, cũng đã tính toán lâu rồi mà giờ Mục Phách nhà cậu mới lấy được, cho nên chắc chắn hẳn có thể nghỉ ngơi rồi, đều là công thần lớn kia mà."

"Có phải hay không a?"

"Đương nhiên là sự thật rồi, Viện Viện tớ là ai chứ, không có gì có thể tránh khỏi lỗi tai của tớ được @#@"

"Sao cái gì cậu cũng biết được vậy?"

Đó là bởi vì những chuyện này, Gia Ngộ sẽ không hỏi Mục Phách, nếu không cô chắc chắn so với Viện Viện biết càng tường tận hơn đi. Viện Viện trả lời tùy tiện: "Chắc tại tớ có một ông anh họ không nên thân đi. Hẳn mỗi ngày đều buồn chuyện, khiến cho lỗi tai của tớ cũng dài ra mất rồi..."

"Những lời này mà để lão gia từ nhà cậu nghe thấy, thế nào cũng sẽ mắng cho cậu một trận a."

"Tớ mới không sợ đi." Lỗi tai Viện Viện khẽ nhúc nhích, nghe được tiếng chân đi xoành xoạch trên sàn, khoe miệng cô khẽ nhếch lên "Ai nha, con nuôi tớ dậy rồi!"

Gia Ngộ vừa quay đầu lại đã thấy Trứ Trứ một thân mặc đồ trắng muốt cứ thế mà nhào tới "Mẹ!"

"Trứ Trứ thôi, không thấy mẹ nuôi của con sao?"

Trứ Trứ nằm trong lòng Gia Ngộ, mắt vẫn còn dấu hiệu của giấc ngủ ban nãy, trầm trầm mà gọi "Mẹ nuôi"

"Bây giờ mới ngoan a, lát nữa mẹ nuôi mua kẹo cho con ăn nhé."

Gia Ngộ trừng cô: "Đề Trứ Trứ ăn ít kẹo thôi, ăn nhiều sau này dễ bị sâu răng."

Trứ Trứ vừa sinh nhật lần thứ ba xong, vừa đúng tuổi thích ăn kẹo nhất, Mục Phách liền quy định mỗi ngày cho bé ăn một cái kẹo, sáng nay bé liền ăn xong cái tiêu chuẩn định mức đó rồi, nếu có kẹo nữa thì ngày mai bé mới được ăn.

Viện Viện cổ vũ Trứ Trứ vượt hàng rào thuế quan ấy: "Sợ gì chứ, Mục Phách sẽ không biết đâu."

Trứ Trứ chen ngang "Nói dối là không tốt!"

Gia Ngộ ghen cười: "Con nghe được à?"

Viện Viện mặt nóng đến lợi hại, nhất thời vô cùng xấu hổ, cô nhéo nhéo mặt Trứ Trứ, cả giận nói: "Con là nghe lời nhất đấy!"

Gia Ngộ nhìn thời gian, hỏi cô: "Tối nay tớ với Trứ Trứ định cùng Mục Phách ra ngoài ăn tối, cậu có muốn đi cùng không?"

"Thôi tớ không muốn làm bóng đèn đâu, chơi cùng Trứ Trứ một lát rồi về thôi, ở nhà còn có người chờ cơm nữa!"

Gia Ngộ cười đến mức không rõ ý vị "Biết rồi nhé, còn không phải chú chó săn nhỏ của cậu hay sao?"

Tiểu công tử Ôn gia cuối cùng cũng bắt lấy được Viện Viện, mấy tháng trước hai người vừa mới đính hôn, đây là đang trong thời gian gắn bó keo sơn, ân ái, tình cảm đến mức không chịu được.

Hai người liền cùng chơi với Trứ Trứ, một giờ vui vẻ nhanh chóng trôi qua, mắt thấy Viện Viện tắt máy lần thứ ba, Gia Ngộ liền giục cô: "Nếu hần giục thì cậu cũng mau trở về đi, ở nhà tớ về ân ái hả, quá chói mắt rồi!"

"Cậu lúc trước không phải còn tỏ vẻ ân ái hơn tớ nhiều sao?" Viện Viện vui sướng mà đi lấy túi sách, bỏ điện thoại vào liền bảo: "Anh ấy ở dưới lầu rồi, tớ đi đây nhé?"

"Đi đi đi."

Tiểu Viện Viện đi không bao lâu thì Mục Phách đi làm về.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Phiên ngoại 1: Một nhà ba người (2)(H)

Trứ Trứ muốn đi đến nơi có khung long để ăn cơm

Mục Phách trước đó đã đặt chỗ tốt ở một nhà hàng, một nhà ba người tới nơi vừa lúc chính là giờ ăn cơm.

"Nghe Viện Viện nói anh lại lập công lớn?"

Mục Phách không tỏ ra quá kinh ngạc: "Cô ấy tin tức linh thông thật."

"Cho nên anh sẽ có ngày nghỉ sao?"

"Em đoán xem"

Gia Ngộ nhăn mặt, làm bộ oán trách: "Hiện tại em phát hiện anh càng ngày càng xấu tính!"

"Vậy em cảm thấy kết quả sẽ là cái gì?"

Gia Ngộ còn chưa nói xong, Trứ Trứ đã lên tiếng đáp: "Đi thôi ba mẹ!"

"Con biết đi đâu không mà đòi đi."

"Con biết nha." Trứ Trứ đắc ý mà nâng cằm, "Nhà của ba ba nha."

Gia Ngộ vui mừng mà vỗ tay, "Không tòi không tòi, đáp đúng rồi, lát nữa con có thể ăn thêm hai miếng rau xanh."

Trứ Trứ cùng những bạn nhỏ khác không giống nhau, bé thích ăn rau dưa, thích ăn trái cây, cũng có ăn thịt, nhưng tuyệt đối sẽ không là món chính.

"Con cảm ơn mẹ."

Dỗ xong Trứ Trứ, Gia Ngộ chọc chọc mặt Mục Phách, "Anh cho em thời gian chính xác đi."

"Cuối tuần thế nào? Xem dự báo thời tiết, nói trời sẽ không mưa."

Gia Ngộ hồi tưởng lại những ngày ở Nam Thủy Trấn có những ngày mưa kéo dài không dứt mà sợ hãi, toàn thân tràn ngập cực tuyệt: "Kia nhưng nói không chừng——"

Thật đúng là nói không chừng.

Ngày đầu tiên mang theo Trứ Trứ trở về Nam Thủy Trấn, mưa to giàn giụa.

"Mẹ, con muốn đi ra ngoài chơi."

Trời mưa nhỏ dần, tâm tư muốn đi chơi của Trứ Trứ lại nổi lên bốn phía.

"Vậy con đem áo mưa mặc vào." Giúp Trứ Trứ sửa sang lại tốt mũ áo mưa, Gia Ngộ chỉ vào vũng nước cách đó không xa, "Xa nhất là đến kia, con có thể nhảy hai phút, chơi xong liền trở về."

"Dạ."

Trứ Trứ tung ta tung tã chạy ra xa năm mét, nhảy một cái, bọt nước văng khắp nơi, bắn lên giày đi mưa, bé mừng rỡ cười khanh khách không ngừng, hai tay béo trắng vung vẩy, từ xa nhìn lại giống con vịt nhỏ màu vàng.

"Trứ Trứ béo thật, em khi còn nhỏ rất thon thả nha." Gia Ngộ cười nói.

Mục Phách đối với ấn tượng chính mình khi còn nhỏ không rõ ràng lắm, anh nghĩ nghĩ, "Giống anh."

"A, vậy con sẽ biến đẹp thôi."

"Lời này đừng để Trứ Trứ nghe được, nó sẽ đổi em đó."

"Trứ Trứ rất săn sóc bà mẹ này nha, mới không cùng em so đo đâu." Cuối cùng cô còn trừng Mục Phách, "Không được cáo trạng."

Mục Phách niết cái mũi của cô, "Lát nữa con chơi xong trở về liền dẫn nó đi tắm nước nóng, tránh bị cảm mạo."

"Biết biết." Gia Ngộ tròn mắt vừa chuyển, đột nhiên nhón chân ở bên tai Mục Phách nói, "... Được không?"

Mục Phách ra vẻ khó xử: "Vậy chờ con ngủ say lại làm."

Muộn tao!

Gia Ngộ giận anh, "Khăng định như vậy đi."

*

Tối hoàn cảnh lạ lẫm, Trứ Trứ cũng không lạ giường, đến giờ liền bò lên giường đi ngủ.

Gia Ngộ im ắng mà bò xuống giường, gõ gõ cửa phòng tắm.

Trong phòng tắm có tiếng nước, rầu rĩ truyền ra hai chữ: "Ngủ?"

Gia Ngộ không đáp lại, cô đem cửa vặn mở, tiến vào phòng tắm, nháy mắt hơi nước ập vào mặt phủ lên gò má cô.

Một bàn tay đưa qua, "Mặt đất trơn."

Gia Ngộ đem tay đặt lên, cơ hồ đồng thời, dưới chân lao đảo một chút, cô liền nghiêng ngã lao đảo mà xông vào trong lòng ngực Mục Phách.

Giống như trộm tặc, Gia Ngộ che miệng cười, "Giống như yêu đương vùng trộm nga."

"Em không phải thích sao?"

"Đúng vậy." Gia Ngộ đem mặt dán lên ngực ướt đầm của anh, tay ở trên sống lưng dày rộng đàn tấu, trượt xuống, đi ngang qua cái mông, nơi đó cơ bắp co chặt, cô cười, vòng tay đột nhiên đảo một cái, liền bắt được cây còn th*t nửa mềm kia.

Cô chẳng qua lại chà sát hai cái, quy đầu liền ản ản có xu thế ngẩng đầu.

"A, cứng."

Mục Phách ôm cô, môi dừng ở vành tai cùng với sườn mặt cô, anh hàm hồ hỏi, "Vậy em ướt không?"

"Có điểm cảm giác."

"Bên trong có mặc sao?"

Gia Ngộ nắm lên tay anh hướng trên ngực chính mình nhấn một cái, mềm mại, một tay có thể cảm một bên.

"Biết rõ cố hỏi." Cô ngâm lấy bả vai anh, nhẹ nhàng mà liếm liếm, "Anh thật sự học hư."

"Ăn?"

Mục Phách hết sức chăm chú mà hôn cô, thực sự không phân thần để nghe nội dung cô nói, một tay tùy ý lôi kéo vú, một tay khác xuyên qua lưng quần đi xuống sờ, cách một tầng quần lót ren hơi mỏng, anh sờ đến âm phụ mềm mại.

Hai cánh trai thịt béo đô đô hơi mở, phun ra điểm nước ở trên quần lót, anh hưng hăng mà xoa một chút, vòng nước mở rộng, rất nhanh liền ướt cả lòng bàn tay.

"Như thế nào lại mềm như vậy." Mục Phách lăm bằm lằm bàu.

Đều sờ không nị.

Gia Ngộ sát có chuyện lạ, "Em không yêu vận động sao."

Mục Phách cười, cũng đúng, Gia Ngộ luôn là lười nhác, thắng ở thịt ngoan, hội trường, những chỗ cần lớn đều lớn. Nhìn gầy gầy, sờ lên lại xúc cảm tuyệt hảo.

Mục Phách giúp Gia Ngộ cởi quần áo, hai người khóa thân ôm nhau hôn môi. Thân thể dán thật sự rất chặt, nhìn hình ảnh trong gương, dưới hơi nước mờ lung bao phủ, hai người phẳng phất như là một thể, chặt chẽ không thể chia cắt.

Tiếng ồm ộp ồm ộp vang lên, Mục Phách thờ gấp đem ngón tay có dính dâm dịch rút ra, cọ trên vú Gia Ngộ, "Không sai biệt lắm."

Gia Ngộ thuận theo mà nâng lên một chân treo ở trên cánh tay Mục Phách.

"...Àn."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (*Em Nghe Gió Nam Thổi*) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Phiên ngoại 1: Một nhà ba người (3)(H)

Mông kiều nộn đụng vào tường ở phía sau, côn th*t cũng đi theo thọc vào hoa huy*t.

Đường đi bị lấp đầy, Gia Ngộ khó kìm lòng nổi mà cào Mục Phách một cái, sướng đến mức đùi cũng run lên.

Mục Phách hưng hăng xoa đùi của cô, "Đừng kẹp chặt vậy."

"Vậy anh động nhanh lên."

Từ khi có Trứu Trứu, chất lượng sinh hoạt vợ chồng của hai người giảm đi không ít, khoảng cách so với lần làm tình trước đó đã là một tháng trước. Gia Ngộ vốn định làm ở thư phòng, nhưng Mục Phách sợ Trứu Trứu tỉnh không người nào biết, liền chuyển địa điểm vào phòng tắm.

Trong phòng tắm mà làm, ướt át, còn nghĩ rằng nếu tiểu huyết không dễ ra nước có thể mượn nước ấm để xâm nhập. Nhưng không thể tưởng tượng thân thể hai người thể nhưng phù hợp đến mức này, gần một tháng không làm, một người cứng đến nhanh, một người ướt đến càng nhanh, thật sâu giao hợp ở bên nhau, liên tiếp sướng đến hoang mang lo sợ.

"A, ân a, thật lớn..."

côn th*t cắm đưa cực nhanh, chín cận một sâu, thẳng đâm vào động Thủy Liêm lẫn qua lộn lại. Nhân có chân nâng cao lên, dương v*t ra vào thông thuận, thậm chí càng sâu. Gia Ngộ quên mình mà rên rỉ, bỗng nhiên ——

"...Mẹ ời!"

Thanh âm hài tử thanh thúy vang dội, trong phòng tắm thân hình hai người khựng lại, Gia Ngộ càng là sợ tới mức co chặt đường đi. Mục Phách suýt nữa không khống chế được, anh ấn chặt mông Gia Ngộ, một ngum ngậm lấy vành tai của cô, hô hấp thật mạnh, để bình phục lại tâm tình.

Hơi dừng lại một chút, Gia Ngộ dùng khí phát ra tiếng: "Trứu Trứu tỉnh?"

Thật lâu sau, Mục Phách lắc đầu, "Không có. Nói mê."

"Làm em sợ nhảy dựng." Gia Ngộ thả lỏng lại, mềm mại mà dựa vào Mục Phách, "Thao mạnh chút, em bị dọa không còn tí sức lực nào rồi."

"Nhát gan." Mục Phách cười.

Nói xong, anh đem Gia Ngộ bế lên bồn rửa tay, mông nhỏ chỉ ngồi một nửa, Gia Ngộ vận vẹo ngồi sâu vào bên trong, chân giương rộng, đón côn th*t

cắm vào rút ra.

Từ bên cạnh nhìn, có thể thấy một vật to lớn màu đỏ tím ở giữa cánh hoa đỏ thắm ra vào, điểm điểm dịch trắng tràn ra ngoài, giống như sữa chua đặc sền sệt.

Gia Ngộ cắn môi, không dám kêu quá lớn, ngẫu nhiên bị thao vài cái quá nặng, cô nắm chặt tay, ân ân a a, kêu đến xương cốt của Mục Phách đều tê dại.

"Trứ Trứ sẽ nghe được đó." Mục Phách cố ý trêu cô.

"Mối, mối không nghe được đâu." Gia Ngộ ôm anh, mặt lệch qua trên vai anh, đụng phải hai lần, đỏ lên một khối nhỏ, cô lăm bằm lăm bằm mà chịu đựng khoái cảm cuộn cuộn trong cơ thể, nói sượng.

"Sượng?"

Mục Phách kẻ sát vào lỗ tai cô nói, "Bà xã, em có biết em rất xinh đẹp không?"

"A?"

Hình ảnh trước mắt bỗng nhiên xoay tròn, còn th*t trong cơ thể đạt tới giá trị tối cao, Gia Ngộ nhanh che miệng mới không kêu ra tiếng.

Một khuôn mặt chỉ lộ ra đôi mắt, cô lẳng lặng mà nhìn chính mình trong gương--

Mạn điệu phong tình.

Trên thân thể trần truồng lộ ra vài vết xanh tím, đặc biệt là sau eo, bị bóp đến lâu rồi, phồng xanh tím. Cô cũng không thấy đau, chỉ cảm thấy nhìn tự nhiên thấy kích thích.

"Có phải rất xinh đẹp hay không?" Mục Phách đâm về phía trước.

"Ách..." Gia Ngộ khoáy ý mà nhú mào.

"Em xem," Mục Phách hôn thái dương, "Chúng ta liền ở bên nhau."

Hầm răng ghim thật sâu vào da thịt, Mục Phách lại không cảm thấy nửa điểm đau đớn. Eo kịch liệt hăm sâu, run lên, quy đầu cũng đi theo mà đong đưa. Lúc tinh dịch bắn vào hoa huy*t, ánh sáng khoái đến mức lỗ chân lông cả người đều mở ra.

Sau một lúc lâu, Gia Ngộ nhả ra.

Chỗ bả vai kia thỉnh thoảng hiện ra 1 vòng dấu răng, có chút bị trầy da, thấy chút máu.

"...Phá, trầy da." Cô nói giọng khàn khàn.

"Không có việc gì," Mục Phách chậm rãi rút ra còn th*t, "Không đau."

Khe thịt bị thao mờ ra thành một cái động nhỏ, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ khép trở lại. Chất lỏng đặc sệt ở bên trong phía sau tiếp phía trước mà chảy ra, tay Mục Phách càng nhanh, anh lấy vài tờ khăn giấy, lấp kín cửa động, muốn giữ lại tinh dịch ở bên trong.

Gia Ngộ ôm anh không muốn xa rời.

"Ông xã, anh tắm cho em đi, em không muốn động."

Mục Phách nói được.

Anh cười cười, như thế nào lại cảm thấy giống như đang dưỡng hai đứa nhỏ vậy.

Mà cái đứa lớn này, còn muốn kiêu khí hơn một chút.

...

Mục Phách giúp Gia Ngộ tắm rửa được một nửa, Gia Ngộ đã ngủ mất.

"Tâm thật đại."

Sợ cô cảm lạnh, sau khi dùng khăn tắm lau qua thân thể, Mục Phách đem Gia Ngộ ôm ra phòng tắm, lại thấy tư thế ngủ của Trứ Trứ rất xấu, chiếm hơn phân nửa cái giường.

Thật đúng là mẹ nào con nấy.

Tránh đi vị trí của Trứ Trứ, Mục Phách buông Gia Ngộ ra, lại nhẹ tay nhẹ chân mà chỉnh lại tư thế ngủ của Trứ Trứ. Làm mỗi một động tác, phí không ít sức lực.

Không nói gì nhìn hai mẹ con một hồi lâu, Mục Phách cảm thấy mệt mỏi, anh cầm lấy di động, đi ra hướng ban công.

Cho dù không ở công ty, những việc cần làm vẫn phải làm.

Sau khi gửi mail cho bộ phận Marketing, Mục Phách suy nghĩ một lát, lại quay trở lại, lại mở ra một mail chưa đọc.

Trên mail nói, tình hình gần đây của Thẩm gia. Phần lớn tài chính đổ vào một hạng mục công trình mà ở giai đoạn hai lại xuất hiện sự cố cháy nổ, niêm phong đình công, người nhà người chết não loạn không thôi. Nghe nói cháy nổ ngoài ý muốn, có liên quan đến thiết bị kém chất lượng của Thẩm gia, Thẩm gia phải chịu trách nhiệm toàn bộ.

Việc này vừa xảy ra, Thẩm gia chính là đại thương nguyên khí, nếu là chịu không nổi...

Mục Phách quay đầu lại, trông thấy hình ảnh Gia Ngộ ngủ ngon lành.

Thẩm gia như thế nào, cùng anh có quan hệ gì đâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (1)

Edit: kid1412h

Nữ sinh mới chuyển đến gọi là Văn Gia Ngộ.

Mục Phách ngẩng lên một cách lười biếng, nhìn thoáng qua rồi sau đó lại gục xuống khuỷu tay.

Tối qua thức suốt đêm làm mô hình khiến anh có chút kiệt sức.

Ngay cả khi bàn phía trước di chuyển, anh cũng không ngẩng đầu lên nữa. Vốn dĩ bàn phía trước anh đã không có ai ngồi, học sinh mới chuyển đến không ngồi vị trí đó, thì ngồi vị trí nào?

Tiếng trống vào giờ học vang lên, sự tò mò của học sinh trong lớp đối với học sinh mới đến phải tạm dừng lại, cuối cùng thì cũng yên tĩnh, Mục Phách xoay đầu, thay đổi hướng nằm, nếp gấp giữa hai hàng lông mày dần dần biến mất.

Mùi ngửi thấy một mùi lạ.

Học sinh mới chuyển tới này có mùi hương gì đó, cũng không khó chịu. Mùi hương thoang thoang, Mục Phách không nhận được mà cố gắng hít lấy. Mắt nhắm mơ màng, giống như Husky ngửi thấy mùi thịt vậy. Ngửi ngửi, anh cứ thế mơ màng mà ngủ mất.

Ngủ thẳng đến tiết thể dục Mục Phách mới dậy.

Lớp bên cạnh cũng có tiết thể dục, cầm cầu, dẫn bạn sang bên này gọi anh: "Mục Phách, sao cậu còn ngủ?"

"...Tờ ra ngay đây!"

Trên gò má trắng nõn có vết đỏ do ti lên cổ áo, Mục Phách có chút buồn ngủ mà lười biếng đứng lên, đang muốn đi ra ngoài lại gặp người xuống.

Là một tờ tiền hồng.

"Của ai nhỉ?" Anh tự hỏi.

"Cho đi nhờ một chút..."

Mục Phách quay đầu lại, chưa nhìn thấy người đã hỏi một câu không đầu không đuôi:

"Của cậu à?"

Gia Ngộ vừa rửa tay xong, đôi bàn tay ướt át, cô nhìn thấy tiền trên tay Mục Phách liền nói: "Không biết. Bạn học có thể tránh ra một chút không? Mình muốn lấy khăn giấy."

Mục Phách lùi lại theo bản năng, nhìn thấy sườn mặt trắng sứ của cô gái, anh có chút giật mình.

So với cái nhìn vội vàng thoáng qua lúc trước khi ngủ kia, lúc này ở phạm vi gần mà nhìn thấy nữ sinh mới chuyển tới, anh chỉ cảm thấy cô thật trắng, cũng thật đẹp.

Mục Phách không phải chưa từng nhìn thấy nữ sinh đẹp.

Bởi nét đẹp này của Gia Ngộ khác với những người đó, là nét đẹp không thể diễn tả trong chốc lát, nhưng thực sự nó không giống với người thường.

Sau này, anh mới hiểu ra sự khác biệt đó: nó là khí chất.

Khí chất trên người cô thật tốt.

Bất cứ nơi đâu, dù vào lúc nào, đều không kiêu kì, không ồn ào, chỉ lau khô tay thôi mà cũng giống như một bức tranh vậy.

Lau xong tay, Gia Ngộ lấy ví tiền ra, đếm đếm, thật xấu hổ mà phát hiện trong ví có bao nhiêu tiền cô cũng không biết rõ, dường như vẫn vậy mà cũng không phải vậy, căn bản là cô không có dùng gì.

Mục Phách nhìn cô chằm chằm không chớp mắt: "Là tiền của cậu phải không?"

Gia Ngộ sờ sờ cổ, chột dạ nói: "Mình cũng không biết."

"Tiền có thiếu hay không, cậu cũng không biết à?"

"Mình không để ý."

Mục Phách im lặng trong chốc lát, dứt khoát đặt tiền lên trên bàn của cô "Với trí nhớ này của cậu, tiền này có phải của cậu hay không cũng không thể xác thực được."

Gia Ngộ hỏi lại: "Nếu không phải là tiền của mình thì sao?"

"Không phải của cậu thì chắc chắn sẽ có người đến hỏi, lúc đó cậu trả lại cho người ta không phải là tốt rồi sao."

Gia Ngộ nghĩ lại cũng thấy đúng, liền đem tiền cất vào, thấy Mục Phách còn chưa đi, lại hỏi "Còn có chuyện gì sao?"

"Cậu không học tiết thể dục à?"

"A, mình có học a."

"Vậy đi cùng đi," Mục Phách đi tới cửa, vẫn thấy bạn học kia đứng im, anh xua tay ý bảo "Đi a"

"Ừ."

Gia Ngộ nghĩ thầm, bạn học này, có vẻ rất quen thuộc nha!

...

Gần đây, Gia Ngộ phát hiện nữ sinh tên Diêu Uyển trong lớp luôn quan sát cô.

Chuyện trong nhà khiến đầu cô như tràn đầy hồ nghi, thật sự không muốn đi tìm hiểu ẩn ý của những ánh mắt ấy. Nhưng cô không muốn truy cứu không có nghĩa là người khác cũng không.

"Ê, tại sao hôm đó cậu đi cùng Mục Phách ra sân bóng rổ?"

Gia Ngộ lạnh lùng ngẩng đầu lên: "Cậu gọi tôi à?"

"Tôi không nói chuyện với cậu thì nói chuyện với ai nữa hả?"

"Tôi là Văn Gia Ngộ."

Diêu Uyển nhìn lại một cách xem thường: "Đại tiểu thư ở thành phố lớn như các cậu đều để ý như vậy à?!"

Gia Ngộ không vui, cúi đầu, đơn giản là không muốn để ý đến người này.

Ở trường học, Diêu Uyển dù không được tính là có thể hô mưa gọi gió thì cũng có rất nhiều đàn em, người muốn nịnh bợ cô cũng không thiếu. Bị Gia Ngộ ngó lơ cũng là lần đầu cô bị đối xử như vậy.

Cô đột nhiên đá một cái chân bàn, cái bàn dịch chuyển vài phân, Gia Ngộ không để ý phòng vệ nên ngồi bết mà cô đang viết theo quán tính mà xé ngang trang giấy.

Gia Ngộ hít thật sâu một hơi, kiên nhẫn hỏi: "Cậu làm gì thế?"

"Cậu nói xem tôi có thể làm ——"

Một tiếng vang lớn cắt ngang lời Diêu Uyển.

Mọi người nhìn theo hướng phát ra tiếng động, là tiếng động của Mục Phách vừa mới tỉnh ngủ gây ra.

Chiếc ghế dựa lè loi đổ về một phía, Mục Phách xoa xoa lỗ tai, "Ồn muốn chết."

Lời tác giả: Thế giới song song này chính là muốn bù đắp tiếc nuối của hai người lúc đi học.

Trừ bỏ tên nhân vật cùng tính cách, các điều kiện khác cũng không quá giống nhau.

Trong thế giới này, gia đình Mục Phách mỹ mãn, không có người nhà cực phẩm kia, có thể làm những việc mình thích. So sánh với học sinh chuyển trường Gia Ngộ luôn sợ hãi ba ba sẽ ngồi tù thì cô giống như cang đáng thương hơn một chút.

Coi như là một đoạn văn vườn trường để đọc đi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (2)

Edit: kid1412h

Mục Phách nói xong, liền đi ra ngoài.

Giống như là bị đánh thức vì ồn ào trong lớp.

Diêu Uyển vội vàng lườm Gia Ngộ một cái "Xem như lần này cậu gặp may!"

Nói xong, cô ta nhanh chóng đuổi theo Mục Phách, khoảng cách cũng không tính là gần thế nhưng Gia Ngộ vẫn nghe được giọng điệu lãnh lớt của cô ta.

Cô ta hỏi nơi Mục Phách muốn đi.

Mục Phách không trả lời.

Cô ta lại hỏi Mục Phách có muốn đi ăn vặt gì không.

Mục Phách cũng không trả lời.

Tiếp theo đó, Gia Ngộ không nghe được nữa.

Cô trở về bàn mình, vô cùng dứt khoát mà xé đi hai trang giấy đã bị ngồi bết làm rách kia. Thấy các bạn trong lớp vẫn còn đang sững sờ trong tâm lý hóng chuyện, cô tốt bụng mà nhắc nhở: "Các cậu không có việc gì làm sao?"

Người khác nghe được câu nói đó, cảm giác như một câu uy hiếp vậy! Hơn nữa bề ngoài của Gia Ngộ lại không được tính là trong sáng vô tội mà là lạnh lùng, ít nói nên câu nói đó đều chút ít đều hù dọa đến mọi người.

Gia Ngộ có chút ngại người mà nhìn vào hư không, cô đột nhiên mỉm cười.

Cũng thật thú vị đi.

Lúc cô ở Bắc Thành cũng từng có nữ sinh vì Thẩm Hành mà gây chuyện với cô.

Nhưng việc đó thì có ích gì chứ?

Cô với cả hai người (Thẩm Hành và Mục Phách) đều chẳng có một chút ái muội nào.

*

Thời tiết ở Nam Thủy Trấn rất hay mưa, Gia Ngộ biết rõ điều đó, nhưng chưa kịp làm quen với nó nên cô lại quên mang dù.

Đứng tựa vào cột đá nhìn nước mưa rơi tí tách, Gia Ngộ thâm tính thời gian, a đi ở nhà lúc này chắc đang nấu cơm đi, chờ mưa nhỏ hơn chút, cô sẽ nhanh chóng chạy về chắc vẫn kịp giờ cơm đi.

Nhưng mưa càng lúc càng lớn.

Người xung quanh cũng càng lúc càng ít.

Bởi vì Diêu Uyển công khai địch ý với cô nên dù rõ ràng cô đang ở tình huống khó khăn đi chăng nữa mọi người đều vô tình hay cố ý làm như không thấy cô, chứ đừng nói đến chuyện giúp đỡ cô.

Cảm giác bị cô lập, Gia Ngộ không thấy được vị đắng vị ngọt ở chốn nào-----

Cô căn bản là không để trong lòng. Cô cảm thấy bản thân mình cũng không cần chứng minh bản thân bằng sự đồng tình của người khác, đây chính là cái gọi là: "vật hợp theo loài" – vì không đồng quan điểm, không thể cùng nhau mưu cầu những chuyện khác được.

Thẳng tới khi, có một người như hạc trong bầy gà xuất hiện, Gia Ngộ biết đây là cơ hội cuối cùng của cô.

"Mục Phách"

Nam sinh dừng chân.

"Dù của cậu thật lớn."

Lông mày Mục Phách nhướng lên một chút, không nặn không nhạt "Ừ, cũng không nhỏ."

"Vậy cậu có thể cho mình đi cùng dù được không? Chỉ cần tới Nam Thủy Kiều bên kia là được!"

"Nam Thủy Kiều?" Mục Phách quay đầu lại hỏi.

Gia Ngộ vội vàng gật đầu, "Đúng vậy, rất gần."

"Nhưng tớ không tiện đường."

Cổ họng Gia Ngộ căng lên, cay đắng mở miệng: "... Ừ, thôi vậy."

"Không tiện đường không có nghĩa là mình sẽ không cho cậu đi nhờ." Mục Phách căng dù ra "Vào đi, dù sao mình cũng không thể để một nữ sinh như cậu đội mưa đi về."

Ngay lập tức, mặt mày Gia Ngộ giãn ra, cô cong môi cười cười "Cảm ơn nhé."

Tay cầm dù của Mục Phách bắt gặp nắm hơi chặt.

"Không có gì."

...

Một đường này cũng giống với trạng thái một đường đi tới sân bóng rổ ngày hôm trước, hai người không nói bất kỳ chuyện gì.

Khi Nam Thủy Kiều gần ngay trước mắt, Gia Ngộ liền chỉ dẫy nhà ở phía sau:

"Mình ở bên kia, cậu đưa tớ đến đây là được rồi."

Cô dùng tay che đỉnh đầu, định chạy ra ngoài, cánh tay vừa đưa lên, liền bị người giữ chặt.

"Nó không đáng là bao so với quãng đường vừa rồi."

Gia Ngộ nhìn cậu, môi trên chạm chạm môi dưới mấy lần, cuối cùng cô cũng không nói gì.

Qua kiêu, đi khoảng một trăm mét nữa, tới đích đến, Mục Phách sờ sờ cảm "Cậu vào đi."

"Chờ một chút."

Khoảng trống trong dù nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, hai người đứng coi như vừa đủ.

Gia Ngộ cúi đầu tìm gì đó trong cặp sách, Mục Phách lại có chút ngại người.

Anh đã uống qua trà hoa quế của mẹ.

Mùi hương trên người Gia Ngộ chính là mùi hương của trà hoa quế. Mùi hoa quế ba phần thì trong trà nóng lên đến bảy phần, khi cơn gió nhẹ lùa qua không gian dưới dù, mùi hương lại càng thêm nồng nàn.

"Cái này, cậu nhận lấy đi."

Nhìn hai tờ tiền trước mắt mình, Mục Phách cười như không: "Hai trăm đồng?"

"Ba mình nói, có ân tất báo." Gia Ngộ then thùng cười, "Trên người tớ chỉ còn hai trăm đồng, nếu cậu cảm thấy không đủ, trong nhà còn có, tớ đi lấy cho cậu".

Mục Phách không phân ra đây là vũ nhục, hay là cảm kích.

Nhưng cũng không gây trở ngại cho việc anh bị phương thức hồi báo đặc biệt này chọc cười.

"Đủ."

Anh cầm lấy tiền "Cảm ơn."

*

Trước khi về nhà, Mục Phách tranh thủ đi thư viện, trả lại sách.

"Nhanh như vậy đã đọc xong rồi?" Quản lý thư viện này là sinh viên kiêm chức, gọi là Phùng Bản, có quen biết với Mục Phách. Phùng Bản nhập số đăng nhập vào máy tính, hỏi Mục Phách: "Lần này cần tìm sách gì?"

"Tạm thời không tìm nữa!"

Mục Phách gõ gõ bàn của anh, "Có vấn đề muốn hỏi anh."

"Hỏi đi."

"Anh đưa một nữ sinh về nhà, để cảm ơn, nữ sinh cho anh hai trăm đồng. Anh nói xem nữ sinh kia rốt cuộc có ý gì?"

Phùng Bản vui vẻ nói "Chúng tôi người ta không có hứng thú với em."

Sắc mặt Mục Phách đen lại, cái bút vừa cầm trong tay đập mạnh lên bàn, anh không nói một lời, trực tiếp bỏ chạy lấy người.

Chỉ nghe Phùng Bản từ trên bàn nói vọng ra "Ai, cô bé đó không tồi nha, mặt mũi thế nào, hôm nào giới thiệu cho anh xem với!"

Mục Phách nặng nề mà giữ nước trên dù, cũng không quay đầu lại.

"Anh nằm mơ."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (3)

Edit: kid1412h

Khi Mục Phách về đến nhà, trong nhà không một bóng người.

Trên tủ giày có một tờ giấy, khi anh vừa cầm lấy để đọc, quả thật không có lời nào để nói.

【Ba mẹ ra ngoài hẹn hò, con chiều con tự giải quyết nhé.】

Vốn dĩ ngay cả khi ba mẹ ở nhà, thì con vẫn là anh nẫu. Hai người đi ra ngoài, anh ngược lại còn có chút nhẹ nhàng hơn.

Tháo cặp, cắt dù, Mục Phách vào bếp mở tủ lạnh ra, bên trong chỉ có mấy quả cà chua và hai quả trứng gà. Nhớ tới trên tủ bát có một gói mì, anh bấu mỗi, nghĩ nghĩ vậy ăn mì cà chua trứng vậy.

Hai mươi phút qua đi, mùi hương tỏa ra bốn phía từ phòng bếp, Mục Phách bung bát mì nóng hổi ra ngoài, tự nhiên mà nhớ tới Gia Ngộ.

Đôi tay kia của cô, trắng nõn lại thon dài, vừa nhìn liền biết là một cô bé được chiều chuộng mà nuôi lớn. Nghe nói cô một mình tới Nam Thủy Trấn, không có người nhà đi cùng, cũng không biết cô sẽ giải quyết ba bữa mỗi ngày như thế nào.

Ăn hai miếng, Mục Phách lại cảm thấy anh nghĩ quá nhiều.

Người ta chắc chắn là có bảo mẫu rồi, anh ở đây lo lắng cái gì a.

Mà người được Mục Phách nhớ thương lúc này đang uống từng ngụm nhỏ canh gừng.

Canh gừng chỉ bỏ thêm chút mật ong, mới uống nửa chén mà dạ dày ảm đến lợi hại, Gia Ngộ không uống được nữa, mang dép lê đi vào phòng bếp: "A đi, con không muốn uống cái này, thật cay ạ."

A di chỉ biết nói ngôn ngữ địa phương, khuyên nhủ nửa ngày mà Gia Ngộ một câu cũng không hiểu, cô bất đắc dĩ đem canh gừng uống hết, lại chỉ chỉ đồ ăn trên bàn "Con đói bụng, chúng ta ăn cơm trước đi ạ!"

Phải kiên trì hai ngày, ai đi rồi cuộc mới đồng ý ngồi ở bàn ăn cơm cùng Gia Ngộ.

Gia Ngộ khẩu vị nặng, a di thì nấu ăn thanh đạm, ăn xong bữa cơm, cô chỉ thấy mỗi món ăn dường như đều chỉ nấu với nước trắng thôi, tất cả đều cùng một vị.

Nhưng Gia Ngộ khó có thể nói gì được, chỉ có thể chịu đựng.

Tìm người khác là điều không thực tế. Bởi A di lúc trước chăm sóc bà ngoại cô, Văn Trọng chính là coi trọng điều đó nên mới yên tâm mà đem Gia Ngộ cho a di chăm sóc.

Ăn vừa đủ lót bụng, Gia Ngộ buông đũa: "Cháu ăn xong rồi ạ, cháu về phòng làm bài tập trước, cô ăn từ từ nhé ạ"

A di có thể nghe hiểu phần nào tiếng phổ thông nhưng lại không nói được. Thấy a di gật đầu, Gia Ngộ mới rời khỏi bếp.

Buổi tối, ngay cả nằm mơ, Gia Ngộ cũng nghĩ đến hương vị nước nấu thịt.

*

Buổi chiều thứ sáu, chỉ có ba tiết, Gia Ngộ thêm ăn vô cùng, thông báo với a di sẽ không về nhà ăn cơm, tan học cái cô liền chạy tới khu ẩm thực.

Có một nhà hàng đồ ăn cay Tứ Xuyên vừa mới khai trương ở khu ẩm thực, Gia Ngộ chọn vài món đồ ăn cay trên thực đơn, cuối cùng còn nhắc đi nhắc lại với cô chủ quán: "Càng nhiều ớt, càng cay, càng tốt ạ."

Cô ăn thanh đạm nhiều ngày như vậy cũng nên kích thích một chút.

"... Đây là món cay Tứ Xuyên a, mình không thể ăn cay."

"Cậu cũng không cần phải đi theo đâu."

"Mình không phải... không phải là thử thách chính bản thân mình một chút hay sao, cay mà thôi, ăn một chút cũng không sao cả."

Nghe được cuộc trò chuyện ấy từ cửa, Gia Ngộ quay đầu lại nhìn, vừa vặn gặp tầm mắt của nam sinh đang tìm chỗ ngồi, cô theo bản năng cười ním. Đối phương không đáp lại, chỉ nhàn nhạt xem thôi, tìm một vị trí bên cửa sổ ngồi xuống.

Gia Ngộ tự tìm mất mặt nên hậm hực quay đầu lại.

Diêu Uyển cũng nhìn thấy Gia Ngộ.

Cô chau mày, nói thầm: "Quả là âm hồn không tan."

Mục Phách bắt ngờ nhìn về phía cô, thẳng đến khi cô như muốn nín thở, cô hỏi: "Sao, cậu làm sao vậy?"

"Cậu nói nhiều quá."

Diêu Uyển: "..."

Khoảng cách giữa hai bàn là không xa cũng không gần, từ lúc Gia Ngộ xoay nhiều, càng triệt để ngăn chặn sự giao lưu giữa các ánh mắt.

Cô đói bụng.

Vì thế nên khi đồ ăn mang ra, cô vội đến mức suýt nữa là bóng môi. Cô chủ dờ khóc dờ cười, nhìn thấy cô vui vẻ ăn uống, liền mở cho cô bình sữa đậu nành, "Đây là quà khuyến mãi của hàng mới khai trương."

Gia Ngộ vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ nói: "Cháu cảm ơn ạ!"

Bà chủ lo lắng nhìn một bàn đồ rực: "Nếu ớt cay nhiều quá, cháu ăn không hết, cô sẽ cho cháu chén nước, như thế sẽ giảm bớt độ cay của sa tế."

"Không sao ạ, cháu ăn cay được ạ."

Sự thật chứng minh, Gia Ngộ quả là có thể ăn cay.

Cô mặt không đổi sắc mà đem đồ ăn trên bàn tiêu diệt sạch sẽ, vì ăn no quá mà ợ một cái, khi trả tiền cô nói với bà chủ: "Đồ ăn rất ngon ạ."

Bà chủ vừa thấy môi cô sưng lên vì ăn cay, lại thấy chiến tích trên bàn của cô: "Cô bé ăn quá cay đi? Như vậy đối với dạ dày không tốt đâu."

"Rất hiếm khi ạ."

Lúc rời khỏi nhà hàng đồ cay Tứ Xuyên, Gia Ngộ nhìn thoáng qua bàn của Mục Phách.

Không biết Diêu Uyển đã rời đi từ lúc nào, chỉ còn một mình Mục Phách.

Hắn ăn cay thật tốt – Gia Ngộ nghĩ vậy.

*

Nhiều năm ăn cay như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên, Gia Ngộ phải vào bệnh viện vì nó.

Chắc bởi vì kích thích quá mức sau một thời gian dài.

Sắc mặt uể oải mà dựa vào thành giường, Gia Ngộ thờ dài một tiếng, vận số năm nay quả thật không may mắn.

"A di, cô về nhà trước đi, lát nữa con có thể tự về nhà được ạ."

Ba giờ sáng, cũng không thể để người ta chịu tội ở lại trông mình.

A di lại muốn khoa tay múa chân nói chuyện, Gia Ngộ liền cắt ngang: "A di, con có thể chăm sóc tốt cho mình mà."

Nhưng khi A di về rồi, Gia Ngộ lại cảm thấy có chút cô độc.

Trước kia khi cô sinh bệnh nằm viện, không phải Văn Trọng trông cô thì cũng là Thẩm Hành chăm sóc, tuy rằng lần này có a di đưa cô đến nhưng xét cho cùng cũng không giống nhau.

Ở Nam Thủy Trấn, đến một người quen cô cũng không có.

"Dạ dày không tốt lại ăn nhiều thứ cay như vậy, lúc này là muốn chịu tội đi?"

"Ai nha con của ta, con đã nói một đường rồi, có mệt hay không a? Lại nói ba của con cũng chưa có nói gì mẹ đâu, con tạm tha cho mẹ đi."

"Đó là bởi vì ông ấy không nói lý, mẹ như vậy chính là bị ba nuông chiều."

Lại là cái giọng nói có chút quen tai kia.

Gia Ngộ mơ hồ mà mở mắt ra, vừa thấy sườn mặt của người kia, hảo gia hỏa, lại là Mục Phách.

Ba giờ sáng, bệnh viện nhân dân, trong khoa tiêu hóa, cũng có thể gặp phải.

Cũng quá trùng hợp đi?

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (4)

Edit: kid1412h

Mục Phách cũng nhìn thấy Gia Ngộ.

Môi anh giật giật như là muốn nói điều gì, lại thấy nữ sinh giống như đã trải qua sự kinh hoàng nào đó, đột nhiên che mặt lại.

Mục Phách: "..."

Anh là ma hay quỷ sao?

Gia Ngộ bật tai trộm chuông mà nhắm mắt lại, nghĩ rằng chắc hẳn Mục Phách không phát hiện ra cô. Bất quá cho dù cậu ấy thấy, cũng sẽ giả vờ như không thấy được... Cũng không phải chỉ một lần, cô cùng cậu chào hỏi, cậu đều không đáp lại.

Cô luôn là người thù dai mà.

"Có một mình cậu thôi à?"

"..." Trái phải đều không có chỗ trốn, Gia Ngộ đành mở mắt ra, sắc mặt ngượng ngùng: "Xin chào, thật trùng hợp a."

"Cậu bị tiêu chảy à?"

Gia Ngộ không trực tiếp trả lời, mà hỏi lại "Cậu cũng bị tiêu chảy à?"

"Mình đưa mẹ mình tới." Mục Phách ngồi xuống cạnh cô "Ăn quá cay, dạ dày sẽ không chịu được!"

"Trước kia mình không có yếu ớt thế này, lần này là ngoài ý muốn thôi." Gia Ngộ nhìn anh "Cậu không ở cùng với mẹ cậu sao?"

"Mẹ mình đã có ba mình ở cùng rồi!"

Mục Phách nhìn qua có vẻ mệt mỏi, lại hỏi một câu vô cùng rõ ràng: "Cậu còn truyền nước bao lâu nữa?"

"... Chắc khoảng mười phút nữa!" Gia Ngộ cũng không rõ vấn đề này lắm.

"Mẹ mình hình như chỉ cần lấy thuốc xong là có thể về nhà, cậu có muốn về nhà cùng mình không?" Cũng không thể mặc kệ một mình cô ở đây được, hơn nửa đêm rồi, rất nguy hiểm.

Gia Ngộ ngơ ngẩn: "Sao cơ?"

"Cậu không muốn à?"

"Không đúng không đúng," Gia Ngộ cúi đầu, "Mình chỉ là... chỉ là mình tưởng cậu không thích mình cho lắm."

"Đúng là không thích." Mục Phách thừa nhận vô cùng dứt khoát.

Gia Ngộ có chút không hiểu, biểu cảm giống như ăn phải đồ ăn gì đó mà một lời khó thể nói hết được hương vị của nó.

Mục Phách cười, lại nói: "Văn Gia Ngộ nhưng mình cũng không ghét cậu!"

Gia Ngộ cũng cười theo: "Cảm ơn."

Cô đột nhiên cảm thấy kết giao bạn bè ở Nam Thủy Trấn cũng không phải là không thể.

Truyền nước xong, Gia Ngộ cùng Mục Phách đi xuống lầu tìm ba mẹ anh.

"Phách Phách, đây là bạn học của con hả?"

Gia Ngộ nhìn về phía người phụ nữ đối diện, sắc mặt tái nhợt có vẻ không khỏe cho lắm, khuôn mặt tinh tế, nhìn qua vô cùng ưu nhã, tri thức sẽ không giống người vì ham ăn đến mức đổ bệnh phải vào bệnh viện.

Mục Phách gật đầu, lời ít ý nhiều mà giới thiệu cả hai bên: "Vấn Gia Ngộ, đây là mẹ mình."

Gia Ngộ nhanh chóng tiếp lời: "Chào dì, con là Vấn Gia Ngộ bạn học cùng lớp của Mục Phách ạ."

"Ai nha, chào con, thiếu nữ nhà ai mà lớn lên thật là xinh đẹp!" Trần Khanh kéo tay Gia Ngộ, "Sao con lại đến bệnh viện một mình vậy? Hơn nửa đêm rồi rất nguy hiểm a!"

Nhất thời Gia Ngộ không biết nên trả lời thế nào. Cô một mình tới Nam Thủy Trán, người thân cận duy nhất tại đây chính là a di. Nhưng a di cũng cần chăm sóc gia đình của riêng mình, cô không muốn chiếm dụng thời gian của a di ban ngày đã lo chăm sóc cô, ban đêm lại làm phiền a di thêm nữa.

Mục Phách dường như nhìn ra sự khó xử của cô, nhẹ nhàng đỡ tay lên bả vai Trần Khanh rồi thuận thế đẩy bà đi về phía trước cùng mình "Trần nữ sĩ đã hơn nửa đêm rồi, mẹ còn muốn hỏi chuyện, có thấy mệt hay không a?"

"Ừ, đúng đúng, mẹ không hỏi, không hỏi nữa..."

Gia Ngộ đi theo sau hai người, yên lặng mà cười, đây chính là lần đầu tiên cô thấy một Mục Phách như vậy!"

Một Mục Phách ấm áp lại dịu dàng quan tâm, chăm sóc mọi người hoàn toàn khác với Mục Phách lạnh lùng ở trường học kia.

...

Gia Ngộ lúc này mới biết được nhà cô cùng nhà Mục Phách chỉ cách nhau một tòa nhà Nam Thủy Kiều.

Sau khi xuống xe, Mục Phách đưa cô qua cầu.

"Nhà cậu thật gần với nhà mình."

Kia, lúc trước cậu ta còn nói không tiện đường... Gia Ngộ nghĩ nghĩ liền hơi có chút buồn bực.

Như đi guốc trong bụng cô, Mục Phách dựa vào cánh cửa "Ngày đó, mình có việc muốn đi thư viện không trở về nhà, chứ không hề có ý tỏ ra là chúng ta không cùng đường."

Gia Ngộ giật mình: "Làm sao cậu biết mình đang nghĩ gì?"

"Bởi vì cậu quá ----" Mục Phách kéo dài âm thanh như muốn đùa dai "ngốc".

Gia Ngộ không những không giận mà còn cười: "Mới là lạ đấy!"

"Vào đi, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai bệnh gì cũng khỏi."

"Ừ," Gia Ngộ hít hít mũi "Tạm biệt."

"Tạm biệt."

Mở cửa lớn ra, Gia Ngộ bước vào được hai bước bỗng nhiên quay đầu lại "Đúng rồi!"

"Cái gì?" Mục Phách còn đứng ở cửa "Lại muốn trả tiền cho mình à?"

"Không phải!" Gia Ngộ có chút không biết phải làm sao mà cười "Ngày mai được nghỉ, cậu có rảnh không?"

"Cậu muốn làm gì?"

"Mình mời cậu đi ăn cơm."

"Cô là người thực sự không thích nợ ân tình người khác." Mục Phách nghĩ như vậy.

"Được."

*

Gia Ngộ không thể so với Mục Phách về độ hiểu rõ Nam Thủy Trán, nói là cô mời thế nhưng địa điểm gặp là nhờ Mục Phách chọn.

Một nhà xoa nấu cơm quán.

Mặt tiền của cửa hàng rất nhỏ, một bàn có hai ghế dường như là sắp liền một chỗ bởi diện tích của nó dường như chỉ dành cho một người.

Người cũng rất nhiều, yêu cầu xếp hàng.

"Nhà này cửa hàng xoa thiêu ăn rất ngon, nhưng vị trí lại không dễ tìm, chắc cậu chưa từng tới đây đi?"

Gia Ngộ gật đầu: "Đây là lần đầu tiên tớ tới, sao cậu lại biết nơi này vậy?"

Mục Phách cười như không "Minh lớn lên ở đây mà!"

Gia Ngộ sờ sờ mũi, cũng cảm thấy chính mình hỏi một vấn đề ngu ngốc.

Khoảng nửa giờ, hai người mới ngồi được vào bàn.

Bàn là bàn gỗ, cho dù lau qua lau lại thế nào nhìn qua đều cảm thấy nó có chút dầu mỡ, Gia Ngộ lần đầu tới một nơi, cảm thấy vô cùng mới lạ "Người xuống rồi, mình mới cảm thấy hương vị của cửa hàng này thật đáng tin cậy."

Mục Phách lấy một đôi đũa dùng một lần từ ống đũa, tách ra, xoa xoa để bỏ đi những dầu mỡ, đưa cho cô: "Tại sao?"

"Ba mình nói, cửa hàng nhỏ, đại biểu có bí quyết gia truyền."

"Có lý."

Mục Phách gọi hai phần xoa nấu cơm, lại thêm một phần sườn nướng và hai cốc trà sữa hương vị giống nhau, cuối cùng hỏi Gia Ngộ xem như vậy đủ chưa.

Gia Ngộ bất đắc dĩ mà nhìn anh "Minh có ăn nhiều như vậy à?"

"Hôm qua mình thấy cậu ăn được khá nhiều mà!"

"...Không được cười mình nữa."

Đồ ăn lên rất nhanh, Gia Ngộ ăn xong miếng thứ nhất, hai mắt sáng ngời "Thật ngon a!!!"

Cô không phải chưa từng ăn xoa nấu cơm, nhưng cửa hàng này làm đồ ăn thật vô cùng hài hòa nha, lửa vừa tới và vị ngọt cũng đầy đủ mà không ngán, một ngụm ăn vào một chút cũng không ngấy, ngay cả cơm, đều là "viên mập mập" cô thích.

Mục Phách nhướn mày suy nghĩ, nói nhỏ "Đó là bởi vì cậu chưa ăn món này do tôi nấu."

"Cậu nấu được món này sao?"

"Minh sẽ nấu, không chỉ riêng món này."

Gia Ngộ nhìn anh một cách lấy lòng.

Mục Phách thả môi rồi nhưng lại không chịu thu dây, anh thản nhiên mà ăn một miếng cơm, nuốt xong mới bảo "Rất khó để được tớ nấu ăn cho."

Gia Ngộ đẩy ly trà sữa cô còn chưa uống qua.

"Một ly trà sữa có đủ không?"

Mục Phách nhìn cô, đôi mắt trong trẻo của người thiếu nữ, môi hồng, răng trắng, là đáng vẽ đường hoàng, nghiêm túc nhưng lại để lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi, trong sáng. Cô thật xinh đẹp, xinh đẹp đến mức mỗi lần nhìn cô anh đều sẽ cảm thấy kinh ngạc đến mức mà thất thần trong hai giây.

"Đủ!" Anh nói.

(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)(~ ▽ ~)~

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (5)

Edit: kid1412h

Hai người ở gần nhau là một việc vô cùng thuận tiện.

Gia Ngộ đeo cặp lên, đôi mắt còn buồn ngủ nên có chút mộng lung tung trong nhà đi ra, đi ra sân qua một bên cánh cửa sắt đã mở, mắt cô đột nhiên mở to.

"Sao cậu lại tới đây?"

Mục Phách đứng ở đó không xa, ngẩng đầu lên "Mẹ mình đến."

Gia Ngộ nhìn theo, chỉ thấy Trần Khanh đứng ở đầu cầu bên kia vẫy vẫy tay về phía bọn họ, khẩu hình giống như đang nói gì đó, nhưng cô không nghe được.

"Dì nói cái gì vậy?"

"Nói về sau chúng ta hãy đi học cùng nhau!"

Gia Ngộ tròn mắt: "... Này có phải làm phiền cậu quá không?"

Mục Phách liếc nàng một cái sắc lém "Vây mình đi trước đây."

"Ai nha... đừng mà!" Gia Ngộ lập tức túm lấy áo đồng phục của anh, vì nói nhanh mà thành nói lắp: "Mình cảm thấy đi, cùng đi học, cũng, cũng khá tốt a..."

Cô cũng không phải là người thích cô độc.

Trước kia ở Bắc Thành, cô, Thẩm Hành và Viên Viên ba người, một người lớp trên, hai người lớp dưới luôn cùng nhau đi học, vừa đi vừa nói chuyện qua một đoạn đường khá dài, cảm giác như chớp mắt thôi là có thể gửi được mùi đồ ăn từ trong nhà rồi. Từ khi tới Nam Thủy Trấn, rõ ràng là nhà rất gần với trường học nhưng cô lại phát hiện hình như thời gian đi về so với trước kia dường như dài hơn thì phải.

Mục Phách ngẩng đầu lên, khoe miệng cong cong, lúc nhìn về phía Gia Ngộ lại là một ánh mắt lạnh nhạt "Vây còn không mau đi."

Gia Ngộ nhe răng cười: "Ừ, được a!"

Rất nhanh đã đến thời gian đi học, người mặc đồng phục giống mình ngày càng nhiều, Gia Ngộ cảm thấy họ giống như đều đang nhìn về phía cô và Mục Phách vậy. Cô cho rằng chắc tại bởi liên quan đến Mục Phách, chơi bóng tốt, học giỏi, lớn lên lại đẹp trai, tính tình thì không dễ tiếp cận lắm, bị người khác xem như hình mẫu cũng là bình thường thôi.

Bất quá cô cũng không nghĩ phải cách xa Mục Phách một chút.

Ở trong mắt cô, cái này cũng không có gì là không tốt.

"Đúng rồi!" giống như Gia Ngộ, Mục Phách cũng không bận tâm đến ánh mắt của những người khác. Anh lấy một hộp tiện lợi từ trong ba lô "Cái này là mình... Mẹ mình làm cho cậu."

"Là đi làm hả?" Gia Ngộ vừa ngạc nhiên vừa vui mừng mà nhận nó.

"Bảo cậu thời gian này nên chăm sóc dạ dày thật tốt nên bảo mình..."

Mục Phách ho nhẹ hai tiếng "Cái này là thuận tiện làm thêm cho cậu một phần."

Được người khác quan tâm là một điều hạnh phúc, Gia Ngộ lại nghĩ đến ba mình – Văn Trọng ở Bắc thành, cũng không biết tình hình của ba ba bên kia thế nào. Trong lòng không khỏi chua xót, giữ hộp tiện lợi nói: "Cảm ơn, khi nào cậu về giúp mình nói lời cảm ơn với dì nhé."

Mục Phách gật đầu cho có lệ "Ừ"

Một đường bị quan sát cho tới khi vào lớp, Gia Ngộ như có giác quan thứ sáu, liền đặc biệt cảm giác được ánh mắt như đao của Diêu Uyển.

A, Diêu Uyển thích Mục Phách. Đương nhiên sẽ không thích Mục Phách đi cùng với nữ sinh khác rồi, ngay cả khi cô không hề có quan hệ gì với Mục Phách thì cũng như vậy thôi.

Diêu Uyển mắt thấy Gia Ngộ đề cập sách xuống, cô chú ý một cách nhạy cảm tới hộp tiện lợi trên tay Gia Ngộ, là cùng kiểu đáng với của Mục Phách,

ngay cả màu sắc cũng giống nhau.

Đi học cùng nhau, hộp đồ ăn giống nhau.

Sự trùng hợp như vậy làm cô thấy vô cùng không thoải mái.

"Này, Văn Gia Ngộ!"

Gia Ngộ ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy Mục Phách từ cửa sau đi vào.

"Có chuyện gì vậy?"

"Cậu đi học chung với Mục Phách à?"

Gia Ngộ thân nhiên gật đầu: "Cùng đường."

Một câu chữ thề ứ đọng trong cổ họng cô, Diêu Uyển tròn mắt nhìn lên trần nhà, rồi lại hỏi: "Cậu lấy hộp tiện lợi này ở đâu?"

Gia Ngộ dù có phản ứng chậm cũng biết là không thể trả lời theo sự thật được, cô liền đem hộp tiện lợi cất vào ngăn bàn, mặt mày bình tĩnh: "Siêu thị nào cũng có." Về việc này thì cô không cần thiết phải nói dối, cô đi siêu thị đều dễ dàng thấy rất nhiều hộp tiện lợi như thế này, kiểu dáng bình thường không có chỗ nào đặc biệt.

Diêu Uyển cảm thấy thoải mái một chút nhưng cô chính là ghét thái độ này của Gia Ngộ. Ý vào bản thân vừa xinh đẹp vừa có tiền mà thể hiện cái gì cũng thực bình thường, giống như cái gì cũng không thể lọt vào mắt cô ta, lại giống như nếu cô ta muốn cái gì đều dễ dàng mà có được vậy, thực sự rất không công bằng.

"Tan học cậu có rảnh không? Nếu không chúng ta chơi một ván bida cùng nhau đi?"

"Bida?"

Ở Bắc thành, Gia Ngộ từng vào tiệm bida mấy lần, một đám bạn cùng tuổi làm không gian trong tiệm khói thuốc mù mịt, phảng phất như chỉ cần ngậm điếu thuốc là có thể chứng minh sự "trưởng thành" trên người bọn họ, cô nể mặt Thẩm Hành mà đi mấy lần nhưng sự nể nang này cũng có giới hạn ở mấy lần đó mà thôi.

"Minh không biết và cũng sẽ không đi." Nói xong, Gia Ngộ ngồi xuống.

Sự không thoải mái trong lòng Diêu Uyển tăng vọt, cô chống lưng ghế:

"Nếu không biết có thể học."

Không chờ đến khi Gia Ngộ trả lời, Diêu Uyển liền nghe thấy âm thanh từ phía sau cô: "Học cái gì?"

Khí thế muốn ép buộc người khác vài giây trước bay đi như gặp bão, cô chớp chớp mắt: "Học đánh bida a."

Mục Phách ngẩng mặt nhìn cô, nể tình nói: "Chiều nay, Văn Gia Ngộ không rảnh."

Diêu Uyển thấy lòng mình lạnh lẽo, sắc môi nhạt đi ba phần: "Vì sao cậu biết?"

"Cậu ấy sẽ đi đến thư viện cùng mình."

Gia Ngộ liếc anh, cô khi nào thì bảo sẽ đi thư viện cùng anh vậy?

Diêu Uyển thấy chương mắt cảnh hai người mất đi mảy mai, cô nắm chặt tay, sắc mặt đỏ lên: "Minh cũng sẽ đi."

Mục Phách nhướn mày: "Không phải cậu còn phải dạy người ta đánh bida sao? Đi thư viện sẽ rất lãng phí thời gian."

Đột nhiên bầu không khí trong lớp yên lặng một cách lạ thường, bao gồm cả Diêu Uyển đang tức giận cũng suy nghĩ, hai người này tuần trước còn không hề nói chuyện với nhau, sao tháng này liền cặp với nhau rồi?

Muốn để cho bản thân đương sự nói thể nhưng những lời Gia Ngộ vừa nói lại không rõ ràng lắm.

...

"Mẹ mình muốn mình giúp đỡ cậu."

Lúc tan học, trời lại mưa, hôm nay Gia Ngộ đã mang dù theo, cô không quá để ý mà giữ giữ nó ra, hỏi tại sao.

"Mẹ mình nói vì một mình cậu – một cô bé lẻ loi mà tới đây đi học đều là hàng xóm láng giềng không giúp đỡ nhau thật là không có tình nghĩa xóm làng gì

cả."

Thì ra là vậy.

Gia Ngộ thấy anh cũng mở dù, cô dịch sang bên cạnh hai bước "Dì thật tốt!"

"Người bị sai sử là mình, tại sao cậu không nói nhà mình tốt?"

Gia Ngộ nghiêm túc nhìn anh, bóng dù chùng lên làm cho mặt cô có vẻ dịu dàng mà lại sáng ngời: "Cậu cũng rất tốt."

"..." Mục Phách không được tự nhiên mà quay mặt đi hướng khác, nhìn theo dù xuống thấy che đi một phần của đôi tai đã đỏ rực lên "Cậu nói đúng!"

Gia Ngộ bị anh mặt dày mà chọc cười: "Bây giờ chúng mình đi thư viện à?"

"Cậu muốn đi à?"

"Không phải cậu nói muốn đi sao?"

"Chỉ là thuận miệng nói vậy thôi."

Gia Ngộ ừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Nhìn qua giống như có chút mất mát.

Mục Phách nhìn trời có vẻ mưa to hơn, liếm liếm môi, nói: "Thư viện cách đây khá xa, chờ khi thời tiết tốt, mình sẽ đưa cậu đi."

(~▽~)(~▽~)(~▽~)

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (6)

Edit: kid1412h

Qua mấy ngày, Gia Ngộ liền quen dần với việc cô đi trước, Mục Phách đi sau mỗi khi đi học hay tan học.

Quả thật hai người giao tiếp không nhiều cho lắm, nhưng cũng rất kỳ lạ, hai người đi khác xa với một người đi.

"Hôm nay mình phải trực nhật, tan học cậu đi về trước nhé.."

Tay cầm bút viết có chút trơn, trượt một cái, Gia Ngộ ngẩng đầu nhìn Mục Phách, muốn nói cô có thể chờ anh, nhưng lời nói vừa đến đầu lưỡi liền quay lại, cô gật đầu: "Được."

Lúc tan học, theo quán tính, Gia Ngộ đi ra cửa lớp liền theo bản năng mà tìm kiếm Mục Phách. Không thấy đâu, thẳng cho đến khi có một nam sinh tay cầm ba cây chổi đi qua cô, cô mới nhớ ra rằng hôm nay cô sẽ một mình đi về nhà.

Quả là nhàm chán.

Đi ra khỏi khu phòng học, Gia Ngộ cúi mặt nhìn đường, có một hòn đá tròn vo trước mặt, cô đá nó một cái, cục đá liền lăn đi. Giống như tìm được niềm vui mới, cô chạy nhanh tới chỗ viên đá, tiếp tục đá nó, còn chưa đến cổng trường, liền nghe được tiếng gọi cô từ bên sân bóng rổ.

Là một bạn nữ cùng lớp với cô.

Gia Ngộ đã quên tên của bạn ấy, chỉ nhớ người này rất ít nói, là thuộc hạ thân cận nhất bên cạnh Diêu Uyển, luôn đứng ngoài cùng cũng không quá thu hút.

"Cậu gọi mình?"

"Phải!" nữ sinh cố hết sức ôm lấy một rổ bóng rổ lớn "Vừa rồi, gặp thầy thể dục, thầy nhờ mình đem rổ này ôm đến phòng thiết bị nhưng giờ mình mắc đi WC, cậu có thể giúp mình đem nó đến phòng thiết bị được không?"

Gia Ngộ lạnh lùng liếc nữ sinh kia một cái, suy nghĩ kỹ thấy chuyện này rất không thực tế, sân bóng rổ nhiều người như vậy, tại sao thầy thể dục lại cố tình gọi một nữ sinh yếu đuối yếu, mong manh tới dọn đồ?

"Được a, cậu để đó tớ đi cho."

Gia Ngộ cười mà nhân lấy rõ bóng, cô cũng muốn xem những người này có thể làm lên trò chống gì?

...

Ngay cả khi đã chuẩn bị tâm lý, khi bị nhốt ở phòng thiết bị Gia Ngộ vẫn là khó tránh khỏi có chút bực bội mà cào tóc.

Cũng quá... Ấu trĩ.

Trò này ở thành Bắc, đã sớm trở nên nhàm chán. Nhưng nói như vậy cũng không đúng, biện pháp bắt nạt nói đi nói lại cũng chỉ có mấy cái, dù là học sinh của trường nào cũng thích áp dụng chúng một cách tuần hoàn.

"Thật không có một chút mới mẻ!"

Gia Ngộ cúi đầu, quan sát một vòng, thấy chỉ có ghế dựa là thuận tiện nhất. Cô liền nhấc một lần bốn cái ghế, ước lượng qua một chút, rồi nhắm vào ổ khóa của cửa chính, dùng sức——

Chiếc cửa chính lâu năm liền cứ như thế mà bị đục ra một lỗ thùng lớn.

Gia Ngộ ném ghế dựa, một tiếng loảng xoảng lớn vang lên, cô thò tay nhấc tấm gỗ khảm gần khóa trên cánh cửa ra, nhẹ nhàng kéo ra, cửa liền mở.

Quả là một nơi hẻo lánh, một chuỗi âm thanh lớn như vậy, vậy mà một người cũng không thấy xuất hiện.

Gia Ngộ phải bụi trên quần áo, mắt nhìn camera cách đó không xa, cô nhướn mày, rồi sau đó làm như chưa từng xảy ra chuyện gì mà đem cửa đóng lại, chậm chạp rời khỏi hiện trường. Cô biết bên bảo vệ trường học sớm muộn gì cũng sẽ tìm cô nhưng trước mắt cô cần tìm những người đã khóa cửa nhốt cô rồi cùng nhau xuống nước mới được.

Cô từ trước đến nay, đều không phải người dễ bắt nạt.

...

Trước sau mất khoảng ba mươi phút, Gia Ngộ không nghĩ tới sẽ gặp phải Mục Phách làm xong trực nhật đi về.

"Cậu sao vậy, tại sao còn chưa về?"

Gia Ngộ chột dạ mà sờ chóp mũi: "Tớ có chút chuyện, vừa xử lý xong."

"Xảy ra chuyện gì? Cậu có chuyện gì sao?"

Mục Phách không bị mấy lý do kinh điển kia qua mặt, cậu biết trong trường có một số người "không an phận", ngay cả khi thoát nhìn Gia Ngộ giống như không có chuyện gì thì cũng không thể loại trừ khả năng cô bị người khác bắt nạt.

Gia Ngộ suy nghĩ một chút, nói cho Mục Phách cũng được. Dù sao, tới ngày mai chắc ai cũng sẽ biết chuyện cô đập hỏng một cánh cửa.

Đem toàn bộ chuyện đã xảy ra, kể lại một lần, lại sợ Mục Phách cảm thấy mình bạo lực, Gia Ngộ bổ sung thêm một câu: "Nếu có người ở đó, mình sẽ giải quyết chuyện này một cách nhẹ nhàng hơn."

Trong lòng Mục Phách thăm than quả nhiên mình không nhìn nhầm người, Vãn Gia Ngộ quả thật không giống với người thường, cô khiến cho anh nhìn cô với con mắt khác, anh dờ khóc dờ cười: "Cách nhẹ nhàng hơn là cách nào?"

"Đưa tiền a." Gia Ngộ gãi gãi đầu: "Ba mình nói, tiền có thể giải quyết mọi vấn đề mà dường như lúc đầu có tiền cũng không giải quyết được. Hôm nay, mình chỉ phá hỏng một cái cửa, sau đó mình có thể dùng tiền để đền bù. Nhưng nếu mình không phá cửa, chờ đến khi có người phát hiện ra, mình có khả năng sẽ bị bệnh gì đó, thậm chí là sẽ thành bóng ma tâm lý, kia là mất nhiều hơn được, mình sẽ không làm!"

Nói có sách, mách có chứng như vậy khiến Mục Phách suýt chút nữa bị thuyết phục.

Anh im lặng một lúc lâu rồi đột nhiên gơ tay lên.

Thấy cái tay kia gơ quá đỉnh đầu mình, xem tư thế kia của anh, còn tưởng rằng anh muốn gõ đầu cô, Gia Ngộ đều tính xong chỗ tránh nếu bị gõ đầu rồi.

Ai ngờ không phải.

Bàn tay to, ầm ầm vuốt vuốt chỗ tóc loạn cào cào của cô, Mục Phách cười vô cùng ầm ầm với cô, nụ cười như tắm trong gió xuân vậy.

Anh nói "Văn Gia Ngô, cậu làm không tồi chút nào!"

Bùm một tiếng ——

Gia Ngô nhìn vào đôi mắt của Mục Phách, cánh mũi cô phập phồng, có chút hoảng hốt, giống như là ngửi được hương hoa quế ngọt ngào vậy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (7)

Edít: kid1412h

Cuối tuần, thời tiết hiếm khi tốt, trời trong vắt, nắng vàng ấm áp, đi bộ trên đường vừa không cảm thấy oi bức, cũng không ẩm ướt, hôm nay Mục Phách hẹn Gia Ngô đến thư viện học.

Khoảng cách từ nhà đến thư viện là không gần nên hai người đi xe bus.

Trên xe, không có nhiều người lắm, Gia Ngô chọn ghế cuối cùng, Mục Phách đi theo sau, chọn ghế kề bên cô mà ngồi xuống.

"Phải xuống trạm nào vậy?"

"Trạm bảy mươi tám bên trái". Mục Phách trả lời số.

Gia Ngô mở rộng cửa sổ xe ra, gió liền theo đó mà thổi vào xe, rất thoải mái, cô nói: "Nếu ngày nào thời tiết cũng như hôm nay thì thật tốt."

Cô không thích trời mưa.

"Thành Bắc có phải rất ít khi mưa không?"

Gia Ngô trả lời nhưng không quay đầu lại: "Ừ, tuyết rơi nhiều hơn mưa nhiều."

"Mình còn chưa từng thấy tuyết." Mục Phách nói.

Gia Ngô quay đầu lại, lòng nhiệt tình dâng trào: "Chờ đến khi trời vào đông, chúng mình có thể cùng nhau đến thành Bắc ngắm tuyết, mình biết rất nhiều nơi có đồ ăn ngon, cũng biết chỗ chơi rất vui nữa, mình có thể dẫn cậu đi."

Thấy cô nói vô cùng nghiêm túc, Mục Phách cũng nghiêm túc mà suy nghĩ về tính khả thi của những lời nói đó.

Cuối cùng trả lời cô: "Được."

Khi xe dừng ở trạm, Gia Ngô đi theo Mục Phách xuống xe, cặp sách khá nặng, để khá nhiều tài liệu ôn tập bên trong, cô ngại nặng nên dứt khoát cõi ra ôm trước ngực.

Mục Phách liếc một cái, hỏi cô: "Nặng à?"

"Một chút thôi."

"Đưa cho mình."

Gia Ngô do dự hai giây, liền đem cặp sách đưa cho anh "Cảm ơn." Cô hiếm khi từ chối lòng tốt của người khác, cho dù khách sáo thì cuối cùng cô vẫn nhận nó.

Mục Phách cầm lấy cặp sách, ước lượng rồi nghĩ thầm chắc cô cho toàn bộ sách vở vào cặp.

Khu tự học lớn nhất thư viện ở lầu ba, Mục Phách dẫn Gia Ngô tới đó, hai người tới sớm nên chiếm được vị trí tốt ngay cạnh cửa sổ.

"Cậu ở đây chờ mình chút, mình qua kia một chút liền về."

Gia Ngộ nghe lời gật đầu, nhìn theo bóng lưng anh rời đi, yên lặng nghĩ lại, những thứ anh vừa cầm trong tay hình như đều liên quan đến kiến trúc, anh thích nó đi?

Kìa, vậy anh cùng Văn Trọng hẳn là vô cùng hợp nhau.

...

Mục Phách đi trả sách, xa xa đã thấy Phùng Bản vẫy tay với anh.

Anh đi qua đó: "Có chuyện gì?"

"Anh nhìn thấy rồi nhé, chú dẫn bạn gái tới nhé!" Phùng Bản một lần nữa nhấn mạnh: "Chú em lại mang bạn gái tới đây!"

Mục Phách đem sách trả cho anh: "Vậy thì sao chứ?"

"Rất hiếm khi a, không phải chú em luôn chê con gái phiền phức sao?"

Mục Phách không trả lời.

"Anh thấy cô bé khá xinh đẹp nếu chú em không có hứng thú..." Phùng Bản cổ tỏ ra ngại ngùng mà sờ sờ thái dương, "Chú thấy anh thế nào? Bác cầu cho hai người bọn anh một chút đi!"

Mục Phách không nhìn được mà trầm mặt xuống, trả lời một câu: "Người đừng có nằm mơ!"

Rời đi luôn!

Phùng Bản còn ngồi tại chỗ mà gãi gãi đầu, sao lời này có vẻ quen tai vậy nhỉ? Cho đến lúc tan ca anh mới nhớ ra ----

Trước kia khi anh nói Mục Phách giới thiệu cho vị kim chủ hai trăm tệ kia, Mục Phách không phải cũng trả lời anh một câu như thế sao?

*

Đúng như Mục Phách đoán, Gia Ngộ mang một cặp toàn tài liệu ôn tập, sách mà cô thực sự có thể sử dụng thì không vượt qua ba cuốn.

Hoàng hôn xuống, hai người thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà, Gia Ngộ lẩm bẩm:

"Sớm biết thế này sẽ không mang nhiều sách như vậy!"

Cô luôn luôn như vậy, cho rằng mình có thể làm được rất nhiều việc, liên liệt kê tất cả mọi việc trong danh sách, cuối cùng kết quả là: nếu cô có thể hoàn thành hai việc trong số đó đã là một điều vô cùng thành công rồi.

Mục Phách im lặng mà thu sách, ngay khi cô như không còn điều gì nuối tiếc mà đeo cặp vào liền giữ lấy quai cặp.

Thấy phía sau đột nhiên nhẹ đi, Gia Ngộ có chút không hiểu: "Sao vậy?"

"Đưa cho mình!"

"...Ừ"

Trên đường về Gia Ngộ vài lần hỏi Mục Phách có nặng hay không, Mục Phách đều lịch sự mà lắc đầu mấy lần. Đến lần cuối cùng, bị hỏi đến mức bức mình, mới nói cô: "Lần sau đừng mang nhiều sách như vậy nữa, có nặng hay không không quan trọng, có dùng tới không mới là điểm mấu chốt."

Gia Ngộ đuối lý mà chu môi: "Vậy khi nào chúng ta lại đi?"

"Tuần nào mình cũng tới một lần."

"Tới mượn sách hả?"

"Ừ."

"Mình có thể đi cùng không?"

"Nếu mình nói không, cậu sẽ không đi sao?"

Gia Ngộ mặt dày dạn mà cười: "Chắc là không đâu vì chân ở trên người tớ mà!"

Mục Phách bắt đầu dĩ mà a một tiếng "Tùy cậu vậy!"

...

Khi hai người xuống xe ở trạm Nam Thủy kiều liền gặp Trần Khanh.

Trần Khanh thực lòng thích Gia Ngộ, không nói hai lời mà kéo cô vào nhà ăn cơm, Mục Phách muốn nói lại thôi, rốt cuộc không cắt ngang lời mời của mẹ.

Gia Ngộ được chào đón mà có chút ngạc nhiên, bởi vì cô đã có ăn đồ ăn trong hộp tiện lợi Trần Khanh làm vài lần, mùi vị rất tốt, cô mỗi lần đều ăn đến không còn một hạt cơm. Nghĩ đến đây, cô không thể không nghĩ đến nam sinh bị cô mua chuộc bằng một ly trà sữa uyên ương đến bây giờ vẫn chưa làm cơm cho cô một lần.

"Có được không ạ? Vậy cháu sẽ báo với người nhà nhé ạ, nói rằng hôm nay cháu sẽ không ăn cơm ở nhà ạ!"

Trần Khanh sờ sờ đầu cô, bảo có thể, sau đó lại nghiêng đầu, chớp chớp mắt nhìn Mục Phách, ám chỉ: "Hôm nay, ba con được người bạn ở biển kia tặng cho rất nhiều cá."

Mục Phách: "..."

Tối Nam Thủy Trần mấy tháng rồi, đây vẫn là lần đầu Gia Ngộ tới nhà người khác làm khách.

Nhà họ Mục là một tòa nhà nhỏ có ba tầng, ở tầng trệt có sân, có một chút tùy hứng mà lấy đá trải ra lót đường, hai bên có cái ao nhỏ, cây xanh vurun lá theo từng góc tường, đường như lúc nào cũng xanh tươi um tùm vậy, cứ như vậy thành một khung cảnh thanh bình.

Gia Ngộ khi tới một nơi xa lạ đều có chút không quen nhưng ở đây thì không như vậy, cô rất thích không khí ở đây, thật giống như cô thường xuyên tới nơi này vậy, rất tự nhiên!

Trần Khanh tìm cho cô một đôi dép lê nữ, cô thay rồi vào nhà, từ hành lang nơi để tủ giày tới phòng khách, vừa mới ngồi xuống, Mục Phách liền hỏi cô: "Cậu uống gì?" Có uống nước trái cây không?"

Cô gật đầu "Có!"

Mục Phách đi rồi, Trần Khanh đưa cho Gia Ngộ một quả quýt: "Tiểu Phách hiếm khi đưa bạn học về nhà lắm, cháu đến làm trong nhà náo nhiệt hơn hẳn."

"Cảm ơn dì ạ". Gia Ngộ nhận lấy quả quýt, lột ra xong liền đưa cho Trần Khanh, cô cười lộ ra hàng răng trắng, đều tăm tắp: "Sau này con có thể thường xuyên tới không ạ?"

Cô rất thích nơi này, cũng thích đồ ăn Trần Khanh làm nữa.

"Đương nhiên là được a. Dì cùng ba của Mục Phách rất ít khi ở nhà, cháu tới còn có thể trò chuyện cùng Mục Phách. Cháu biết không, Mục Phách thực----"

"Mẹ."

Mục Phách gọi mang theo hàm ý ngăn cản, Trần Khanh liền che miệng lại không tiếp tục, làm cho Gia Ngộ có chút tò mò câu tiếp theo sẽ nói về cái gì.

"Nước trái cây của cậu."

Cô nhận lấy: "Cảm ơn."

Thấy Mục Phách lại chuẩn bị đi đâu đó, cô hỏi: "Cậu đi đâu vậy?"

Không chờ Mục Phách trả lời, Trần Khanh liền trả lời thay anh: "Nó đi nấu cơm nha, đồ ăn trong nhà đều là nó cùng ba nó làm, dì sẽ không làm a!"

Gia Ngộ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (8)

Edit: kid1412h

Gia Ngộ và Mục Phách hai người liếc nhìn nhau.

Thấy anh chật vật mà đi phòng bếp, tai đỏ ửng lên, cô ngáy người vài giây, nghĩ thầm, khả năng là đi Trần Khanh chưa có nói hết, hai chữ là có thể khá quất rồi.

Muộn tao.

(Muộn tao: bề ngoài thì lạnh lùng xa cách nhưng nội tâm thì lại nhiệt tình như lửa)

Rõ ràng là anh làm, lại cố ý nói rằng người khác làm, bề ngoài có vẻ lạnh lùng, tính cách lại vô cùng tinh tế, rõ ràng mạnh mẽ lại kiêu ngạo thế không phải là muộn tao sao?

Sau khi miếng quyết cuối cùng nuốt xuống bụng, Gia Ngộ liền đến bên cạnh Trần Khanh "Dì à, có phải bình thường đều là Mục Phách nấu cơm không ạ?"

"Đúng vậy, cơm trưa của nó, đều là do nó tự làm."

Quả nhiên.

Gia Ngộ nhấp môi cười cười: "Bạn ấy thoát nhìn không phải là người sẽ nấu cơm a." Đôi tay của Mục Phách thon dài, đến vết chai mỏng cũng hiếm có ngay cả cô nhìn cũng thấy thật hâm mộ.

"Nó mặt lạnh tâm nóng, nhìn có vẻ không thân thiện, nhưng thật sự rất biết cách chăm sóc người khác, bởi vì tâm lý cường bách nên chuyện gì cũng muốn làm tốt nhất, hoàn hảo mới được. À, nó còn có bệnh sạch sẽ, cho rằng máy giặt giặt không sạch đều giặt tay quần áo của mình, thật giống y như ba nó!"

Gia Ngộ yên lặng mà ghi nhớ hết thấy, cô hỏi "Chú không ở nhà sao ạ?"

"Đi công tác rồi cháu, chắc phải vài ngày." Trần Khanh đột nhiên nhớ ra một chuyện "Hai ngày nữa, dì muốn đi tìm ba nó, Tiểu Ngộ phiền con qua đây cùng hân ăn chung một bữa cơm nhé."

Tính tình Mục Phách ít nhiệt tình, bạn bè rất ít, chỉ chơi thân với một bạn học nam thì đến lớp mười hai ba cậu bạn kia chuyển nơi công tác liền dọn đi rồi. Trần Khanh không muốn Mục Phách biến thành một con một sách quái gở, rõ ràng rất biết cách quan tâm người khác, lại chỉ vì vẻ bề ngoài lạnh lùng mà không có bạn bè thật không đáng giá! Gia Ngộ lớn lên thật xinh đẹp, tính tình cũng khá tốt, cũng khá hợp ý bà, hai bên gia đình lại ngay cạnh nhau, bà đương nhiên không muốn bỏ qua cơ hội này.

Còn vấn đề yêu sớm của bọn trẻ....

Thật sự mà nói, Trần Khanh không quá lo lắng về vấn đề này, bà cùng ba của Mục Phách cũng là yêu nhau từ khi cấp ba, yêu đương không phải vấn đề không tốt, mấu chốt chính là yêu ai. Con trai bà, bà hiểu rõ nó sẽ không xao lãng việc học tập; việc học của Gia Ngộ bà cũng không lo lắng bởi con trai bà sẽ không bàng quan vấn đề học tập của người nó yêu.

"Dạ, được ạ!".

Gia Ngộ đương nhiên sẽ đồng ý. Cô tới Nam Thủy Trần không có gì không hài lòng, chỉ có vấn đề ẩm thực luôn là mối bận tâm trong lòng cô. A di trong nhà vì đã chăm sóc người già lâu rồi nên nấu đồ ăn đều vô cùng...thanh đạm, cô lớn lên ở Bắc thành, thật sự không ăn quen được.

Trần Khanh... không đúng là đồ ăn của Mục Phách làm mười phần phù hợp với sở thích ăn uống của cô, cô ước gì mỗi ngày đều có thể tới ăn trực nên làm sao từ chối được chứ?

Lại cùng tâm sự với Trần Khanh một hồi lâu, bầu trời bên ngoài chuyển tối, hương thơm từ trong bếp cũng theo gió thổi tới hai người, Gia Ngộ hít một hơi thật sâu: "Thơm quá!"

Trần Khanh cũng có chút trẻ con mà động động chớp mũi "Hương vị thích hợp vào mùa đông nha."

Đôi mắt Gia Ngộ sáng ngời, cô thích ăn cái này a.

"Vào ăn cơm thôi."

"Ừ."

Gia Ngộ vô cùng ân cần mà chạy tới xếp chén đĩa giúp Mục Phách, không chậm chạp cũng không hấp tấp, làm thật cẩn thận, Mục Phách không khỏi nhìn cô nhiều một chút.

Nhưng rất nhanh liền thôi.

Anh không dám để Gia Ngộ phát hiện.

Bởi vì anh có chút... ngượng ngùng.

Lúc ăn cơm, không biết thế nào Mục Phách lại ngồi đối diện với Gia Ngộ, nhưng thật ra Gia Ngộ thường ở lúc anh quan sát phóng khoáng mà khen thức ăn anh làm thật ngon.

Canh cá ăn vào mùa đông, vừa chua vừa cay, nước canh đặc sệt, mắt rồng được trang trí bằng sả, hỗn hợp cùng với chanh, muốn bao nhiêu vị có bấy nhiêu vị, Gia Ngộ có thể uống được ba chén canh lớn.

"Lần sau" Gia Ngộ ăn cay nên chớp mắt cô hơi đỏ "Lần sau mình có thể ăn xoa nấu cơm được không?"

Mục Phách tay cầm đũa, ừ một tiếng nhỏ đến mức tưởng chừng không thể nghe được, mấy cọng tóc trên đỉnh đầu lất phất bay theo gió.

Gia Ngộ cười, cảm thấy Mục Phách thật đáng yêu.

Sự nghiêm túc của anh thật đáng yêu.

...

Sau khi ăn xong, Mục Phách đưa Gia Ngộ về nhà.

Lúc đi trên cầu, Gia Ngộ đi chậm lại "Những đồ ăn trong hộp tiện lợi đó, hương vị thật ngon, mình cũng rất thích ăn!"

"...Ừ," may mà có ánh trăng che khuất, Mục Phách không tự nhiên mà sờ sờ lỗ tai "Vậy là tốt rồi."

Gia Ngộ khoác tay ở phía sau, cô dời mắt nhìn cặp sách trên vai Mục Phách, là kiểu dáng đơn giản, có màu đỏ, ở khóa kéo còn treo một con thú nhồi bông, thú nhồi bông đó là cô rút thăm trúng thưởng khi mới vào trường cấp ba, cô rất nhớ những tình bạn cũ, dùng hai ba năm rồi cũng không thay đổi.

"Cảm ơn cậu, Mục Phách."

Mục Phách nhìn về phía cô, phát hiện chính mình không nhìn được mà choáng váng: chớp mắt mấy cái. Mỗi lần như vậy, anh đều cho là sự nông cạn của mình mà thôi, ai ngờ một lần rồi lại nữa đều không phải là ngoại lệ, lần nào cũng bị gương mặt xinh đẹp kia hấp dẫn.

"Không cần cảm ơn mình, cậu đã trả tiền công rồi."

Là ly trà sữa uyên ương kia.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (9)

Edit: kid1412h

Việc truy cứu trách nhiệm việc đá hỏng cửa phòng thiết bị tới chậm hơn so với Gia Ngộ nghĩ mấy ngày.

"Gia Ngộ, em đã đá hỏng cánh cửa phòng thiết bị phải không?"

Gia Ngộ thẳng thắn thừa nhận "Đúng ạ."

Chủ nhiệm giáo dục sừng sốt, không nghĩ rằng cô sẽ dứt khoát thừa nhận hành vi vi phạm như vậy, ông ho nhẹ hai tiếng "Nói cho thầy biết lý do là gì."

"Có người lừa em đi vào, thứ nhất em không mang điện thoại di động, thứ hai không có ai có thể giúp em lúc đó không đá cửa thì em đi ra bằng cách nào ạ?"

Từ camera theo dõi chủ nhiệm giáo dục cũng đã biết sơ qua về câu chuyện, hỏi Gia Ngộ cũng chỉ là làm theo đúng trình tự mà thôi, thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị.

Ông như suy tư điều gì đó gật gù, hỏi cô: "Tạm thời chưa nói đến ai là người lừa em vào, cánh cửa đã bị em đá hỏng, em đã nghĩ sẽ xử lý như thế nào chưa?"

"Bồi thường ạ." Gia Ngộ suy nghĩ tiếp rồi bổ sung: "Viết kiểm điểm." Trước kia Viện Viện cũng đã làm như vậy.

Gia Ngộ là trường hợp đặc biệt, là từ quan hệ của hiệu trưởng mà tới đây học, biết nhà cô không phải là người ở đây, chủ nhiệm giáo dục cũng không muốn làm khó cô điều gì, chỉ phát tay "Được rồi, thầy biết rồi. Chuyện này thầy sẽ nói với chủ nhiệm lớp em, đến lúc đó cô ấy sẽ nói cho em biết em phải làm những gì."

Nhưng Gia Ngộ không đi.

Cô đứng thẳng tắp, ngẩng đầu ưỡn ngực, như là bất mãn với việc chủ nhiệm giáo dục làm qua loa "Chủ nhiệm, chuyện này như vậy là xong rồi sao ạ? Em bị người khác nhốt ở phòng thiết bị, suốt chút nữa là bị nhốt cả một đêm rồi, chẳng lẽ trường học không truy cứu chuyện này sao?"

"Không phải em đã ra được rồi sao?" Chủ nhiệm giáo dục lúc này mới thật sự nhìn cô "Trường học xử lý chuyện này như thế nào là chuyện của trường học, em chỉ là học sinh, nhiệm vụ chủ yếu của em là học tập, không cần phải quan tâm những chuyện khác, quản lý tốt bản thân mình là được rồi!"

Gia Ngộ nhìn lại ông, không một chút sợ hãi mà cãi lại "Không được ạ. Em biết ai đã nhốt ai, dù sao cũng có chứng cứ rành rành từ camera, em mong trường học xử phạt bọn đó và yêu cầu bọn đó xin lỗi em. Đây là hành vi bạo lực học đường, không thể cứ thế cho qua được ạ!"

"Vấn Gia Ngộ!"

Gia Ngộ không cam lòng yếu thế mà trừng mắt nhìn thầy chủ nhiệm giáo dục.

Chủ nhiệm giáo dục nhìn một vòng xung quanh văn phòng, ông thở dài, vẻ mặt giống như hận sắt không thể thành thép "Em lại đây."

Gia Ngộ đi về phía trước hai bước, chỉ nghe bên tai những tiếng cảnh cáo: "Em có biết tình huống nhà em hiện tại không cho phép em kiêu ngạo hay không?"

Cô đứng im, ngây ngẩn.

...

Từ trong văn phòng đi ra, Gia Ngộ trở về phòng học, đứng ở cửa lớp, vô lực gọi vào "Báo cáo."

Cô giáo ngữ văn trên bục thấy là cô cũng không hỏi nhiều, liền cho cô trở về chỗ ngồi.

Trên đường, Gia Ngộ nhảy bén cảm nhận được ánh nhìn chăm chú đến từ Diêu Uyển. Không cần nhìn, cô cũng biết lúc này Diêu Uyển đắc ý như thế nào.

Đôi mắt cô cay cay giống như vừa rải mực nước.

Tiểu nhân đắc chí, cô im lặng mà bực tức.

Khi Gia Ngộ vừa trở về đúng vị trí của mình, Mục Phách liền tỉnh.

Anh xé một tờ từ quyển vở bên cạnh, viết xuống một câu như rồng bay phượng múa, sau đó liền chọc chọc bờ vai thon gầy của nữ sinh phía trước.

Tâm trạng Gia Ngộ không tốt, lúc nhận lấy tờ nháp giống như muốn xé tan tờ giấy mỏng manh ấy.

Ba chữ hiện lên trên trang giấy trống trải "Nói gì vậy?"

Cô trả lời "Yêu cầu mình bồi thường tiền và viết bản kiểm điểm thế nhưng người nhốt mình lại không có chuyện gì!"

Mục Phách xem xong, hơi nhíu mày hỏi, hỏi lại "Cậu biết là ai à?"

"Biết a, người theo đuổi cậu." Gia Ngộ đang tức giận, nghĩ gì liền viết lấy, ném bản nháp về phía sau, liền nằm gục xuống bàn.

Mục Phách nhìn tư thế chán nản của cô, rồi liền quét tầm mắt về phía Diêu Uyển——

Diêu Uyển chỉ cảm thấy sau lưng mình đột nhiên như có trận gió lạnh, lạnh lùng lại ẩm ướt, cô rung mình một cái, quay đầu lại, lại không phát hiện người nhìn mình vừa rồi là ai. *

Gia Ngộ không vui, trên đường về nhà vẫn rầu rĩ không vui, ngay cả khi Mục Phách mua cho cô Quan Đông, cô cũng chỉ ăn hai miếng rồi thôi.

"Không muốn ăn."

"Vẫn suy nghĩ chuyện ban ngày à?"

Gia Ngộ háng giọng "Minh suy nghĩ làm thế nào để bắt nạt lại cậu ta."

Biện pháp bắt nạt người khác tuy nhiều nhưng có thể hoàn toàn ném đá dấu tay thì lại rất ít. Lần này, Diêu Uyển là may mắn có thể sai người khác làm, còn cô vì nhất thời xúc động mà để lại vết tích đá hồng cửa. Nếu không phải sợ sẽ ảnh hưởng đến chuyện của Văn Trọng, cô sao có thể dễ dàng bỏ qua cho cậu ta.

Sớm biết vậy, cô liền ở một đêm trong phòng thiết bị... Giả thiết này vừa đưa ra, Gia Ngộ liền lắc đầu. Cho dù ở đó lâu hơn chút nữa, cô vẫn sẽ đá cửa thôi, lấy sự thâm hại của bản thân để cầu lòng thương hại của người khác không phải là cách cô sẽ làm.

Thấy cô uể oải, Mục Phách túm túm lấy đuôi tóc của cô, nhắc nhở: "Gậy ông đập lưng ông."

"Cậu có ý gì?"

"Cậu ta bắt nạt cậu, cậu dùng biện pháp tương tự bắt nạt lại, trường học giống như một chén nước với bề mặt bình yên, dù phát hiện cũng sẽ mất nhấm mất mờ mà xử lý một cách mờ hồ mà thôi."

"Quan trọng là cậu ta sẽ không tin mình a."

Kịch bản đã bị dùng qua làm sao Diêu Uyển có thể mắc mưu chứ?

"Cậu đã nói rồi, việc này nguyên nhân là do mình." Mục Phách chọc ót cô "Cho nên mình sẽ giúp cậu."

Gia Ngộ hai mắt sáng ngời "Cậu thật sự muốn giúp mình sao?"

Tuy rằng có chút vi phạm nguyên tắc của bản thân, nhưng vì sự vui vẻ của người trước mặt, Mục Phách vẫn gật đầu "Ừ."

Gia Ngộ cuối cùng cũng vui vẻ.

Cô duỗi tay, "Vậy cậu nấu cho mình ăn đi."

"Có ăn không?"

"Tất nhiên là có rồi!"

...

Chỉ là khi vừa đi đến Nam Thủy Kiều bên kia, Gia Ngộ liền hỏi hận.

"Chó cắn mình, mình lại cắn trở về, vậy mình cùng chó có gì khác nhau a?"

Ăn xong một chén Quan Đông, Gia Ngộ bình tĩnh không ít. Văn Trọng từ bé đã dạy cô, có thể ăn miếng trả miếng thế nhưng thủ đoạn phải cao mình hơn so với đối phương, còn nếu đối phương cấp bậc quá nhỏ, cô lại ở cấp bậc cao vậy thì không cần đem những chuyện như cây kim đó để trong lòng.

Thủ đoạn của Diêu Uyển là bỉ ổi, thì không thể bàn tới cao mình được, thật sự không đáng để cô phải mất công.

Mục Phách giống như đoán được Gia Ngộ sẽ sớm đổi ý, anh không thể hiện sự kinh ngạc mà hỏi "Vậy không trả thù nữa à?"

Gia Ngộ im lặng một hồi lâu, mới nói "Minh nghĩ tới biện pháp tốt hơn."

Tuyệt đối có thể chọc tức Diêu Uyển được.

"Là biện pháp gì?"

Gia Ngộ nhìn về phía Mục Phách, gần từng chữ một: "Mục Phách, chúng mình quen đi."

Bầu trời hoàn toàn tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi* (Em Nghe Gió Nam Thổi) được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Phiên ngoại 2: Thế giới song song (vườn trường) (10)

(End)

Edit: kid1412h

Qua vài giây Mục Phách mới có thể tiêu hóa hết những lời này của Gia Ngộ.

Quen nhau?

... Cũng không phải là không thể.

Mục Phách thừa nhận anh có thiện cảm đối với Gia Ngộ, hoặc nói là so với nói là thiện cảm, cảm giác của anh đối với Gia Ngộ là trên nó một bậc.

Loại cảm giác này không thể nói cụ thể bằng lời, tựa như so với thích còn nhiều hơn một chút, đại khái là chỉ cần đối mặt với Gia Ngộ, anh sẽ ngay lập tức ý thức được rằng, người con gái ấy mang tính chất đặc thù với bản thân mình——

Anh đồng ý để cho cô đi vào thế giới của mình thế nhưng lại không muốn đem cô đi giới thiệu với người khác phái khác, anh đồng ý làm đồ ăn trưa dinh dưỡng cho cô, lại xấu hổ không muốn cho cô biết là chính mình làm; anh đồng ý giải vây cho cô khi cô đang bức bối, lại luôn muốn bày ra thái độ không kiên nhẫn, có chút nghiêm khắc như của người làm cha...

Nhưng những điều kỳ quái đó cũng không khó giải thích.

Anh thích Văn Gia Ngộ.

Sau khi nhận thức được điều này, điều làm cho anh để ý là Văn Gia Ngộ không tìm không phôi kia có thích mình hay không.

Mà lúc này, cô nói với anh "Chúng mình quen nhau đi."

"Ý của cậu là... giả vờ quen nhau?"

Nếu chỉ là vì tức giận Diêu Uyển, giả thiết này quả thật không khó đoán, chẳng qua điều anh muốn còn nhiều hơn so với nó.

"À không." Gia Ngộ lắc đầu "Mình nói là thật sự quen nhau."

Mục Phách nhìn cô, hai tay bên cạnh sườn bắt giác nắm chặt lại.

Cô tiếp tục nói: "Mình thích cậu, đây mới là nguyên nhân chủ yếu, tức giận Diêu Uyển chỉ là một nguyên nhân nhỏ mà thôi."

Gia Ngộ cũng không cảm thấy những lời này có gì khó khăn. Thích thì ở bên nhau, không thích thì sẽ làm bạn, cô từ trước đến nay đều là cảm được rồi cũng buông được. Nhưng cô cũng thừa nhận nếu Mục Phách từ chối cô, cô hẳn cũng sẽ có một đoạn thời gian uể oải.

Cho dù ở trong mắt cô, Mục Phách bất luận là tốt hay xấu đều có một trăm phần trăm phù hợp với cô, giống như là một người được ông trời tạo ra vì cô vậy.

Tiếp theo là ngoại hình dễ nhìn, anh ở nhà thông minh, tính tình vừa tỉ mỉ vừa dịu dàng, nhìn qua thì rất lạnh lùng nhưng thật ra trong lòng lại tràn đầy nhiệt tình, kiêu ngạo nên mới khẩu thị tâm phi... Anh là điều ngoài ý muốn và cũng là thu hoạch may mắn nhất của cô khi tới Nam Thủy trấn.

Thấy anh chậm chạp không trả lời, Gia Ngộ đột nhiên có chút lo lắng, "Cậu muốn từ chối mình à?"

"Không phải, đương nhiên không phải ——"

Mục Phách nhận ra phản ứng của mình có chút vội vàng, không khỏi có chút thẹn thùng, lỗi tại anh lập tức đỏ ửng, may nhờ bóng tối mới có thể che dấu được, "Ý của mình là... có thể."

"Có thể?"

Lúc này Mục Phách đã bình tĩnh lại, anh háng háng giọng, chính thức nói: "Mình nói là, chúng mình có thể quen nhau."

Ý mừng từng chút một mà hiện dần lên khuôn mặt Gia Ngộ, cô cô hồ không áp lại được khóe miệng đang cong lên kia, trong mắt là tia sáng sinh động mà tinh nghịch, cô duỗi tay: "Vậy, hợp tác vui vẻ nhé?"

Mục Phách nhin cười mà nắm lấy: "Hợp tác vui vẻ."

Gia Ngộ mím môi, không để phát ra tiếng cười. Cô có chút chột dạ mà sờ sờ chóp mũi, rõ ràng một giây trước đây, cô còn bình tĩnh, thẳng thắn như không sợ trời, không sợ đất. Ấy thế mà anh gật đầu một cái, cô lại trở nên ngượng ngùng, thậm chí lời nói cũng có chút lấp bắp: "Tối... Tối nhà mình rồi... Mình về trước nhé."

Mục Phách nhìn khoảng cách không tới một trăm mét nữa, giả vờ như không phát hiện: "Còn một đoạn đường nữa, mình đưa cậu về."

Gia Ngộ quơ quơ cánh tay, xoay vòng thú nhồi bông trên cặp sách "Được a".

Đôi tay nắm lấy kia, từ đầu đến cuối đều chưa từng tách ra.

*

Điều Uyên vẫn luôn nghĩ rằng Gia Ngộ sẽ bắt nạt lại mình.

Nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới Gia Ngộ sẽ dùng biện pháp này.

Cho dù hôm nay Gia Ngộ với Mục Phách đều mang trạng thái giống như trước kia, không một cái nắm tay, không một lần đi sát bên, nhưng dựa vào hiểu biết của Điều Uyên về Mục Phách cô hoàn toàn có thể phát hiện điều khác thường.

Khi Mục Phách gọi Gia Ngộ, không gọi họ của cô ta nữa.

Từ "Văn Gia Ngộ" giờ thành "Gia Ngộ".

Có thể người khác không phát hiện ra sự khác biệt nhưng Điều Uyên đã mẫn cảm nhận ra điều này.

Sự thay đổi này khiến cô hoảng loạn, giờ nghĩ liền chạy tới chỗ ngồi bên cạnh Mục Phách, giống như trước kia hỏi anh muốn ăn cái gì, nhưng ánh mắt lại không không chệch được mà nhìn chăm chăm vào bóng dáng nằm bệt xuống bàn của Gia Ngộ giống như nhìn lâu có thể đục một lỗ thủng ở đó vậy.

"Mình ăn rồi."

Mục Phách ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái "Điều Uyên."

Điều Uyên bị gọi, tim cô như ngừng đập "Cái gì a?"

"Hãy chú ý học tập đi, đừng để ý bạn gái mình nữa."

Không có một chút khoa trương nào, thoáng cái hốc mắt Điều Uyên đỏ lên: "...Cậu, cậu nói cái gì?"

Mục Phách mặt không biểu tình mà liếc cô một cái, sau đó theo hướng Gia Ngộ đang nằm bò xuống ngủ mà nằm bò xuống, để lại cho cô một bóng lưng, nửa chữ đáp lại cũng không có.

Hai người nói chuyện cũng không lớn thể nhưng một chữ cũng không sót rơi vào tai người thứ ba. Ngại đối mặt với Điều Uyên, bọn họ không dám nhìn nhiều, cứ nói gần nói xa, lại càng có vẻ lạy ông tôi ở bụi này.

Điều Uyên chỉ cảm thấy cảm giác nóng rát trên mặt, cô che lại khuôn mặt đỏ bừng mà lao ra khỏi phòng học, lúc này âm thanh bàn tán trong lớp mới nổi lên.

Bất quá trong vòng nửa phút, liền nghe thấy Mục Phách đập chiếc ghế dựa bên cạnh, không tốn bao nhiêu sức lực, chiếc ghế vẫn đứng yên trên sàn tuy nhiên nó dịch ra nửa thước so với vị trí ban đầu, vừa đúng lúc tạo ra được tiếng vang, nhấn chìm mọi âm thanh bàn luận.

Ngữ khí không tốt anh hỏi "Các cậu không có việc gì làm phải không?"

Mọi người liền ngại ngần mà tản ra, không dám trực tiếp chất vấn anh.

Tuy rằng hai mắt nhắm, nhưng tai Gia Ngộ chuyện tám phương, cô yên lặng mà cong môi, nghĩ thầm Mục Phách quả không hổ là người cô thích.

Việc nào ra việc đó. Việc cô muốn bắt nạt Điều Uyên là một chuyện, chuyện để bạn bè trong lớp chê cười Điều Uyên lại là chuyện khác.

Cô cũng không phải ác bá, không muốn ép người ta đến đường cùng mới thôi.

Nhưng những suy nghĩ này cô không có nói ra với Mục Phách.

Mà Mục Phách lại làm như vậy.

Anh dịu dàng như vậy, thấu hiểu lòng người như thế, làm cô thích vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Nghe Gió Nam Thổi (Em Nghe Gió Nam Thổi)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

